

ЛЕЙ ГРИЙНУУД ЛИЛИ

Част 7 от „Седem невести за седмина братя“

Превод от английски: Николай Долчинков, 1998

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Сан Франциско, 1885 година

Лили Стърлинг се спря, за да се помоли мислено на светеца, който закриляше скитниците и бездомните деца. Тя знаеше, че не влиза в нито една от тези категории, но ако той не се погрижеше за нея през следващите няколко минути, тя никога повече нямаше дори да прошепне името му.

Нищо в деветнадесетгодишния ѝ живот не я беше подготвило за Сан Франциско и Пасифик Авеню в 6:37 вечерта. Улицата гъмжеше от мъже — всичките забързани, някои запасали револвери, някои пияни, и всичките непознати.

С тях имаше жени, каквито Лили никога не беше срещала. Повечето бяха облечени в яркоцветни дрехи, скроени, сякаш за да показват толкова много от телата им, че Лили направо се изчерви. Косите им, изглежда, също бяха боядисани и лицата им приличаха на маски. Те говореха също толкова високо и бяха също толкова пияни, колкото и мъжете. Лили не беше виждала пияна жена никога през живота си и дори не знаеше дали на жените им е позволено да се напиват.

От двете страни на улицата имаше множество сгради от всякакъв вид, които бяха ярко осветени и от които се чуваше музика и шумове, присъщи на нощния живот. Лили никога не беше чувала такава врява, дори и по време на последния летен панаир, на който се бяха събрали две хиляди души.

Тя се втренчи във фасадата на кръчмата „Малкото райско кътче“. Сградата ѝ приличаше повече на вратата към ада. Постройката беше тухлена, но всичко беше в червено и златно, дори и завесите на прозорците.

Лили не можеше да види какво ставаше зад прозорците на кръчмата, но от време на време някой влизаше или излизаше и тогава тя успяваше да хвърли бегъл поглед вътре. Залата беше задимена и цигареният дим беше увиснал под тавана като мъгла над някоя долина

рано сутринта. Мирисът на уиски беше толкова силен, че тя имаше чувството, че е пила. Лили усещаше горещината от присъствието на толкова много хора, натъпкани в такова малко пространство, чуваше музиката, гласовете на жените, които пееха и танцуваха, долавяше усмивки и смях, усещаше енергията, която пулсираше толкова осезателно в това място.

Почти всички злини, за които я беше предупреждавал баща ѝ от малка, бяха свързани с това място. Въпреки това тя се чувстваше омагьосана от ярките цветове, усмивките и веселието, от силата на живота. За първи път се срещаше отблизо с греха и изкушението и те не ѝ се струаха чак толкова лоши.

Лили потрепери, въпреки че сега беше юли. Вятърът, който подухваше откъм залива, я смразяваше до мозъка на костите. Пое дълбоко въздух, за да успокои нервите си, но това не ѝ помогна много. Какво ли щеше да си помисли Зак Рандолф, когато тя влезеше вътре и обявеше, че е дошла да живее при него? Беше я поканил, но Лили беше уверена, че едва ли беше очаквал да приеме поканата му сериозно. Тя отново си пое дълбоко въздух, но сърцето ѝ продължаваше да тупти като копитата на екипаж коне, опитващи се да изпреварят дилижанса по нанадолнището на някой хълм.

Лили оправи автоматично роклята си. Имаше едно хубаво нещо в това, че беше облечена в черно. На черното се открояваха прахът и влакната, но не и саждите. След като беше прекарала една седмица във влака, тя беше цялата в сажди. Лили се надяваше, че поне лицето ѝ беше чисто.

Дръпна воала над лицето си, но той се развяваше твърде много на вятъра и ѝ се наложи да го вдигне отново. Никога не беше ходила на такова ветровито място, каквото беше Сан Франциско. Дори планинската долина в югозападна Вирджиния, в която се намираше домът ѝ, не беше толкова ветровита. Лили знаеше, че сигурно изглежда мръсна, но нямаше достатъчно пари, за да си наеме стая само за да се приведе в по-приличен вид. Ако Зак не можеше да я подслони — ако не пожелаеше да я подслони — тя щеше да се нуждае от всеки цент, докато си намери работа.

Това беше другата ѝ грижа. Още от раждането на Лили ѝ беше отредена съдбата да стане съпруга на свещеник. Освен че можеше да управлява домакинство, да цитира Библията и да се усмихва

успокояващо, тя не можеше да върши нищо друго. От онова, което беше видяла досега, се съмняваше, че усмивката ѝ или знаенето на Библията щяха да се търсят кой знае колко в Сан Франциско.

Твърде късно беше да мисли за това. Жребият бе хвърлен. Време беше да се изправи срещу Зак.

Краката ѝ обаче отказваха да се помръднат.

Лили си каза, че просто забавя неизбежното. Баща ѝ често ѝ бе казвал, че забавянето просто влошава нещата. Време беше да се изправи лице в лице с проблема си и да се приготви да посрещне резултата от тази среща.

Но това беше по-лесно да се каже, отколкото да се направи. Не можеше да се върне обратно у дома си, дори ако имаше пари за това, а тя ги нямаше. Баща ѝ щеше да я убие. Просто щеше да ѝ извие врата и да хвърли тялото ѝ по склона на планината.

Лили задърпа нервно воала си. Мислено се видя как изглежда в черно от главата до петите, сякаш беше облечена за погребение. Онези жени в яркоцветните дрехи вътре щяха да си умрат от смях, когато я видеха.

Внезапно взе решение, развърза връзките на бонето и свали шапката и воала от главата си, махна иглите, които придържаха косата ѝ, и ги прибра в чантата си. Разклати глава, за да оправи косата, която толкова грижливо беше скрила под шапката си същата сутрин. Върху раменете, гърба и гърдите ѝ се спусна мантия от руса, почти бяла коса.

Лили усети, че потокът от хора около нея е намалял. Вдигна очи и видя, че е заобиколена от мъже, които я гледаха втренчено.

— Исусе, Мария и Йосифе! — възкликна един мъж, който не можеше да се държи на краката си. — Сигурно ангелите са дошли да ме приберат.

— Никой ангел не е толкова глупав, че да дойде в Сан Франциско — каза малко по-трезвеният му приятел. — Трябва да е от уискито.

Първият мъж се приближи, протегна ръка и докосна Лили.

— Тя е истинска!

— Това е — каза другарят му. — Повече никакво уиски за теб. Отсега нататък ще се ограничаваме само с опиум.

Ужасена, че беше привлякла вниманието на толкова много хора, Лили оправи косата си, пое си дълбоко дъх, вдигна куфара си и влезе в „Малкото райско кътче“.

Зак усети как ръката на Доди Мичъл стиска по-силно рамото му. Както обикновено, тя стоеше зад стола му. Той стегна предупредително мускулите си. Зак беше комарджия от твърде отдавна, беше изиграл твърде много игри със залози за хиляди долари, беше блъфирал много пъти, когато всъщност не бе имал нищо повече от чифт, за да се остави да бъде издаден от собственото си вълнение. Проклет щеше да бъде, ако оставеше Доди да го издаде.

Той обаче разбираше реакцията ѝ. За първи път в своя двадесет и шест годишен живот той държеше флеш от пики до асо. Независимо какво щяха да хвърлят останалите на масата, той щеше да прибере цялата сума. Не ставаше въпрос за парите или за играта. Ставаше въпрос за ръката и той я беше получил. Нямаше нужда да сменя карти. Ръката му беше идеална. Повечето комарджии играеха цял живот, без да видят такива карти.

Той погледна към останалите мъже на масата. Всички имаха добри ръце. Зак беше сигурен в това.

Боб Уилкирсън смяташе, че изражението му е безизразно, но лявата му вежда беше леко повдигната. Очите на Аса Уайт се плъзгаха по останалите играчи. Ерик Олсен почукваше с ботуш по крака на масата. Хайнрих Байдербекер изобщо не можеше да се владее. Той се беше ухилил като мечка наред поток, пълен с пъстърва. Когато имаше хубава ръка, всички разбираха това.

Само Чет Лий беше толкова непроницаем, колкото беше Зак. Но, от друга страна, Чет винаги вадеше добри ръце. Зак беше сигурен, че той лъже, но никога не бе успял да го хване. Тази вечер обаче това нямаше значение.

Зак се отпусна назад в стола си и наддаването започна. Едва когато залогът стигна двадесет хиляди долара, усети някаква промяна в шума, който го заобикаляше, но не ѝ обърна никакво внимание.

Наслаждаваше се на играта дори повече отколкото клиентите му. Служителите му бяха инструктирани изрично, че никой не трябва да го безпокои, освен ако не става въпрос за живот и смърт. В този звук обаче имаше нещо различно.

В град с население повече от двеста и петдесет хиляди души, всичките от които сякаш бяха пристрастени към комара, дори и най-

големите игрални салони винаги бяха претъпкани и шумни. Ето какво не беше наред. Шумът започваше да утихва. Това никога не се случваше тук. Ако имаше нещо, което смесицата от мъже, уиски, пари и жени можеше да гарантира, то това беше шумът. Тази мисъл не излизаше от ума на Зак и той вдигна очи.

Отначало не забеляза никаква промяна. Мъжете около него се бяха вгълбили в игрите, викаха от удоволствие и крещяха от яд. Тъкмо щеше да се върне към своята игра, когато я видя.

Беше облечена в черно от главата до петите. Докато преминаваше през ярко осветената зала, всички застинаха на местата си и шумът заглъхна, сякаш беше потушен от ръката на гневния създател. Мъжете и жените в яркоцветните рокли се втрещваха след нея безмълвно.

Тя сякаш плуваше над земята и единственият признак за физическо движение беше лекото полюшване на материята на роклята ѝ. Топлата, пастелна мекота на кожата ѝ, влажната плът на устните ѝ, синевата на очите ѝ контрастираха рязко с черната ѝ дреха, но дори и те бледнееха в сравнение с блестящия ореол от светлоруса коса, която се спускаше по раменете и гърдите ѝ. Приличаше на жена, слязла от картина на Ботичели.

Зак не свали очи от нея, докато тя вървеше през залата и най-накрая спря пред неговата маса.

— Здравей — каза тя.

Гласът ѝ беше мек и ясен. Леко провлаченият ѝ говор издаваше, че беше от долината Шенандоа във Вирджиния.

— Здравсти — отвърна Зак, който си нямаше представа какво трябва да направи за тази жена. Изглеждаше му смътно позната, но не си спомняше да беше срещал жена, облечена изцяло в черно, от времето на Гражданската война, когато бе посетил брат си във Вирджиния и бе видял всички онези вдовици. Нито една от тях не беше на по-малко от четиридесет години, докато жената пред него едва ли беше на повече от двадесет.

— Ти пък коя си? — попита Доди.

Доди говореше ревниво, сякаш Зак беше нейна собственост, и това го раздразни. Той харесваше Доди също толкова, колкото и всяка друга жена. Тя се грижеше добре за момичетата му и управляваше добре кръчмата, но той не искаше никой да си мисли, че Доди имаше

някакви права върху него, пък било то и някакво заблудено момиче от Армията на спасението.

— Какво искаш? — попита я Зак.

Строгото изражение на лицето ѝ прерасна в усмивка, която накара мъжете около нея да забравят, че не бяха сами в залата. Ако някога на земята бе слизал ангел, то това беше тази жена.

Зак внезапно изпита тревожното чувство, че времето му е изтекло, че тя бе дошла тук, за да му даде вечно възнаграждение за един живот, на който се бе наслаждавал, но който беше прахосал. Това не беше честно. Братята му имаха достатъчно време да остареят и да се покаят за греховете си от миналото. Пред него обаче имаше дълъг списък с грехове, които му предстоеше да извърши.

— Не ме ли позна? — попита го видението. — Аз съм братовчедка ти, въпреки че сме доста далечни роднини. Дойдох тук, за да живея при теб. Ти ме покани — добави тя, когато Зак я погледна с вид на човек, който не знае какво да каже.

Посетителите на „Малкото райско кътче“ все още не бяха осъзнали, че току-що бе настъпил превратен момент в историята на живота им, но наблюдаваха идването му, като си шепнеха един на друг.

— Писах ти — обясни видението, — но не получих отговор. Помислих си, че все още си във Вирджиния Сити, но когато отидох там, един много приятен младеж ми каза, че си се преместил в Сан Франциско. Той откри писмото ми, което беше паднало в някаква пукнатина.

— Няма начин да си роднина на Зак — каза Доди. Червеникаворусата ѝ коса се тресеше тревожно, а гласът ѝ беше рязък и груб. — Той е тъмнокос, а ти си руса.

— Не сме много близки роднини. Баба ми беше Рандолф.

— Къде е семейството ти? — поинтересува се Зак.

— Все още са във Вирджиния. — Тя се разсмя тихо. — Татко и мама не те одобряват.

Зак усети, че смехът ѝ е престорен. Тя беше адски уплашена.

— По-добре седни, за да могат тези момчета да си поемат дъх — каза той. — Какво търсиш в Сан Франциско?

Тя остана права и в очите ѝ се появи тревога.

— Вече ти казах. Ти ми каза, че ако някога Салем ми писне, мога да дойда при теб. И ето ме тук.

— Не си спомням да съм те канил — каза Зак, като се чудеше как така бе забравил едно толкова красиво момиче.

— Ти ме покани преди четири години, когато дойде при брат си във Вирджиния — напомни му срамежливо тя. — Предполагам, че съм се променила.

Тогава цялото му семейство се беше събрало за първи път от двадесет години. Бяха дошли от Тексас, Колорадо, Калифорния и Уайоминг, за да се съберат в същия дом, от който ги бяха изгонили през 1860 година. За Джордж и Джеф това събиране бе било отмъщение. За Зак то бе представлявало просто събиране на твърде много хора в една къща.

Той си спомняше срамежливото същество, което го беше следвало навсякъде, задавайки безкрайни въпроси за местата, които бе посещавал, и за нещата, които бе правил, докато баща ѝ не я беше накарал да престане с твърде обидното предупреждение, че трябва да се пази от чума̀ви, които се правят на уважавани господа.

— Аз съм Лили — каза тя. — Лили Стърлинг.

Лили! По дяволите! И шестимата му братя се бяха оженили за жени с имена на цветя.

Мозъкът му изключи, мускулите му се отпуснаха и картите му паднаха на масата.

— Мили боже! — извика Аса Уайт. — Вижте какво държи той! Никой не може да бие подобна ръка! — С тези думи той хвърли картите си на масата.

Един по един и останалите играчи се отказаха от играта, тъй като беше станало ясно, че не могат да я спечелят. Въпреки че мъжете в залата вече бяха започнали да дишат нормално, никой от тях не смееше да заговори, освен едно момиче с ярко гримирано лице, което попита с наподобяващ писък глас:

— Кой би си помислил, че Зак може да има роднина като нея? Ако не бях уверена в противното, щях да се закълна, че съм се върнала обратно у дома в Мисисипи.

Внезапно всички започнаха да говорят едновременно, сякаш някой беше развалил магията.

— Запознай ни, Зак — каза Ерик Олсен, забравил за играта на карти.

— Нямах право да фамилиарничиш с такова момиче — каза Доди. — Какво ще правиш с нея?

— Ти само ме запознай. Все ще измисля нещо — отвърна уверено Ерик.

Чет Лий и Хайнрих Байдербекер станаха от местата си. Това, изглежда, извади Зак от трансa, в който беше изпаднал.

— Къде отивате? — попита той. — Играта не е свършила.

— Свърши и още как! — каза Чет и посочи към картите на Зак, които лежаха на масата пред него.

Зак погледна към прекрасните спатии. Тайната му беше разкрита и той се почувства толкова ядосан, че беше готов да удуши някого.

— Кой ги обърна? — попита той. Неписано правило на играта беше, че никой не можеше да докосва картите на друг играч по никаква причина.

— Ти — отговори му Чет.

— В-вероятно, когато п-погледна б-братовчедка с-си — заеквайки добави Хайнрих Байдербекер със силния си германски акцент.

Зак погледна първо към картите си, а след това към Лили. Трябваше да очаква подобно нещо. Жените с имена на цветя бяха донесли нещастие на всичките му братя. За какво си беше мислил, когато беше поканил Лили да дойде на запад при него? Тогава тя може и да бе била младо момиче, но той трябваше да знае, че някога тя щеше да порасне и да се превърне в потенциална опасност.

За да се убеди в това, му трябваше само да хвърли един поглед на мъжете, които се бяха втренчили в нея, сякаш никога не бяха виждали жена. Нито един от тях не пиеше и не играеше, просто всички я бяха зяпнали, сякаш Доди и останалите момичета не съществуваха. Тя беше една голяма неприятност, от която той трябваше да се отърве, преди да се озовеше в безизходица.

Зак стана с обичайното си спокойствие и каза:

— Господа, тази млада дама е братовчедка ми Лили Стърлинг. Тази вечер ще пренощува у Бела Холт и утре сутрин ще си тръгне с първия влак, който отпътува на изток. Съжалява, че няма да има възможността да се запознае с вас, но вече е твърде късно и трябва да си ляга. — Зак заобиколи масата и хвана Лили здраво за лакътя. — Кажи лека нощ, Лили.

— Лека нощ — каза Лили с широка усмивка, която сякаш обхваща цялата зала. — Надявам се скоро отново да се видя с всички ви.

— Искат й се, но няма да стане — поправи я Зак.

Без да изпуска лакътя ѝ, той взе куфара ѝ в свободната си ръка и я изведе от заведението, без да обръща внимание на хора от стонове и оплаквания за егоизма му. Хладината, която мина през тялото му, когато влажният въздух докосна тънкия слой пот, който беше покрил тялото му, го изненада.

Голяма гадост щеше да бъде да изстине и да хване пневмония само защото някаква руса магьосница не бе проявила достатъчно здрав разум да си остане във Вирджиния и да се ограничи да докарва до полудажени мъже и фермерски синове.

— Баща ти знае ли къде си? — попита Зак, докато водеше Лили по тротоара, далеч от дузината кръчми и игрални зали. Можеше да си представи как огнедишащият свещеник Айзък Стърлинг тръгва да търси дъщеря си с библия в едната ръка и едрокалибрена пушка в другата.

— Не съвсем — отговори Лили.

Зак беше майстор в манипулирането на истината и знаеше точното значение на думите ѝ.

— С други думи, ти не си казала нито дума на стария дявол.

— Той не е дявол — възрази Лили, — но нямаше да ме разбере.

— Предполагам, че няма — каза Зак — особено ако не си му обяснила нищо.

— Опитвах се. Той не иска да ме разбере.

— Не знам как изобщо мога да очаквам от него да те разбере, след като дори аз самият не те разбирам.

— Разбира се, че ме разбираш — възрази тя и се опита да се обърне, за да види лицето му. — Ти си черната овца в семейството си. Сам ми го каза. Ти си се изправил срещу традицията, захвърлил си съветите на братята си в лицата им и си започнал да вършиш онова, което искаш.

— Изглежда, че съм си отварял устата не където трябва — каза Зак. — Не знам какво ми е станало, щом съм ти разправял всичко това.

— Беше след обяд. Джеф тъкмо ти беше чел лекция за отговорностите, които имаш към семейството си. Ти се появи ядосан в

градината и ми каза, че без значение какво ще направя с живота си, не трябва да губя нито минута от него, за да се опитвам да задоволя изискванията на роднините си. Ти ми каза, че е много по-добре да се кача на някой хълм и да започна да вия срещу луната.

— Никога не съм имал добър подход към децата — отбеляза Зак с тон, показващ, че това не беше проблем, който не му позволяваше да спи спокойно. — Никога не съм знаел какво да говоря с тях.

— Аз не бях дете — заяви Лили. — Бях на петнадесет.

— Ако си обърнала внимание дори на една моя дума, която съм изрекъл след конското на Джеф, значи си мислила като дете. Всички знаят, че той притежава способността да накара и най-големия светец да потърси някое гадно място, на което да го натика.

— Може и така да е — каза Лили и вирна предизвикателно брадичката си, — но едва ли има смисъл да обсъждаме това, след като аз вече съм тук. — Тя спря и се обърна рязко към Зак. — Защо да не мога да остана при теб, докато си уредя живота тук?

— Димът във влака сигурно ти е разял мозъка! — избухна Зак. — Не можеш да живееш при мен.

— И защо не?

— Кръчмата не е място за порядъчна жена. Дори Роуз не иска да влиза там. Няма да оцелееш тук, ако трябва да се оправяш сама. Трябва да се върнеш обратно.

Той я обърна напред и отново я поведе по тротоара.

— Видях много жени, откакто дойдох тук. Някои от тях бяха момичета и майки. Не виждам защо аз да не мога да успея тук, щом като те са успели. Да не би да имам някакъв недостатък, който ти виждаш, а аз не?

Жени с имена на цветя. Човек трябваше само да ги кръсти на нещо, което мирише хубаво и изглежда красиво, и те започваха да си мислят, че всичко им е позволено.

— Ще трябва просто да приемеш думите ми — каза Зак. — Ти не познаваш Запада, а аз го познавам.

— Ти си като всички мъже в семейство Рандолф, които познавам — каза спокойно Лили. — Мислите си, че всичко, което трябва да направите, е да кажете нещо и жените просто трябва да го изпълнят. Майка ми е такава. Но аз съм Стърлинг и не правя онова, което ми

казват мъжете. Ако искаш да ми даваш своите мнения и съвети, ще трябва да ми даваш и факти.

Той можеше да направи това. Тя не трябваше да си мисли, че ангелското ѝ лице ще парализира мозъка му.

— Факт номер едно — ти нямаш работа. Обзалагам се, че нямаш пари. Сигурен съм, че си използвала почти всичките си пари, за да дойдеш дотук. Факт номер две — тук убиват хора само заради това, че са се озовали на неподходящото място в неподходящия момент. Можеш да бъдеш отвлечена и да завършиш в някой бордей на другия край на света. Факт номер три — ти не знаеш нищо за Запада, за хората тук или пък какво е необходимо, за да оцелееш. Красивите жени тук ги използват за по една нощ. По-младите просто изчезват. Факт номер четири — ти ще намразиш всичко и всички, които видиш. Твоят морал на момиче от Вирджиния ще се разбунтува и само след седмица ще се молиш да се прибереш у дома.

— В такъв случай можеш да спреш да се тревожиш за мен. Сигурна съм, че все ще успея да преживея сама седем дни.

Зак обаче не беше толкова сигурен. От онова, което му беше казал Джеф, клонът на семейството в Салем се състоеше от строги моралисти, които не можеха да понасят поведение, неотговарящо на техните стандарти.

Той не беше отговорен за това момиче. Тяхната роднинска връзка беше по рождение, а не защото те я бяха искали. Той никога не бе носил отговорност за друг човек и не смяташе да започва с някакво невинно, тесногръдо, неуго момиче от Салем, Вирджиния.

— Не трябва да се тревожиш за мен — повтори Лили и се измъкна от хватката на Зак. — Мога да отседна в онзи хотел за дами.

Зак проследи погледа ѝ и забеляза, че тя гледаше към най-люксозния публичен дом в Сан Франциско.

ГЛАВА ВТОРА

В „Салем Хауз“ имаше един летен ритуал, който се знаеше от всички мъже в тази част на Сан Франциско. Всяка вечер, точно в шест и половина, шест от момичетата излизаха на верандата. Те си говореха, понякога дори пиеха чай, но не обръщаха никакво внимание на мъжете на улицата. Точно в седем часа момичетата се прибираха вътре. Това беше знак, че заведението е отворено.

Зак хвана Лили за двата лакътя и отново я поведе напред.

— Това не е хотел.

— Прилича на хотел.

— Но не е.

— Откъде знаеш?

— Знам, защото съм бил... просто знам. Пък и без това там няма място.

— Откъде знаеш?

— Подобни места винаги са пълни в петък вечер.

Лили погледна през рамо към жените в красивите рокли.

— Изглеждат хубави.

— На тях им се плаща, за да изглеждат хубави.

— Може би мога да си намеря работа там.

— Ти нямаш нужда от работа, защото утре се връщаш във Вирджиния с първия влак.

— Не мога — отвърна Лили. — Нямам достатъчно пари.

Зак беше подготвен за това.

— Ще ти купя билета.

— Не мога да ти позволя това. Не е почтено.

— Дяволски по-почтено ще бъде да си намериш работа в онзи хотел за дами.

— Освен това не е хубаво да се ругае. Татко казва, че това е признак за безпринципност и ограничен интелект. — Преди Зак да успее да отвърна на язвителната ѝ забележка, тя продължи: — Знам, че

това не важи за теб. Всички казват, че си изобретателен като невестулка.

— Кое копеле ти е казало това? — извика Зак. — И не ми казвай, че ругая, защото го знам.

— Един от братята ти. Не си спомням кой точно. Роуз каза, че някога си бил малко дяволче. Освен това каза, че не си се променил много.

Зак бе започнал да съжалява, че бе отишъл на семейното събиране още в мига, в който беше прекрачил прага. Братята му бяха прекарвали по-голямата част от времето си, като го бяха критикували и му бяха повтаряли, че трябва да промени начина си на живот. Когато си беше тръгнал, в яда си той бе засипал тази жена с необмислени думи, а като връх на глупостта си я беше поканил да му дойде на гости.

— Нека това да ти бъде за урок — каза Зак. — Никога не ходи на семейни срещи, освен ако не искаш всичките ти недостатъци да ти бъдат сервирани като основно ястие за закуска, обед и вечеря, да бъдат обсъждани надълго и нашироко и да бъдат оплаквани от всички.

Лили се разсмя.

— Не мисля, че братята ти биха одобрили заведението ти.

Зак се изсмя.

— Монти би го одобрил, ако Айрис го остави да влезе вътре.

— Аз харесвах Айрис — каза Лили. — И Монти също.

Зак усети как мраз, по-студен от мъглата, която бе надвиснала над залива, обзема сърцето му. Името Лили отекваше в съзнанието му. Нямаше значение, че той не искаше да се жени и нямаше желание да се влюбва. И братята му също не бяха имали намерение да се женят.

— Завий тук — каза Зак и насочи Лили по една стръмна улица. — Пансионът на Бела Холт е там горе.

Отначало Зак се изненада на лекотата, с която Лили вървеше по хълма. Тя дори стигна до върха с една крачка преди него. След това той си спомни, че Салем беше в планината. Тя вероятно не знаеше как да върви по равното.

— Онази къща с жените пред нея беше много по-красива — отбеляза Лили, когато двамата спряха пред дома на Бела.

За разлика от публичния дом, къщата на Бела представляваше дървена триетажна постройка с мазе, построена в италиански стил с

квадратни корнизи. Оранжево-кафявият цвят, в който беше боядисана, не ѝ придаваше по-привлекателен вид.

— Пансионите не трябва да бъдат красиви — отвърна Зак, докато двамата се качваха по стълбите — особено ако са предназначени за млади дами. Те не желаят да привличат вниманието към себе си.

— Не бих казала, че да се опитват да не приличат на някакви ужасни птици би могло да се нарече непривличане на вниманието.

Забележката ѝ развесели Зак.

— Не бих казвал това пред Бела. Тя се гордее много с къщата си. А и ти няма от какво да се оплакваш. Облечена си изцяло в черно.

— Татко казва, че ярките цветове и хубавите рокли водят до опасно лекомислие. Той казва, че те карат младите момичета да отделят твърде много внимание на физическия си вид, вместо на духовната си същност. Той казва, че това кара и младите мъже да постъпват по същия начин.

— Че това лошо ли е?

— Разбира се. Човек не може да бъде загрижен само за себе си, без да бъде абсолютен егоист.

Зак беше уверен, че думите ѝ бяха насочени към него.

— Разбира се, аз невинаги съм била съгласна с татко. Той смята, че хората, които си позволяват каквито и да било удоволствия, са дяволски изчадия. Ти вярваш ли в това?

— Не, по дяволите! Ако всички мислеха така, щях да фалирам.

— Татко казва...

— Повече не искам да слушам какво казва баща ти. — Зак почука на вратата. — Той говори като Джеф.

— Джеф ми харесва.

— Е, едва ли щеше да го харесваш толкова, ако те наричаше прахосник, некадърник и гуляйджия, който най-вероятно ще свърши дните си в някоя мръсна уличка, повален от болест, която дори не трябва да се споменава.

— Не, мисля, че това наистина нямаше да ми хареса. — Зак тъкмо беше решил, че може би трябва да не се държи толкова лошо с нея, когато тя добави: — Дори ако беше вярно.

— Е, да, но не е вярно — тросна се в отговор той и се зачуди дали нямаше да бъде по-добре да я качи на влака още тази нощ.

— Разбира се, че не е — съгласи се Лили. — Никога не съм смятала, че е вярно. Просто исках да кажа, че не бих искала да го чуя, дори и да беше вярно.

Зак реши, че разговорът започва да се върти около него, и това не му хареса. Испита огромно облекчение, когато прислужницата на Бела отвори вратата. Той заговори без много увъртания.

— Това е братовчедка ми. Тя има нужда от подслон за една вечер.

Момичето се втренчи с разширени от любопитство очи в Зак. Той не знаеше дали прислужницата беше повярвала, че Лили наистина му е братовчедка, но силно се съмняваше в това. Вероятно много мъже идваха, като твърдяха, че търсят място, на което да настанят своя братовчедка, племенница, леля, дъщеря или снаха.

— Ако обичате, влезте в дневната. Веднага ще повикам госпожа Холт.

На Зак му стана ясно, че Лили не харесва пансиона. Тя имаше изражението на човек, който сякаш очаква, че всеки миг нещо ще изскочи иззад столовете и ще се нахвърли върху него. Ако трябваше да бъде честен, той също не харесваше това място. Стаите бяха твърде тъмни и мрачни, бяха претъпкани със столове, върху всичко имаше метнати шалове, а от стените гледаха мрачни картини. Човек можеше да си помисли, че Бела е собственичка на погребално бюро.

— Можеш да седнеш — обърна се Зак към Лили. — Не се знае колко време ще бъде необходимо на Бела, за да се приведе в приличен вид, преди да слезе при нас.

Лили не се помръдна.

— Тук не ми харесва, защото е тъмно, мрачно и заплашително.

— Прилича ми на място, което баща ти би одобрил.

— Може би, но не той, а аз ще нощувам тук и ти казвам, че не ми харесва.

Зак си избра един стол и седна на него.

— Първо се запознай с Бела. Тя не е весела жена, но вероятно ще ти хареса.

— Ако тя е избрала мебелите за тази стая, определено не е мой тип човек. Не можем ли да отидем другаде?

— В този град няма твърде много места, където да отседне една почтена млада дама — обясни Зак. — И не ми споменавай пак за онази

красива къща с хубавите жени пред нея. Ако толкова много искаш да знаеш каква е тя, там ходят мъже, които нямат съпруги.

Лили го огледа мълчаливо в продължение на няколко секунди.

— Или когато имат съпруги, при които не желаят да се приберат? — попита повдигнала вежди.

— Предполагам, че е така — каза Зак, който не беше твърде доволен, че Лили бе схванала толкова бързо за какво ставаше дума. — А сега седни и спри да задаваш толкова много въпроси.

Лили остана права. Тя направи бавно една обиколка на стаята, като оглеждаше внимателно всичко. Зак нямаше желание да прави инвентаризация на вкуса на Бела, но откри, че погледът му следеше движението на Лили из стаята.

Тя твърдеше, че ѝ беше писнало от наставленията на баща ѝ и че искаше да се забавлява, но Зак знаеше какъв тип жена беше тя. Нейните забавления не можеха, дори отчасти, да се сравняват с онова, което той преживяваше за една вечер. Тя не беше жена, която би харесала един мъж само за определено време, след което без усилие да се насочи към друг, когато той изчезне или си намери друга. Не, когато тя се влюбеше в някого, това щеше да бъде любов завинаги.

Това беше най-опасният тип жена в целия свят — вярна, обичаща и девствена. Зак изпита още по-голяма решителност да се погрижи Лили да напусне града колкото се може по-бързо.

Но докато погледът му продължаваше да следи движението ѝ из стаята, той осъзна, че досега не беше забелязал нищо друго от външността ѝ, освен косата и лицето. Останалото също беше доста привлекателно за окото. Той не знаеше какъв дявол беше накарал баща ѝ да мисли, че черната рокля можеше да скрие изкусителната фигура на дъщеря му. Зак беше сигурен, че всички момчета в родния ѝ град я бяха забелязали.

Тя имаше тесен кръст — от онзи, който изпълва мъжете с желание да протегнат ръце и да го обгърнат. Но по-важното беше, че той правеше гърдите ѝ да се открояват — нещо, което не можеше да бъде пренебрегнато лесно. Поне не от Зак. Той лесно можеше да си представи мекотата и топлината на гърдите ѝ, докато целува твърдите им връхчета.

На Зак рядко му се налагаше да разчита на въображението си в такива ситуации, но когато Бела най-после се появи, той вече не

можеше да стои спокойно на стола си.

Бела не изглеждаше твърде щастлива, че го вижда. Тя не се отнесе по-доброжелателно и с Лили. Колкото повече се вглеждаше в нея, толкова по-мрачно ставаше лицето ѝ.

— Елен ми каза, че търсиш стая за братовчедка си. — Тя огледа Лили с изпепеляващ поглед. — Това ли е въпросната братовчедка?

Бела бързо откри, че беше сгрещила.

— В Библията се казва: „Не съди, за да не бъдеш съден“ — цитира Лили със строго изражение.

— Ако не преценявах останалите — отвърна Бела, без да отстъпва, — кой знае какви жени можеха да се настанят в пансиона ми.

— В това отношение не се тревожа изобщо — каза Лили, без да смекчава изражението си. — Съмнявам се, че ви убягва много.

Забележката ѝ изглежда умиловити малко Бела, но не достатъчно.

— Простете, че не ви приемам както бихте желали, но братовчед ви се движи в съмнителна компания.

Зак изпита раздразнение от това, че Бела се правеше на моралистка. Тя много добре знаеше, че момичетата, които работеха в неговото заведение, бяха честни и трудолюбиви. Някога тя също бе работила там.

— Не трябва да преценявате Зак по компанията му, нито пък жените по работата им — каза Лили. — Предполагам, че много от тях не са имали кой знае какъв избор.

Бела хвърли остър поглед на Зак. Тя все още изглеждаше като човек, който надушва неприятности, но се насили да се усмихне. Умна жена беше тя. По-добре щеше да бъде да не го притиска твърде много. В града имаше много хора, които биха се заинтересували да научат с какво се бе занимавала госпожа Бела Холт, преди да отвори пансиона си.

— Напълно вярно — каза тя. — Но вие трябва да разберете, че в моето положение трябва да проявявам изключителна предпазливост.

— Уверена съм, че е така, но съм сигурна, че Зак ви уважава твърде много, за да се възползва от вашето доверие.

Зак едва успя да се въздържи да не се изсмее на глас. Тази забележка на Лили обаче изглежда накара Бела да прибере ноктите си.

Усмивката на Бела беше напрегната, но все пак си беше усмивка.

— Казвам се Лили Стърлинг — представи се Лили. — Пристигнах тази вечер. Сигурна съм, че Зак щеше да ми е резервирал стая предварително, но писмото ми се е загубило във Вирджиния Сити. Той беше още по-неподготвен за появяването ми от вас. Надявам се, че ще можете да ми пригответе стая, без да ви създавам твърде много грижи.

— Моите стаи са винаги готови. Те са също толкова чисти, колкото и в най-добрите хотели в центъра на града.

— Не ми трябва луксозна стая.

— Дай ѝ голямата стая отпред — намеси се Зак. — Не искам някой да ме обвини, че съм настанил братовчедка си в някаква малка дупка.

— Не разполагам с малки дупки — тросна му се Бела, доволна от това, че можеше да изкара част от раздразнението си върху Зак. — Ще ти струва повече.

— Когато става дума за роднини, цената няма значение. — Зак преглътна тежко. Никога през живота си не беше казвал такова нещо. Сега не се знаеше колко щеше да му поиска Бела.

Собственичката се усмихна като доволна котка.

— Тази чанта в коридора ли е целият ти багаж? — обърна се тя към Лили.

— Не. Имам един сандък, който по погрешка замина за Сакраменто, и един голям куфар, който все още се намира на гарата.

— Какво? — каза Зак и подскочи на мястото си.

— Не можеш да очакваш една почтена жена да се облича само с дрехите, които носи в една чанта — сопна се Бела, която очевидно се бе поуспокоила от новината за количеството на багажа на новата си наемателка. — Седнете — обърна се тя към Лили. — Ще кажа на Елен да ви донесе кафе. Вечеряли ли сте?

— Страхувам се, че не. След това пътуване първо трябваше да открия Зак и съвсем забравих за вечеря.

— Имаме малко свинско печено. За няколко минути можем да го затоплим с картофи и грах.

— Сигурна ли сте, че не ви създавам твърде много грижи?

— Нали затова ѝ плащам — намеси се Зак.

Бела му се усмихна ехидно в отговор. Той отбеляза мислено, че когато Лили тръгнеше обратно за Вирджиния, щеше да се наложи да

си поговори на четири очи с Бела.

— Вие със Зак се разберете за багажа — обърна се собственичката към Лили, — а аз отивам да се погрижа за вечерята. След това ти ще трябва да си тръгнеш — добави тя към Зак. — Не позволявам в дома ми да има мъже, след като се стъмни.

— Не ми каза, че имаш още багаж — каза Зак, когато Бела излезе от стаята.

— Аз може и да съм дъщеря на свещеник, но имам повече дрехи, отколкото могат да бъдат натъпкани в един малък куфар.

Зак си помисли, че куфарът не е чак толкова малък, но реши да промени темата. Сега беше много по-важно да убеди Лили да се върне във Вирджиния.

— Добре, че куфарът ти е на гарата. Така по-лесно ще го натоварим на влака. Ще накарам Доди да провери разписанието. Мисля, че имам едно разписание някъде. Ако ли не, сигурен съм, че Тайлър ще го има. Когато управляваш най-големия хотел в града, трябва да знаеш кога пристигат и отпътуват всички влакове, фериботи, кораби и дилижанси.

— Нямам никакво намерение да се връщам във Вирджиния утре — заяви Лили, вирнала упорито брадичката си.

— Е, да, но не можеш да останеш в Сан Франциско — каза Зак, чието търпение вече се беше изчерпало. — И недей да ми напомняш, че съм те поканил. Всеки, който има и зрънце здрав разум в главата си, би се досетил в какво настроение съм бил тогава и че не съм знаел какво говоря. Пък и само някой ненормален би тръгнал за Вирджиния Сити просто така. — Той щракна с пръсти. — Досега можеше да си мъртва.

— Но не съм.

— И изтрий това изражение от лицето си. То няма да ти помогне изобщо. За бога, момиче, не знаеш ли каква репутация имам? Аз съм последният човек, към когото е трябвало да се обърнеш за защита. Не си ли запомнила нищо от думите на Джеф?

— Но ти каза, че всичко това не е вярно. Ти каза...

— Разбира се, че го казах. Да не очакваш да си стоя и да позволявам на онзи лицемерен тъпанар да ме нарича прахосник, без да му заявя, че е лъжец? Аз също си имам гордост.

— Но...

— Не започвай да ми възразяваш. Аз съм комарджия. Аз съм собственик на кръчма. Майка ти сигурно ще мине на другия тротоар само за да не се срещне с жените, които работят за мен.

— Ако не правиш нищо срамно...

— Не е необходимо да правя каквото и да било, ако хората си мислят, че го правя. Ако имаш нещо общо с мен, те ще си мислят много неща за теб.

— Толкова ли си ужасен?

Въпросът ѝ го изненада. Зак се разсмя.

— Предполагам, че съм се обрисувал като истински дявол.

— Да, така е — съгласи се Лили, но усмивката ѝ изразяваше неувереност.

— Аз не съм престъпник, но що се отнася до теб — все едно, че съм. А сега бъди добро момиче, изяж си вечерята, наспи се добре и утре сутринта ще те прекараме през залива с ферибота и ще те качим на влака.

Лили го погледна право в очите.

— Трябва да съм наистина толкова ненормална, за колкото ме мислиш, както и голяма страхливка, за да пренебрегна желанията на семейството си, да пропътувам хиляди мили, за да стигна дотук, а след това да се върна след по-малко от един ден. Оценявам усилията ти да ми намериш подслон, но ако ме оставиш на мира, все ще успея да се оправя сама.

— Ти май не си чула нищо от онова, което ти казах.

— Разбира се, че те чух. Ти смяташ, че аз не знам как да се оправя в Сан Франциско и вярваш, че ако бъда видяна в твоята компания, това ще провали репутацията ми.

— Това не ти ли стига?

Лили се усмихна.

— Когато реши да станеш картоиграч, семейството ти одобри ли намеренията ти?

— Майтапиш ли се! Те направиха всичко възможно, за да ме спрат. Джордж дори ми спря издръжката. Наложих се да избягам от къщи.

— Някога изпитвал ли си съмнения, че постъпваш правилно?

— Никога.

— Точно така се чувствам и аз в момента.

— Но ти не искаш да правиш нищо непочтено.

— Семейството ми ще си помисли точно обратното. Аз съм в същото положение, в което си бил и ти преди години.

— Но ти си жена.

— Радвам се, че си го забелязал.

— Не ми се прави на умна. Мъжете могат да вършат много неща, които жените не могат.

— Знам това, но вече съм тук. Мога поне да се опитам да успея. Ако се проваля, винаги мога да се върна обратно у дома.

Зак я огледа недоверчиво.

— Не ти вярвам.

— Ти не си човек, който се доверява лесно на останалите, нали?

— Не. Това докарва само неприятности.

— Дори и с жените ли?

— Особено с жените.

— Е, на мен можеш да ми вярваш. Не очаквам от теб да се грижиш за мен.

Зак изруга.

— Виждаш ли, точно за това ти говорех.

— Не те разбирам — каза объркана Лили.

— Ти казваш, че не очакваш да нося отговорност за теб, но аз ще трябва да бъда отговорен.

— Напротив.

— Какво копеле ще бъда, ако нещо се случи с теб само защото съм ти обърнал гръб? Казах, че съм комарджия, а не че съм страхлив мръсник и подлец.

Лили се разсмя. Смехът ѝ беше звънък като биенето на камбана, но на Зак не му се искаше да се разсмее с нея.

— Ти целият си изтъкан от южняшко кавалерство.

— Не започвай с това — тросна се Зак. — Не е вярно. Просто не мога да пренебрегвам роднините си, и толкова.

— Е, мен можеш да ме задраскаш от списъка на роднините си. Сигурна съм, че госпожа Холт ще ми помогне да си намеря работа.

— И без съмнение ще разгласи из целия град, че съм те изоставил.

— Няма да казвам на никого, че те познавам. Ти току-що каза, че ако започна да разправям на всички, че сме роднини, това може да се

отрази неблагоприятно върху шансовете ми да си намеря работа.

Зак се втрени ядосано в нея.

— Защо ли не мога да ти повярвам?

— Нямам представа.

Тя му се усмихна невинно и скромно. Това още повече го убеди, че не трябва да ѝ вярва.

— Ще намина утре — каза Зак. — Тогава ще обсъдим всичко отново.

Докато слизаше по стълбите, Зак си мислеше колко крехка изглеждаше Лили, но по всичко личеше, че външният ѝ вид е измамен и тя е упорито момиче. Ето какво ставаше, когато някой имаше за баща човек, който бе убеден, че всяка мисъл, която му минеше през ума, беше божествено прозрение. Това нямаше как да не се отрази и на децата му.

Зак трябваше да признае, че досега не беше срещал жена, която изглеждаше толкова красива, дори облечена в черно. И тази нейна коса! Външността на Лили му напомняше за статуята, която се намираше в една тиха ниша на параклиса в училището, което бе посещавал в детството си. Директорът беше принудил Зак да посещава църковните служби въпреки възраженията на момчето. Зак бе прекарал много часове загледан в статуята на онзи ангел, като през главата му бяха минавали твърде небогоугодни мисли.

Лили имаше същия ефект върху него.

Зак потръпна. Той харесваше живота си такъв, какъвто беше. Обичаше да спи, когато, където и докогато си искаше. Обичаше храната му да бъде сготвена според неговия вкус и сервирана по което време от денонощието пожелаеше. Обичаше да има голям избор от жени. Освен това обичаше дрехите му да бъдат единствените в гардероба му и само той да използва огледалото си.

Може би щеше да бъде по-добре утре да не се среща с Лили, а да изпрати Доди.

Не. С неговия късмет тези двете най-вероятно щяха да се съдърпат и да направят нещо, от което косата му щеше да побелее. Можеше да му се наложи да се държи много твърдо, дори да използва принуда, но Лили щеше да си замине обратно за вкъщи.

В същото време той мислеше, че беше срамота, дето тя не можеше да остане да му погостува ден-два. Зак харесваше бавния ѝ,

равномерен и провлачен начин на говорене. След всичкия шум и цялата освободена енергия в заведението му да я слуша му се отразяваше успокояващо.

А може би спокойствието беше следствие от вълнението му заради страхотната ръка, която бе държал тази вечер. Или пък от шока, който бе изпитал, когато бе видял една жена, приличаща на ангел.

Зак зави зад ъгъла, видя светлините и чу глъчката, която се носеше от игралните зали и кръчмите. Съмненията му постепенно изчезнаха и той отново се почувства старият Зак. Причината сигурно бяха Лили и невероятната му ръка тази вечер. Те бяха нарушили душевното му равновесие, но Лили скоро щеше да напусне града. Тогава всичко щеше да си бъде както преди.

Но по някаква неизвестна на него причина, това не му се струваше най-доброто решение.

ГЛАВА ТРЕТА

Лили затвори вратата на стаята си и с това сложи края на най-паметния ден в живота си. Е, може би денят, в който беше опаковала вещите си и бе напуснала Салем, докато родителите ѝ бяха отсъствали от града, беше по-паметен, но тогава всичко беше преминало според плана ѝ. Когато влакът бе напуснал гарата, тя дори бе изпитала леко разочарование.

Днес всичко вървеше зле още от самото начало. Още от мига, в който беше открила, че писмото ѝ до Зак не беше получено, до момента, в който ѝ се беше наложило да убеди таксиджията, че наистина трябва да бъде закарана до адрес в края на областта Барбари Коуст, всичко бе вървяло наопаки.

На всичкото отгоре и Зак беше отказал да спази поканата си.

Е, той не беше отказал направо. Беше ѝ намерил стая и вероятно щеше да я наглежда по време на престоя ѝ. От друга страна обаче, той ясно бе показал, че иска тя да си тръгне обратно за Вирджиния колкото се може по-рано.

Лили нямаше никакво намерение да се връща там. Дори не беше сигурна дали баща ѝ щеше да ѝ позволи да го направи. Това я натъжаваше, но знаеше, че не може да го промени. Двамата с баща си никога не се бяха разбирали и нямаше никакъв смисъл да отрича това.

Също така нямаше смисъл и да се преструва, че ако се беше омъжила за проповедника Йезекия, бракът им би бил щастлив. Тя се беше опитала да обясни на Йезекия причината за нежеланието си да се омъжи за него, но той бе вярвал, че бракът на една жена трябва да бъде уреден между баща ѝ и кандидата за ръката ѝ. Когато това бъдеше сторено, дълг на жената бе да се подчини и да направи всичко по силите си, за да бъде съпругът ѝ щастлив.

Лили беше решила, че от това има полза само младоженецът. Тя не вярваше, че един мъж, който не обръщаше внимание на желанията ѝ преди сватбата, щеше да се държи по друг начин след това.

Лили съблече черната си рокля, развърза връзките на корсета си и въздъхна облекчено, когато той падна на пода. След това бързо съблече долната си риза и я замени с нощница и пенъоар. Лили се обърна към огледалото и се огледа. Изглеждаше пребледняла. Нищо чудно, че Зак се бе държал, сякаш бе видял призрак.

Когато се сети за Зак Рандолф, тя се усмихна. Той трябва да беше най-красивият мъж на света. Зак изглеждаше като човек, който при дадени обстоятелства може да бъде много опасен, но същевременно в него имаше и някаква уязвимост. Той беше точно типът черна овца на семейството, който се харесваше на жените.

Въпреки всички предупреждения на баща ѝ, Зак, изглежда, не вършеше нищо лошо. Играеше хазарт, но тъй като не беше семеен, това не означаваше, че отнема хляба на жена си и децата си. Не пиеше, не се занасяше по жени — въпреки че тя не можеше да си представи, че би направил точно това посред заведението си — и не богохулстваше. Човек, който имаше тези качества, не можеше да бъде чак толкова черен.

Никой мъж, който изглеждаше толкова добре, не можеше да бъде лош.

Лили отметна завивките на леглото. Прекрасно беше, че отново можеше да спи на легло, а не на твърдата пейка в купето на влака. Истински лукс беше, че можеше да се протегне и да се върти, без да се страхува, че ще падне на земята. Чудесно беше, че вече нямаше да ѝ се налага да слуша непрекъснатото пицене на железните колела върху стоманените релси, че няма да усеща постоянното клатене и полюшване, че няма да чувства острата миризма на дим и сажди. Толкова хубаво беше, че вече можеше да се чувства в безопасност от опипващите ръце на мъжете във влака.

Лили и преди беше пътувала с влак, но винаги с баща си. Досега не бе знаела, че едно такова пътуване крие толкова много опасности, нито пък някой я бе подготвил за разликата между мъжете, които живееха на запад, и мъжете, с които беше израснала в тихото си родно градче във Вирджиния. Въпреки това нито веднъж не се беше разколебала, нито пък бе изпитала страх.

През целия си живот беше слушала, че кръчмите са свърталища на дявола, и почти бе очаквала, че в тях ще види ужасяващи чудовища с опашки и рога, които сграбчват минавачите по улиците и ги отнасят в

ада. Вместо това бе видяла една зала изпълнена с хора, които се забавляваха и не бяха застрашени да бъдат отнесени вдън земя.

Изглежда, че баща ѝ бе сбъркал по отношение на кръчмите. Може би беше сбъркал и в преценката си за Зак. Лили харесваше Зак. Харесваше го много.

Но баща ѝ не би го харесал.

Тя седна в леглото. Все още не беше писала на родителите си. Щяха да се завърнат едва след седмица, но тя искаше писмото ѝ да ги очаква, за да не се тревожат за нея.

Лили стана от леглото. На една малка масичка до вратата имаше пособия за писане. Трябваше само да седне, да напише писмото и да го изпрати на следващата сутрин.

Но какво да пише, какво да каже? Никой, дори и братята ѝ, никога не се бе осмелил да се изправи срещу баща ѝ. Фактът, че дъщеря му се беше противопоставила на волята му не можеше да бъде разбран от него. Той не разбираше, че тя имаше свои виждания за правото да се вземат предвид и нейните желания. Тя беше негова дъщеря и следователно беше длъжна да прави каквото той ѝ кажеше и така да го кара да се гордее със себе си.

Баща ѝ я беше принудил да напусне дома си, но той щеше да изтълкува постъпката ѝ като проява на неподчинение от страна на дъщеря си. Може би нямаше повече да се интересува къде се намира тя и дали е добре. Може би дори вече не я обичаше.

При тази мисъл сърцето ѝ се сви. Въпреки че не беше съгласна с баща си, Лили го обичаше силно. Той я бе защитавал, бе ѝ дал подслон, бе я учил, бе я обичал.

Сега вече нямаше никакъв смисъл да мисли за всичко това. И без това през последните няколко месеца не бе могла да мисли за нищо друго. Лили придърпа хартията към себе си и потопи писалката в мастилницата.

„Скъпи татко,

Когато прочетеш това писмо, ще се ядосаш много.

Съжалявам, но не мога да бъда такава дъщеря, каквато ти би желал, затова реших, че е най-добре да си тръгна.

Кажи на мама и на момчетата да не се тревожат за мен. Отседнала съм в един много хубав пансион за млади момичета. Не трябва да се тревожите и за това, че нямам пари. Използвах парите на леля София, за да стигна дотук. Утре ще си намеря работа и ще мога да се издържа сама.“

Лили спря, за да избърше сълзите си. Мисълта за майка ѝ изпълваше очите ѝ със сълзи. Семейството щеше да ѝ липсва. Те не я разбираха, но въпреки това ѝ бяха много скъпи.

„Аз съм в Сан Франциско при Зак Рандолф. Знам, че не го харесваш, но той се държи много добре с мен.

Кажи на Йезекия, че трябва да се радва, дето не съм се омъжила за него. Нямах да бъда добра съпруга и той щеше да бъде нещастен с мен.

Сега трябва да свършвам. Пътуването ме измори. Беше много интересно. Бих искала да ми пишете от време на време и да ме уведомявате как сте. Въпреки че не съм съгласна с вас, аз ви обичам.“

Лили трябваше да спре отново. Сълзите бяха започнали да се стичат по бузите ѝ, но тя бе решила, че няма да позволи някоя от тях да капне върху хартията.

„Моля ви, пишете. Вече ми липсват.“

С обич: Лили

Лили адресира писмото си и запечата плика. Щеше да го изпрати още на следващата сутрин.

На другата сутрин Лили се облече и слезе долу при Бела.

— Не очаквах, че ще станете преди пладне — каза Бела. Тя, изглежда, се чувстваше неудобно, че наемателката ѝ я виждаше облечена в стария ѝ пенъор и с хартиени ролки в косата.

— У дома ставаме още в шест и в седем вече сме свършили със закуската — отвърна Лили.

Бела се намръщи.

— Това няма да ви направи много популярна в Сан Франциско. По това време няма какво да се прави, освен ако не сте млекар. — След кратка пауза Бела попита: — Искате ли да хапнете нещо?

— Да, ако обичате. Баща ми винаги настояваше, че трябва да се храним добре на закуска. Казваше, че закуската е най-важната.

Бела се намръщи отново.

— Ще ви се наложи да се приспособите към някои неща, преди да се почувствате удобно тук.

— Знам това и смятам да започна още днес.

— Как?

— Ще се опитам да разгледам колкото се може по-голяма част от Сан Франциско. След това ще отида в заведението на Зак. Вероятно няма да се прибера цял ден.

Лили откри, че улиците са буквално празни. Тя не можеше да си обясни как в един град можеха да живеят толкова много хора и никой от тях да не е станал преди осем часа. В родния ѝ град в девет часа бяха вече привършили с половината работа за деня. Очевидно в Сан Франциско работният ден не започваше преди десет сутринта.

Лили се спря, за да погледне назад към залива. Беше свикнала с планините, но в родния ѝ край нямаше нищо, което можеше да се сравни с гледката, която се откриваше към залива и океана зад него. Ако се завъртеше малко встрани, тя можеше да види моста Голдън Гейт и да наблюдава как великолепните морски кораби пристигат от различни пристанища от цял свят с издути от вятъра платна.

Миришещият на сол въздух я изпълваше с енергия, каквато планинският ветрец никога не ѝ бе давал. Не можеше да си представи как някой можеше да си лежи в леглото по това време.

Лили напусна улицата с домове на почтени граждани и тръгна по една уличка, по която, изглежда, имаше само фирмени сгради. И тук не

се виждаше жива душа. Тя зави по „Пасифик авеню“ и всичко се промени.

Малко сгради бяха толкова големи, колкото „Малкото райско кътче“. Повечето бяха квадратни здания с лош външен вид, построени почти от небоядисано дърво. Шарени табели канеха посетителите да влязат и да вземат участие в забавления, за чието естество Лили можеше само да гадае.

„Салем хауз“ ѝ се стори също толкова величествено място, колкото и предишната вечер, но сега завесите бяха спуснати и през тях не проникваше никаква светлина. От една странична врата излезе някакъв мъж, огледа се нервно нагоре и надолу по улицата, след което тръгна забързано в посоката, от която току-що беше дошла Лили.

Нещо в поведението му я накара да почувства безпокойство, което изчезна едва когато тя стигна до вратата на „Малкото райско кътче“. Облекчена, тя отвори вратата и влезе вътре.

Заведението не изглеждаше така, както го помнеше. Сега то беше също толкова празно и тихо, колкото и улиците навън. Масите бяха почистени, а столовете — наредени върху тях. Тестетата карти бяха прибрани, заровете бяха скътани в кутии, рулетките не се въртяха, зеленото сукно на масите беше свалено и дори машините с ръчки бяха покрити. Подът беше изметен и по него не се виждаше нито прашинка. Единствено миризмата на уиски и цигарен дим пречеше на Лили да си помисли, че сцената от предишната нощ беше плод на въображението ѝ.

И Доди. Лили я намери да седи в един ъгъл с чаша кафе в едната ръка и някаква книга в другата. Тя беше облечена в пенъоар от избеляло зелено кадифе, под който се виждаше кремава копринена нощница. Розовите чехли контрастираха рязко с цвета на облеклото ѝ. Тя пушеше дълга, тънка пура и от ноздрите ѝ лениво се издигаха облачета дим.

Лили изпита облекчение от това, че беше намерила някого, когото познаваше, и тръгна към нея.

Доди вдигна поглед.

— Какво правиш тук?

Лили предположи, че Доди не се опитваше да бъде груба с нея, но беше очевидно, че тя не се радваше особено от присъствието на Лили тук.

— Дойдох да видя Зак.

— Той каза, че си тръгваш с първия влак. Трябва да си събереш багажа.

— Няма да ходя никъде.

— Той каза друго.

— Аз пък му казах, че тази няма да я бъде.

Това накара Доди да млъкне. Тя отпи от кафето си, дръпна от пурата си и даде знак на Лили да седне.

— Сутрин никога не съм във форма. Това, че трябва да гледам дяволски красивото ти лице, само влошава нещата.

Лили седна.

— Защо казваш, че лицето ми е дяволски красиво? Не виждам как може да бъде едновременно и едното, и другото.

— Всеки глупак може да види, че си красива. Лицето ти е дяволско, защото просто не мога да търпя да гледам някоя толкова красива като теб.

— Но ти също си красива — възрази Лили.

Доди отпи още малко от кафето си и дръпна отново от пурата си.

— Виждаш ли тази гадост на лицето ми? — Доди размаза червилото си с показалец. — Ето защо изглеждам красива. Ти използваш ли грим?

— Разбира се, че не — отвърна Лили, която се изненада, че Доди можеше да си помисли подобно нещо. — Татко ми забраняваше.

— Ето затова мисля, че лицето ти е дяволско — обясни Доди. — Ти ставаш от леглото и изглеждаш такава, каквата си. Аз обаче трябва да прекарам часове в грижи за лицето си. Струва ми цяло състояние и въпреки това не изглеждам дори наполовина толкова добре, колкото теб.

— Твоето лице не е толкова безцветно колкото моето. Аз съм толкова бледа, че хората си мислят, че съм болна.

— Обзалагам се, че много млади мъже ти предлагат да ти донесат вода или да подържат ръката ти, докато се почувстваш по-добре.

— Не и в Салем. Татко казва, че никоя порядъчна жена не иска около нея да се навъртат много млади лентяи. Той ги праща да си гледат работата.

— Сигурна съм, че го прави — каза Доди между поредната глътка кафе и дръпването от пурата.

— Татко казва...

— Спести ми какво още казва баща ти. Мога да си представя и сама. Той ми прилича много на моя собствен баща.

— И той ли е свещеник?

— Така се наричаше той самият, но много хора го описваха по друг начин.

— Знам какво имаш предвид. Понякога хората казваха лоши неща за татко, когато той им посочваше в какво са сбъркали.

— Проблемът на баща ми не беше в това, че очакваше твърде много от другите, а в това, че изискваше твърде малко от себе си.

Лили не беше съвсем сигурна какво точно искаше да каже събеседничката ѝ, но започваше да ѝ става ясно, че хората в Сан Франциско бяха много по-различни от хората в Салем. Тя реши, че може би щеше да бъде най-разумно да не проявява любопитство, преди да ги опознае по-добре.

— Защо дойде тук? — попита я Доди.

— Нали ти казах — за да видя Зак.

— Имах предвид защо си дошла в Сан Франциско — поясни Доди. — Ти си селско момиче и мястото ти не е тук.

— Предполагам, че и ти някога си била селско момиче.

— Какво те кара да мислиш така?

— Ти не ме искаш тук, но все още не си ме изхвърлила. Ясно е, че знаеш какво е да бъдеш на непознато място.

Погледът на Доди стана по-напрегнат.

— Някои от нас не са били толкова път колкото теб.

Лили отказа да отстъпи. Тя знаеше, че Доди не я харесва и вероятно ѝ няма доверие, но не можеше да ѝ позволи да я заплашва.

— Може и така да е, но все пак аз смятам да успея. Имам намерение да си намеря работа и да се издържа сама. Не искам да бъда бремена на раменете на Зак.

— Какво можеш да вършиш?

— Мислех си, че може би ще мога да помагам в кръчмата.

Доди едва не се задави с кафето си и то се разля по масата. Няколко капки се плъзнаха по брадичката ѝ и капнаха върху пенъора ѝ.

— Не мога да танцувам, поне не по начина, по който танцуваха момичетата снощи — призна си Лили, — но мога да пея. Пея в църковния хор, откакто навърших четиринадесет. Всички казват, че имам хубав глас. Пея планински песни, но те се харесват на хората.

Доди избърса разляното кафе и захвърли кърпичката си на масата.

— Точно сега имаме достатъчно танцьорки и певици. Тук обикновено не се слушат планински песни.

— Мога да помагам при сервирането — предложи Лили. — У дома помагах на мама.

— Не мисля, че това е добра идея — отвърна Доди.

— Защо? — Лили не беше доволна от това, че другата жена се отказваше от пеенето ѝ, без дори да я бе чула как пее, но за нея беше истинска обида да ѝ се каже, че не може да сервира храна.

— Момичетата тук сервират най-вече уиски — обясни Доди. — Те носят рокли, които имат толкова къси поли и толкова дълбоки деколтета, че ти най-вероятно ще хванеш пневмония.

— Мога да...

— Освен това ще трябва да си слагаш също толкова дебел пласт грим колкото мен. Това се харесва на мъжете. Вечер тук е толкова тъмно, че ако не си слагаш грим, ще приличаш на призрак.

— Не мисля, че...

— Почти забравих да спомена за щипането и прегръщането, както и за това как мъжете хвърлят монети в деколтето ти и след това искат да си ги извадят сами.

— Няма начин! — отвърна Лили. — Ако някой мъж хвърли пари в дрехите ми, никога вече няма да си ги получи обратно! Татко би...

— Онова, което би направил или казал баща ти, няма значение — продължи Доди. — Той е на три хиляди мили оттук и ти трябва да се оправяш сама.

— Зак не би позволил на никого да ме опипва заради няколко монети.

Доди стана и взе чашата си.

— Има доста неща, които не знаеш за Зак. Искаш ли кафе?

— Да, благодаря. С повече сметана. До половината, ако може.

— Ако пиех толкова много сметана, щях да заприличам на кравата, от която е излязла тя — измърмори Доди, докато тръгваше.

След малко тя се върна с две чаши кафе и сложи едната пред Лили. В нея имаше поне деветдесет процента сметана.

— Сложих ти малко повече.

Лили отпи от кафето. То беше твърде горещо, за да усети вкуса му, и твърде силно за нея. Тя мислено благодари на Доди за това, че ѝ беше сложила повече сметана.

— Татко би казал, че ме глезиш — каза Лили, — но аз оценявам жеста ти.

— Ти винаги ли цитираш баща си? Никой друг ли не говори там, откъдето идваш?

Лили усети как се изчервява.

— Предполагам, че говорят много, но не и в присъствието на татко. Той винаги има да казва на хората толкова много неща, че когато свърши, никой няма какво да му каже.

— Те сигурно се радват толкова много, че са се отървали от него, че не смеят да си отворят устите от страх да не започне някоя нова проповед — каза Доди.

Лили се усмихна и се изненада от реакцията си.

— И аз съм правила същото. Татко много мрази хората да се измъкват, когато им говори за недостатъците. Казва, че това било липса на смелост.

— Е, на теб ще ти бъде необходима цялата смелост, която можеш да събереш, ако искаш да оцелееш в Сан Франциско. Кажи ми какво друго можеш да вършиш, освен да доиш крави и да сервираш закуска по селски.

— Мога да готвя, да шия, да чистя и да управлявам домакинство достатъчно добре, за да оставя главата на семейството да си върши необезпокояван работата.

— Изглежда, че баща ти те е накарал да се научиш на всичко това, за да впечатли ухажорите ти.

— Татко казва, че не прилича на една млада жена да се гордее с постиженията си. Дълг на бащата е да информира младежа колко полезна може да му бъде една жена.

— По думите му човек може да си помисли, че си някаква слугиня, а не негова дъщеря. Но такива са всички мъже. Всички те искат да знаят какво можеш да направиш ти за тях, но никога не се

сецат, че може би ти също искаш да знаеш какво могат да направят те за теб.

— И твоят мъж ли постъпва по същия начин? — попита Лили с откровеност, която изненада Доди.

— Нямам мъж — отвърна Доди с твърде висок глас, за да прозвучи убедително. — Още не съм намерила някой, който да си струва неприятностите.

— Мислех, че може би говореше за Зак.

Доди се изчерви под грима си.

— За наивно момиче от планините си доста проникателна — каза тя, очевидно недоволна, че Лили бе налучкала истината.

— Доенето и шиенето не са трудни неща. Те дават на една жена достатъчно време за мислене и някои от момичетата в планината дори се научават да четат, преди да им дойде време за женене.

Доди изглеждаше, сякаш всеки момент щеше да се ядоса, но внезапно се разсмя.

— Харесваш ми. Не знам защо, но наистина ми харесваш. Ако решиш да останеш тук, ще се чувстваш ужасно. От време на време ще ти помагам, стига да не ми създаваш твърде много неприятности. Но ако продължиш да се появяваш, преди да съм си изпила кафето и да съм свършила с четенето на книгата си, няма да се разберем. Десет часът сутринта е адски рано.

Лили се усмихна.

— Ще се опитам да го запомня, но трябва да знаеш, че съм свикнала да ставам в шест.

— Господи! — възкликна Доди. — Ще повярваш ли, ако ти кажа, че някога и аз бях свикнала да ставам толкова рано? Мразех това. Светът е адски объркано място. На Господ са му необходими по няколко часа всеки ден, за да го изсуши, да го стопли и да накара всичко да тръгне. Предполагам, че е най-добре да си остана в леглото и да го изчакам да свърши. Така аз не му се пречкам, нито пък той се пречка на мен.

Лили се опита да сподави смеха си, но това се оказа невъзможно.

— Ако татко можеше да те чуе, щеше да получи разрыв на сърцето.

— Тогава да се надяваме, че той никога няма да се появи в Сан Франциско.

— Няма да дойде.

— Обзалагам се, че вече се е качил на влака и пътува насам.

— Той все още не знае, че не съм у дома, но дори когато узнае, пак няма да ме последва. Най-вероятно ще каже на всички, че съм умряла. Татко казва, че места като Сан Франциско са развъдници на порока.

— Това не означава, че той ще те остави просто така да изчезнеш от погледа му, без да си помръдне пръста, за да ти попречи.

— Не смятам да се изгубвам от погледа му — възрази Лили.

— Надявам се да успееш, Лили. Наистина. Само недей да разчиташ на Зак. И гледай да не се влюбиш в красивото му лице и да започнеш да си мислиш, че можеш да го накараш да се ожени за теб и да ти даде къща, пълна с деца.

— Нямам намерение да се омъжвам засега. Ако исках да го направя, в Салем имах поне дузина предложения.

— Представи си колко е щял да се зарадва баща ти на това.

Двете се разсмяха. Доди се успокои първа.

— Преди малко намекна, че съм влюбена в Зак. Да, някога наистина бях отчаяно влюбена в него, но успях да го преодоляя. Всяка жена, която го види, си мисли, че е умряла и е отишла в рая. Ако той я заговори или ѝ се усмихне, тя е готова да припадне. Вероятно ще остана да работя за него дотогава, докато тази гадория може да ме направи да изглеждам поне донякъде добре — каза Доди и посочи грима си, — но отдавна разбрах, че той е най-егоистичното човешко същество на тази земя. Приеми съвета ми. Използвай го, за да си уредиш живота тук. По дяволите, той ти е братовчед, използвай го както можеш. Но никога — без значение колко ти се усмихва и какво ти говори — не си позволявай да се влюбиш в него. Той ще разбие сърцето ти, без дори да забележи това. — Тя говореше почти безстрастно, сякаш егоизмът на Зак беше нещо, което бе приела отдавна.

— Още ли го харесваш?

Доди сведе очи.

— Всички харесват Зак. Невъзможно е да не харесваш един толкова красив разбойник. Освен това той може да бъде дяволски очарователен, когато пожелае.

Лили не можа да се въздържи да не се усмихне. Тя знаеше това още от самото начало. Зак се бе държал толкова любезно и очарователно с нея, когато се бе запознала с него преди толкова много години, че тя се чувстваше донякъде гузна, че двете с Доди си говореха така зад гърба му.

Доди вдигна очи.

— Все пак той не може да мисли за никого, освен за себе си.

— Няма ли приятелки? — поинтересува се Лили.

— Всяка жена, с която се е запознал — отвърна Доди. — Но Зак е влюбен само в една жена.

Това изненада Лили.

— И коя е тя?

— Съдбата. Досега тя единствено му е останала вярна. — Доди се изправи. — Вече е време да се заемам за работа. Ти по-добре се върни в пансиона. Ще кажа на Зак, че искаш да говориш с него.

— Нямам нищо против да го почакам — каза Лили. — Кога ще се върне той?

— Той не е ходил никъде. Все още спи.

— Но вече минава девет.

— Дете, този човек никога не става преди пет часа вечерта. Пък и защо да го прави, след като аз му върша работата? Той казва, че има нужда от сън, за да поддържа красотата си. Как според теб успява да изглежда като гръцки бог?

— Къде е отседнал? — поинтересува се Лили.

Доди се разсмя.

— Когато той купи заведението, нареди стените на три стаи да бъдат съборени и ги съедини в една. След това си направи апартамент в нея. Сега той е над главата ти и си хърка блажено.

— Време му е да става — каза Лили. — Смешно е да проспива най-хубавата част от деня.

— Зак смята, че най-хубавото време на деня е по здрач.

— Защото никога не е виждал утрото.

Доди се разсмя отново.

— Това е Сан Франциско. Нищо важно не се случва, преди да падне нощта.

— Че как иначе, щом всички прекарват деня в леглата си. — Лили се изправи.

— Какво смяташ да правиш? — попита я Доди.

— Ще го събудя.

— Никой не може да го буди. Ако се опиташ, ще те застреля.

— Не и ако е твърде сънен, за да различи дали съм братовчедка му или някаква развята от вятъра завеса.

Доди тръгна да ѝ препречи пътя, но се спря, усмихна се и отстъпи назад.

— Може би ти ще си тази — измърмори тя под носа си.

— Коя? — попита Лили.

— Онази, която ще успее да го събуди, без да бъде застреляна.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Лили съжали, че не бе попитала Доди как се стига до стаята на Зак. Вторият етаж покриваше по-голяма площ от залата на първия, а дълги, тесни коридори оформяха няколко участъка със стаи. Във всеки коридор имаше множество врати, все затворени. Иззад тях не се чуваше никакъв шум. На всяка врата имаше закачена малка табелка с изписано на нея име. Поне така мислеше Лили, въпреки че не беше сигурна. Никой в Салем не се казваше Утринен гълъб, Мейбил Дългокраката или Ани Хитрицата.

Тя скоро се изгуби в лабиринта от коридори. Най-накрая Лили се предаде и почука на вратата на някаква жена, която се казваше Лизи Ледвил.

Когато никой не отговори на почукването ѝ, почука отново. Все още никакъв отговор. Почука по-силно и този път чу някой да мърмори нещо, но вратата остана затворена.

Лили се опита да влезе и за нейна изненада стаята не беше заключена. Вратата се отвори, без да изскърца.

Стаята беше малка, но добре обзаведена с легло, маса и стол, гардероб и тоалетна масичка с огледало. Рокли в ярки цветове, обувки и други вещи, чието предназначение бе загадка за Лили, бяха пръснати по пода, върху столовете, наполовина висящи от гардероба. Обитателката на стаята спеше почти изцяло скрита под завивка с ужасен зеленикавожълт цвят.

Лили реши, че Лизи сигурно беше далтонистка.

— Не искам да те притеснявам — каза тихо Лили, — но не мога да намеря стаята на Зак.

Младата жена в леглото се надигна и извика нещо, което Лили отказа да признае, че е чула.

— Ти пък коя си? — попита тя, като се взираше с едва отворени очи в Лили.

— Аз съм Лили Стърлинг, братовчедката на Зак. Дойдох да го събудя, но не мога да намеря стаята му.

— Колко е часът?

— Почти десет.

— Той ще те убие.

— Той обеща да ми помогне да си намеря работа.

— Зак няма да стане толкова рано дори за погребението на майка си. А сега си върви.

Лизи Ледвил се пхна отново под завивката, но Лили не се отказваше. Постоянното критикуване на Зак започваше да я дразни.

— Не знам защо всички проявяват такова голямо желание да ме убедят, че Зак е гаден егоист. Той обеща да ми помогне днес, а Зак е човек, който държи на думата си. А сега ще ми кажеш ли къде е стаята му, или трябва да попитам другия?

Лизи отново се надигна.

— Ама ти май говориш сериозно, а?

— Той не може да ми помогне да си намеря работа, докато е в леглото си.

Лизи се ухили дяволито.

— Разбира се, че може. Той с удоволствие би... — Тя присви очи. Усмивката бавно изчезна от лицето ѝ. — Не, предполагам, че не би го направил. Не и с теб.

Лили не се интересува от размишленията на Лизи.

— Лягай си. Ще питам някой друг.

— Не, аз ще те заведа — отвърна Лизи и стана от леглото. — Това е нещо, което трябва да видя с очите си.

— Не е нужно да ставаш. Просто ми кажи къде е стаята му.

— Ще се изгубиш.

Лизи навлече един крещящо розов кадифен пенъор, от който липсваха цели туфи кадифе. След това напъха краката си в ярки оранжеви чехли с висок ток.

Сега Лили вече беше съвсем сигурна, че другата жена беше далтонистка.

— Апартаментът на Зак е в задния ъгъл — каза Лизи. — Той обича да е далеч от шума. Запомни, че когато изкачиш стълбите, трябва да завиеш два пъти наляво и след това надясно и няма да сбъркаш пътя.

Лили се съмняваше в това, но не каза нищо. Точно сега се чудеше дали щеше да намери обратния път надолу.

Лизи я поведе из лабиринта от коридори, като почука на половин дузина врати, покрай които минаха, с думите:

— Това момиче иска да измъкне шефа от леглото. Трябва да видите това.

Когато стигнаха до вратата на Зак, зад тях се бе събрал ято птички с яркоцветни пера.

— Това е — каза Лизи и посочи към една врата в коридора.

Присъствието на момичетата караше Лили да се чувства неудобно. Когато видя, че и Доди наднича към нея иззад един ъгъл, тя се почувства още по-зле. Очевидно всички очаквах някаква експлозия и не искаха да пропуснат зрелището.

Лили изпита силно желание да се върне в пансиона на Бела и да изчака Зак да дойде при нея, но реши, че не трябва да го прави. Независимо колко силно треперева краката ѝ в момента, тя не беше страхливка. Пък и след всичко, което бе извършила през последните няколко седмици, да събуди Зак, щеше да бъде фасулска работа.

Тя почука на вратата.

Никакъв отговор.

Почука още два пъти със същия резултат.

— Той спи като пън — каза Лизи.

— Предполагам, че ще се наложи да го разтърся, за да го събудя — отвърна Лили, отвори вратата и влезе в стаята.

Вътре беше тъмно като в рог. Лили остана неподвижна за миг, докато очите ѝ свикнаха с тъмнината. Първоначално успя да забележи само очертанията на едно огромно легло. Постепенно започна да различава и нещо, което се намиреше в леглото. Забеляза една лампа до масата. До лампата имаше кутия кибрит. Лили реши да я запали, преди да се опита да събуди Зак.

Свали стъклото на лампата, драсна една клечка и запали лампата. След това духна клечката и завъртя колелцето. Мека светлина заля стаята.

Лили сподави вика си. Зак лежеше по средата на леглото завивките се бяха увили около тялото му, оставяйки го голо до кръста. Лили се уплаши, че той може да се събуди, да види как тя се е втренила в него и да си направи грешни заключения. Той обаче продължаваше да спи все така спокойно.

Смелостта ѝ се върна и Лили се приближи до леглото. Дори докато спеше, Зак изглеждаше удивително красив. Трудно ѝ беше да повярва, че този човек може да бъде егоист. То изглеждаше толкова сладък.

Лили се усмихна вътрешно. Съмняваше се, че Зак би оценил подобно описание за себе си. Вероятно предпочиташе да го смятат за опасен и мъжествен.

Лили не беше забравила за електричеството, което сякаш бе излъчвал той миналата вечер. Тя предполагаше, че някои хора наистина не го харесваха, но нямаше човек, който да остане безразличен в негово присъствие.

Погледът ѝ бе привлечен от гъстите черни косми, които покриваха гърдите му и се спускаха надолу към кръста. Тя бе виждала баща си и братята си, докато се миеха, но те бяха руси и им липсваше окосмение. Лили никога не бе виждала мъж с косми по гърдите си и сега гледката я удивляваше. Искаше ѝ се да протегне ръка и да докосне гърдите на Зак. Дали космите му бяха меки и гъвкави, или твърди и чупливи?

Желанието ѝ да го докосне беше почти непреодолимо. Космите му изглеждаха меки като агнешка вълна, но Лили реши, че щеше да бъде по-добре, ако устои на изкушението. Ако Зак се събудеше и откриеше, че тя гали гърдите му — е, тя се съмняваше, че щеше да успее да му даде задоволително обяснение.

Лили си наложи да го погледне в лицето. Това беше безопасно. Всички го гледаха в лицето.

Косата, веждите и миглите му имаха същия лъскав, черен цвят. Веждите му бяха гъсти и тежки и почти се допираха. Миглите му бяха твърде дълги за мъж. Косата му беше гъста и разрошена. Носът му беше прав, устните му — плътни, а брадичката — твърда. Наболата брада придаваше мрачен вид на лицето му. Без съмнение всяка жена, която се опита да го целуне, щеше да бъде одраскана лошо.

Лили се изненада, когато осъзна, че си мисли за такива неща. Това беше същото, за което баща ѝ я бе предупреждавал, че ще се случи, ако остане насаме с някой мъж. Но на нея желанието да целуне Зак не ѝ се струваше нещо лошо. Напротив, струваше ѝ се, че ще бъде твърде приятно.

Невъзможно ѝ беше да не мисли какво ли би било, ако я прегърне с мощните си ръце. Такова нещо никога не ѝ се бе случвало. Всеки младеж в радиус от сто мили от Салем знаеше, че баща ѝ беше готов да предаде душата му на огнената бездна на ада, ако някой посмееше да докосне госпожица Лили Стърлинг.

Веднъж Лили бе забелязала Мери Бет Паркър и Сам Лофтън да седят на едно повалено дърво до голямото езеро, където момчетата плуваха през лятото. Едната ръка на Сам бе обгърнала кръста на Мери Бет и я придържаше близо до него. Тогава на Лили ѝ се бе сторило, че тази прегръдка се харесва на Мери Бет. Лили бе попитала майка си за това и тя ѝ бе казала, че почтените мъже и жени не правят такива неща и че Сам и Мери Бет ще си навлекат големи неприятности.

На Лили ѝ се бе сторило, че това не е чак толкова лошо. Пък и какво можеше да се случи от това, че една жена е седнала до един мъж? Тя се зачуди дали Зак щеше да обвие ръка около кръста ѝ, ако го помолеше за това, просто за да усети какво е.

— П-с-с-с-т!

Лили се обърна и видя, че Лизи Ледвил наднича през вратата.

— Какво правиш? Да не му броиш космите по главата? Ако ще го будиш, събуждай го.

Лили ѝ даде знак да се върне навън, след което се обърна отново към Зак.

— Време е да ставаш — каза тя с нормалния си глас.

Никакъв отговор.

— Зак, време е да се събудиш. Скоро ще бъде десет часа.

Отново никакъв отговор.

Тя вдигна лампата и я задържа близо до лицето му. Равномерното му дишане не беше нарушено. Лили върна лампата на масата, протегна ръка и го потупа по ръката.

— Събуди се!

Той се размърда. Лили подскочи назад, но Зак просто се обърна на другата страна и продължи да спи.

— Нали ти казах, че спи като пън. — Лизи отново беше подала глава през вратата.

— Излез навън — изсъска Лили. — Ако ни намери и двете тук, сигурно ще се ядоса много.

— Бих казала — отвърна Лизи с шеговитата усмивка, — че вероятно ще ни изхвърли през прозореца.

Лили се почувства доста глупаво от това, че се намира в стаята на един мъж и си говореше с някаква друга жена, докато обитателят на стаята си спеше кротко като агънце. Тя не смееше да си помисли какво щеше да каже баща ѝ, ако узнаеше за това.

— Разтърси го — посъветва я Лизи. — Никога няма да го събудиш, ако му шепнеш в ухото.

— Не съм правила такова нещо! — възрази остро Лили.

Лили се изкиска.

Лили си пое дълбоко дъх, сложи двете си ръце върху рамото на Зак и го разтърси леко. Той дори не се помръдна. Тя го разтърси по-силно. Зак изпъшка, но не се събуди.

Откъм вратата долетя кискане, което подсети Лили, че все още си имаше публика. Тя не можеше да стои тук цял ден и да го разтърсва като ябълково дърво. Лили мина покрай леглото и дръпна завесите от всички прозорци. Стаята бе обляна в слънчева светлина. След това тя сграбчи рамото на Зак и използва цялата си сила, за да го обърне с лице към светлината.

— Събуди се! — изкрещя в ухото му. — Трябва да се засрамиш, че проспиваш дните си. В Библията пише, че...

Зак седна в леглото с изражението на човек, който се буди от някакъв кошмар.

— Какво става, по дяволите! — каза той, като се оглеждаше диво из стаята.

Лили дочуваше смътно хихикането до вратата. Завивката се бе плъзнала встрани и бе открила горната част на тялото му и част от едното му бедро. Лили с ужас осъзна, че той беше съвсем гол. Знаеше, че трябва да отмести поглед встрани, но не можеше. Той беше най-красивото същество, което бе виждала през живота си. Объркан, Зак изглеждаше толкова сладък.

— Дойдох да те събудя.

Зак изглежда не можеше да фокусира погледа си. Той се бе втренчил в Лили, но не можеше да я познае.

— Коя си ти, по дяволите, и какво търсиш в спалнята ми?

— Аз съм Лили, помниш ли ме? Пристигнах миналата вечер. Ти каза, че днес ще ми помогнеш да си намеря работа, и ето ме тук.

Зак се обърна рязко и се втренчи в слънчевата светлина, които нахлуваше в стаята през трите прозореца, сякаш беше някакъв природен феномен, който никога досега не беше виждал.

— Колко е часът?

— Около десет без петнадесет. Знам, че е доста късно, но ако побързаме...

— Късно! По дяволите, момиче! Аз си легнах едва в шест сутринта!

Сега хихикането стана по-силно.

Лили се канеше да укори Зак за това, че ругае в нейно присъствие, но бе толкова изненадана да научи, че някой е стоял, без да си легне, чак до шест часа сутринта, че забрави какво искаше да му каже.

— Това никога не би се случило във ферма. Там щеше да ти се наложи да издоиш кравите.

— Точно затова и не живея във ферма. Ще убия всяка проклета крава, която иска да бъде издоена по това време.

Той отметна завивките и понечи да стане от леглото.

Лили изпищя и закри очите си с ръце.

— По дяволите! — изруга Зак.

Хихикането откъм вратата прерасна в бурен смях. Шумоленето на завивките и ругатните на Зак подсказаха на Лили, че той прикрива голотата си.

— Ти заслужаваш да бъдеш скандализирана, щом нахълтваш в спалнята на един мъж, докато той спи. О, за бога, отвори си очите. Покрих всичко интересно.

Лили надникна през пръсти, след което свали ръцете си.

— Никога не съм виждала гол мъж.

— Съжалявам, но аз не смятам да бъда първият.

— Не исках да кажа, че искам да видя гол мъж, а само, че не съм виждала.

Зак стана от леглото. Като държеше чаршафа с едната си ръка, той сграбчи с другата рамото на Лили.

— Не трябва да стоиш в една стая с гол мъж. — Той я завъртя с лице към вратата. — Особено пък с мен. Ако това се разчуе, репутацията ти ще бъде съсипана. — Той я побутна към вратата. — Върни се в пансиона и помоли Бела да ти направи една хубава закуска.

— Аз вече закусих.

— Преди десет часа! — направи гримаса Зак.

Той стигна до вратата, отвори я и откри навън една дузина жени.

— Какво е това? Някакъв заговор ли?

Момичетата отстъпиха няколко крачки назад, но не показаха никакво намерение да си тръгнат.

— Те просто искаха да видят какво ще се случи — обясни Лили.

— Хванете я и я вържете за някое легло, докато не стане нормален час. — Зак изчезна обратно в спалнята и затръшна вратата зад себе си.

Ядосана, че я бяха изблъскали от стаята, сякаш беше някакво малко дете, Лили посегна към дръжката, но точно тогава чу ключа да се превърта.

— Той заключи — каза Лизи.

Лили почука.

— Не можеш да си легнеш отново. Обеща да ми помогнеш да си намеря работа.

— Обърни се към Доди — извика от другата страна Зак. — Тя знае какво става през деня в този град.

Лили почука отново.

— Можеш да спреш да чукаш — долетя до нея гласът на Зак, този път малко поотдалечен. — Слагам си възглавниците върху главата.

— Това е краят — каза Лизи. — Когато той си сложи възглавниците върху главата, дори и земетресение не е в състояние да го събуди.

— Но какво да правя аз? — попита Лили. — Не мога просто да стоя и да чакам да се стъмни.

— Връщайте се по стаите си, момичета — каза Доди. — Ако не си починете, ще ви трябва допълнителен пласт грим, за да придобиете приличен вид. — Тя изчака, докато всички напуснаха коридора. — Искаш ли да влезеш отново в стаята му? — попита тя тихо, когато остана насаме с Лили.

— Но той заключи вратата.

— Знам един друг вход. Но ако ти го покажа, трябва да ми обещаеш, че няма да му позволиш да те изблъска отново навън.

— Той е по-едър от мен.

— Ако смяташ да отстъпваш на хората само защото са с няколко сантиметра по-високи или с няколко килограма по-тежки от теб, никога няма да постигнеш нищо в този град.

Тази философия се хареса на Лили. Когато си помисли, че точно тя трябва да я приложи, се почувства малко нервна, но бе окуражена от факта, че в Библията имаше твърде много примери, в които хора се бяха изправяли пред по-големи предизвикателства и бяха успявали. Може би Зак Рандолф беше нейният Голиат.

— Обещавам, че ще ритам и ще пицця толкова силно, че цялата полиция ще дойде тук, преди той да успее да ме изхвърли от стаята — каза Лили. — Покажи ми вратата.

— Ето, там е — каза Доди и посочи към една врата в края на коридора. — Тя води към килера му. Оттам се влиза в банята, а от нея — в спалнята.

Лили нямаше никакви затруднения да си намери пътя през тъмните помещения. Баща ѝ не вярваше, че трябва да се палят лампи, освен ако светлината не беше необходима за изучаване на Библията. Лили бе прекарала половината си живот в мрак.

Когато тя влезе отново в спалнята, Зак вече си беше легнал, завесите бяха спуснати, а лампата — угасена. Тя се спря, за да обмисли какъв беше най-добрият подход. Да му дръпне завивките, нямаше да свърши работа. В мига, в който го направеше, щеше да ѝ се наложи да закрие очи с ръцете си и той отново щеше да я изблъска навън.

Можеше да го залее с вода, но се страхуваше, че в отговор той щеше да я хвърли в залива. Може би трябваше само да го покапе леко. Тя се приближи на пръсти до леглото, което беше глупаво, тъй като все пак целта ѝ беше да го събуди. Зак беше заспал. На Лили ѝ беше трудно да повярва, че някой можеше да заспи толкова бързо.

Тя дръпна отново завесите. Зак не се помръдна. Лили отиде в банята, наля малко вода в една кана и се върна в спалня като държеше каната над леглото, тя потопи пръсти във водата и тъкмо щеше да напръска челото на Зак, когато той отвори очи.

— Да не си посмяла!

Той бе проговорил толкова неочаквано, че Лили подскочи. Ръката ѝ трепна и водни капки опръскаха лицето му. Другата ѝ ръка изпусна каната и водата се изля върху чаршафите, възглавниците и Зак.

Той скочи от леглото като избухнал вулкан, без да забелязва, че беше чисто гол, нито пък че засипваше Лили с поток от думи, каквито не бе чувала никога през живота си. Тя нямаше време да се запита за значението им, но реши, че е твърде вероятно края на живота ѝ да настъпи само след няколко секунди.

— Ти си още гол! — извика тя и изтича зад един диван, за да се спаси от удушаване, но без да сваля очи от него.

— Разбира се! — извика в отговор Зак. — Как очакваш да спя?

— Облечен в нощница като всеки добър християнин — отвърна Лили. — Покрий се. При шума, който вдигаш, хората могат да се уплашат и всеки момент някой може да нахълта тук.

— По дяволите! — изрева Зак, метна се на леглото и се уви в чаршафа с едно бързо движение. След това седна в леглото и остана втренчен ядосано в Лили. Миг по-късно той стана от леглото и тръгна към нея с бавни и заплашителни стъпки.

Вниманието на Лили бе разделено между надвисналата над нея опасност и мокрото петно на чаршафа. Чаршафът висеше от едното рамо на Зак и се впиваше провокиращо в едното му силно, мускуесто бедро.

Лили отдавна бе забелязала колко привлекателна е мъжката физика, но никога през живота си не я беше виждала толкова отблизо и при такива обстоятелства. Ефектът върху нея беше хипнотизиращ. Съзнанието, че мокрото петно върху чаршафа стигаше чак до слабините на Зак, я парализираше. За нейно щастие, останалата част от чаршафа беше суха и плътна.

— Защо ръцете не са върху очите ти? — изръмжа Зак и черните му очи се впиха в нейните. — Защо коленете ти не треперят и стомахът ти не се обръща?

Лили стисна здраво ръба на дивана.

— Стомахът ми не е съвсем спокоен и не мога да разчитам напълно на краката си, но не смея да си закрия очите, защото се страхувам, че можеш да ми направиш нещо лошо.

— Би трябвало да те изхвърля през прозореца.

Той продължи да настъпва бавно, стиснал здраво чаршафа с едната си ръка. Лили не смяташе, че Зак говори сериозно — той приличаше на карикатура на мъж, който се опитва да стресне една напълно облечена жена, като същевременно се опитва да запази

приличие, покривайки се с чаршаф, но не му вярваше. Може би той наистина мислеше онова, което бе казал. Двамата бяха сами в стаята, вратата беше заключена и нямаше начин някой да влезе и да ѝ помогне.

— Обичал ли си да се маскираш за празника на Все светии, когато си бил момче? — попита го тя, търсейки отчаяно начин да отвлече вниманието му.

— За какво говориш, по дяволите?

Зак изглеждаше, сякаш мисли, че тя не е съвсем с ума си, но Лили нямаше нищо против, тъй като той бе спрял да се приближава към нея.

— Приличаш на призрак. Винаги съм искала да се маскирам като призрак, но татко не ми позволяваше. Той казваше, че това е езически обичай.

— Мисля, че двамата с баща ти сте откачени — заяви Зак, който се бе отказал от опитите си да сплаши Лили. — А сега се разкарай оттук и ме остави да се наспя.

— Не можеш да си легнеш — каза Лили, като внимаваше да стои по-далеч от него. — Ти обеща, че ще ми помогнеш да си намеря работа. Не съм сигурна с какво се занимават хората в Сан Франциско, но се съмнявам, че знам нещо за това. Може би ще ми бъдат необходими няколко дни, докато си намеря работа, която мога да върша. Имам пари само за една седмица. Дори по-малко. Така че, както сам виждаш, трябва да започнем веднага.

— Винаги ли говориш толкова много и такива безсмислици?

— Само когато съм нервна. Или когато се намирам в една стая с гол мъж — добави тя.

— Често ли ти се случва?

— Постоянно. Всички са нервни, когато татко е наоколо.

— Имах предвид дали ти се случва често да бъдеш в една стая с гол мъж...

— Такова нещо не ми се е случвало никога. Тръпки ме полазват, когато си го помисля. Не виждам как някой може да харесва подобно нещо.

Това не беше съвсем вярно. Тя имаше смътното чувство, че да бъде в една стая със Зак може да се окаже доста вълнуващо преживяване, но не смяташе да му казва това. Много добре знаеше

какво ставаше между мъжките и женските животни, но също така беше научена, че да прави нещо такова извън границите на свещения брак ще я прати в ада. Лили не смяташе, че вярва на тези приказки, но и не изпитваше голямо желание да провери верността на теорията си.

— На мъжете им харесва, както и на много жени. — Зак се приближи още малко към нея. — Искаш ли да ти обясня защо?

В съзнанието ѝ внезапно се появи Зак, който скача от леглото, както майка го е родила.

— Мога да предположа — отвърна Лили едва чуто.

— Мога да изтрия всичките ти съмнения, ако искаш.

— Онова, което искам, е да се облечеш и да ми помогнеш да си намеря работа.

Двамата започнаха да обикалят дивана с танцовите стъпки на дуелисти.

— Доста безинтересен начин да си прекарам сутринта. Ако е необходимо да стана от леглото си толкова рано — а по всичко личи, че ще се наложи — поне трябва да получа някаква награда за усилията си.

— Ще получиш удоволствието от това, че си ми помогнал при нужда.

— Надявах се на нещо по-конкретно. — Той се приближи още малко.

Лили се измъкна далеч от него зад една маса и два стола.

— Осъзнавам, че ми се подиграваш и се опитваш да ме накараш да си платя за това, че те събудих. Знам, че няма да ми направиш нищо лошо, но наистина ми се иска да спреш да говориш такива неща, пък било то и на шега. Твоите думи ме тревожат.

Зак се спря.

— Как можеш да ме будиш в такъв небогоугоден час и същевременно да ме обвиняваш, че се забавлявам? Как изобщо си успяла да влезеш тук? Нали заключих входната врата.

Той отиде до вратата и натисна дръжката.

— Заключена е — заяви Зак и отново започна да се приближава към Лили. — Как влезе тук?

Погледът ѝ неволно се отмести към вратата на банята.

— Откъде разбра, че има и друга врата?

— Тя си стоеше там, в дъното на коридора. — Лили отстъпи зад една маса. — Все трябваше да води нанякъде.

— Кой ти каза за вратата?

Той отново беше започнал да се приближава. Лили отстъпи.

— Че защо трябва някой да ми казва? — Тя отстъпи зад дивана, озова се до леглото и бързо се върна от другата страна на дивана.

— Кажи ми или обещавам да излея цяла кана с вода върху теб.

Лили се усмихна, въпреки че съвсем не ѝ беше до смях.

— Доди. Според мен тя искаше да разбере дали мога да те събудя, без да ме убиеш.

— Би трябвало да ви удуша и двете — каза Зак с изражение на човек, който сериозно обмисля тази възможност.

— Докато решаваш какво да правиш, може би трябва да се облечеш. Съмнявам се хората, които удушават други хора, да го правят увити в чаршаф. Как ще си държиш чаршафа, ако си хванал врата ми с две ръце?

Зак се изсмя и Лили подскочи.

— Ти си луда, а и аз сигурно съм откачил, щом още говоря с теб. Но тъй като вече съм буден, защо не слезеш долу като добро момиче, докато се облека?

— Предпочитам да те изчакам тук, ако нямаш нищо против.

— А ако имам нещо против?

— Не виждам защо — отвърна Лили, като отбягваше погледа му. — Ти ще бъдеш в банята, а дрехите ти са в стаята зад банята. Дори няма да ме видиш, докато не се облечеш.

— Това не е истинската причина, нали?

Той отново бе започнал да се приближава към нея. Лили отстъпи назад. Тя не знаеше какво очакваше, че ще направи Зак, ако успее да я хване, но не ѝ се искаше да разбере.

Още по-малко ѝ се искаше да разбере какво щеше да направи тя самата. Мисълта за големите му ръце върху нея започваше да ѝ се струва все по-интересна. Лили никога досега не беше усещала толкова осезателно тялото на някой мъж и нямаше никаква представа колко възбуждащо можеше да бъде това. Баща ѝ я бе предупредил да избягва ситуации като тази, но тя изпитваше странно и необяснимо желание да остане и да види какво ще се случи.

Лили отново си спомни за голото тяло на Зак.

Е, тя не искаше да види всичко, което щеше да се случи. Част от него вече ѝ беше известна, но сигурно имаше още много, което тя не знаеше. Лили познаваше хора, които бяха сгодени години преди да се омъжат. Сигурно имаше нещо, с което те запълваха цялото това време, освен... освен... е, ако нямаше такова нещо, то трябваше да има.

Зак протегна ръка към нея.

— Ако смяташ да останеш, можеш да ми помогнеш да се изкъпя. Мога да използвам помощта ти, за да си изтъркам гърба.

Онова *освен* изглеждаше твърде близо, за да се чувства Лили спокойна.

— Ще те изчакам долу — каза тя и се втурна към вратата.

ГЛАВА ПЕТА

Зак се разсмя. Той беше толкова уморен и сънен, че не знаеше какво изпитва и защо, но знаеше, че вече не може да се върне в леглото си. Малката лисица беше провалила съня му.

Той затвори вратата след Лили и тръгна към банята. Там хвърли чаршафа, взе кърпите си и влезе във ваната, като се надяваше, че тази сутрин му бяха стоплили достатъчно вода. Не си спомняше дали някой друг, освен Доди, се къпеше преди пладнe.

Водата беше гореща. Докато чакаше ваната да се напълни, той започна да сапунисва тялото си. Трябваше да се погрижи на следващата сутрин Лили да не може да влезе в спалнята му. Може би, ако успееше да й намери работа, тя щеше да бъде достатъчно заета, за да му досажда. Тази мисъл правеше перспективата за обикалянето на улиците с нея не чак толкова неприятна.

Зак се отпусна във ваната и остави водата да измие сапуна от тялото му. Рядко му се случваше да изпитва благодарност към братята си, но се радваше, че Тайлър бе настоял да прокара топла вода в банята му. Зак си спомняше как Роуз бе топила вода на печката по времето, когато той бе живял в ранчото и се бе къпал във вана, поставена пред печката в кухнята. Вана с гореща вода в личния му апартамент беше лукс, от който той нямаше намерение да се отказва.

Зак се зачуди дали Лили някога се бе къпала в такава вана. Трябваше да я попита. Може би дори щеше да й предложи да използва неговата баня. Тази мисъл го накара да се разсмее. Тя сигурно щеше да подскочи от ужас. Може би откаченият й баща й бе набил в главата, че някои мъжки части се откачат във ваната, за да я държи далеч от мъжете.

Последното вероятно не беше лоша идея. Всяка жена с външността на Лили не можеше да не привлече вниманието на мъжете. На много мъже. По дяволите! На света нямаше друго място, където тя можеше да привлече вниманието на толкова много мъже, колкото в Сан Франциско.

Той изми и последните остатъци от сапуна по тялото си, излезе от ваната и започна да се бърше.

Проблемът не беше в това, че тя щеше да привлече мъжете, а че щеше да привлече неподходящите мъже. Сан Франциско беше пълен с нехранимайковци. Точно затова той се бе преместил тук и бе изхарчил цяло състояние, за да построи най-голямата и най-хубавата кръчма в целия щат. Той разчиташе на безкрайното предлагане на точно онези мъже, с които Лили не трябваше да има нищо общо.

Зак облече долните си дрехи, взе чашата си за бърснене и започна да разбърква пяна в нея. Скоро лицето му беше покрито с пяна. Той се обръсна с обичайното си внимание. Човек не трябваше да бърза, когато държеше в ръката си остър бръснач.

Когато свърши с бръсненето и се намаза с лосион за след бръснене — той мразеше тази част — Зак посегна към гардероба в килера, за да извади дрехите си. Трябваше да облече нещо, което да му придава делови вид. Лили едва ли щеше да си намери скоро работа, ако хората забележеха, че се движи в компанията на един от най-известните комарджии в Сан Франциско.

Когато Зак слезе долу, видя, че няколко от момичетата му се опитват да научат Лили да танцува. Гледката беше невероятна. Доди свиреше някаква мелодия с един пръст и удряше с длан по пианото, за да отмерва ритъма. Момичетата бяха облечени в своите яркоцветни дрехи, които контрастираха рязко една с друга и засенчваха черната рокля на Лили. Косите им бяха навити на ролки или вързани под шалове, докато сребристорусата грива на Лили се спускаше свободно по раменете ѝ като блестяща мантия, а неумелите стъпки на Лили се открояваха ясно на фона на точните движения на останалите момичета.

Лебед между ято грозни патенца.

Тя притежаваше излъчване, което липсваше на останалите, и то не се дължеше само на цвета на косата ѝ или на белотата на кожата ѝ, нито пък на ослепителната ѝ усмивка и на блясъка в очите ѝ. То се дължеше отчасти на удоволствието, което тя намираше в онова, което вършеше, отчасти на начина, по който се бе концентрирала и се опитваше да научи непознатите стъпки, и отчасти на начина, по който

беше успяла да събере всички тези момичета в най-приятелския кръг, в който Зак някога ги беше виждал.

Но нито едно от тези неща не обясняваше същността на онова, което караше Зак да усеща нейното присъствие повече от присъствието на всички останали в помещението. Нито едно от тези неща не беше източникът на излъчването, което сякаш струеше от Лили и обгръщаше всички около нея. Имаше още нещо, някакво основно качество, което му убягваше.

Зак потръпна от ужас, когато осъзна, че онова, което му се изплъзваше, беше невинността, чистотата — нещо, което той никога не бе познавал и което не се ценеше много. Той дори го смяташе за недостатък, който обикновено правеше хората тесногръди.

Но това не важеше за Лили.

Той не можеше да се спре да не се запита защо танцуваше тя, защо изглеждаше така обсебена от кръчмата, от начина му на живот. От самия него. Всичко тук би трябвало да обижда една жена, израсла в семейство като нейното. Някои неща наистина я обиждаха — като например неговите ругатни, но не чак толкова, че да я накарат да му обърне гръб. Тя, изглежда, беше решила да не отхвърля цялото само защото не одобряваше някои от частите му. Зак откри, че изобщо не беше очаквал това.

Господи! Те ѝ показваха как да вдига високо крак. Още няколко минути и Лили щеше да заметне полите на роклята върху главата си. Това не беше нещо, което тя можеше да упражнява в дневната на Бела Холт.

Зак тръгна бързо към сцената.

— Това е достатъчно за една сутрин — каза той на момичетата. — Ако не се върнете по леглата си, до полунощ ще бъдете толкова скапани, че ще разливате уискито по пода, вместо в гърлата на клиентите. — Докато момичетата се изнизваха от сцената, той се обърна към Лили: — А ти ще бъдеш твърде уморена, за да си търсиш работа.

— Глупости — заяви Лили. Бузите ѝ се бяха зачервили от напрежението. — Ако си бях у дома, щях да съм започнала работа още в шест часа сутринта — доене, приготвяне на закуската, почистване, миене...

— Спри, преди да си ме изморила толкова, че да реша да се върна в леглото — прекъсна я Зак. След това той се замъкна до един стол и прие чашата с кафе, която му подаде Доди. — Говориш като Роуз, когато за първи път дойде в ранчото. Така и не можех да свърша всичко, което тя искаше от мен.

— На мен ми харесва да имам работа — отвърна Лили. — Татко казва, че съм дребничка, но имам много енергия.

Зак се намръщи драматично.

— Да видим дали можеш да изтраеш достатъчно дълго, докато си изпия кафето. Никога няма да се справя, ако продължиш да подскачаш по сцената и да вдигаш повече шум от китайска процесия.

— Да не те боли главата?

Доди се изкиска. Зак ѝ хвърли един гаден поглед.

— Няма нещо, което да не мога да оправя с още няколко часа сън.

Лили се приближи и се вгледа внимателно в него.

— Да не би да си пил твърде много алкохол?

Смехът на Доди ѝ спечели едно изръмжано:

— Ти нямаш ли си друга работа?

— Нищо, което да не може да почака — отвърна тя. — Не бих пропуснала това за нищо на света.

— Да пропуснеш кое? — поинтересува се Лили.

— Как Зак пие кафе преди десет и половина.

— Върви по дяволите! — тросна се Зак.

— Чакам ти да отидеш преди мен — отвърна Доди. — Предполагам, че поканата, която са ти изпратили за ада, е в златна рамка.

— Човек не го канят в ада — намеси се Лили, — а го изпращат там.

— В такъв случай Зак ще бъде овързан със златни вериги и изпратен там в пламтяща колесница.

— Ти да не си пила твърде много алкохол? — попита я Лили.

Сега беше ред на Зак да се разсмее.

— Не ѝ обръщай внимание — каза той. — Тя просто се опитва да ме подразни.

— Татко казва, че от алкохола се затъпява. Той казва...

— Не е от алкохола — тросна се Зак, — а от липсата на сън. И не ме гледай така — добави той, когато тя отново започна да го оглежда. — Аз не пия.

— Мислех, че всички комарджии пият редовно.

Доди се изкиска. Зак ѝ хвърли един застрашителен поглед и отпи от кафето си.

— Ако искам да си изкарвам прехраната, не мога да си позволя да си размътя мозъка с алкохол. Ако пиех по цяла вечер, щях да заприличам на някой от онези слабоумни глупаци, които идват в заведението ми с надеждата да забогатеят за една нощ.

Тя го гледаше недоверчиво.

— Моето заведение е различно. Тук никой не лъже и никой не се качва горе с момичетата. Освен това, никой, освен клиентите не пие. По принцип нямам нищо против алкохола, но просто не обичам пиенето да се смесва с работата.

— О!

На лицето ѝ беше изписана изненада, но тя, изглежда, му беше повярвала.

Невинността ѝ го привличаше. Лили очевидно беше учена, че всичко, свързано с хазарта е лошо, а най-лошото от всичко е самият комарджия. Въпреки това тя, изглежда, бе готова да повярва на всяка негова дума. Това беше много интересно. Всички останали бяха готови по-скоро да се усъмнят в думите му, отколкото да му повярват.

— Затвори си устата — каза Зак. — Някой може да си помисли, че си риба и да пусне кукичка в устата ти.

Лили затвори уста.

— Сега седни.

Тя седна.

— Искаш ли кафе?

— Вече пих.

— Извинявай. Забравих, че си станала да издоиш кравата. Тя как е?

— Кой?

— Кравата. Добре ли е спала снощи, или си я събудила само след три часа сън?

Лили се усмихна.

— Знам, че в Сан Франциско млякото се получава в бутилки. Видях ги.

— Кравите трябва да са много мънички, тъй като в бутилките няма кой знае колко мляко.

— Той винаги ли е такъв? — обърна се Лили към Доди.

— Не знам. Никога не съм го виждала да става толкова рано.

— И никога няма да имаш отново тази възможност — заяви Зак, докато ставаше от мястото си. Той сграбчи Лили за китката и я изправи на крака. — Хайде. Трябва да хванем свободните работни места, преди някой друг да ги е заел.

— Но ти не си закусвал.

— Току-що го направих. Ти просто не си обърнала внимание, защото танцуваше и говореше за кравите.

— Но ти пи само кафе.

— С това закузвам винаги.

— Така не можеш да възвърнеш силите си.

— Досега не ми се е налагало. Кажи на готвачката да ми сготви нещо с месо за вечеря — обърна се той към Доди. — Чувствам, че ми предстои период на слабост.

Лили издърпа китката си от ръката му и се втрени ядосано в него.

— Няма да ти позволя да се подиграваш с мен. Наистина не знам много, но не съм глупачка.

Зак усети, че тя беше наистина разстроена. Той не бе имал намерение да я обижда, а просто си бе говорил обичайните глупости по навик. Всички очакваха такова поведение от него. Клиентите му направо обожаваха това. Никой, дори и пианиците, които губеха повече пари, отколкото можеха да си позволят, не приемаше саркастичните му забележки лично. Защо това момиченце от хълмовете на Вирджиния трябваше да бъде различно от тях?

— Дръж — каза Доди и тикна една чаша с кафе в ръката му. — Изпий още малко. И докато си пиеш кафето, я питай каква работа може да върши.

Зак не искаше да пие повече кафе, нито пък искаше да опознава Лили. Той изобщо не се интересуваше каква работа щеше да си намери тя, стига след това да го оставеше да се наспи на спокойствие.

Той обаче успя да овладее нетърпението си и желанието си да се престори, че последният половин час беше просто един лош сън. Не беше нейна вината за това, че той ѝ бе отправил покана, без да го иска, нито пък за това, че нейните възгледи за света бяха противоположни на неговите. Той трябваше да ѝ помогне да си намери работа възможно най-скоро и да я остави сама да се грижи за себе си. След това щеше да може да се наспи.

— Не исках да те обидя — каза Зак. — Не обръщай внимание на повечето неща, които казвам. И без това не си струва да ги слушаш.

— Татко казва, че човек не трябва да казва нищо, ако не си струва да бъде казано.

— Сигурен бях, че баща ти ще има какво да каже по този въпрос — каза язвително Зак. — Той явно има какво да каже по абсолютно всеки въпрос.

Лили изглеждаше засрамена.

— Предполагам, че не трябва да ти казвам какво би казал татко.

— Може би не толкова рано сутринта — намеси се Доди.

— Нито сутрин, нито когато и да било — заяви Зак. — А сега спри да изглеждаш така, сякаш всеки момент ще се разплачеш, и разкажи за себе си. Можеш да започнеш с това, защо си решила да дойдеш чак в Калифорния и защо не искаш да се върнеш.

— Сигурна ли си, че не искаш кафе? — обърна се Доди към Лили.

— Не. Татко казва, че... не.

— Сигурно си искала да се махнеш, за да не слушаш постоянно какво казва баща ти — каза Зак и отново седна. — Този човек сигурно говори през цялото време, щом като успява да изрече всичко това, дори ако става в шест сутринта. Добре, започвай да обясняваш — каза той, когато видя, че Лили се колебае.

— Не исках да се омъжа за свещеник — каза тя.

Зак си помисли, че тя е трябвало да се омъжи. Това щеше да бъде най-безопасно за нея, но все пак щеше да бъде срамота тя да се похаби, като се омъжи за някакъв проповедник в планините. Той сигурно щеше да я кара да се облича само в черно, да ходи на молитвени срещи цял живот и нямаше да оцени интелекта ѝ или прекрасно открития ѝ характер. Вероятно щеше да настоява да си седи у дома, далеч от

всеки, който може да й повлияе зле. На него никога не би му хрумнало, че някой може да й повлияе и добре.

— Това ли е всичко, от което се страхуваш?

— На мен ми се струва предостатъчно — защити я Доди.

— Напълно достатъчно е — съгласи се с нея Лили. — Ти би ли искал да бъдеш ранчERO като Джордж и близнаците?

— Опазил ме господ! — отвърна Зак. — Аз мразя кравите. Да не говорим за мръсотията, вонята и болките, които човек изпитва, когато е яздил цял ден и е спал на твърда земя.

— Бракът с Йезекия нямаше да е чак толкова лош — отговори му Лили.

— Йезекия! — възкликна Зак. — Че коя рационално мислеща жена би нарекла бебето си с такова име?

Лили се усмихна.

— Йезекия харесва името си. Той смята, че то е напълно подходящо за него.

— А така ли е?

— Да, за съжаление, което е другата причина да не искам да се омъжа за него. Той не изглежда твърде добре...

— Няма как да бъде другояче и да се казва Йезекия — прекъсна я Зак.

— ... но е много добър и е абсолютно честен.

— Прилича ми на ужасно скучен човек — заключи Зак.

Лили въздъхна.

— Аз много се възхищавам от него, но той никога не би ми позволил да се науча да танцувам. Мислиш ли, че утре ще мога да опитам да науча друг танц?

Зак беше принуден да признае, че Йезекия може би знаеше някои неща по отношение на Лили. Често едно действие водеше до друго, докато най-накрая човек можеше да се окаже в голямо затруднение и да се чуди как е могло да се случи такова нещо.

— Сигурно не само той е искал да се ожени за теб — каза Зак с надеждата да отклони вниманието й от танците. — Не мога да си представя момиче като теб без тълпа обожатели.

Зак не знаеше защо говореше толкова много за личния живот на Лили и защо се преструваше, че изобщо се интересува от темата. Това

не беше типично за него. Той беше толкова объркан, че не знаеше какво върши.

— Татко не позволяваше.

— Баща ти нямал ли е друга работа, освен да те държи под око? Предполагам, че дори и в Салем има по някоя изгубена овца, която трябва да бъде намерена и върната в кошарата.

Лили въздъхна.

— На него не му се налагаше да ме държи под око. На петнадесетия ми рожден ден обяви пред всички в църквата, че Божията воля била аз да стана съпруга на Йезекия. Той каза, че на всеки, който се опита да попречи на божествения замисъл, ще му се случат ужасни неща.

— Някой опита ли се?

— Не. Ти щеше ли да опиташ?

— Вероятно не. Предполагам, че би било твърде трудно да се правя на романтичен, докато същевременно се тревожа, че мога да бъда поразен от мълния, чума или от онези мушици, които изяждат всичко.

— Локусти.

— Точно тях имах предвид. Ти каза ли на баща си, че не искаш да се омъжиш за тъпия Йезекия?

— Повтарях му го постоянно, но татко не слуша какво му говорят жените. Той казва, че жените трябва да бъдат гледани, а не чувани.

Зак не отговори нищо, тъй като в града не бе тайна, че и той бе казвал същото.

— Какво беше мнението на майка ти по въпроса? — попита той.

— Тя харесва Йезекия и смята, че с него ще бъде много щастлива.

Зак се облегна назад в стола си и сложи крака върху масата.

— А нямаше ли да бъдеш? Та ти винаги цитираш Библията и разправяш какво казва баща ти.

— Татко смята, че аз съм една бъдеща грешница.

— Ти ли! — извика Зак.

Той се изправи толкова бързо, че разклати силно масата. Кафето му се разля, но той не обърна внимание. Доди избърса течността от масата.

— Някога да си правила нещо, което да не си можела да обявиш на висок глас пред всички в града?

— Обичам да се смея и да ходя на събирания. Обичам хората да ми казват, че съм красива. Искам да танцувам.

— Я какво лошо момиче си била. А аз дори не подозирах.

Лили се ухили щастливо.

— Знаеш ли, че до днес никога не бях танцувала? Татко ми забраняваше. Йезекия е съгласен с него. Той казва, че съпругата му трябва да бъде безукорна и да бъде пример за всички останали. Освен това казва, че трябва да прибирам косата си под боне, тъй като било грешно да оставям хората да я гледат.

— Той сигурно иска да те има само за себе си и не иска на никого друго да му идват разни идеи в главата — каза Зак. Косата ѝ можеше да роди какви ли не мисли в главата на един мъж. И на него вече му бяха минали през ума няколко, а той не беше човек, който се интересува коя връзка бе най-подходяща за жена като Лили.

— Йезекия не е такъв човек — възрази Лили. — Той казва, че свещениците не трябва да се поддават на плътското привличане.

Зак едва не се задави.

— Струва ми се, че си се махнала от Салем тъкмо навреме. Не знам какво ще правя с теб, но не мога да ти позволя да се върнеш в такъв град. Изглежда, че всички там са малко луди.

— Според мен точната дума е благочестиви — поправи го Доди. — Всеки мъж, който може да погледне Лили и да каже, че може да устои на плътското привличане, трябва да е или луд, или да му липсват някои важни части от тялото.

— Мислиш ли, че съм красива?

— Разбира се. Всеки мъж би си го помислил.

Зак забеляза блясъка в очите ѝ и веднага се почувства неудобно. Той си бе имал работа с твърде много жени и знаеше какво означаваше това. Лили щеше да поиска от него през следващия половин час да ѝ разправя колко е красива и да обсъжда всяка част от тялото ѝ, сякаш можеше да бъде разглобена и след това отново сглобена. Той никога не бе успял да разбере как някой мъж би се почувствал заплепен от чифт мигли, та те не бяха нищо друго, освен няколко малки косъмчета.

— Знаеш ли какво? — каза Зак, преди Лили да му зададе въпроса, за който вече бе отворила уста. — Според мен трябва да

посетиш Роуз. Близначките са вече на училище и мисля, че тя ще се зарадва на компанията ти. В Южен Тексас е адски скучно.

— Нямам намерение да ходя в някакво ранчо в Тексас — заяви категорично Лили. — Това е още по-лошо и от живота в Салем.

— Така е — съгласи се Зак. — Живял съм в „Кръг седем“. Дори и кравите се радват, когато напускат ранчото. А какво ще кажеш за Мадисън? Той има пет момчета и дори няма да забележи присъствието ти.

— Омръзнало ми е да бъда заобиколена само от мъже. Те си мислят, че целият свят се върти около техните желания.

— Да, точно такъв си е Мадисън — съгласи се отново Зак. — Е, няма какво да се прави. Ще трябва да се настаниш при Тайлър и Дейзи в хотела.

— Какъв хотел?

— Тя не може да отседне в „Палас“ — намеси се Доди.

— Че защо не? Това е най-хубавият хотел в Сан Франциско. По дяволите, това е най-хубавият хотел в целия Запад.

— Това мислят всички, които са имали неколкостотин долара в джоба си — информира го Доди. — Такива хора ли искаш да се въртят около братовчедка ти?

Зак си спомни за последното си посещение в бара на хотела. Ако пратеше Лили там, значеше да я хвърли в бърлогата на семейство лъвовете. Тя щеше да бъде погълната преди полунощ.

— Предполагам, че ще трябва да останеш в пансиона на Бела Холт. — Зак стана от мястото си. — Време е да отидем да ти потърсим работа, която започва рано сутрин и няма да ти даде нито минутка свободно време до шест часа вечерта.

— За да не мога да те събудя отново.

— Точно така — отговори Зак, без изобщо да се чувства засрамен. — Главата ми все още не работи както трябва. Съмнявам се, че ще успея да си спомня дори и половината от онова, което съм наговорил.

— Аз ще ти напомня — предложи Лили. — Моята глава си работи съвсем нормално. Според мен сутринта е прекрасна част от деня.

Зак изстена.

— Добре, че няма да се виждаме често с теб.

— Няма да се виждаме ли? — попита с удивление Лили.

— Че как да го правим? Ти ще работиш по цял ден. Когато аз отворя очи, ти вече ще бъдеш готова за вечеря, след което ще бързаш да си легнеш, за да се напиш за следващия ден.

— Може би ще мога да идвам тук след работа. Мога да си говоря с Доди, ако тя няма нищо против, или с някои от другите момичета. Няма да те притеснявам.

— Не мисля, че това е добра идея — възрази Зак. Той вече си представяше какво щеше да каже Роуз, защото е повел едно младо момиче по лош път. Той беше на двадесет и шест години, но за Роуз винаги щеше да си остане едно шестгодишно момченце, което се нуждае от постоянни напътствия.

— Не познавам никого, освен вас, в този град — каза Лили. — Обещавам, че няма да ви създавам главоболия.

Погледът ѝ можеше да разтопи дори сърце от камък. Зак едва не си промени решението, но успя да удържи, тъй като знаеше, че ако отстъпеше, щеше да направи лоша услуга на Лили. Тя не трябваше да научава много за живота, който водеше той. Наивна и доверлива, виждаше само вълнението и блясъка на повърхността. От друга страна, тя нямаше да забрави на какво я бе учил баща ѝ и скоро щеше да започне да не одобрява начина му на живот дори повече от собственото му семейство.

Зак знаеше, че това щеше да му бъде твърде неприятно.

— Ти не разбираш. Не можеш да...

— Ако господин Голяма Работа е твърде зает, аз с удоволствие бих те посетила — намеси се Доди. — Момичетата също. Те те харесват.

Лили се усмихна щастливо и на лицето ѝ се изписа облекчение, което накара Зак да се почувства виновен. Той не беше свикнал да изпитва такива чувства и те не му бяха приятни.

— Хайде! Да вървим да видим какво можем да направим за теб.

Лили скочи от мястото си и тръгна след него.

— Какво можеш да вършиш? — попита я той, когато тя го настигна до вратата.

— Ами, почти всичко — отвърна тя. — Мога да готвя, да шия, да доя, да почиствам. Мама казва, че никой не може да бърка масло толкова добре колкото мен.

— Виждам, че това ще се окаже доста трудно — измърмори Зак.
— Трябва само да ти намеря ферма по средата на Сан Франциско.

— Ако нямаш нищо против, предпочитам да работя нещо, което не е свързано с домакинска работа.

— Глупости — заяви Зак и се обърна с лице към нея. — Готвенето е естественият избор и аз дори знам идеалното място за теб.

Слънцето печеше твърде силно и на Зак му се наложи да сложи ръка над очите си, но дори тогава едва успя да различи очертанията на Лили.

— Хайде. Недей да се влачиш. Нали искаше работа. Е, аз ще ти я намеря.

Чарли Дрейтън му дължеше една услуга. Освен това той винаги имаше нужда от готвач. Зак буквално повлече Лили по една тясна уличка и я вкара през задната врата на ресторанта „При Чарли“. Двата влязоха в кухнята, в която вече се усещаше миризмата на ястията, които се готвеха за обяд.

Чарли режеше едно голямо парче телешко месо. Престилката му беше изцапана с кървави петна. Ръцете му бях окървавени до лактите. Двата му помощници имаха същия вид. Всичко, което се виждаше в кухнята — тенджери и тигани, печки, стени, под, завеси и готвачи — беше омазано. Миризмата на горещо олио, агнешко печено и чесън накара Зак да потръпне от отвращение. Топлината от печките беше толкова силна, че вътре не можеше да се диша от горещина.

Зак не знаеше, че една кухня може да бъде толкова неприятно място.

Чарли спря работата си.

— Какво търсиш тук? — попита той, без да сваля очи от Лили.

— Искam да дадеш работа на братовчедка ми — каза Зак, чиято увереност, че това е идеалното място за Лили започвали да намалява. — Тя казва, че може да готви.

— Страхотно. Винаги имам нужда от малко помощ. Какъв е специалитетът ти?

— Опусум — отвърна Лили.

— Какво? — каза удивен Чарли.

— Опусум — повтори тя.

— Тя се шегува — обясни Зак, който беше също толкова удивен, колкото и Чарли. — Кажи му какво можеш да готвиш.

— Освен това приготвям добре ракун и катерица. Мога да готвя и зайци, но не толкова добре.

— Все едно да накарам клиентите си да ядат плъхове.

— Досега не съм опитвала плъхове, но едва ли са по-различни от катериците.

— Свинско — каза Зак, който почувства отвращение от представите, които бяха започнали да изпълват съзнанието му в резултат на този разговор. — Можеш да готвиш свинско.

— Приготвям свински шкембета поне по пет различни начина — каза Лили с тона на човек, който се гордее с уменията си. — Всички казват, че приготвям най-хубавите мариновани свински крачета в Салем. Разбира се, те трябва да поотлежат малко, преди да бъдат сервирани.

— Там, откъдето идваш, някой яде ли телешко? — поинтересува се Чарли.

— Разбира се. Мама прави кървавица...

Чарли се обърна към парчето месо, върху което работеше.

— Мисля, че точно сега нямам нужда от готвачка. Защо не я заведеш в Чайнатаун? Може би там ядат някои от нещата, които може да готви тя.

ГЛАВА ШЕСТА

— Направи го нарочно — каза Зак, когато двамата излязоха отново на улицата.

— Кое? — попита Лили с невинно изражение.

— Това, че му каза, че можеш да готвиш всички тези гадости. В Салем наистина ли има хора, които ядат такива неща?

Лили се разсмя и Зак не можа да долови и най-леката нотка на вина в смеха ѝ.

— Аз наистина мога да готвя зайци и катерици. Никога не съм яла свински крачета, но познавам много хора, които ги харесват. Що се отнася до свинското шкембе и кървавицата...

— Забрави, че съм те питал! — прекъсна я Зак, който бе наистина ужасен, че някой можеше да яде подобни неща. — Не мисля, че готварството е подходяща за теб работа. Досега не осъзнавах, че една кухня може да бъде толкова мръсна. Не разбирам защо Тайлър рядко излиза от кухнята си.

— Предполагам, че неговата е доста по-чиста. Какво ще кажеш за почистване или шиене?

— И те не стават — отвърна Зак. — На теб ти трябва нещо по-подходящо за млада дама.

Той не знаеше защо не се беше сетил за това досега. Глупаво беше да си мисли, че на Лили щеше да ѝ бъде приятно да работи за Чарли. Пък и не беше правилно. Тя му беше роднина и той не можеше да я остави да върши тежка работа.

— Ти с какво искаш да се занимаваш? — попита я той. Слънцето отново печеше в очите му. Зак се отказа от опитите си да види изражението на Лили и се концентрира върху усилията си да я отдалечи колкото се може повече от Барбари Коуст.

— Не съм напълно сигурна. Мога да работя в заведението ти. Можеш да ме научиш.

Зак се спря, сложи ръка над очите си и за пореден път се втренчи в лицето ѝ.

— Ако в главите на хората, които стават рано, се въртят само такива мисли, то аз се радвам, че спя до късно. Кръчмата ми е последното място, където ще работиш.

— Защо?

— Защото всички ще те вземат за кръчмарско момиче.

— Но аз ще бъда точно такава.

— Да, но вътрешно не си такава. Момичетата, които работят по заведенията, харесват грубите мъже или поне нямат нищо против тях и знаят как да се оправят. Много от момичетата пият, играят хазарт и приемат мъже в стаите си. Моите момичета не го правят, но за другите това е нормална практика. Ти никога няма да можеш да бъдеш като тях, затова престани да спориш с мен. От слънцето ме заболяха очите, а от това ме заболява и главата. Стисни устни, опитай се да изглеждаш кисела като лимон и ела да видим дали ще успеем да убедим госпожа Рипъл да ти даде работа в магазина си.

Това не им се удаде. Госпожа Рипъл каза, че има двама синове и един племенник, които работят в магазина ѝ, и няма никакво намерение да ги превръща в зяпащи глупаци. Собствениците на съседните два магазина казаха, че нямат нужда от помощ в момента. Зак се съмняваше дали те щяха да наемат Лили, дори и да имаха нужда от помощ.

Първият магазин беше за месни продукти и беше собственост на един дебел веселяк и слабата му женица. Погледите, които тя хвърляше на Лили, не можеха да бъдат наречени доброжелателни. Другият магазин беше собственост на една фурия с пъпчиво лице, която говореше с френски акцент и се опитваше да продава хляба на клиентите си, докато същевременно ги гледаше така, сякаш би предпочела да им пререже гърлата. Зак изобщо не се изненада, когато тя им показа вратата под съпровода на думи, които той реши, че са галски ругатни.

— Това няма да бъде лесно, нали? — попита Лили.

— Изглежда, че не питам на подходящите места — призна си Зак.

Той вече се беше събудил достатъчно, за да превъзмогне яда си, че не го бяха оставили да се наспи. Мозъкът му вече бе започнал да функционира достатъчно добре, за да му позволи да осъзнае, че около неговото заведение нямаше подходящи работни места за Лили. Ако не

бе бързал толкова да се отърве от нея, щеше да е осъзнал това отдавна и едва ли би си загубил времето. Пък и колкото по-далеч от кръчмата му работеше тя, толкова по-малка беше вероятността да му досажда.

Но дори когато започнаха да търсят в подходящата част на града, усилията им останаха напразни. Изглеждаше, че никой няма нужда от повече работници.

— Никой не иска да я наеме — каза Зак на Бела Холт, когато върна Лили в пансиона. — Ако не успее да си намери работа, ще се наложи да се върне във Вирджиния.

— Няма да го направи — отвърна Бела. — Снощи си поговорих с нея и разбрах, че твърдо е решила да остане тук.

— Знам — каза мрачно Зак. — Тя дори поиска да я взема на работа в кръчмата.

— Ти какво ѝ каза?

— Отказах. Ти какво си мислеше, че ще направя?

— С теб човек никога не знае.

— Ти за луд ли ме имаш?

— Не, само за егоист. Предположих, че може да решиш, че тя ще привлече повече клиенти.

— И сигурно така ще стане — каза Зак, — но те ще прекарват времето си като я зяпат, а не като играят хазарт.

— Винаги мислиш само за себе си, нали?

— По дяволите, Бела! Цял ден мисля само за Лили. Дори реших да не ѝ позволявам да започне да работи като готвачка или чистачка.

Бела направи гримаса на отвращение.

— Знам защо не е успяла да си намери работа.

— Защо?

— Защото ти си бил с нея.

— Че какво ми има?

— Я се погледни. Черно сако, мустаци, цилиндър, безупречна бяла риза, вратовръзка и такова хубаво лице, че чак изглежда грешно.

— Че какво му е лошото на всичко това? — попита Зак, който не виждаше какво може да възрази по описанието на Бела.

— Никой не би си помислил, че една жена, която върви с теб, е невинна. Те ще хвърлят само един поглед и ще бъдат сигурни, че...

— Няма нужда да го казваш — прекъсна я Зак, като се надяваше, че това обяснение не бе хрумнало и на Лили. — Предпочитам да

започнеш да мислиш как да убедим някой почтен гражданин да я вземе на работа.

— И какво ще получа в замяна?

Зак бе чувал този въпрос толкова много пъти, че можеше да отговори почти без да се замисля. Повечето жени, които познаваше, се задоволяваха да приемат подаръци и пари, а може би и вниманието му за определено време. Но откакто Бела се беше превърнала в почтена гражданка, той не знаеше какво може да очаква от нея.

— Няма да намаля лихвата по заема ти — каза той.

— Не съм искала това от теб.

По изражението на лицето ѝ и стегнатата ѝ стойка Зак усети, че тя бе възнамерявала да му поиска точно това.

— Спри да се мъчиш да изглеждаш като мормонка и ми кажи как мога да намеря подходяща работа за Лили.

— Няма да я намериш ти, а аз. Срещу заплащане.

— Колко?

— Едноседмична такса за стая и храна за всеки ден, който ми отнеме търсенето.

Дяволски скъпо, но твърде евтино, щом така щеше да може да се наспи.

— Става. Можеш ли да започнеш преди девет часа утре сутринта?

— Защо? Никой не отваря преди десет.

— Тогава трябва да направиш нещо, за да ѝ създадеш работа. Накарай я да си смени дрехите половин дузина пъти или да си оправи косата по една дузина различни начини.

— Защо?

— Ако не ѝ уплътниш времето, тя отново ще дойде да ме събуди.

— Да те събуди ли?

— Тя нахълта в спалнята ми преди десет часа тази сутрин. Спал съм по-малко от три часа и съм толкова скапан, че дори се опитах да убедя онази жена с лице на риба да я вземе на работа.

— Госпожа Буланже ли?

— Същата.

Бела избухна в смях. За миг на Зак му се стори, че вижда старата Бела. Той харесваше старата Бела повече, но тя имаше нужда да живее почтено, а той имаше нужда от нейната почтеност заради Лили.

— Иска ми се да бях видяла това — каза тя.

— С удоволствие бих те видял на мое място — отвърна Зак. — А сега мисля да си тръгна, преди Лили да слезе при нас и да ми намери някаква друга работа. Ако не поспя поне няколко часа, до утре сутринта може да загубя дори ризата си.

— Винаги можеш да се откажеш от хазарта.

— Започваш да говориш като Роуз.

— Тя е умна жена.

— Затова се държа колкото мога по-надалеч от нея. Утре искам да ми кажеш как се оправяш с Лили.

След това Зак се измъкна от пансиона.

— Къде е Зак? — попита Лили, когато слезе на долния етаж. Тя се беше надявала да го убеди да я вземе в кръчмата за следобеда. Момичетата ѝ харесваха. Тя харесваше широките им усмивки и доброто им настроение, но повече от всичко харесваше чувството им за свобода, за това, че можеха да правят каквото си искат, без да се тревожат какво би казал някой за това. Лили никога през живота си не беше изпитвала подобно чувство и то ѝ се струваше прекрасно.

— Отиде да поспи няколко часа — отговори Бела. — Нали не искаш да бъде толкова сънен довечера, че да загуби на карти заведението си?

— Не, нищо подобно. Просто се надявах...

— Знам. Всяка жена, която среща Зак, се надява на това. Но си остава само с надеждата.

— О, нямах това предвид. Аз само...

— Знам съвсем точно какво имаше предвид, но ние с теб няма да стоим цял следобед тук. Ще те заведе да те запозная с моя проповедник. Не се тревожи — каза тя, когато Лили се намръщи. — Той не е толкова стриктен колкото баща ти.

Лили не се чувстваше удобно в строгата дневна на преподобния Харолд Торагуд. Тя осъзна, че така са се чувствали и хората, които бяха идвали да посетят баща ѝ, но това не я накара да се почувства по-добре.

— Лили е отскоро в Сан Франциско — обясняваше Бела на господин Торагуд.

— Роднини ли имате тук? — попита той Лили.

— Да. Двама братовчеди.

— Познавам ли ги? — поинтересува се свещеникът.

Бела се намръщи, но Лили не забеляза това и му отговори усмихнато:

— Сигурна съм, че ги познавате. Единият се казва Тайлър Рандолф и е собственик на хотел „Палас“. Другият е брат му Зак Рандолф. Той е собственик на „Малкото райско кътче“ на „Пасифик Стрийт“.

Господин Торагуд се втвърди повече от колосана риза, съхнеща на вятъра.

— Най-наистина ви съветвам да нямате никакви взаимоотношения с него — каза той. — Сигурен съм, че баща ви дори не би искал да се познавате с такъв човек.

Лили реши, че не трябва да казва на господин Торагуд, че е избягала от дома си, но и не смяташе да позволява на някакъв непознат да говори по този начин за Зак.

— Не знам какво са ви говорили за Зак, но ако е нещо лошо, то явно са ви информирали погрешно. Той ме заведе при госпожа Холт още когато пристигнах в града. След това ми предложи да ми осигури всичко, от което имам нужда, докато си намеря подходяща работа.

— Сигурен съм, че го е направил, но вие не можете...

— Той се държа много любезно и ми оказа неоценима помощ. Няма да ви позволя да говорите против него.

— Той ти казва това само за твое добро — увери я Бела. — Аз сама щях да ти го кажа, но помислих, че ще е по-добре да го чуеш от господин Торагуд.

— Той може би наистина е искрен в желанието си да ви помогне — съгласи се свещеникът, — но е комарджия и женкар. Ако искате да имате изобщо някаква репутация, ще се държите далеч от него и заведението му.

— Баща ми винаги е проповядвал против хазарта, но сега се чудя дали той знае нещо за това. Казваше, че кръчмите са свърталища на порока и убежища на деградацията.

— Прав е бил.

— Но всички там бяха толкова любезни с мен. — Тя хвърли един поглед на свещеника. — Нямам намерение да разчитам за издръжката си на братовчед си, или на когото и да било друго, но не мога да ви позволя да оплювате Зак, след като дори не го познавате лично. Дори баща ми не би направил подобно нещо.

— Бащата на Лили е свещеник — обясни Бела по начин, който показваше, че тя се опитва да успокои духовете, които започваха да се разгорещават опасно.

Лицето на господин Торагуд буквално грейна.

— Близко ли е паството му? Мисля, че познавам повечето свещеници оттук до Сакраменто.

— Той е в Салем — отвърна Лили.

— Не съм чувал за град с това име.

— Салем е във Вирджиния.

За миг той изглеждаше объркан.

— Да не би да имате предвид онази Вирджиния от другата страна на континента?

Лили кимна.

— Учудвам се, че ви е оставил да дойдете дотук сама.

При тези думи, изговорени с остър тон, тримата в стаята вдигнаха глави и видяха, че там е влязла още една жена, за които Лили предположи, че е госпожа Торагуд.

— Докато тя е под грижите на госпожа Холт, можем да не се притесняваме за нея — увери свещеникът съпругата си, въпреки че усмивката му вече не беше толкова широка както преди. — Ще ви видя ли в нашето паство в неделя? — обърна се той към Лили.

— Нямах време дори да помисля за това — отговори тя. — Малко се бях притеснила да си намеря работа.

— Човек трябва да се сеца първо за църквата — заяви госпожа Торагуд. — Ако направи първо това, всичко останало ще се нареди от само себе си.

Тя говореше също като бащата на Лили.

— Сигурен съм, че тя мисли за църквата, скъпа, но трябва да признаеш, че е доста тревожно човек да няма работа.

— Аз се заех да ѝ потърся работа — каза Бела с определен раболепен тон.

Лили реши, че Бела ѝ харесва повече, когато госпожа Торагуд не е наблизо.

— В такъв случай няма да се тревожа — каза госпожа Торагуд, стиснала устни в някакво подобие на усмивка. — Сега се страхувам, че ще трябва да ни извините. Харолд има уговорена среща.

Лили скочи на крака, преди Бела да успее да удължи посещението им.

— С нетърпение очаквам да чуя проповедите ви — каза тя и протегна ръка първо на госпожа Торагуд, а след това и на свещеника.

— Очаква те нещо великолепно — информира я Бела. — Господин Торагуд е в състояние да накара дори самия дявол да се разтрепери.

— И той ще се разтрепери — заяви Сара Торагуд, чието изражение ставаше все по-кисело с всяка измината минута, — ако успеем да го вкараме в църквата. Какъв е смисълът от всички тези думи, когато хората, които трябва да ги чуят, се клатушкат пияни в някоя уличка или си лежат в леглото?

Лили се зачуди защо беше толкова сигурна, че госпожа Торагуд имаше предвид Зак, както и защо това ѝ беше толкова неприятно.

— Тогава той трябва да излезе и да ги намери — каза Лили.

— Това е невъзможно — отговори ѝ Бела.

— Татко щеше да отиде да ги намери.

Той щеше да намери Зак и да се опита да изгони дявола от него с проповедите си. Лили отново се запита защо това я притесняваше и дали причината не беше в това, че тя харесваше Зак такъв, какъвто си беше. Знаеше, че не е правилно, но това не можеше да промени чувствата ѝ.

— Защо се усмихвате? — попита подозрително госпожа Торагуд.

— Просто си мислех за Сан Франциско и за това колко се радвам, че съм тук. Градът е толкова красив.

Лили не беше свикнала да изрича лъжи, дори малки, но никой нямаше да я разбере, ако им кажеше истината. Тя си мислеше как госпожа Торагуд нахълтва в спалнята на Зак, разтърсва го, за да го събуди, и открива, че е застанала пред един грешник, който спи чисто гол в леглото си. Тя се изкиска неволно.

— Вие се смеете на съпруга ми, нали? — обвини я госпожа Торагуд.

— Изобщо не смятам, че той е смешен — увери я Лили.

— Добре. Опитите да се спасят душите на тези грешници — тя описа дъга с ръка, за да покаже по-голямата част от жителите на Сан Франциско, — са сериозна работа. Ние можем да се възползваме от помощта на всеки, който желае да ни помогне.

— С удоволствие бих направила каквото мога.

Госпожа Торагуд се замисли за миг.

— Не съм съвсем сигурна, че вие сте точно онова, от което имаме нужда. Приличате повече на покана за грях, отколкото на ангел на възмездие.

Лили реши, че това беше най-големият комплимент, който ѝ беше направен този ден.

Зак слезе в заведението чак в осем часа вечерта. Кръчмата беше пълна с мъже, които се смееха, викаха и проклинаха късмета си. Играчите на любимата му маса за покер вече играеха четвъртата си игра.

— Започвах да мисля, че днес няма да те видим — каза Доди. — Да не би малката ти братовчедка да те е изтощила?

— Спри да ме дразниш — каза Зак, чието слънчево настроение се бе възвърнало след дългия сън. — Не можах да намеря някой, който да я наеме, и затова я предадох на Бела, като ѝ наредих да ѝ намери работа, която започва преди девет сутринта и не свършва поне до шест вечерта.

Доди се разсмя.

— Че има ли такава работа в този град?

— Очевидно има повече, отколкото си мислиш. Нямах представа, че тук има хора, които имат толкова смешно работно време.

— Съвсем естествено е човек да става с изгрева на слънцето — каза Доди.

— Не и за мен. А сега спри да ме дразниш и ми кажи къде е играта с най-големите залози. Имам чувството, че тази вечер ще ми върви.

Когато се завлече в леглото си в пет и половина на следващата сутрин, той вече нямаше това чувство. Миналата нощ бе имал най-

лошият късмет, откакто се помнеше. Добре поне, че на сутринта ризата му си беше все още на гърба му.

Той си каза, че е съвсем естествено късметът да бъде променлив и че след като бе имал кралска кента, беше нормално лошият късмет да балансира положението. Тази нощ обаче той не бе успял да спечели нито една ръка. Поне една дузина пъти ръцете му се бяха оказали толкова лоши, че той бе захвърлил картите си, без дори да направи залог.

Зак се надяваше, че лошият му късмет нямаше нищо общо с Лили, че не беше резултат от някакво проклятие, което баща ѝ беше хвърлил върху него за това, че бе примамил дъщеря му.

Не, той се държеше глупаво. Утре всичко щеше да бъде различно. Утре той нямаше да бъде събуден в девет часа.

Зак не сбърка с много. Той бе събуден в осем часа от Лили, която го разтърсваше и го викаше с отвратително весел глас:

— Събуди се! Събуди се! Намерих си работа.

— Прекрасно — измърмори Зак, след което зарови глава под възглавницата.

— Не искаш ли да ти кажа каква е?

— Не.

— Трябва. Няма на кого друго да се похваля.

— Кажи на Доди.

— Тя е заета.

Безмилостното разтърсване продължаваше. Миг по-късно възглавницата беше измъкната изпод главата му и той се оказа втренчен в едно красиво лице, което го заслепяваше със същата сила, както слънчевата светлина, която струеше през прозорците.

Зак затвори очи, но беше закъснял. Ярките лъчи пронизаха очите му и се забиха с експлозивна сила в центъра на мозъка му. Той си помисли, че нямаше да се чувства толкова зле, дори ако беше махмурлия.

— Ти няма да си тръгнеш, нали? — попита той, като надникна с крайчеца на едното си око.

— Трябва да си тръгна, но първо ти трябва да станеш.

— Ако си тръгнеш, няма да стана.

Зак не знаеше какво перверзно желание да си навлече мъчения го бе накарало да изрече тези думи. На практика той я беше помолил да остане, да провали почивката му, да го накара да се почувства ужасно.

Сигурно беше откачил.

Вярно, че една малка част от него не беше съвсем сигурна, че той действително иска Лили да си тръгне, но тя беше съвсем мъничка част. Обикновено той беше способен да пренебрегва пристъпите на несъмнена лудост. Пък и тя беше жена с име на цвете. Той знаеше, че вече върви по тънък лед. Да я покани в спалнята си, беше също толкова откачено, колкото и да се втурне по най-тънката част на леда.

Никоя жена не бе имала такъв ефект върху него. Зак не знаеше каква беше причината за това, но то го караше да се чувства определено странно.

Може би това изобщо не се дължеше на Лили. Може би причината беше в нещо, което бе ял. Не трябваше да забравя да пита главния готвач за мидите. Ако морската храна можеше да накара клиентите да се чувстват зле, те щяха да започнат да се хранят някъде другаде.

— Доди каза, че трябва да те заведе направо долу — каза Лили. — Каза да ти кажа, че Джози е съсипана и изпълнителите са отишли да доведат гларуса. Нямам представа какво имаше предвид тя, но тя каза, че ти ще разбереш.

Зак изпъшка на висок глас.

— Казах на това глупаво момиче какво ще се случи, ако продължи да се мотае около онзи безполезен скитник. Тя би трябвало да знае, че човек никога не трябва да се доверява на един комарджия.

Зак седна в леглото и започна да отмята завивките, но ръката му увисна по средата на движението.

— По-добре изчакай долу, докато се облека.

— Ще почакам тук. Доди каза, че така ще действаш по-бързо.

— Аз съм гол, а на теб това не ти харесва.

— Ще държа очите си затворени, докато стигнеш до банята. Ако оставиш вратата откритата, ще можем да разговаряме, докато се обличаш.

Зак знаеше, че трябва да настояе да си тръгне, но нямаше сили за това.

— Обърни се.

Когато тя го послуша, той сграбчи чаршафа си и се отправи забързано към банята. Зак се постара да се изкъпе по-бързо и свърши само след пет минути. Ако имаше късмет, когато Лили спреше да говори, той нямаше да е чул нито една нейна дума.

Но когато той излезе от ваната, в апартамента цареше пълна тишина. Той се избърса, облече долните си дрехи и започна да се бърсне.

— Сега, когато си свършил с къпането, мога да ти разкажа за работата си.

Зак погледна нагоре и видя едно синьо око да наднича през откrehнатата врата. Той подскочи. За негово щастие все още се сапунисваше. Ако беше държал бърснача, със сигурност щеше да се пореже.

— Сигурен съм, че баща ти ще бъде ужасен, ако разбере какво правиш сега.

— Аз му носех водата за бърснене и я прибирах, когато свършеше.

— Е, моята ще бъде изхвърлена в мивката.

— И къде ще отиде?

— Не знам. Вероятно в залива.

— И как ще стигне дотам.

— По тръби.

— Във всички къщи ли ги има?

— Предполагам, че да.

— При Бела няма. Откъде идва горещата вода?

— От тази тръба. — Зак завъртя един кран и в мивката потече гореща вода.

— Татко и момчетата биха харесали това. Татко постоянно се оплаква, че водата е твърде гореща или твърде студена, а момчетата мразят да цепят и носят дърва. И ваната ли работи по същия начин?

— Да. — Странно беше да гледа как Лили се диви на неща, които той приемаше за даденост.

— Може ли и аз да се изкъпя в нея някой път?

— Не мисля, че това е добра идея. Ще трябва да се задоволиш с ваната на Бела.

За първи път Лили не попита защо и Зак изпита облекчение.

— Какво е това? — поинтересува се тя.

— Тоалетна чиния — отвърна Зак, като се чудеше как точно може да ѝ обясни. — Когато свършиш, водата отнася всичко.

Лили се беше втренчила с удивление.

— Мама и татко никога няма да повярват, че има такива неща. Не съм сигурна дали и аз ги вярвам.

— Ще свикнеш — увери я Зак. — А сега трябва да се обръсна, преди да е станало твърде късно. Донеси си един стол и ми разкажи за работата си.

Лили донесе един стол от спалнята и седна. Пяната на Зак беше изсъхнала. Той я изми и направи още.

— Това беше най-неочакваното нещо — започна Лили. — Миналата вечер Бела ме заведе на гости у една нейна приятелка, една очарователна стара дама. Оказа се, че тя има тъкмо работа като за мен — в магазин за дамски дрехи. Нали знаеш, където продават всички онези дрехи, които мъжете не би трябвало да виждат.

— Вероятно знам за тях повече от теб. — Зак се усмихна палаво в огледалото.

— Започвам в дванадесет часа днес — каза Лили, която очевидно сметна, че е твърде опасно да обсъжда забележката му. — Трябваше да дойда да ти кажа. Знаех, че ще искаш да узнаеш. Бела беше малко разочарована, че няма да спечели от комисионната, но аз я уверих, че ти все пак ще ѝ платиш.

— Доста си щедра с моите пари — каза Зак и веднага съжали за думите си. Лили изглеждаше сконфузена. — Забрави това. Шегувах се. Нали ги знаеш комарджиите, винаги са готови да изхарчат чуждите пари вместо своите.

— Не знам нищо за комарджиите, освен онова, което казваше баща ми за тях, но ти не си толкова лош.

Зак изпита дразнещото желание да я попита защо мисли така, но успя да го потисне. Когато един мъж започнеше да се чуди какво мисли една жена, глупавите въпроси, които можеше да ѝ зададе, нямаха край.

— Защо не отидеш да разкажеш на Доди за това? — Той искаше тя да слезе долу. Не се чувстваше удобно, докато седеше в банята му, докато той се приготвяше. Ситуацията напомняше твърде много семейна обстановка, а всичко от този род го караше да чувства студени тръпки по гърба си.

— Опитвах се да ѝ кажа — отвърна Лили, — но тя беше твърде разтревожена за Джози. Каза, че ще искаш да узнаеш незабавно. Предполагам, че трябва да побързаш. Скъсих разказа си доста, за да не закъснееш.

Зак трябваше да ѝ отдаде заслуженото. Лили очевидно беше в състояние да говори по-малко, като същевременно казва повече. Тъй като той имаше предчувствието, че ще я вижда често, това откритие го караше да се чувства малко по-добре.

Зак винаги бе харесвал жените, но ги обичаше, когато отговаряха на неговите изисквания. Това означаваше, че той мислеше за тях, когато беше с тях, но трудно си спомняше как изглеждаха, когато не бяха пред очите му. Зак не смяташе, че използва жените или че се държи зле с тях. Удоволствието беше взаимно, а всички по-топли чувства — преходни.

Зак свърши да се бръсне и отвори шкафа, за да си избере дрехи. Погледът му се спря върху едно сако с кадифени ревери и маншети. След това си спомни, че днес щеше да ходи на сватба, и посегна към черния си костюм.

Не изпитваше точно топли чувства към Лили (а и как можеше, след като тя му създаваше само неприятности), но мисли за нея постоянно нахлуваха в главата му. По-скоро го преследваха. Той постоянно се чувстваше като грешник и мислеше, че тя е ангелът, който е бил изпратен да го спаси. И защото той беше такъв пропаднал и непоправим грешник, му бяха изпратили най-красивия и най-безпомощния ангел.

Не беше честно да му изпращат една на пръв поглед беззащитна жена. Всички знаеха, че южняшкото кавалерство има дълбоки корени в неговото семейство. Той се бе трудил усилено да го изкорени, но появата на Лили се беше оказала достатъчна, за да му покаже, че усилията му се бяха увенчали с неуспех.

Зак се затрудни да закопчае колосаната си яка. Прииска му се изобретателите да престанеха да се занимават с лампи и карети без коне и да измислят риза с прикрепена към нея яка. Когато копчето на яката му се изплъзна между пръстите му и падна на земята, той изруга и се наведе, за да го потърси. Лили го изпревари. Тя намери копчето без затруднения и сръчно го пхна в яката му.

— Постоянно оправях яката на татко. Дай ми и другите.

Зак ѝ подаде и останалите копчета. За лицемерен стар пуритан, Айзък Стърлинг беше оставил дъщеря си да върши някои неща, които определено караха Зак да се чувства неудобно.

Той не знаеше защо нещо толкова обикновено като допира на пръстите на Лили до врата му го тревожеше, но това беше факт. Пръстите ѝ бяха леки, нежни, почти като пера, но предизвикваха у него нещо необикновено — харесване на тази близост, на тази интимност.

На вратата се почука.

— Отвори — каза той на Лили, тъй като искаше да увеличи разстоянието помежду им, докато не разбере какво ставаше с него.

— Доди е — каза Лили, която се върна почти незабавно. — Тя казва, че гларусът е тук и чака. Каза да побързаш, преди да си промени решението. Мислех, че гларусът е птица.

Зак си помисли за кой ли път, че не е безопасно да се оставя момиче като Лили да се разхожда само из град като Сан Франциско. Не се знаеше в какви неприятности можеше да се забърка тя. И доколкото я познаваше, тя най-вероятно щеше да създаде неприятности на него.

Зак облече сакото си, огледа се в огледалото и приглади косата си.

— Гларус е младеж, когото успяваш да убедиш да направи нещо, което не иска да направи.

— Като какво? — попита тя.

— Като да се ожени за Джози.

ГЛАВА СЕДМА

— Този ли е гларусът? — прошепна Лили на Доди, когато Зак тръгна право към един мъж, който изглеждаше твърде ядосан за младоженец.

— Той е, копелето нещастно! — каза Доди. — Извинявай, забравих, че не обичаш ругатните.

— Преди да срещна Зак, не знаех нито една ругатня — призна си Лили.

— Майтапиш се — не й повярва Доди.

— У дома мъжете никога не ругаят пред жените. Поне не пред мен и мама. Татко не го одобрява. Той казваше, че ругаенето е резултат от малък мозък и ограничен речник.

— Не и в този случай — каза Доди и кимна към мъжа, който говореше със Зак.

— Ако е толкова лош, защо искаш Джози да се омъжи за него?

— Не искам. Според мен трябва да го застреля и да забрави за цялата история. Но свети Зак не ще да чуе и дума за това. Той казва, че всяко момиче, което забременее, трябва да се омъжи за бащата на бебето си. Според него нямало нищо по-лошо от това едно дете да израсне без родители.

Лили се зачуди какво ли бяха направили родителите на Зак, за да го накарат да се почувства по този начин. Тя бе чувала истории за баща му. Нейният баща обичаше да дава пример с него. Според него, ако дяволът някога бе слизал на земята, то той е бил в образа на Уилям Хенри Рандолф. Лили смяташе, че за Зак беше по-добре, дето не познаваше баща си.

— На Зак липсва ли му, че не е имал родители?

— Сигурно — отговори Доди, като наблюдаваше внимателно двамата мъже, които заплашваха да се сбият. — Въпреки че има толкова много братя и не виждам как е могъл да забележи, че няма родители.

Лили знаеше всичко за братята на Зак. Тя знаеше също така, че те го бяха гледали, но това не беше същото като да има истински родители.

— Къде е Джози? — поинтересува се тя.

— Изпратих я горе. Не исках да види как обектът на мечтите ѝ бива принуден да постъпи почтено.

— Тя иска да се омъжи за него?

— Направо изгаря от нетърпение. — Доди изсумтя неодобрително. — Погледни го само. Виждала съм по-добри екземпляри в канавката след силен дъжд. Можеш ли да си го обясниш?

Всъщност Лили можеше да си го обясни. Ако тя обичаше един мъж толкова, че да иска дете от него, сигурно щеше да иска да се омъжи за него. Дори ако той не беше идеален.

— Как се казва? — попита тя.

— Кет Бемис — отвърна с отвращение Доди. — Ти би ли пожелала да се омъжиш за този човек?

Лили нямаше ни най-малко желание да се омъжва за господин Бемис, но виждаше с какво можеше да привлече една жена. Той беше висок, мускулист и млад. Точно в този момент беше ядосан, но изглеждаше повече разгневен, отколкото зъл. Вероятно не обичаше да бъде принуждаван да прави нещо, дори ако наистина искаше да го направи.

— Оп-па — каза Доди. — Те отиват в кабинета. Това означава, че Зак е готов да приложи последното убеждение.

— И какво е то? — попита Лили, като си мислеше, че вероятно става дума за оръжие.

— Ще предложи да им заеме достатъчно пари, за да могат да започнат нов живот заедно.

— Че защо ще прави такова нещо? — удиви се Лили. — Защо изобщо се интересува толкова много?

— Не знам. Защо не го питаш? Ако ти даде отговор, ще постигнеш повече от всички нас.

— О, никога не бих направила подобно нещо.

— Защо?

— Мъжете мразят да им задават въпроси, особено когато се отнасят до самите тях.

— Така му се пада. Казах му да не я води тук, че тя ще ни създаде неприятности, но той настоя да ѝ дам работа.

— Зак я е довел тук!

— Да, за бога. Той прибира всяка беззащитна скитничка, която намери на улицата. Половината от момичетата са тук, защото той ги е намерил в момент, в който късметът им е изневерил. Той ги води тук, дава им работа и очаква от мен да ги обуча. Единственото, което иска от тях, е да се държат прилично.

— В какъв смисъл?

— Не знам — отвърна Доди. — Смисълът, изглежда, е различен за всяко момиче. Ако не знаех, че Зак прекарва всяка нощ, играейки хазарт с мошеници, които посещават заведения като неговото, бих се заклела, че в него има душа на проповедник.

Лили не можа да се сдържи да не се разсмее. Ако Доди мислеше, че в Зак има нещо, което дори смътно напомня за проповедник, то тя никога не бе срещала истински проповедник. Той изглеждаше твърде добре, беше твърде очарователен и твърде щастлив. Играеше комар и не си лягаше по цяла нощ. Според баща ѝ той също така правеше и много други неща, но баща ѝ никога не ѝ бе казал какви точно, а само, че със сигурност щяха да го изпратят право в ада.

Лили си помисли, че щеше да бъде срамота един толкова привлекателен мъж да бъде погълнат от царството на дявола. Зак беше нещо повече от това, за което го смятаха Доди и баща ѝ. Един мъж, който помагаше на изпаднали в беда жени, не можеше да бъде чак толкова лош, дори ако спеше по цял ден и правеше бог знае какво през нощта. Той не само се интересувахе от онова, което щеше да се случи с Джози и бебето ѝ, но и се беше подготвил да направи нещо за тях. Как ли щеше да се изненада баща ѝ, ако научеше, че един комарджия се прави на добрия самарянин?

Не, той сигурно нямаше да повярва на това.

Лили обаче го вярваше. Тя не можеше да забрави какво беше направил Зак за нея. Той не я беше искал около себе си, но откакто му бе казала за планове на баща ѝ да я омъжи за Йезекия, той не бе продумал нито веднъж за връщане във Вирджиния.

Без значение колко близо се намираше Зак до вратите на ада, Лили бе убедена, че той никога нямаше да влезе вътре.

В този момент Лили реши, че е била изпратена в Сан Франциско, за да спаси душата на Зак Рандолф. Тя прие задачата си с такава тържественост, сякаш ѝ бе дадена лично от архангел Гавраил.

Зак стана от масата изпълнен с отвращение. През последните пет нощи не беше спечелил достатъчно пари, за да си плати вечерята. Дори ако най-големият му враг му беше набирал картите, те едва ли щяха да бъдат толкова лоши.

— Късметът май най-после те напусна, а? — попита го Чет Лий. Той мразеше Зак и не се опитваше да прикрие злорадството в гласа си.

— Така изглежда — отвърна му Зак. Той погледна чиповете, натрупани пред Лий. — Твоят късмет обаче е много добър.

— Да — каза Чет. — Това почти ме кара да мисля, че управляваш почтено заведение. Почти — добави той със саркастична нотка в гласа.

Израженията по лицата на хората, които бяха насядали около масата, станаха мрачни.

— Винаги казваш това, когато губиш — каза Зак. — Сигурен съм, че много скоро ще го кажеш отново. — Той не се усмихна на Чет, защото нямаше настроение да го прави.

— Няма да ми се наложи, докато не започнеш да играеш отново...

Този път Зак се усмихна, но усмивката му беше заплашителна.

— Познавам хората като теб, Чет. Вие не можете да понесете мисълта, че не сте най-добрите. Ти идваш тук само защото то знаеш, че можеш да ме победиш.

— Разбира се, като онзи път в...

— Масата се затваря за тази вечер, господа. Чет ще осребри печалбата си и ще си тръгне.

— Още не съм свършил! — побеснял, Чет скочи на крака и при това разклати масата. Чипове и карти се разпиляха на пода.

Играта на съседните маси спря и играчите се обърнаха, за да огледат чиповете за хиляди долари, които се търкаляха по пода. Единствено присъствието на Зак възпираше посетителите да скочат от местата си и да започнат да ги събират. Това и двамата огромни биячи, които се появиха изневиделица и хванаха Чет Лий от двете страни.

— Жалък кучи син! — извика Чет. — Ти си твърде голям страхливец, за да се биеш сам.

— Аз си плащам на други да ми изхвърлят боклука — отговори Зак.

На Зак изобщо не му беше хрумвало да забрани на Чет да идва в кръчмата му. Това беше лоша реклама на заведението.

Чет се опита да се измъкне от двамата телохранители! Единият от тях изви ръката зад гърба му и той се умири.

— Той има оръжие — обърна се бодигардът към Зак. — Усещам го.

Зак усети как кръвта му се смразява. Останалата част на залата избледня от погледа му, докато в него останаха само Чет и мъжете до него. Зак не позволяваше да се влиза с оръжие в заведението му. Никой собственик на кръчма не можеше да позволи това, като се имаше предвид колко опасно ставаше, когато се смесеха алкохолът и хазартът.

— Ти май не можеш да спазваш никакви правила, Чет — каза Зак, докато отваряше сакото на Лий.

Чет се опита да се възпротиви, но мъжете го задържаха без усилие.

— Вързан е за гърба му — каза биячът.

Те свалиха сакото на Чет. На гърба си той беше прикрепил кобур, който не се виждаше отпред и в който имаше малък пистолет. Зак извади оръжието. То побираше само два патрона, но те бяха достатъчни да убият двама души. И да му съсипят бизнеса.

— Дайте му чиповете, момчета — каза Зак, като хвърли сакото на Чет на собственика му, — и го изпратете до вратата.

— Те са навсякъде по пода — каза един от играчите. — Как ще определим кой колко ще получи?

Зак хвърли един поглед към пода и на лицето му бавно се разля широка усмивка.

— Виж какво направи — каза той на Чет. — Ти така омеси чиповете, че никой не може да каже кои на кого са. Разделете чиповете по равно, момчета.

— Повечето от тях са мои! — възрази Лий.

— Знам това, но никой не знае колко точно — отвърна Зак с измамно любезен тон. — Единственото нещо, което мога да направя, е

да разделя чиповете по равно между всички играчи, с изключение на мен. Аз вече загубих моите.

Чет се опита да се освободи от хватката на биячите, но това не му се удаде.

— Придружете го навън, момчета — каза Зак. — Ще накарам някой от касиерите да му осребри чиповете.

Зак обърна гръб на Чет и се отдалечи.

— Ще те убия за това! — извика Лий след него. — Мамиш ме за последен път.

Докато го влачеха към изхода, той не спираше да обсипва Зак с всички мръсни епитети, които му идваха на ума, като същевременно повтаряше, че ще го убие.

— Не мога да приема всички тези пари — каза един от играчите. — На мен едва ли ми бяха останали повече от сто долара.

— Задръж ги. Можеш да ги дадеш за благотворителност или да си палиш пурата с тях — отвърна му Зак, който вече бе загубил интерес към ситуацията.

— Какво ще направиш с Чет? — поинтересува се един от мъжете.

— Ще го забравя колкото се може по-бързо.

— Но той каза, че ще те убие.

— Много мъже се напиват и започват да отправят заплахи. След това изтрезняват и не помнят какво са казали. Чет заплашва да ме убие още от Вирджиния Сити.

— Какво се е случило там?

— Спечелих акциите му в една златна мина. Оказа се, че са на стойност около един милион долара.

— По дяволите! На негово място и аз бих искал да те убия — каза един от играчите.

— Той току-що ги беше спечелил от някакъв беден нещастник с жена и седем деца. Аз му ги върнах.

— Върнал си ги! — възкликнаха удивени няколко души.

— Е, част от тях — поясни Зак и се ухили, въпреки раздражението си от една ситуация, която бе могла да се окаже потенциално опасна. — Не си струва човек да бъде твърде алчен.

Бела Холт стоеше на стълбите сложила ръце на хълбоците си, а челото ѝ бе мрачно смръщено, когато Лили се появи на тротоара. Лили се обърна към тримата мъже, които я бяха придружили от работното ѝ място до пансиона.

— Сигурна съм, че щях да бъда в пълна безопасност, ако вървя сама — каза тя, — но все пак беше много любезно от ваша страна да ме изпратите.

— Няма проблем.

— За мен беше удоволствие.

— С удоволствие бих ви изпращал всеки ден.

— Вървете си — заповяда им Бела, докато слизаше надолу по стълбите.

— Те наистина се опитваха само да помогнат — каза Лили, докато тръгваше нагоре.

— Знам какво се опитваха да направят — отговори Бела — и нямам намерение да им позволявам да го вършат тук.

Преди да влезе в пансиона, Лили махна за сбогуване на тримата. Те ѝ отвърнаха по същия начин и нито един от тях не се помръдна, докато тя не се скри зад вратата.

— Не можеш да се разхождаш по улиците и след теб да се влачат мъже като лентички на шапка. Хората ще започнат да говорят. Не се знае какво би казала госпожа Торагуд.

— Позволих им да ме придружат само защото ти ми каза, че не е безопасно една жена да се разхожда сама по улиците. Зак ми каза същото и аз реших, че това е истина. Сметнах, че няма да бъде твърде добра идея да бъда изпратена само от един мъж.

— Точно така — каза Бела.

— Ето защо позволих и на тримата да ме придружат — продължи Лили, доволна от прозорливостта, която беше показала. — Така никой не може да ме обвини, че съм се държала неприлично с някой от тях.

Бела изстена.

— Скъпа, трима мъже не са по-добре от един.

— Не виждам защо.

— По-добре е да те виждат без мъже, отколкото с трима или с една дузина.

— Никога няма да позволя на една дузина мъже да ме придружат до вкъщи — заяви Лили. — На тротоара няма да има достатъчно място за всички тях.

Зак току-що беше спечелил третата си голяма печалба за тази вечер, когато Лили влезе в заведението му. Бе обзет от най-странното съчетание на чувства, което беше изпитвал в живота си. Почувства се доволен, раздразнен и разтревожен едновременно. Никога не беше изпитвал толкова противоречиви чувства.

Погледна картите си. И тази ръка беше печеливша. Той имаше нужда да спечели. От вечерта, когато Лили беше пристигнала в града, не бе спечелил почти нищо. Не можеше ли тя да почака поне до утре вечер, преди да се появи в кръчмата?

Но когато Лили го погледна със сините си очи, възмущението му се изпари моментално. С тиха въздишка Зак сложи картите си на масата и се изправи.

Когато стана, той осъзна, че всички мъже в радиус от петнадесет метра се бяха втренчили в Лили, сякаш в залата нямаше други жени. Навсякъде около него се чуваше скърцане на токове, когато мъжете се обръщаха, ръце увисваха във въздуха по средата на движение и изречения оставаха недовършени.

Всички защитни инстинкти, които бяха вродени на мъжете от семейство Рандолф от поколения, се надигнаха с пълна сила. Зак трябваше да я изведе от заведението колкото се можеше по-бързо. Междувременно, ако някой мъж дори се осмелеше да я докосне, той незабавно щеше да го изхвърли на улицата.

Зак хвана Лили под ръка и я поведе бързо към стаята, която той и Доди използваха за канцелария.

— Казах ти да не идваш повече тук.

— Трябваше — отвърна Лили, която едва успяваше да върви в крак с него. — Писах ти два пъти. Чаках те да дойдеш, но ти не се появи.

Зак се сети за двете бележки, които стояха смачкани в джоба на едно от саката му в гардероба. Той ги беше прочел, но бе решил, че ще бъде по-добре да не ходи при Лили. Бела можеше да се справи сама с проблемите на братовчедка му.

— Бях зает — каза той.

— Просто не си искал да си направиш труда. Вероятно си мислил, че ще ти създам още неприятности — каза тя, докато ѝ отваряше вратата на кабинета. — И си бил прав.

— Какво си направила този път?

— Нищо.

Той забеляза, че Лили е разтревожена, и мислено се помоли проблемът да не е твърде голям, тъй като му се искаше да се върне на масата си възможно най-бързо.

— Тогава защо каза, че ще ми създадеш неприятности?

— Защото си загубих работата — отговори тя с тон, сякаш всеки момент щеше да се разплаче.

Зак се усети как протяга ръка към нея и я обвинява около кръста ѝ.

— Какво си объркала? — Той очакваше, че ще се почувства като по-голям брат, който успокоява сестра си, но в чувствата, които го обзеха, нямаше нищо братско. Той я настани в един стол и се отдръпна, тъй като нямаше вяра в самия себе си.

— Нищо. Поне не смятам, че съм направила нещо грешно.

— Не ти ли казаха защо те уволняват? — Зак отстъпи назад докато стигна до ръба на бюрото си, и седна на него.

— Госпожа Уелборн каза, че съм довела твърде много нови клиенти в магазина.

— Това е лудост. Тя би трябвало да подскача от радост.

— И аз така си мислех. Е, не точно да подскача — тя е почти на седемдесет, — но мислех, че поне ще се зарадва. Вместо това тя каза, че ѝ гоня клиентите.

Лили избърса очите си с кърпичка. Зак започна да се надига, но размисли и се спря навреме. Той скръсти ръце на гърдите си и си каза да не мърда от мястото си.

— Беше заради мъжете, нали разбираш.

— Не, не разбирам. — Трябваше да се досети сам. Всичко свързано с Лили, неизменно трябваше да бъде свързано с мъже рано или късно.

— Ами, всички тези мъже постоянно идваха да купуват разни неща за жените, майките или дъщерите си. Госпожа Уелборн каза, че според нея те нямат нито дъщери, нито майки, а със сигурност нямат толкова много жени в семействата си, че да им трябват всичките тези

дрехи, които купуват. Тя каза, че не би имала нищо против увеличения брой на клиентите си, но не смятала, че ще остана дълго при нея. И когато съм си тръгнала, мъжете щели да изчезнат.

Лили млъкна и го погледна, сякаш очакваше той да каже нещо. Зак се изправи, отиде зад бюрото и седна на стола.

— Продължавай.

— Тя каза, че всички тези мъже гонели редовните ѝ клиентки. Каза, че те не обичали да виждат как едри, груби мъже пипат с ръце дрехи, които те възнамерявали да носят близо до кожата си. Аз ѝ казах, че според мен тези мъже изглеждат съвсем почтени, но тя ми отговори, че ставало въпрос за принципа. Съгласи се да довърша работата си за деня, но ми каза да не се връщам повече в магазина ѝ.

Зак почувства внезапно желание да посети госпожа Уелборн и да си каже няколко внимателно подбрани думички с нея, но отхвърли тази идея по две причини. Първата беше, че той никога не беше изпитвал желание да защити някоя жена по начина, по който му се искаше да направи това за Лили. Това го объркваше и го караше да се чувства неудобно. Не беше същото като онова, което изпитваше към Джози и останалите. Той винаги бе мразил да гледа как се отнасят зле с жените, но в този случай нещата не се ограничаваха само до това. Зак искаше да навреди на някаква дребна старица само защото беше наранила чувствата на Лили.

На второ място, той не искаше да отиде в магазина, тъй като не беше свикнал да се прави на глупак. Да обиди една стара жена само защото беше уволнила Лили затова, че беше твърде красива, щеше да го накара да изглежда като глупак, при това влюбен.

Въпреки странните чувства, които изпитваше в момента, Зак знаеше, че не е влюбен. Похот — да, но любов — не. Той може и да нямаше голям опит в топлите чувства, но знаеше какво иска да каже на Лили, какво иска да направи с нея и това не бяха неща, които един мъж казваше или вършеше с жена, която иска за своя съпруга.

— Трябвало е да помолиш Бела да ти помогне.

— Госпожа Уелборн е нейна приятелка. Предполагам, че тя смята, че ѝ е направила лоша услуга, като я е убедила да ме вземе на работа.

— Това са глупости. Отиваме при Бела още сега. Изясняването на тази ситуация не би трябвало да ни отнеме повече от няколко

минути.

Оказа се, че е необходимо доста повече време.

— Не съм отказвала да ѝ помогна да си намери друга работа — обясни Бела. — Но трябва да почакаме няколко дни, докато духовете се успокоят.

— За какво говориш? — попита Зак. — Тя е работила там само няколко дни.

Бела направи гримаса, сякаш искаше да каже „Нали ти казах“.

— Тя забавлява мъже.

— Ама ти си... о, я стига — каза Зак, който не можеше да намери точните думи. — Лили си няма представа как се прави това.

— Питай я дали не се отнася със съчувствие към разказите им. Питай я дали не е била виждана на публични места в тяхната компания.

— Не мога да им кажа да не говорят с мен — каза Лили, — особено докато купуват нещо. Що се отнася до това, че са ме виждали с мъже, един младеж ме забеляза, докато обядвах. В момента той има ужасни трудности и аз не можех да му обърна гръб, защото единственото, което искаше от мен, бе да го изслушам.

— Това ще провали репутацията ти — каза Бела.

Зак реши, че почтеният живот не се отразяваше добре на бившата му служителка. Той я бе превърнал в лицемерна пуританка.

— Татко би казал, че човек не трябва да мисли за репутацията си, когато работи за доброто на човечеството.

— Това може и да мине в Салем — каза Зак, — но в Сан Франциско няма много добри мъже. Можеш да приемеш за даденост, че ако приятелят ти се е запознал с теб на улицата, то той не е един от малкото добри мъже тук.

— Сега, когато се погрижихме за този проблем — каза Зак на Бела, — не виждам защо да не можеш веднага да започнеш да ѝ търсиш нова работа.

— Заради госпожа Уелборн — обясни Бела. — Тя говори на всички, които са склонни да я слушат. След няколко дни те ще са забравили всичко. След това можем да опитаме отново.

— Но аз трябва да си намеря работа! — възрази Лили. — Не мога да оставя Зак да плаща за всичко.

— Не се притеснявай. Ще почакам, докато си в състояние да ми платиш сама — увери я Бела.

— Не мога да приема това — възрази Лили.

— Тогава ще трябва да се върнеш във Вирджиния — намеси се Зак. Той с изненада осъзна, че думите му не звучаха твърде убедително дори за самия него.

— Няма да се върна — каза с леко раздразнение Лили. — Вече ти обясних защо. Искане ми се да спреш да повдигаш този въпрос. Ставаш досаден.

— Досаден, аз!?! — Зак бе чувал да го наричат с най-различни епитети, но никой досега не го бе наричал досаден и не му бе обръщал гръб, сякаш той беше някакво момченце, което се оплаква заради нещо, което не му е било дадено.

— Млъквай, Зак — скастри го Бела, като не си даваше много усилия да прикрие усмивката си.

— Предполагам, че нямам друг избор, освен да те помоля да отложиш плащането, което ти дължа — каза неохотно Лили, — но държа да ми позволиш да ти платя с лихва.

ГЛАВА ОСМА

Лили скочи от трамвая на „Калифорния Стрийт“ и тръгна по павирания тротоар. Вече си беше изкълчвала глезена и сега внимаваше това да не се повтори.

Тя не можеше да се умори да гледа картината, която се откриваше към залива, към планините в далечината, към града, който се простираше надолу по хълма и стигаше чак до брега на океана. Въпреки това достатъчно беше само леко да обърне глава, за да види Барбери Коуст, грозната част на Сан Франциско.

Лили се приближи доста до младата жена, преди да я забележи. Тя спореше с някакъв мъж. Жената изглеждаше уплашена. Мъжът не ѝ правеше нищо, но беше очевидно, че иска от нея да направи нещо, което тя не желаше. Жената клатеше глава и се опитваше да се отдалечи от него. Той постоянно протягаше ръце към нея, опитваше се да я погали по бузата и да докосне ръката ѝ. Допирът му я караше да се свива и да отскача назад от отвращение и страх.

Лили не знаеше откъде събра смелост да се намеси. Всъщност тя дори не се замисли за това, а просто го направи.

— Ето те и теб, Сюзън — каза тя на вцепененото от изненада момиче. — Мама се чудеше къде си. Време е за вечеря. Татко и момчетата скоро ще се върнат от доковете.

Мъжът се втренчи в Лили, забравил за другото момиче. Онова, което видя в очите му, уплаши Лили.

— Защо не забравиш за семейството си и не дойдеш с мен? — каза той. — Те сигурно не са много забавни щом те карат да се обличаш в черно.

Лили хвана момичето за ръка и започна да се отдалечава от мъжа колкото бързо можеше. Момичето изглеждаше уплашено и объркано, но я последва безмълвно.

Мъжът също тръгна след тях.

— Ще ви взема и двете — предложи той и изтича пред тях. — Имам един приятел, който ще плати много за птичка като теб.

— Аз не съм птичка — отвърна му Лили. — Както виждаш, нямам пера. Нито пък писукам, летя или търся червеи в пръстта. — Тя не забави крачката си нито за миг.

Когато мъжът не показа, че има намерение да ги остави на мира, тя се огледа за убежище.

— О, хайде, нека да се позабавляваме. Момиче като теб може да получи почти всичко, което пожелае.

— Имам всичко, което ми е необходимо. Поне ще го имам, когато престанеш да ни досаждаш.

По лицето на мъжа се изписа грозна гримаса. Лили не мислеше, че той ще посмее да ги нападне посред бял ден на „Киърни Стрийт“, но не беше съвсем сигурна в това. За сетен път ѝ се прииска Зак да нямаше навика да спи по цял ден. Беше готова на всичко само да можеше да види високата му фигура да се задава по улицата.

Но не можеше да се надява на появата на Зак. По това време той едва ставаше от леглото си. Трябваше сама да успее да заведе момичето в безопасност при госпожа Торагуд. Когато стигнеха там, Лили беше уверена, че свещеникът щеше да успее да се справи със ситуацията.

Мъжът им препречи пътя.

— Остави ме да мина.

Лили се опита да го заобиколи, но той отново застана пред нея. В Салем никога не ѝ се беше налагало да решава такъв проблем и тя не знаеше какво друго можеше да направи, освен да избяга. Мъжът обаче беше застанал пред нея и не я пускаше да мине.

— Ако не се отместиш, ще закъснеем — каза тя. — Ако не се върнем у дома навреме, татко и момчетата ще тръгнат да ни търсят. Те винаги се ядосват много, когато се налага да ни чакат за вечеря.

Тази заплаха накара мъжа да се замисли и Лили успя да мине покрай него, но не след дълго той отново ѝ препречи пътя.

— Обзалагам се, че нямаш баща. Освен това съм готов да се обзаложа, че не сте сестри. Вие двете просто се надявате да хванете някоя по-едра риба. Е, не и тази вечер, момичета, тази вечер вие двете ще трябва да се задоволите с мен.

Лили може и да беше момиче от планините, но знаеше, че мъжете в Сан Франциско искаха същите неща от жените, които искаха и мъжете навсякъде другаде. Тя забеляза магазина за месо, в който Зак

се беше опитал да ѝ намери работа. Лили не помнеше името на собственика, но се сещаше, че той беше едър мъж и имаше прекрасна колекция от много остри ножове. Тя хвана здраво ръката на момичето и се стрелна в магазина.

Мъжът ги последва.

Собственикът обслужваше някакъв клиент, но Лили сметна, че не може да чака.

— Върнах се. Намерих Сюзън да се разхожда по улицата, сякаш си няма никакви грижи.

Собственикът замръзна на мястото си вдигнал ножа, с който режеше месото. Той се втренчи с отворена уста в Лили. Тя не го изчака да се опомни. Дръпна момичето след себе си, мина зад тезгяха и изчезна през вратата, която водеше към задната част на магазина.

Лили имаше чувството, че е влязла в някаква голяма кланица. Частично разчленени трупове на пилета, зайци, пуйки, патици и гъски лежаха върху маси, в щайги, или просто висяха от куки или гвоздеи, забити в гредите на тавана. По-големите животни висяха в нещо, което ѝ напомняше за студен шкаф за дрехи. Метри суджуци висяха от тавана.

Една жена, която работеше там, вдигна очи и погледна изненадано двете момичета.

— Извинявам се, че нахълтахме така — каза бързо Лили, — но ни преследва един мъж, който настоява да отидем с него за нещо, което бих предпочела да не споменавам.

— Няма нищо — каза съчувствено жената. — Къде е той сега?

— Отпред.

— Не се тревожете. Съпругът ми ще се погрижи за него. Можете да почакате тук, докато си тръгне.

Лили обаче нямаше намерение да чака. Тя беше свикнала да помага на майка си да приготвя прясно месо, но това тук беше прекалено много за нея. Всичко тук беше толкова сурово и кърваво и тя беше уверена, че ще ѝ стане лошо, ако остане твърде дълго на това място. Момичето се чувстваше по същия начин.

— Можем ли да използваме задния ви вход? — попита тя жената.

— Разбира се. Ако тръгнете по уличката, ще излезете на „Грант Стрийт“.

— Благодаря — каза Лили.

— Накъде беше тръгнала? — попита тя момичето, когато се увери, че никой не ги преследва.

— Търсех си работа, когато този мъж тръгна след мен.

— Откога си в града?

— От три дни. Ходих на много места, но никой не иска да ми даде работа.

— Какво можеш да вършиш?

— Всичко.

Лили знаеше какво означаваше това — нищо. Момичето говореше също като самата нея.

— Ще те заведе при преподобния Торагуд. Той ще ти помогне.

Тя смяташе да минат по „Грант Стрийт“ до „Вашингтон Стрийт“ и оттам до църквата на площад „Портсмут“. Всичко вървеше според плана ѝ, докато двете не стигнаха до „Вашингтон Стрийт“ и не завиха на изток.

— Ето я! — чу Лили да вика някой. Тя се обърна и видя един мъж, когото не беше виждала никога през живота си, да се запътва към тях. Мъжът, от когото се надяваше, че се бях изплъзнали, се появи от една уличка на една пресечка от тях.

— Следвай ме — каза Лили на момичето. — Побързай.

— Къде отиваме? — попита момичето.

— В кръчмата на братовчед ми.

— Но аз не искам да ходя в кръчма — възрази момичето и се дръпна.

— Да не би да предпочиташ да те настигнат онези?

Сега мъжете вече бяха трима. Лили осъзна, че двете са в голяма опасност.

— Не.

— Тогава ме следвай. — Тя зави по „Джексън Стрийт“ и излезе на „Пасифик“ на около две пресечки от заведението на Зак.

— Побързай — подкани Лили момичето. — Те скоро ще разберат какво сме направили.

— Не искам да ходя в кръчма — повтори спътничката ѝ. — Това е място, което винаги съм се старала да отбягвам.

— Тази е различна — увери я Лили, докато поглеждаше през рамо. — Зак ще се погрижи за теб. Той не обича, когато мъже се опитват да се възползват от жени.

— Какво му има?

— Не мисля, че той самият не би се възползвал от някоя жена, но поне не позволява на другите да го правят.

— Но той няма ли да...

— При него е най-безопасното място в целия град. Зак е южняшки джентълмен. На него му е вродено да...

В този момент мъжете завиха зад ъгъла, забелязаха жените и се затичаха към тях. Лили хвана ръката на момичето.

— Тичай, сякаш животът ти зависи от това.

Двете се втурнаха по улицата покрай изненадани мъже, каруци и коне. Мъжете обаче бързо скъсяваха разстоянието.

— Ще ни настигнат — проплака жално момичето.

— Остава само половин пресечка — ободри я Лили. Но момичето започна да изоставя и Лили я сграбчи за ръката и я повлече след себе си. Те се намираха на няколко метра от пресечката до „Малкото райско кътче“, когато момичето се хвани за стомаха и каза, че не може повече.

— Какво предпочиташ — да умреш, докато изминаваш тези последни няколко метра, или да бъдеш настигната от онези мъже?

Това накара момичето да я последва отново. Те се втурнаха по уличката и изчезнаха през задната врата точно в мига, в който мъжете стигнаха началото на уличката.

Лили заключи вратата зад себе си и влезе в залата, където се строполи на първата маса.

В заведението кипеше усилена работа. Млади момичета, облечени в яркоцветни рокли, които откриваха голяма част от краката и гърдите им, забързано приготвяха масите. Други жени, облечени в по-дълги рокли, но с по-дълбоки деколтета, подготвяха масите за хазарт. Неколцината бармани бършеха чаши и правеха последни проверки на запасите си.

— Дойдохме тъкмо навреме — каза Лили. — Ще отворят след десет минути. — Тя повлече все още протестиращото момиче през залата, докато намери Доди, която говореше с един касиер за сумата, която щеше да им бъде необходима тази вечер.

— Мислех, че Зак ти каза повече да не идваш тук — каза Доди, която очевидно не се радваше да види Лили в заведението.

— Нямах такова намерение, но нямаше къде другаде да отида — каза Лили. — Видях как един мъж досажда на... о, боже, аз дори забравих да те питам как се казваш.

— Джули — отговори момичето. — Джули Петерсън.

— Ти си я довела тук, а дори не ѝ знаеш името? — попита удивена Доди.

— Не знаех къде другаде да я заведа. Преследват ни едни мъже.

— Трима — добави момичето.

— Ти ми каза, че Зак не обича мъжете, които се държат зле с жените.

— И какво да правя с нея? — попита Доди. — Отваряме след по-малко от пет минути.

— Нали сте се погрижили за Джози. Помислих си, че можете да се погрижите и за Джули.

Доди въртна очи.

— Това не е приют за бездомни момичета.

— Тя не е бездомно момиче — възрази Лили, — нито пък иска да бъде.

— Не мога да се разправам с това точно сега — каза Доди. — Седнете в някой ъгъл, скрийте се в някой шкаф или под някоя маса. Имам твърде много работа.

Нетърпението на Доди накара Джули да се свие. Тя изглеждаше готова да се втурне към вратата, но Лили нямаше намерение да ѝ позволява да избяга, нито пък да оставя Доди да ги пренебрегва. Тъкмо щеше да каже това на Доди, когато Зак се появи на площадката на стълбището.

— Зак! — Лили въздъхна с облекчение. — Той ще се погрижи за всичко — обърна се тя към Джули. — Ще видиш.

Доди се обърна към стълбището и в очите ѝ заблестя весела искрица.

— Зак, скъпи, довлечи си задника тук — каза тя с възможно най-сладкия си глас. — Малката ти братовчедка току-що ти доведе една прекрасна изгубена овчица.

В този момент откъм входната врата се чу силно чукане.

— И ако не греша — каза Доди, — на вратата чука големият лош вълк.

Зак хвърли един поглед на Лили и забеляза, че тя отново е в беда. Не му беше трудно да го разбере. Тъй като с нея имаше момиче, което изглеждаше уплашено до смърт, той нямаше причина да мисли, че този път нещо беше по-различно отпреди. Зак изпита силното изкушение да се обърне и да остави Доди да се оправя сама, но във вида на Лили имаше нещо, което го накара да слезе по стълбите малко по-бързо.

Някакъв глас в подсъзнанието му го предупреди, че потъва все по-бързо и по-бързо в някаква бездънна пропаст, но Зак през целия си живот не бе обръщал никакво внимание на подобни предупреждения. Пък и днес Лили изглеждаше особено красива. Той усети, че се усмихва глуповато, докато изминаваше последните няколко стъпала и тръгваше към нея.

Зак реши, че трябва да направи нещо по отношение на реакциите си на нейното присъствие. Усмивката не беше проблем, но странното усещане в гърдите му беше. Имаше чувството, че някъде под сърцето си има въздушен мехур. А може би беше под левия му бял дроб. Не смяташе, че може да е в стомаха му. По дяволите, не беше сигурен къде точно, тъй като никога не бе имал добри познания по анатомия.

Лили винаги искаше от него да направи нещо, което той не желаше. Тя обаче се извиняваше толкова очарователно, когато го молеше за това, че на него му беше абсолютно невъзможно да ѝ откаже.

Зак не обърна внимание на тропането по входната врата.

— Тази вечер изглеждаш много добре — каза му Лили. — Да не би да се опитваш да заслепиш клиентите си, за да загубят по-лесно парите си?

Зак не беше подготвен за такъв неочакван комплимент. Той беше облечен в бяла риза, бяла вратовръзка, бяла жилетка и черно официално сако. Той се обличаше така веднъж или два пъти седмично. Това правеше заведението му да изглежда малко по-изискано. Клиентите му оценяваха това, но той не бе очаквал Лили да му изкаже одобрението си.

Това не би трябвало да го вълнува толкова много. Всеки екстравагантен израз, познат на жените, вече бе използван, за да бъде описан външният му вид. „Много добре“ не би трябвало да предизвика нещо повече от леко раздвижване на повърхността на езерото на

самоуважението му, но вместо това предизвика огромна вълна. Зак реши, че сигурно се е разболял. Такова състояние не му беше присъщо.

— Едва ли си дошла тук, за да обсъждаме външния ми вид — отвърна той, когато се опомни. — Какво е този път? Доди, иди да видиш какво искат онези, които чукат по вратата.

Лили хвърли тревожен поглед към вратата.

— Това е Джули Петерсън — каза тя и посочи към момичето, което се беше втренчило в Зак, сякаш никога през живота си не беше виждало мъж. — Тя има нужда от работа и подслон.

— И защо си я довела тук?

— Щях да я заведа при господин Торагуд, но те ни се изпречиха.

— Кой ви се е изпречил?

— Те — каза Лили и посочи към тримата мъже, които Доди бе пуснала да влязат в заведението и които сега приближаваха към тях.

Служителите продължаваха да си вършат работата, без да вдигнат поглед.

— Това е моето птиченце — изръмжа единият от мъжете на Зак. — Предай ми го.

Няколко от момичетата спряха работата си, за да видят какво ще се случи.

Зак мразеше мъже като този. Те го караха почти да се срамува, че и той е мъж. Мъжът посегна да сграбчи Лили, но тя се стрелна зад Зак и дръпна Джули след себе си.

Страхотно. Цял живот беше мечтал да се прави на човешки щит.

— Аз не държа птички тук — каза Зак. — Те не подлежат на обучение.

— Не ми се прави на умник — изръмжа мъжът. — Познавам мъжете като теб.

— Съмнявам се дали знаеш каквото и да било за мъже като мен. Или пък за почтените жени, щом като си мислиш, че можеш просто така да си ги вземеш от улицата.

Още няколко души от персонала спряха работата си и заслушаха в разговора. Неколцина дори се приближиха, за да виждат по-добре. Това не се харесваше на Зак. Той имаше чувството, че се намира на манежа на някакъв цирк.

— Стига си дрънкар — каза мъжът. — Отмести се от пътя ми.

— Съветвам ви да си тръгнете, преди да съм ви изхвърлил!

— И да си изцапаш хубавите дрешки! — Мъжът се изсмя презрително. — Ти не можеш да изхвърлиш дори една котка. Предай ми птиченцата или ще си ги взема сам.

Зак въздъхна. Тази страна от живота на собственика на кръчма беше по-лоша от това да се оправя с измамници на карти.

— Няма да ги предам нито на теб, нито на някой друг, така че предполагам, ще трябва да се опиташ да си ги вземеш сам. Сам ли ще се справиш, или винаги имаш нужда от помощ, за да се справиш с една жена?

Мъжът се изчерви.

— Ще те накарам да изядеш тези думи.

— Не съм гладен — отвърна Зак с най-любезния си глас. Сега те вече бяха заобиколени от плътен кръг зяпачи, които гледаха в нетърпеливо очакване. Един от биячите си проправи път напред.

— Да ги изхвърлим ли, шефе? — попита той Зак.

Изражението на спътниците на мъжа показваше, че биха предпочели да си тръгнат сами.

— Защо не си поговорите с приятелчетата му, докато аз не свърша една малка работа.

— Ти да се справиш сам с мен? — Мъжът изглеждаше обиден.

— Доди, донеси ми чаша кафе. Това няма да продължи много.

Мъжът беше толкова ядосан, че се хвърли сляпо напред. Зак отстъпи с лекота встрани.

— Защо не си стоиш на мястото и не се биеш, проклет сводник? — извика мъжът.

— За да не си изцапам хубавите дрешки — отговори саркастично Зак.

— Ще ти разкъсам не само дрешките — закани се противникът му и отново се хвърли срещу него.

Зак се отмести за втори път, но успя да стовари юмрук върху слепоочието на мъжа, който се олюля от удара. Мъжът се обърна отново и се хвърли напред. Зак стрелна юмрук и нанесе само един удар в гърлото на противника си, но той се срина на пода и започна да се опитва да си поеме дъх.

Всичко свърши толкова бързо, че никой не можеше да повярва на очите си.

— А сега, преди да съм се ядосал наистина — обърна се Зак към останалите двама мъже, — си вземете приятелчето и се разкарайте оттук. Ако чуя, че той отново се е опитал да насили някоя жена, няма да се държа толкова добре с него. Вие се връщайте на работа — нареди той на служителите си. — Време е да отваряме.

Биячите вдигнаха поваления мъж и го изхвърлиха през вратата. Приятелите му го последваха безмълвно.

— Ето ти кафето — каза Доди и подаде една чаша на Зак.

— Забрави за кафето — каза той и направи гримаса. — Май съм си счупил ръката. Главата на този тъпанар беше твърда като желязо.

Лили стоеше неподвижно като статуя, очевидно удивена от бързата, брутална развързка.

— Дай да я видя — каза тя, сякаш излизаше от транс. Взе ръката на Зак и внимателно разтвори пръстите му. Размърда всеки един поотделно, за да се увери, че няма счупвания. — Мисля, че само си ги навехнал. Това трябваше да се очаква. Ти го удари доста силно.

— Не мислех, че той ще си тръгне след няколко любезни думи — отвърна Зак.

Изпитваше тревожното чувство, че Лили го смяташе за отговорен за боя, колкото и кратък да се беше оказал той.

— Не. Ти нямаше друг избор.

По дяволите! Тя наистина му беше сърдита. Ако не беше искала сбиване, за какво тогава беше довела момичето тук? Тези мъже може би щяха да отстъпят пред един свещеник, но не и пред един комарджия. Нямаше начин Лили да не знае това.

Не, вероятно наистина не го знаеше. В Салем, Вирджиния, нямаше такива хора. Там ядяха свински шкембета, готвеха опосуми и омъжваха дъщерите си за мъже с имена като Йезекия. Какво можеше да се очаква от жена, която едва ли бе виждала през живота си нещо по-жестоко от бой с възглавници?

— Какво искаш да направя за приятелката ти? — попита я Зак. Нямаше смисъл да се чуди какво мислеше Лили за него. Това само затвърждаваше убеждението му, че тя беше напълно неподготвена за живота в Сан Франциско.

— Позволи ѝ да остане тук. Дай ѝ работа.

— И защо да го правя?

— Няма нужда да се правиш на толкова коравосърдечен — каза с малко по-мек тон Лили. — Доди ми каза как помагаш на изпаднали в беда млади жени.

— Доди говори твърде много.

— Тогава трябва да ставаш достатъчно рано, за да ме държиш под око — отговори му Доди и повдигна вежди.

Зак ѝ хвърли един зъл поглед, след което се обърна към Джули.

— Какво можеш да вършиш? — попита той малко по-остро отколкото беше възнамерявал.

Момичето сякаш си беше глътнало езика и не може да отговори.

— Не се плаши от него — ободри я Лили. — Той си ръмжи така за пред хората.

Доди за малко щеше да се задави от смях.

— Ръмжа, когато сметна, че някой иска да се възползва от мен — каза Зак. — Вие с Доди си намерете някаква работа — каза той на Лили. — Направете кафе, оправете леглата, направете индианско уиски. Само ме оставете да си поговоря насаме госпожица Петерсън.

— Ела — каза Доди на Лили. — Той наистина работи по-добре, когато е сам. Това е типично за хора като него.

Лили погледна първо Доди, след това Зак, но се остави Доди да я повлече след себе си.

— Ела тук и седни — обърна се Зак към Джули. Той я заведе до една маса, която беше достатъчно отдалечена, за да им даде малко спокойствие, но достатъчно близо, за да може момичето да вижда всички, които влизаха и излизаха. Той не искаше тя да се чувства застрашена. — Искам да ми разкажеш какво точно се е случило от момента, в който си напуснала дома си, до мига, в който прекрачи прага ми. Не пропускай нищо. Искаш ли нещо за пиене?

Тя поклати глава.

— Добре, започвай.

Разказът ѝ не беше нищо ново за него. Зак бе чувал десетки такива истории. Починали родители, чичо, който искал нещо повече от засвидетелстване на роднинска обич. Също такъв млад обожател. Тя решила да се махне от малкото си родно градче, докато външният ѝ вид все още ѝ позволявал да си намери нещо по-добро.

Зак се запита колко ли момичета като нея бяха опитвали и се бяха провалили, за да изчезнат завинаги от погледите на хората? Не искаше

да знае отговора на този въпрос. И без това сега имаше повече момичета, отколкото му бяха необходими. От друга страна, напускането на Джози беше оставило едно свободно място.

— Добре, вече не трябва да мислиш за това. Всичко свърши. Сега трябва да видим каква работа да ти намерим.

Зак виждаше неувереността в очите ѝ. Тя не беше сигурна, че иска да работи в кръчма. Той предположи, че тя е също толкова невинна, колкото и Лили. Ако я накараше да облече рокля с деколте, което не стигаше до брадичката ѝ, тя вероятно щеше да припадне. Е, все щеше да измисли нещо.

Лили го беше погледнала, сякаш той беше отговорът на молитвите на някоя девица. Макар да знаеше, че в крайна сметка ще съжалява за това, Зак не бе успял да устои на желанието си да не я разочарова в очакванията ѝ. Това беше нещо ново за него, но той откриваше, че му харесва.

ГЛАВА ДЕВЕТА

— Какво прави той? — попита Лили. — Говорят си от доста време.

— Той ги кара да му разказват целия си живот, без да изпускат и най-малката подробност — обясни Доди. — В крайна сметка те не спират да го обожават до края на живота си.

— И ти изпитваш същото към него, нали?

Доди изглеждаше изненадана. Тя отвори уста, за да каже нещо, но вместо това просто кимна.

— И на теб ли е помогнал?

Доди замълча.

— Ако искам да ти разкажа за това — каза след малко тя, — ще ми трябва нещо по-силно от кафе. — Тя отвори един шкаф и извади една тежка бутилка от тъмно стъкло. Етикетът беше със златна рамка.

— Какво е това? — попита я Лили.

— Най-хубавото бренди на Зак.

— Но ти каза, че той не пие.

— Така е. Той го пази за специални клиенти. И за мен.

— За теб!

— Сигурно знаеш, че и жените пият.

— Не, всъщност не го знаех.

— Зак не одобрява това, но никога не казва нищо. Мисля, че точно затова всички го обичаме толкова много. Без значение какво сме направили, когато той каже, че всичко е забравено, наистина го мисли. Понякога си мисля, че той изтрива тези неща от мозъка си, за да ни вижда такива, каквито би искал да бъдем. — Доди наля голяма порция от тъмната течност в една чаша. — Такива, каквито бихме искали да бъдем — добави тя.

— Не е необходимо да ми разказваш за това — каза Лили.

— Напротив. Зак никога няма да се промени, нито към по-добро, нито към по-лошо. Ако го вземеш, трябва да го приемеш такъв, какъвто си е.

— Аз нямам никакво намерение да го вземам, нито пък той мен.

— Засега да, но скоро това ще се промени.

Доди отпи от чашата си. Цялото ѝ тяло потръпна.

— Господи, колко обичам това нещо.

— Но как можеш да го обичаш, след като те кара да трепериш?

— Много хубави неща могат да те накарат да се разтрепериш цялата.

— В това няма никакъв смисъл.

— Някой ден ще го разбереш.

Лили искаше да получи някакво обяснение на последните ѝ думи, но Доди се бе втренчила в чашата си и мислите ѝ очевидно се бяха върнали към някакво трагично събитие. Тежестта на спомена я караше да изглежда много по-стара.

— Това се случи в едно малко миньорско градче в хълмовете на Калифорния. Името му няма значение. Бях на осемнадесет години и нямаше нищо, което да не бях видяла или извършила. Живеех с един гаден грубиян, който ме биеше, когато беше пиян. Не ми пукаше. Аз бях по-пияна от него.

Тя отпи отново от брендите.

— Забелязах Зак, когато той се появи в града. Нямаше жена, която да не го бе забелязала, но никога не съм предполагала, че той може да забележи мен. И до днес не знам защо стана така.

Доди млъкна. Тя беше обърната встрани от Лили, но Лили усещаше, че събеседничката ѝ е обзета от силни чувства.

— Един ден, когато Бил Сетър го нямаше — това е мъжът, с когото живеех — Зак дойде у дома и ме попита дали не искам да работя в заведението му. Не можех да повярвам, че говори сериозно. Казах му да върви по дяволите и се напих много по-здравно от обичайното. Същата нощ Бил ме наби и ме изхвърли на улицата.

Тя отпи от чашата си.

— Зак ме намери и ме заведе в стаята си. Той се грижеше за мен, хранеше ме, даваше ми толкова алкохол, колкото да не ми позволи да откача. В продължение на пет дни не се виждах с друго, освен с него. Знаех, че не мога да остана при него. Когато му казах това, той не ми отговори нищо. Само взе едно огледало и ме накара да се огледам в него. Когато го направих, не можах да позная лицето, което ме гледаше отсреща. Беше насинено и нарязано, толкова подуто, че едното ми око

едва се отваряше. Той ме попита на колко съм години. Каза, че ако се върна при Сетър, няма да доживея до двадесет. Каза, че ще ми даде работа, ще ми помогне да си оправя живота и ще ми помага във всичко, стига да не искам да се върна обратно.

— Мислих дълго за предложението му. Мисля, че бях уплашена да не разочаровам Зак, отколкото от това да бъда пребита от Сетър. Беше ми необходим още един ден, за да събера достатъчно смелост и да кажа на Сетър, че го напускам.

Тя направи няколко крачки в стаята, но държеше гърба си обърнат към Лили.

— Не исках Зак да каже това на Сетър, защото се страхувах, че Бил може да го нарани. Трябваше да се тревожа повече за себе си, но не го направих. Той ме преби почти до смърт. След това тръгна да търси Зак. Не знам как успях да го направя, но го последвах. Сетър нахълта в кръчмата, която Зак имаше по това време, като викаше, че ще го убие. Зак просто се изправи и го покани да опита. Сетър извади нож, но Зак успя да му го отнеме. След това Зак го преби така, че Бил вече не можеше да се държи на крака. За миг се уплаших, че Зак може да го убие, но той само го изхвърли на улицата и му каза, че ако още веднъж се върне да ме търси, ще го убие.

Доди отпи отново от чашата си и се обърна към Лили.

— Предупредих го, че Сетър ще се върне отново и вероятно ще бъде въоръжен, но Зак ми каза да не се тревожа. Мина почти един месец, преди това да се случи. Сетър се появи на вратата с една двуцевка, като викаше, че ще издуха Зак на милион парченца. И днес, като се сетя какви заплахи изричаше тогава, ме побиват тръпки. Посетителите започнаха да се мятат през врати, прозорци, криеха се зад всичко, което успееха да намерят. Край мен пищяха жени. Сетър каза на Зак, че първо ще разруши заведението, а след това ще убие и него.

Доди надигна отново чашата си.

— Той започна да стреля по огледалата, масите и столовете. Зак просто си стоеше на мястото и го наблюдаваше. Това направо вбеси Сетър. Той насочи двуцевката към мен. Бях толкова уплашена, че не можех да се помръдна. Зак му каза, че ако дори си помисли да натисне спусъка, ще го убие. Сетър се изсмя. Той завъртя пушката встрани и изпразни двете цеви в стената. Част от сачмите рикошираха от стената

и се забиha в гърба ми. Когато видя кръвта, Сетър се разсмя още по-високо. Зак спокойно извади един малък револвер от джоба на самото си и го застреля.

Доди изпи остатъка от брендите си на един дъх.

— Сега вече знаеш защо съм готова да направя всичко за него, докато съм жива.

Лили я гледаше, без да може да помръдне от мястото си.

— Само недей да излизаш сега и да очакваш да го видиш в блестяща рицарска броня — предупреди я Доди, — защото няма да стане. Понякога си мисля, че той всъщност е двама души едновременно. През по-голямата част от времето Зак е такъв, какъвто го виждаш — егоистичен, мързелив комарджия с голям късмет, който не се интересува от нищо, освен от това как да си прекара добре времето. Но когато стане напечено, той се превръща в съвсем друг човек.

— Не ми харесва, когато е толкова жесток — каза Лили.

Доди остави празната чаша на масата.

— Зак е твърде мързелив, за да харесва насилието, но не се страхува да го използва. — Тя се загледа в Лили. — Това противоречи на твоите разбирания, нали?

Лили кимна.

— Тогава по-добре направи, както ти каза Зак, и се върни у дома си.

— Няма да го направя. Колко пъти трябва да го повтарям?

— В такъв случай трябва да свикнеш да приемаш насилието от време на време. Мъжете като Зак пречат на онези тримата и хората като тях да се възползват от всяка жена, която поискат. Е, стига толкова уроци за един ден. Трябва да отида да видя какво става с малката ти приятелка. Зак е онзи, който ще спечели сърцето и вечната ѝ вяност, но аз съм тази, която ще трябва да измисли какво да правим с нея.

Доди излезе, но Лили остана в кабинета. Трудно ѝ беше да осъзнае онова, което беше чула преди малко. Тя вярваше, че Зак беше способен да защити една жена, дори ако така щеше да се изложи на опасност. Но да убие човек, пък било то и мъж, който е възнамерявал да убие другого! Това разтърсваше Лили до дъното на душата ѝ. Бе научена да прави всичко по силите си, за да спаси човешкия живот, без

значение колко беше деградирал той. Сега ѝ се струваше невероятно, че някой като Зак можеше да отнеме хладнокръвно нечий живот.

Тя си каза, че той бе постъпил така, за да спаси живота на Доди, а вероятно и своя. Лили можеше да разбере това. Беше достатъчно честна, за да признае пред себе си, че на негово място сигурно би постъпила по същия начин, ако бе имала оръжие и ако бе знаела как да го използва.

Но това не намаляваше шока. Зак беше убил човек. Тя се чудеше дали Сетър беше единственият мъж, който бе загинал от ръката му.

Лили беше уволнена за втори път и не смееше да каже на Зак. Това щеше да му даде още едно основание да настоява тя да се върне във Вирджиния.

— Мога да го набия заради теб — предложи единият от мъжете, които я придружаваха до пансиона на Бела.

— Не мисля, че това ще реши проблема.

— Това ще го научи да не уволнява една толкова красива жена — каза другият.

— Кой друг би привлякъл толкова много клиенти в магазина му? — попита третият.

— Точно това е проблемът — обясни Лили. — Той се опитваше да продава книги. Вие колко книги сте прочели?

— Една — каза първият мъж. Останалите десетина очевидно не бяха прочели нито една.

— Но ние купувахме много — възрази един от тях. — Мисля, че трябва да изгорим магазина му.

— Не! Вината не е негова.

— Със сигурност не е и твоя. Ти си най-хубавата продавачка на книги в Сан Франциско.

Когато Лили се прибра, Зак я очакваше на верандата на пансиона. Тя не знаеше дали се радваше повече от това, че той беше дошъл да я види, или беше ужасена от това, че щеше да види всички тези мъже, които я следваха по петите.

— Тълпата става все по-голяма с всеки изминат ден — каза Бела. — Махайте се — извика тя на мъжете. — Тя си е вече у дома.

— Откога продължава това? — попита с раздразнение Зак, когато Лили изкачи стълбите.

Лили не знаеше дали трябва да се чувства радостна, или обидена. Досега тя не се беше притеснявала как ще се прибере у дома си.

— Те ми съчувстваха. Господин Хорнадей ме уволни пред очите им и ако не им бях позволила да ме изпатят, можеха да му направят нещо лошо.

— Пак ли са те уволнили? — попита Зак, докато двамата влизаха в дневната.

— Този път наистина се постарях. Не се усмихвах на мъжете и не ги окуражавах да стоят и да си говорят с мен. Казвах им, че ако не се махнат, ще загазя. Това обаче сякаш ги караше да останат по-дълго.

— Не съм изненадан — каза Зак.

— Какво ще правиш сега? — попита я Бела.

— Ще си потърся друга работа. Какво друго мога да направя?

— Можеш да се върнеш във Вирджиния — предложи Бела.

— Не можеш ли да ми помогнеш да си намеря нова работа?

— Вече ти помогнах, но и двата пъти те уволниха.

— Може би трябва да ѝ потърсиш работа на място, където няма мъже — предложи Зак.

Бела се разсмя.

— Няма такова място в Сан Франциско.

— В Салем никога не съм имала такива проблеми — каза Лили.

— Предполагам, че положението на баща ти в обществото те е защитавало по начин, който едва сега ще успееш да оцениш.

Напоследък Лили бе чула доста истини, които би предпочела да не знае. Тази беше поредната.

— Ти не смяташ, че ще успея да се оправя в Сан Франциско, нали? — обърна се тя към Бела.

— Така е. Първо, ти не знаеш нищо за хората тук. Доверяваш се на всички, а не трябва да се доверяваш на никого, особено на мъжете. Второ, нямаш никакви умения. Как смяташ да се издържаш сама? Трето, ти си точно онзи тип жена, която мъжете ще преследват, докато не получат онова, което искат.

— От мен няма да получат нищо — сопна се в отговор Лили.

Тя не си спомняше някога през живота си да се беше ядосвала толкова силно. Лили знаеше, че има да учи още много, знаеше също и че беше доста доверчива и мислеше най-доброто за всеки. Но да бъде отписана като пълна некадърничка, само след една седмица престой в града, беше твърде много.

— Ще се справя — каза Лили и вирна предизвикателно брадичка. — Никой в семейството ми не се е провалял. Татко казва, че хората се провалят, защото са твърде мързеливи, за да работят усилено. Е, аз не съм мързелива. Ще си намеря работа, дори ако трябва да си я търся сама, и когато я намеря, ще я задържа за повече от два дни. Ще остана в Сан Франциско. Ще се справя.

— Е, можеш да мислиш за това утре — каза Зак. — Тази вечер Тайлър ни е поканил в хотела.

Лили усети прилив на щастие. Тя беше очаквала от него да започне да я поучава, да се опита да я убеди да се върне във Вирджиния. Вместо това той щеше да я заведе на вечеря. Зак никога не я беше водил никъде. След тази новина денят не ѝ се струваше толкова черен.

— Всъщност, Дейзи ми заповяда да те взема с мен — призна Зак. — Тя смята, че не се грижа добре за теб.

— Което си е вярно — заяви Бела. — А сега си тръгвай. Лили трябва да побърза, ако иска да се изкъпе и да се облече, преди да дойдеш да я вземеш.

— Не е нужно да се престараваш — каза Зак на Лили. — Ние просто ще отидем на вечеря.

— Само един мъж може да каже, че покана за хотел „Палас“ е просто отиване на вечеря — отвърна му остро Бела.

Лили беше сигурна, че хотел „Палас“ беше най-високата сграда в целия свят. Той се извисяваше над всички останали сгради в града, имаше шест етажа и заемаше цяла пресечка. Очите ѝ се разшириха от удивление, когато таксито премина под огромната арка в средата на сградата. Тя се озова в павиран кръгъл вътрешен двор.

В средата на двора имаше огромна палма. Когато Зак ѝ помогна да слезе, тя се огледа с удивление. Навсякъде около нея се виждаха балкони, наредени един над друг, и тя трябваше да извие врат нагоре, за да види върха. Дворът беше покрит от стъклен покрив, през който влизаше слънчевата светлина.

— Тайлър сигурно има най-големия хотел в света — каза Зак. — Изхарчи всичко до последния си цент, за да го построи. Струваше му пет милиона долара.

Лили не бе и предполагала, че някой може да има толкова много пари.

— Джордж се страхуваше да не се разори, но аз му казах, че идеята е толкова тъпа, че може да се окаже печеливша. Така и стана. Тайлър има осемстотин стаи и всички са пълни.

Лили бе загубила ума и дума. Тя се остави Зак да я въведе в главното фоайе. Мраморни колони поддържаха тавана, който се извисяваше на шест метра над главата ѝ. Фоайето беше толкова голямо, че ако беше поле, щеше да роди толкова зърно, че да изхрани всички крави в Салем в продължение на една година.

Лили изпита облекчение, когато Дейзи се появи от един от малките кабинети.

— Не бях сигурна, че ще дойдете — обърна се тя с усмивка към Зак.

— Аз винаги изпълнявам заповедите на семейството.

— Когато ти изнася.

— Ами, да — отвърна ухилено Зак.

Лили започваше да се чувства нервна. По време на посещението си във Вирджиния Дейзи ѝ се беше сторила толкова обикновена, но сега, когато я виждаше като собственичка на този огромен хотел, тя ѝ се струваше съвсем друга.

— Запознай ни, Зак — каза Дейзи.

— Вие с Лили вече се познавате. Запознахте се преди четири години.

— Тя се е променила много. Нямах да я позная.

— Това е Лили Стърлинг. Тя ни е някаква братовчедка. Снаха ми, Дейзи Рандолф.

— Радвам се, че се виждаме отново — каза Дейзи. — Надявам се, че ще ме посещаваш често. В Сан Франциско може да бъде доста скучно понякога.

— Заради твоята безопасност — обърна се Зак към Лили, — трябва да знаеш, че Дейзи има две малки чудовища, които нарича свои деца, и ги крие някъде тук. Надявам се, че тази вечер те ще останат вързани, със запушени уста и скрити в някое подземие на хотела.

— Те вече вечеряха и си легнаха — успокои го Дейзи, без да сваля поглед от Лили. — Надявам се, че няма да ви притесняват.

— О, не — увери я Лили. — Аз обичам децата.

В този миг вратата се отвори и Тайлър влезе при тях.

— Гастон ми каза, че си се появил с поредната ослепителна красавица под ръка — каза той на Зак. — Не знам как успяваш да ги намериш. Нито пък съм те виждал с по-красива от тази. Страхотна е.

— Извинявам се за закъснението на съпруга си и за езика му — каза Дейзи на Лили. — Ако беше чиния с пиле по болонски, той щеше да те оцени по-добре.

Тайлър се ухили глуповато.

— Време е за вечеря — каза Дейзи. — Мислех да използваме една от частните трапезарии, но в последната минута я резервирах.

— Води приятелката си тук всяка вечер, Зак — каза Тайлър. — Тя ще привлече толкова клиенти, че ще удвоим печалбата си.

— Пак трябва да се извиня заради съпруга си — каза Дейзи. — Той мисли само за две неща — храна и пари. Не знам кое от тях стои на първо място.

— Аз знам, скъпа.

— Само ако някой успее да измисли парфюм, който мирише на телешко печено.

Зак не знаеше защо досега не беше водил Лили в хотела. Глупаво беше постъпил, че не я бе довел тук още вечерта, когато беше пристигнала в града. Дейзи щеше да се погрижи добре за нея и той нямаше да се тревожи за нищо. Двете, изглежда, се разбираха чудесно.

— Ще трябва скоро пак да дойдеш — каза Дейзи.

— За храна като тази бих идвала всяка вечер — отговори ѝ Лили.

— Тайлър е добър готвач.

Тайлър се беше скрил в кухнята в момента, в който бяха приключили с десерта, оставяйки ги да си пият кафето.

— Страхотен е. Всичко беше толкова вкусно.

— Какво ще кажеш да се преместиш в хотела? — Зак попита Лили на път за пансиона на Бела.

— Защо? — попита го учудено тя.

— Мястото е по-хубаво, Дейзи е приятна компания, а ти ще можеш да се наслаждаваш на храната на Тайлър всеки ден.

— И да ми досаждат всички онези мъже?

Зак не можеше да разбере защо поведението на Лили не го тревожеше, след като заплашваше да провали целия му план.

— Хората там са от най-добрите семейства.

— В Салем мога да си намеря една дузина като тях — отвърна Лили.

— Може би ще откриеш, че харесваш някои от тях или пък някой от приятелите му.

— Не съм жена, която ще се омъжи за богат мъж. Искам да се науча сама да се грижа за себе си.

— Но какво ще правиш след това? — попита Зак, който беше разочарован, че идеята му се бе провалила толкова бързо, но същевременно изпитваше облекчение от това, че Лили не изглеждаше впечатлена от младите богаташи, които живееха в хотела.

— Не знам още. Попитай ме отново, когато изкарам поне един месец на някоя работа.

След една седмица Лили лежеше в леглото си и вече не беше толкова сигурна, че щеше да успее да задържи някоя работа за цял месец. Отново я бяха уволнили. Приятелите на Зак бяха увеличили броя на обожателите ѝ. Първоначално последният ѝ работодател, собственик на ресторант, не бе имал нищо против това. Мъжете оставаха два пъти по-дълго в ресторанта му, но и ядяха двойно повече. Но когато двама души се бяха сбили за това кой да седне на нейната маса, той бе дръпнал чертата. Бе ѝ дал заплатата за една седмица и ѝ бе казал да напусне незабавно.

Оттогава Лили обикаляше улиците на Сан Франциско, но никой не желаше да я вземе на работа. Тя не обвиняваше никого за това. Каквото и да правеше, все нищо не се получаваше. Не искаше да се прибере у дома си победена и да се моли на семейството си да я приеме обратно.

Лили се зачуди дали писмото ѝ беше пристигнало. Вероятно не, тъй като не беше минало достатъчно време, откакто го бе пуснала. Тя искаше да получи някакви новини от дома си, но се страхуваше какви щяха да бъдат те. И особено за това, което щеше да каже баща ѝ.

Лили все още не вярваше, че той щеше да тръгне след нея. Беше се осмелила да му се противопостави открито и по-вероятно беше той да я обяви за мъртва за семейството, дори ако смяташе, че е все още невинна, въпреки че едва ли мислеше така. Както изглеждаше, никой в Сан Франциско не мислеше така. Лили вече бе получила предостатъчно предложения за работа, които не можеше да приеме.

Бе решена да не моли Зак да ѝ помогне отново. Той я караше да се усмихва дори когато ѝ се сърдеше. Говореше глупости, но това винаги я караше да се чувства по-добре. Предполагаше, че точно заради това бе решила да рискува и да тръгне за Сан Франциско. Той я караше да се чувства много по-добре от който и да било друг.

Лили въздъхна. Утре пак щеше да опита. В този град все трябваше да има нещо, което тя можеше да върши. А ако нямаше, щеше да се отправи някъде другаде. Все някъде трябва да имаше някой, който да притежава крави, които се нуждаеха от доене. Не можеше да си представи, че някой младеж би се радвал да стои прав и да я гледа как дои някаква крава. Може би щеше да успее да задържи тази работа.

Късметът на Зак все още се колебаеше между двете крайности. Той бе прекарал цялата изминала седмица в опити да не загуби ризата на гърба си. Затова пък тази вечер само с три ръце бе спечелил толкова, колкото беше загубил за три нощи.

Променливото щастие започваше да му играе по нервите. Не беше нервен комарджия — нито когато се бе преместил в Ню Орлиънс, нито когато бе работил в плаващите казина по река Мисисипи, нито когато бе имал кръчма в най-дивия миньорски град. Късметът никога не го беше напуснал и той бе печелил постоянно.

Тези дни бяха отминали безвъзвратно.

— Тази вечер ти върви — каза Доди, когато той се изправи, за да размърда краката си. — Предполагам, това означава, че Лили ще наmine насам.

Зак се стресна като човек, който държи пет аса в ръката си и чува звука от щракването на ударник.

— Какво? Къде? — попита той и се огледа.

Доди се разсмя.

— Тя не е тук в момента. Казах само, че вероятно ще се появи. Така става всеки път, когато ти върви напоследък.

— Така е, нали? Като лоша монета.

Но той не мислеше така за нея, вече не. Зак осъзна, че бе мислил за Лили всеки ден, беше се питал какво бе станало с работата ѝ, беше се чудил дали приятелите му все още я следваха навсякъде по петите. Имаше толкова много начини тя да загази, дори когато Бела Холт я държеше под око.

— Мисля, че ще изляза да подишам малко въздух — каза той на Доди.

Тя го погледна въпросително.

— Откога започна да имаш нужда от свеж въздух? Обикновено минават седмици, преди да излезеш навън.

Доди започваше да го дразни. Тя се държеше като будната му съвест.

— Може би се дължи на това, че съм израснал в Тексас, където няма нищо друго, освен свеж въздух — каза той. — Може да се дължи и на колебанията в късмета ми — една вечер губя всички ръце, на следващата пък само печеля. Това ме кара да се съмнявам в уменията си, а такова нещо не ми се е случвало досега. Това е единственото, на което винаги съм можел да разчитам.

— На уменията — да, на късмета — не — отвърна Доди. — А напоследък имаш много лош късмет.

— Може би — каза той и се отдалечи.

Нощно време Барбари Коуст гъмжеше от хора. Кръчми, театри и всякакви заведения бяха наредени от двете страни на улицата. Мъже влизаха и излизаха в един постоянен поток от хора. Шумът от музиката, дрънченето на машините за хазарт, какофонията от човешки гласове, светлината, която струеше от уличните лампи и през прозорците — всичко това създаваше опияняваща шумотевица, която нарушаваше способността на повечето хора да мислят разумно.

Някога това бе увеличавало възбудата на Зак, бе го карало да се чувства, сякаш има всичко, което е желал. Сега обаче той се чувстваше неспокоен, незадоволен, сякаш имаше нещо важно, което му липсваше. Само че той не можеше да определи какво беше то.

Зак не разбираше защо се тревожеше толкова, когато се опиташе да погледне в бъдещето и се виждаше като застаряващ собственик на

верига от преуспяващи игрални зали в цялата страна, нито пък защо се притесняваше, когато се видеше заобиколен от тълпа от жени без лица, които прекарваха живота си, пеейки и танцувайки.

Той извади една пура, отрязва края ѝ и я запали. Роуз казваше, че това е мръсен навик, но него не го интересуваше какво говореше Роуз. Зак не искаше нито една жена да му казва какво да прави, какво да мисли или как да се чувства. Той отхвърли чувството, че води застоял живот, което го беше обзело, и се отърси от съмненията, които само преди няколко секунди го бяха накарали да се усъмни в живота, който бе водил през последните осем години.

Зак беше онова, което искаше да бъде, и живееше така, както бе искал да живее. Дори братята му понякога изпитваха съмнение. Това беше всичко.

Облекчен, че съмнението беше изчезнало, той всмукна от пурата си и издуха дима в нощния въздух. Едва тогава Зак забеляза таксито, което бе спряло пред заведението му, и жената, с подобна на ореол коса, която слизаше от него.

— Лили! — възкликна той и се задави от дима. — Какво правиш тук, по дяволите?

— Аз я изгоних — отговори му Бела Холт, която също слезе от таксито. — Водя я при теб.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Лили изглеждаше сломена. Зак никога не я беше виждал толкова съкрушена, толкова неуверена, толкова нерешителна. Тя приличаше на дете, което е било наказано в училище и знае, че когато се прибере вкъщи, положението ще се влоши още повече.

Зак се ядоса и това беше един от малкото пъти в живота му, когато не мислеше само за себе си.

— Какво си мислиш, че правиш, по дяволите? Платих ти достатъчно.

Бела не му отговори веднага. Тя бе твърде заета да дава нареждания на кочияша да свали багажа на Лили.

— Вината е моя — каза Лили.

— И какво толкова си направила, че Бела те е изгонила на улицата?

— Аз не съм я изхвърлила на улицата — възрази Бела и насочи вниманието си от багажа към Зак. — Просто я предавам на теб.

— Уволниха ме — каза Лили.

— О, не отново!

— Това е за четвърти път — информира го Бела. — Сега вече никой няма да я наеме.

— Нямам достатъчно пари за наема — каза Лили.

— Ако само в това е проблемът... — започна Зак.

— Това не е всичко — прекъсна го Бела. — Да не мислиш, че ще я изгоня просто защото не може да си плаща наема, особено след като знам, че има братовчед, който разполага с повече пари, отколкото може да изхарчи?

— Тогава защо го правиш?

— За това, че дава лошо име на пансиона ми.

— Мислех, че тя придава на мрачния ти мавзолей малко по-изискан вид — каза Зак.

— Мислиш ли, че е признак на висока класа, когато една дузина мъже висят пред вратата ти сутрин, по обяд и вечер? — попита го

сърдито Бела. — А какво ще кажеш за сбиванията кой да я придружи до къщи, по улицата или да ѝ наеме такси? Да не говорим за това, че е уплашила до смърт горкия господин Хорнадей.

— Кой, по дяволите, е този Хорнадей? — попита Зак, раздразнен, че разговорът беше толкова безсмислен.

— Той е нещастният човечец, който е имал неблагоприятието да ѝ даде работа в книжарницата си — обясни Бела. — Това беше втората ѝ работа. За малко да го пребият, че я е уволнил.

Зак изсумтя презрително.

— Трябваше да бъдеш там и да видиш как са нахълтали в магазина на госпожа Чикали. Това беше, след като я уволниха за четвърти път — продължи Бела, вбесена, че Зак не приемаше това, както тя се надяваше. — Горката жена се уплашила толкова, че припаднала, и оттогава не може да вдигне глава от възглавницата.

Зак се разсмя неудържимо.

— Можеш да се смееш колкото си искаш — каза Бела, която вече не можеше да прикрива гнева си, — но аз няма да търпя повече. Около къщата ми се мотаят повече мъже, отколкото в... отколкото в... — Тя се огледа за вдъхновение. — ... отколкото в „Салем хауз“ — завърши тя и посочи към елегантната къща в средата на следващата пресечка.

— Може би трябва да смениш предмета си на дейност — посъветва я Зак.

Това предложение изобщо не се хареса на Бела.

— Трябваше да знам, че не мога да очаквам от теб нищо повече от презрение. Като се има предвид какво правиш денем и нощем, изобщо не се изненадвам, че...

Бела прекъсна изречението си, но не защото Зак бе спрял да се смее. Лили я бе хванала за ръката и я изви толкова силно, че едва не я вдигна над земята.

— Да не си посмяла да кажеш нито дума повече за Зак — каза Лили. — След всичко, което той е направил за теб, е абсолютно непростимо дори да си мислиш подобни неща.

Бела се беше втреничила в Лили с полуотворена от изненада уста.

— Елен ми каза каква си била, преди да те намери Зак. Тя ми каза също така, че той ти е заел пари, за да купиш пансиона си, както и това, че си имала наглостта да поискаш повече пари за моята стая и си му взела пари, за да ми търсиш работа. Да, аз знам всичко. Е, не го бях

очаквала от теб. Вкусът ти при подбирането на мебели може и да е отвратителен, но те смятах за честна и почитена жена.

Зак се бе втренчил в Лили. Избухването ѝ го беше заварило неподготвен. В този на външен вид беззащитен ангел се криеше огнен вулкан. Той си представи как преподобният Айзък Стърлинг призовава огън и жупел да засипят горката Бела само защото тя бе казала какво мисли.

Докато Бела стоеше безмълвно, Лили се обърна към него. Вулканът беше изчезнал, сякаш никога не бе съществувал.

— Вината наистина не е нейна. Опитах се да спра мъжете да не заплашват госпожа Чикали, но те не ме послушаха. Наистина се бях уплашила, че ще направят нещо лошо на господин Хорнадей.

На Зак му беше трудно да се концентрира върху думите на Лили. Той все още не можеше да проумее готовността ѝ да се нахвърли върху Бела, защото тя се беше опитала да го очерни. По дяволите, всяка минута се изричаха много по-лоши неща за него.

Той изпита чувство на вина, че не се беше опитал да я поддържа толкова силно, както тя сега. Трябваше да си създаде навика да я наглежда от време на време, да проверява дали всичко е наред. Независимо дали искаше да го признае или не, той носеше отговорност за Лили. Ако не си беше отварял устата твърде много, тя никога не би помислила да избяга от дома си.

И все пак от мисълта за тълпата от младежи, заплашващи да нападнат една стара дама, го напушваше смях.

— Искан ми се да съм можел да видя лицето на тази жена, когато магазинът ѝ е бил окупиран от една дузина вбесени момченца.

— Ако мислиш, че е толкова смешно, оправяй се сам с ордите от мъже, които я следват навсякъде. В това число и някои твои приятели — извика Бела, докато се качваше обратно на таксито. — Но не искам от мен да ѝ помагам повече.

— Няма — извика Доди, когато таксито започна да се отдалечава. — Добре, че се отървахме от теб. Да я водим в пансиона ти, си беше грешка още от самото начало.

— И къде трябваше да я заведа?

— Трябваше да я качиш на първия влак и лично да я придружиш до Вирджиния.

— Тя не искаше да се върне.

— Ти не се опита достатъчно настоятелно да я убедиш. Но това вече е минало. Сега нещата са различни. Въпросът е какво смяташ да правиш с нея сега? — Тя посочи към багажа на Лили, който беше оставен на тротоара. — По-добре решавай веднага. Това ще привлече много внимание.

— Мога да се преместя в друг пансион — предложи Лили. — Все има някое място, където никой не е чувал за мен. Не е необходимо да бъде толкова хубав. Аз...

— Няма да стане — прекъсна я Зак. — Ще те заведа в хотела на Тайлър.

— Моля те, не ме пращай там! — помоли се Лили. — Дейзи ми харесва много, но в такава огромна сграда ще се чувствам ужасена. Там всички ме гледаха отвисоко.

Тя се опита да не го показва, но страхът в очите ѝ не можеше да бъде скрит.

— Според мен тя трябва да остане тук — намеси се Доди. — Поне за тази вечер.

— Да, моля те — подкрепи я Лили. — Няма да ти създавам главоболия.

Облекчението ѝ беше очевидно, но Зак усети как го обзема напрежение.

— Няма къде да спиш. Всички стаи са заети.

Но не това беше истинският проблем. Жена като Лили нямаше работа на място като „Малкото райско кътче“. Въпреки че той се опитваше да защити своите служителки, жените, които работеха по кръчмите, имаха лоша репутация. Това, без съмнение, щеше да се отрази и на Лили.

— Хотелът е идеалното място за теб — настоя Зак. — Дейзи ще се погрижи добре.

— Сигурна съм, че е така — отвърна Лили, — но тук ще се чувствам много по-удобно. Имам нужда само от място, където да спя. Обещавам, че...

— Но ние нямаме свободни легла — прекъсна я отново Зак. На лицето ѝ се изписа унило изражение.

— В „Палас“ ще ти хареса — увери я Зак. — Ти видя само трапезарията. Трябва да видиш и останалото. На света няма нищо

подобно на хотела на Тайлър. Ще ти бъдат необходими дни, докато свикнеш да не зяпаш всичко.

— Това може да го направи някой друг път — каза Доди вдигна един от куфарите и подаде по-малкия на Лили. — Точно сега тя има нужда да бъде сред приятели. — След това хвана Лили под ръка и се обърна към входната врата.

— Но тя няма къде да спи — възрази Зак.

— Знам идеалното място — отговори му Доди. — А сега спри да мърмориш и накарай някой да внесе останалата част от багажа й.

Зак измърмори нещо под мустак, докато тръгваше да направи онова, което му каза Доди. Струваше му се, че бе прекарал целия си живот като бе изпълнявал онова, което му бяха казвали жените. Първо майка му, след това и Роуз. Сега, когато беше достатъчно голям и можеше да прави онова, което иска, той изпълняваше каквото му кажеха първо Лили, а след нея и Доди. Нещо не беше наред тук. Но ако беше така, защо тогава бе тръгнал да се погрижи за багажа на братовчедка си?

И къде, по дяволите, смяташе Доди да настани Лили? В цялото заведение нямаше нито едно свободно легло. Единственото свободно място беше неговият килер.

— Проклетие! — възкликна Зак, който внезапно осъзна какво точно възнамеряваше да направи Доди. — Ще й извия врата!

Той нахълта гневно през входната врата и си проправи път през залата, без да спира да засипва Доди с проклетия.

Клиентите вдигаха очи, поглеждаха към съседите си по маса, свиваха рамене и отново насочваха вниманието си към игрите.

— Не мога! — възрази Лили и се дръпна от вратата, сякаш тя водеше към преизподнята, за която баща й я бе предупреждавал толкова често. — Зак ще ме убие.

— Няма. Пък и това е единственото свободно място.

— А той къде ще спи?

— Нека да върви да спи в големия хотел на брат си. Повярвай ми, той няма да сънува кошмари от това, че хотелът прилича повече на двореца на някой от онези ужасни шейхове, султани или както там се наричат онези мъже, които слагат за пазачи на жените си мъже, на

които са им отрязани някои части на тялото, които няма да спомена, и които се разхождат увити в чаршафи.

— Но не е правилно аз да заема неговата спалня. Няма да мога да мигна. — Тя посочи към леглото. — Зак спи гол в това легло.

— Не знам какво те притеснява толкова. Това е най-хубавото легло в къщата.

— Но е леглото на Зак. Цяла нощ ще си мисля, че тялото ми се докосва до местата, които е докосвало неговото тяло.

— Нищо не мога да направя, щом имаш похотливи сънища — подкачи я Доди. — Въпреки че ако сънуваш такива неща, тук е най-подходящото място за това.

— Доди! Как можеш да говориш така! — възкликна Лили с пламнало лице.

— Значи му е времето да започнеш да ги сънуваш — отвърна другата жена и бутна Лили в спалнята. — Една жена, която се държа толкова добре, колкото се държа ти, заслужава от време на време да сънува хубави неща.

— Ти сънуваш ли такива сънища? — поинтересува се Лили, която бе толкова любопитна, че забрави, че е шокирана. Тя бе изпитала такъв срам, когато веднъж бе сънувала такъв сън, че не бе казала на никого за това. Но ако Доди сънуваше същите неща, то те едва ли бяха толкова лоши.

— Аз сънувам неща, които могат да опърлят веждите на баща ти — отвърна Доди.

Лили се ухили.

— Някой ден, когато станеш по-опитна, ще ти ги разкажа.

— Аз вече съм придобила повече опит — каза Лили. — Разкажи ми сега. — Никой никога не ѝ бе дал някакво обяснение за физическата природа на жената и тя не смяташе да изпуска тази възможност.

В коридора се чу звук от тежки стъпки.

— По-късно — каза Доди и я побутна напред в стаята, докато Лили не се спъна в леглото и не падна върху него. — Точно сега трябва да защитим територията ти.

Лили започна да се изправя.

— Но аз не...

— Аз обаче искам. — Доди я бутна обратно върху леглото в мига, в който Зак влезе в спалнята.

— Ставай от леглото ми! — извика той.

Лили се опита да стане, но Доди не й позволи.

— Не.

— Доди Мичъл, това е моето легло. Ако искаш да й намериш място за преспиване, можеш да й отстъпиш твоето легло.

— Това смятах да направя отначало, но осъзнах, че идеята не е толкова добра. Ти не можеш да останеш тук, без значение къде ще преспи тя. Затова е по-добре тя да спи в твоето легло. Ти можеш да прекараш нощта в хотела.

— И защо не мога да остана тук?

— Защото ще съсипеш репутацията й.

— Не ставай смешна. Аз винаги си спя тук, а това място е пълно с жени.

— Искаш ли и тя да има репутация като нашата? — попита го Доди.

Зак се почувства, сякаш е бил прегазен от парен локомотив. Незабавно осъзна, че не можеше да направи нищо, с което да застраши репутацията на Лили, но, от друга страна, не искаше Доди и останалите момичета да си мислят, че той не цени също толкова и тяхната репутация. Те просто бяха различни и толкова. Само че той не знаеше как да каже това. Джордж беше единственият човек в семейството му, който можеше да се изразява с лекота. Останалите просто изръсваха някоя глупост и след това се оправяха с последствията.

— Не искам да направя нищо, което би навредило на репутацията на когото и да било — отговори Зак, — но не виждам какво общо има това с отказването ми от собственото ми легло.

— Ти можеш да отседнеш в хотела и никой няма да каже нищо. Лили обаче не може да го направи. Кора Мей напуска в края на седмицата. Тогава ще можеш да се върнеш в стаята си.

Зак осъзна, че да се премести в хотела за няколко дни означаваше, че щеше да спи колкото си иска. Лили едва ли щеше да отиде чак дотам, за да го събуди. Не мислеше, че щеше да го направи.

Въпреки това не беше доволен. Не му харесваше идеята да бъде далеч от кръчмата си по цял ден, докато Лили вече е станала и върши

неща, които вероятно щяха да донесат само неприятности. А не можеше и да разчита на Доди да я спира. Напоследък Доди не беше на себе си и се държеше странно. Винаги бе изпълнявала всичките му желания безпрекословно. Сега обаче тя не се колебаеше да се обърне срещу него при всеки удобен случай.

— Добре — каза той, — тя може да остане тук, но само тази нощ. — След това се обърна към Лили. — Ако не бях сигурен, че жена му ще те изхвърли, щях да те заведа у господин Торагуд.

Лили изпита облекчение. Не се съмняваше, че семейство Торагуд нямаше да има нищо против да я приюти, но знаеше, че това няма да се понрави на госпожа Торагуд. Лили вече бе разбрала, че не ѝ харесва да се чувства нежелана.

Това не ѝ се бе случвало никога досега. Хората винаги се бяха държали любезно с нея и винаги ѝ бяха помагали във всичко. Тя никога не беше използвала никого — баща ѝ не би позволил подобно нещо, — но се бе научила да очаква, че всички ще се държат добре с нея. Сан Франциско бе променил това. Лили никога не беше предполагала, че ще бъде толкова благодарна да получи само легло в дом, където никой няма нищо против нея.

— Съжалявам — каза тя на Зак. — Не исках да стане така. Не съм предполагала, че...

— Не се притеснявай. Засега всичко е уредено. Не трябва да се тревожиш, че онези мъже може да ти досаждат. Ще се погрижа никой да не може да мине покрай мен.

— Иди да провериш какво става с останалия ѝ багаж — каза Доди. — Аз ще ѝ помогна да си легне. Тя е твърде изтощена.

Зак я изгледа така, сякаш не разбираше как някой може да бъде в състояние да си легне в девет часа вечерта, но Лили наистина беше изморена. Тя бе имала един дълъг, изпълнен с тревоги и разочарования ден. Налагаше ѝ се да обмисли какво щеше да прави отсега нататък. Не можеше да си позволи да създава повече неприятности на Зак. Това не беше честно.

— Гладна ли си? — попита я Доди, когато вратата се затвори зад Зак.

— Не. Бела ме нахрани.

— Не съм очаквала такава любезност от нейна страна. Е, предполагам, че тя всъщност не е чак толкова лош човек, но просто

мразя жени, които не могат да се оправят сами. Аз бих се справила с всички онези мъже без чужда помощ. Ако нищо друго не свършеше работа, щях да ги заплаша, че ще прегърна и ще целуна всеки от тях поотделно.

— Това нямаше да свърши работа — отвърна Лили. — Ти си красива.

— Къде са те сега? Може би ще успея да си хвана някой, преди да изчезнат. Бих могла да се възползвам от един добър мъж.

— Ще го намериш някой ден — увери я Лили — и той няма с нищо да отстъпва на онези, които ме следват по цял ден по улиците.

Тя се понадигна и облегна гръб на възглавниците. Беше толкова уморена, че едва успяваше да държи очите си отворени. Ако искаше да се вижда с Доди и Зак, трябваше да престане да става в пет и половина. Беше безсмислено. И без това нямаше какво да прави в продължение на часове, след като станеше толкова рано.

— Разбира се — отвърна й Доди, — но междувременно смятам да ти помогна да се съблечеш и да си легнеш, преди да си заспала с дрехите.

— Това не би се харесало на мама — каза в просъница Лили.

— За първи път те чувам да споменаваш майка си — каза Доди. — Започвах да си мисля, че баща ти я е вкарал в гроба.

— Мама не говори много — каза Лили. — Тя казва, че мъжете не обичат, когато жените говорят твърде много. Казва също, че ще ми бъде трудно да си намеря мъж, който да ме търпи.

— Е, в това майка ти греши, но мисля, че ти вече сама си достигнала до същото заключение.

— Мъжете ме харесват, нали? — попита Лили и се усмихна сънливо.

— Да, харесват те. Ти си много хубава и не мислиш твърде много за себе си.

— Татко каза...

— И вече не трябва да мислиш за онова, което казва баща ти. Така ще спиш по-добре. Сигурна ли си, че шумът долу няма да ти пречи?

— Какъв шум?

— Предполагам, че не ти пречи. Искан ми се и аз да можех да заспя толкова бързо колкото теб. Предполагам, че такъв е сънят на

невинните.

— На мен пък ми се иска да не бях толкова невинна — измърмори Лили. — Понякога това е много досадно. Не мислиш ли?

— Може и да се съглася с теб, ако можех да си спомня какво е — измърмори в отговор Доди. — Заспивай и не се тревожи, че си чиста. Някой ден това ще се промени и тогава ще имаш достатъчно време да решиш кое ти харесва повече.

— Дрехите ми са вътре — каза Зак. — Не можеш да очакваш от мен да нося същите дрехи и утре.

— Тя спи.

— Трябваше да помислиш за това, преди да ме изхвърлиш от спалнята ми.

— Не можеш ли да изтърпиш една нощ?

— Не — отвърна Зак. Мисълта, че ще трябва да облече измачкани и потни дрехи го караше да потреперва от отвращение.

— Тогава мини през килера.

— Не мога. След като ти беше толкова любезна да покажеш на Лили как да се промъква оттам, аз наредих да заковат вратата. А сега се дръпни от пътя ми. Ще вляза независимо дали това ти харесва, или не.

— Няма да си тръгна, докато не излезеш оттам.

Зак я изгледа гневно, след което се усмихна.

— Ти не ми вярваш, нали?

— Не, по дяволите!

— По дяволите, жено, тя е дъщеря на свещеник. Ти за какъв ме вземаш?

— За мъж като всички останали. Лили е красива жена. Виждала съм те да...

— Никога не си ме виждала да обезчестявам една невинна жена — прекъсна я Зак.

— Не, но никога такава не е спала в леглото ти. Хайде, върви да си вземеш дрехите.

— Сигурна ли си, че не ревнуваш?

Доди замълча за малко.

— Да, донякъде. Част от мен иска да съм като нея. Не просто заради красотата ѝ, а заради невинността ѝ. Не бих могла да заспя в леглото на един мъж на такова място, без да заключа вратата и да

сложла заредена пушка до възглавницата си, а тя заспа мигновено. Мисля, че ѝ завиждам малко за това. А ти?

— Майтапиш ли се? Ако бях толкова невинен, щях да съм загубил това заведение преди месеци. Къде щяхте да бъдете тогава ти и останалите момичета?

— Казах, че това е само част от мен. Знам какво би означавало за нас да загубиш кръчмата, но ти и без това имаш достатъчно пари. Винаги можеш да се върнеш при семейството си.

— Не познаваш семейството ми. Предпочитам да остана на улицата, отколкото да живея с тях. А сега спри да ме държиш в коридора и ме остави да си взема дрехите.

— Ще дойда с теб — каза Доди.

— Искаш да ме държиш за ръчичка, за да не ме откънат таласъмните ли?

— Дори таласъм не би те поискал.

Двамата минаха на пръсти през спалнята и влязоха в килера като деца, които се опитват да се промъкнат в дома си, без да събудят родителите си. Зак затвори вратата, която водеше към спалнята, и запали една лампа. Необходими му бяха само няколко минути, за да събере дрехите, които искаше. Да ги натъпче в куфара си, без да ги измачка, се оказа не толкова лесна задача.

— Дай аз да ги опаковам — прошепна Доди. — Никога досега не съм виждала толкова безпомощен мъж. Чакай ме отвън.

Зак обаче не успя да стигне до вратата. Той все още беше ядосан, че се беше наложило да отстъпи леглото си. Той не отричаше на Лили правото да преспи някъде, но просто не разбираше защо трябваше тя да спи точно в неговото легло. Зак се приближи до леглото, без да полага никакви особени усилия да се движи безшумно. Той не знаеше какво точно иска да направи — да издърпа завивките ѝ, да ѝ върже косата на възел или нещо друго, с което да си го върне за това, че му беше отнела леглото.

Желанието беше детинско и Зак го знаеше, но не му пречеше да го изпитва, нито пък да се чувства засрамен. Той отдавна се беше отказал да очаква от себе си, че може да бъде като Джордж. Зак беше разглезен, егоист и решен винаги да постига своето. Странно беше, че едно толкова невинно момиче като Лили можеше да му вярва толкова много, че да повери съдбата си в ръцете му. Той не искаше това от нея.

Независимо обаче какво искаше Зак, тя го беше направила, поне докато спеше в леглото му.

Той се приближи още малко. Тя изглеждаше толкова млада и невинна. Лили беше твърде красива и това щеше да ѝ създаде твърде много проблеми. Разбира се, той не се чувстваше привлечен от външния ѝ вид. Предпочиташе по-зряла красота, по-опитни жени, които се интересуваха само как да се забавляват, без да кроят планове за бъдещето. Зак беше като пчеличка, която опитва от всяко цвете в градината. Той просто не виждаше причина да се ограничава само с една жена.

Не, че Зак беше неспособен да оцени красотата ѝ. И невинността ѝ. Тя беше привлекателна по различен начин дори и за един светски лъв като него. Зак предполагаше, че всеки мъж харесваше да си представя как намира онази красива, непорочна жена, която може да обича само него и никой друг, която ще го обожават, ще бъде до него, независимо от обстоятелствата и ще вярва в него въпреки всичко. Това звучеше добре. За няколко секунди то можеше да накара човек да се почувства като краля на планината. Но едно такова обожание си имаше своята цена и Зак отдавна беше решил, че недостатъците му бяха много повече от предимствата.

Все пак може би всичко това не беше толкова лошо, колкото той си мислеше. Лили не беше от жените, които биха слушали мъжете си за всичко. Тя със сигурност нямаше да стои и да чака някой мъж да ѝ осигури всичко наготово. Всяка жена, която можеше да прекоси цялата страна сама, имаше голяма смелост, дори по-голяма, отколкото той бе смятал първоначално. Сега тя може и да беше неопитна, но за шест месеца щеше да научи повече за начина на живот в Сан Франциско, отколкото бяха научили някои хора, които живеяха в този град от шест години.

Срамота беше, че постоянно я уволняваха. Той не знаеше как тя щеше да си намери работа, но щеше да се наложи той да измисли нещо. Може би тя трябваше да скрие косата си под черна шапка, вместо да я остава да се спуска свободно по раменете ѝ. Това, че мъжете я следваха навсякъде, беше проблем, но едва ли трябваше да бъде изненадващо.

Завивките се бяха плъзнали малко встрани. Още малко и щяха да паднат от леглото. Зак не искаше Лили да хване пневмония, но докато

се приближаваше към нея, бе обзет внезапно от желание, сякаш някой го бе ударил изневиделица с юмрук. За първи път той погледна към Лили така, както гледаше останалите жени. Онова, което видя, хвърли тялото му в отчаяна нужда.

Нощта беше топла. Единият крак и едната ръка на Лили бяха отвити. Дългият ѝ, строен крак се виждаше от изящния глезен чак до бедрото. Зак никога не беше виждал толкова бял и толкова строен крак. Изкушението да отмести чаршафа и да погали крака ѝ беше почти неудържимо.

Зак отклони поглед, преди въображението му да беше разпалило тялото му.

Ръката ѝ беше почти също толкова възбуждаща. Тя беше протегната към него с обърната нагоре длан, беше увиснала отстрани на леглото и Зак можеше да я види откъм вътрешната ѝ страна. Тя изглеждаше толкова мека и толкова топла, че му се наложи да притисне ръце до тялото си, за да се въздържи да не я докосне.

Но това, което едва не го подлуди, не бяха ръката и кракът ѝ. Лили беше облякла тънка нощница. Понякога, при подходящо осветление, тя ставаше почти прозрачна. Зак успя да види страничната част на гърдта ѝ и ръба на тъмния кръг, който заобикаляше зърното ѝ.

Върхът на езика му леко облиза сухите му устни, цялото му тяло се вцепени от желание. Той почти усещаше мекотата на кожата ѝ, почти чуваше тихите ѝ стенания, докато нежно галеше гърдта ѝ и я къпеше във влагата на езика си, представяше си как зърното ѝ се втвърдява под докосванията му.

Зак осъзна внезапно, че не бе спал с жена, откакто Лили беше пристигнала в града. Присъствието ѝ го беше накарало да забрави за другите жени, но не беше успяло да прогони нуждата от тялото му. Сега той я чувстваше с по-голяма сила от друг път.

Зак изстена. Трябваше да си тръгне, преди да беше направил нещо, за което по-късно щеше да съжалява. Той посегна да я завие с одеялото.

— Какво си мислиш, че правиш? — попита един раздразнен глас. Зак подскочи.

— Казах ти да ме изчакаш навън — каза Доди, — а не да досаждаш на момичето в леглото.

— Искях само да я завия.

— Всички мъже сте еднакви.

Зак отвори уста, за да възрази, но се отказа от намерението си. И без това Доди нямаше да му повярва. Когато човек си създадеше репутация на мъж, който харесва жените, хората започваха да си мислят, че той не може да мине покрай някоя жена, без да откачи.

Е, какво пък, това нямаше никакво значение. Лили скоро щеше да напусне заведението му и тогава той щеше да си върне леглото.

Зак се обърна. Трябваше да си откаже възможността да докосне Лили, правото да я погледне. Той избягва от главата си всички мисли за удоволствието, което щеше да получи в прегръдките ѝ. Те го подлудяваха, измъчваха го, а точно сега нямаше нужда от това.

— Оправи чаршафите — каза Зак на Доди. — Ще паднат от леглото.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Три дни по-късно Зак вече си беше върнал леглото, но Лили все още не беше напуснала заведението му. Кора Мей беше напуснала по-рано, отколкото бе възнамерявала, и Лили се беше нанесла в нейната стая. Според Зак тя не смяташе да се отказва.

— Трябва да ми позволиш да върша нещо — настояваше Лили.
— Не мога просто да седя тук, без да правя нищо.

Двамата седяха в кабинета на Зак. Той вече пиеше втората си чаша кафе.

— Да помагаш на Доди, това не е нищо — отговори той.

— Не исках да кажа това. Понякога имам чувството, че ѝ преча и че тя всъщност няма нужда от мен.

— Тя просто е свикнала да върши всичко сама. Дай ѝ малко време. Не след дълго ще те затрупва с толкова много работа, че ще може да спи повече от мен.

— Не чух ли току-що моето име да се споменава без причина? — попита Доди, докато влизаше в кабинета.

— Просто се опитвах да убедя Лили, че да ти помага е важно.

— Разбира се, че е важно — съгласи се Доди, — но тя иска да прави нещо друго и аз мисля, че трябва да ѝ позволиш.

Зак се запита защо на Доди ѝ беше толкова забавно да му забива нож в гърба.

— Какво иска, да ѝ дам някоя маса за рулетка ли?

— Някой ден може и това — каза Доди, — но за начало иска да ѝ разрешиш да пее.

— Не!

— Не е необходимо да викаш — каза Лили. — И двете сме много добре със слуха.

— Не! Никога! Абсолютно не! И дума да не става! Не мога да повярвам, че ми предлагаш такова нещо.

— Виждаш ли, нали ти казах, че трудно ще го убедим — обърна се Доди към Лили.

— Не искам да пея много песни — каза Лили. — Само една-две.
— Не!

Защо тя не можеше да разбере, че това щеше да я направи да изглежда евтина? Той постоянно ѝ повтаряше това, но Лили се държеше, сякаш то нямаше никакво значение.

— Момичетата се държат, сякаш се забавляват добре.

— Баща ти би се обърнал в гроба си, ако те чуеше.

— Той не е умрял.

— В такъв случай моят баща щеше да се обърне в гроба си, ако те чуеше. Той и без това вероятно е изгорял от едната страна.

— Не светотатствай — каза Лили — и престани да правиш безсмислени възражения.

— Ти искаш да пееш в кръчма и ми твърдиш, че правя безсмислени възражения?

— Да. Ти ще бъдеш там. Какво толкова може да се случи?

— Точно така — подкрепи я Доди, — кажи ни какво толкова може да се случи?

Типично беше за жените да се съюзят срещу него.

— Тя ще загуби репутацията си — отговори Зак на Доди.

— Според Бела аз изобщо нямам репутация.

— Не искам всяка вечер да те зяпат стотици мъже, които не познаваш.

Досега не беше признавал това пред себе си, но откакто бе видял онези мъже пред пансиона на Бела, бе започнал да изпитва тревога. Зак не можеше да обясни на какво се дължеше това, но нещо го караше да мисли, че Лили щеше да бъде в безопасност, докато беше само негова. Ако веднъж я дадеше на всички останали, нямаше да може да контролира това, което се случваше с нея.

Това чувство не му харесваше.

— Мен ме зяпат стотици мъже всеки път, когато изляза на улицата — отбеляза Лили.

— По това време на вечерта вече би трябвало да си в леглото си.

— Никога не си лягам преди девет часа. Първото шоу свършва преди десет.

— Баща ти ще ми изтръгне сърцето и ще си направи възглавничка за игли от него, ако разбере.

— Няма да разбере. Той дори не отговори на писмото ми.

— Ще застрашиш безсмъртната си душа.

— Не и ако изпея няколко песни.

Спорът продължи, докато Зак започна да си мисли, че ще полудее от непрекъснатите настоявания.

— Добре, по дяволите! — изкрещя той след два дни. — Можеш да пееш!

Лили и Доди го бяха приклепили в стаята му, преди да беше успял да се облече. Бе се опитал да задържи позицията си, но Лили изглеждаше все по-нетърпелива всеки път, когато повдигнеше въпроса. Зак не знаеше какво се надяваше да докаже тя по този начин, но знаеше, че нищо нямаше да се получи. Той се опитваше да я защити, но тя не му позволяваше да го направи.

Добре, тя можеше да пее. Но щеше да се провали. Може би тогава щеше да се задоволи с това да помага на Доди. Може би дори тогава кръчмата нямаше да ѝ се струва толкова хубаво място и тя щеше да се съгласи да се премести в хотела. Тайлър и Дейзи бяха изяви́ли желание да я приемат там.

— Можеш да пееш само една песен — каза Зак. Той седеше на една маса пред малката сцена в празната зала. Лили беше сама на сцената. Тя изглеждаше нервна. — Останалите момичета трябва също да са на сцената с теб и ти трябва да си в леглото в девет часа.

— Но аз не мога...

— Не започвай да ми възразяваш. Това е сделката. Приемаш или се отказваш.

— Приеми засега — посъветва я Доди. — По-късно можеш да го вразумим.

Тази забележка не можа да накара Зак да се почувства по-уверен. Песента, която Лили искаше да пее, също не подобри настроението му.

— Не можеш да пееш любовна песен на тези хора — каза той. — Те искат нещо по-бързо. Какво друго знаеш?

Петата песен се оказа приемлива. Тя беше игрива и имаше забавен текст.

— Добре, застани в средата на задната част на сцената. Ще сложим една дузина момичета около теб. Ще ги оставим да потанцуват

малко, след това да направят няколко високи вдигания на краката на финала. Това би трябвало да съживи настроението на публиката.

— Ако направиш това, никой няма да забележи, че тя е на сцената — възрази Доди.

— Добре, нека да го отрепетираме по моя начин — извика Зак. — Точно това искам — обърна се той към Доди, докато Лили и момичетата репетираха. — След това тя може би няма повече да иска да се показва пред всички.

— Тя просто иска да бъде полезна. Искат ти да й обърнеш малко внимание.

— По дяволите, жено, аз постоянно й обръщам внимание.

— Това не е достатъчно. Ти спиш по цял ден, след което я караш да си легне веднага след вечеря. Какво смяташ да правиш с нея? Тя не може да прекара остатъка от живота си, като ми помага да управлявам кръчмата ти.

— Не знам — каза Зак, като гледаше към Лили. Дори облечена в черно и застанала неподвижно в задната част на сцената, докато останалите момичета се движеха около нея, тя привличаше окото. Лили просто беше твърде красива, за да бъде засенчена.

— Ще й трябва шапка, с която да скрие косата си — каза той, когато момичета спряха да починат. — Тя е твърде ярка на тази светлина. Може да ослепи някого.

— Защо не я сложиш в ъгъла или зад завесата? — предложи Доди.

— Ако ме беше подкрепила, нямаше да се налага да се чудя къде да я слагам — отвърна троснато Зак.

— Няма да се получи — предрече Доди. — Независимо какво правиш, хората пак ще я забележат.

— Не би трябвало да правя това — повтаряше Лили, докато Джули Петерсън ѝ помагаше да оправи шапката си, преди да излезе на сцената. — Зак не искаше да го правя. Баща ми смята, че да го върша, е грях. Глупаво беше от моя страна да настоявам.

— Ще се справиш — увери я Джули. — Имаш хубава песен, пееш я добре и си красива. Единствено това има значение.

Тази вечер Джули беше излязла от кухнята — нещо, което никога не правеше в работното време на кръчмата — за да помогне на Лили да се приготви. Лили знаеше, че Джули е благодарна за безопасността, която ѝ предлагаше заведението на Зак, но въпреки че Лили бе свикнала с обстановката тук и се чувстваше удобно, Джули все още не можеше да приеме новия си дом.

— Никой няма да ме забележи с всички тези момичета около мен — каза Лили. — Наистина трябваше да облека друга рокля. Никой няма да ме забележи, щом съм облечена в черно.

Тя се чувстваше като сврака между сойки. Лили не знаеше как не се беше сетила за това досега, но вече беше твърде късно да промени каквото и да било. Пък и тя не притежаваше дрехи, които не бяха черни.

— Ще те забележат — увери я Джули.

Лили не беше напълно уверена, че искаше мъжете да я забележат. На това се дължаха всичките ѝ неприятности. Тя най-сетне беше признала пред себе си, че правеше това, за да привлече вниманието на Зак. Но колкото повече наближава моментът, в който трябваше да излезе на сцената, толкова повече тя започваше да се съмнява дали не бе трябвало да намери по-добър начин да постигне целта си.

Но колкото и незначителен да беше, пеенето беше единственият ѝ талант. Тя можеше да пере дрехите му, да глади ризите му или да му готви храната, но някой вече вършеше всичко това. Тя трябваше да изпъкне, да бъде по-специална от другите. Лили се чувстваше обикновена, лесно пренебрегвана.

Никога преди не се беше опитвала да привлече вниманието на някой мъж и не знаеше как да го направи. Освен това Лили изпитваше определени съмнения дали това, което вършеше, беше правилно. Тя знаеше какво щеше да каже баща ѝ, но сега за първи път ѝ се случваше да бъде пренебрегвана като жена. Баща ѝ нямаше как да знае нещо по този въпрос, както и не можеше да знае, че да пее в кръчмата беше само началото на онова, което тя беше замислила.

— Гърлото ми е пресъхнало — каза Лили. — Няма да успея да изпея и една нота.

— Съвсем естествено е да се притесняваш — ободри я Джули. — Когато започнеш да пееш, всичко ще се оправи.

Но докато Лили излизаше на сцената, тя си помисли, че никога през живота си не се беше чувствала толкова зле.

Зак гледаше от мястото си до бара. Доди беше права. Мъжете бяха забелязали Лили. Може би, ако облечеше момичетата в рокли с по-къси поли и ги накараше да се раздвижат повече, номерът му щеше да мине. Разбира се, той винаги можеше да намали осветлението при Лили и да го усили при момичетата. В черните си дрехи тя направо щеше да изчезне от сцената.

Но лицето ѝ не можеше да бъде скрито. Единствено пълно затъмнение можеше да скрие вътрешното ѝ излъчване.

Зак се усмихна на себе си. Тя беше уплашена до смърт. Тя се усмихваше и пееше с всичката смелост, която беше успяла да събере, но ако някой внезапно кажеше дори една думичка близо до нея, тя вероятно щеше да припадне на място. Трябваше да ѝ се признае, че беше смело момиче.

Гласът ѝ беше доста добър. Може би дори твърде добър. Повечето от мъжете бяха спрели игрите, за да послушат песента. Неколцина дори се бяха приближили до сцената, за да виждат по-добре. Това не се харесваше на Зак. Той искаше те да се държат на разстояние и да показват минимален интерес.

В същото време той се гордееше с онова, което Лили беше успяла да постигне, въпреки сценичната си треска. Бурните ръкопляскания го завариха неподготвен. Мъжете не само я бяха забелязали, но и я бяха харесали, и то много.

— Ще трябва да махнеш тези момичета и да пуснеш Лили сама на сцената — каза му Доди. — Тя има много добър глас. Когато успее да преодолее сценичната треска, ще бъде още по-добра.

— Няма да направя такова нещо — отвърна Зак, като осъзнаваше, че говори по-категорично, отколкото беше необходимо.

— И защо не? Мъжете я харесват. Огледай се. Половината игри в залата са прекъснати.

— Не искам игрите да бъдат прекратявани. По този начин не мога да печеля.

Доди се втренчи в него.

— Ти не искаш тя да успее. Защо?

— Тази работа не е подходяща за момиче като Лили. Погледни я само. Това ли очакваш да видиш в една игрална зала?

— Не и точно по тази причина. Ако я оставиш да пее сама, тя ще доведе двойно повече клиенти в заведението. Всички мъже могат да оценят една жена като Лили.

— Аз изобщо не исках тя да пее. Не смятам да правя още по-голяма грешка, като я правя известна из Барбери Коуст.

Дори сега му се искаше да отиде и да я издърпа от сцената, след което да каже на всички, че тя се връща у дома си във Вирджиния. Искаше му се да я защити от погледите на посетителите и от мислите, които виждаше зад техните блестящи, похотливи очи.

Кои бяха тези мъже? Какво можеха да ѝ предложат? Нищо. Най-известните от тях бяха женени, но дори и те си губеха времето и парите в пиене на уиски и хазарт. Те зяпаха женските тела, правеха груби забележки и се прибираха толкова пияни вкъщи, че не можеха да намерят пътя без чужда помощ.

Такива мъже не бяха подходящи за Лили. Тя заслужаваше един добър, почтен, верен и грижовен съпруг, който можеше да ѝ даде любовта, която тя заслужаваше, и дома, който искаше. Тя не беше създадена за начина на съществуване, който Зак намираше за толкова привлекателен.

Зак не знаеше как Лили щеше да си намери подходящи съпруг, като пееше пред група пияни комарджии в „Малкото райско кътче“.

Лили не беше сбъркала. Някой плачеше. Тя никога нямаше да разбере това, ако не се беше върнала в стаята си посред бял ден. Беше ѝ дошло месечното неразположение и тя не се чувстваше добре.

Не ѝ отне дълго да намери стаята, от която се чуваше плачът. Името на табелката беше на Кити Дрейпър. Лили почука леко на вратата. Плачът спря внезапно. Лили почука отново.

— Кой е? — попита някакъв глас.

— Лили Стърлинг.

— Какво искаш?

— Чух те да плачеш. Мога ли да ти помогна с нещо?

— Не.

— Сигурна ли си?

Пауза.

— Да.

— Мога ли да вляза?

По-дълга пауза. Вратата се откря около пет сантиметра. Една брюнетка, чието лице Лили не си спомняше, надникна през процепа.

— Няма нужда. Добре съм.

— Знам. Просто си помислих, че може би искаш да остана с теб за няколко минути. Тук понякога човек се чувства ужасно самотен.

Кити избухна в плач. Лили бутна вратата и влезе в стаята. Двете седнаха на ръба на леглото и Лили прегърна Кити, докато момичето не спря да плаче.

— Съжалявам — каза Кити. — Просто когато ти каза...

Тя се разплака отново.

— Какво не е наред? — попита я Лили.

Кити бръкна в пенъора си и подаде едно писмо на Лили.

„Скъпа Кити,

Бебето отново се разболя от грип. Горката душичка издава такива ужасни звуци, че ме плаши до смърт.

Старата госпожа Маккътчин и дъщеря ѝ се местят, така че ще търся друга кърмачка. Той толкова мрази биберона. Сърцето ми се къса, когато го гледам как не иска да яде, а знам, че е гладен.

Не исках да ти пращам такива лоши новини, но реших, че трябва да знаеш.“

С обич: Мама

— Той е само на три месеца — каза Кити, когато Лили ѝ върна писмото. — Сърцето ми се късаше, когато се наложи да го изоставя.

— Защо?

— Тръгнах да търся баща му, но той е изчезнал.

— Защо не се върна?

— У дома няма работа. Пък и аз нямам мляко. Мислех си, че тук ще мога да печеля достатъчно, за да може мама да се грижи за него. Освен това така щях да мога да продължа да търся баща му. Но не знаех, че бебето ще ми липсва толкова много.

— Защо не извикаш майка си да дойде в Сан Франциско?

— Не мога да си го позволя.

— Какво работиш?

— Крупие съм на една от рулетките. Щях да изкарвам повече пари като банка на фаро, но Доди казва, че не може да ме премести, преди да съм придобила повече опит.

— Нямам възражения Кити да се премести като банка на фаро — каза Доди. — Това е правило на Зак. Шест седмици е абсолютният минимум.

— Но тя е тук почти от пет седмици.

— Значи ѝ остава да почака още само десет дни.

— Бебето ѝ липсва много — каза Лили. — Другите момичета казват, че тя плаче всяка вечер.

— Не си го изкарвай на мен. Говори със Зак. Но недей да ходиш при него, преди да е станал — добави бързо Доди, когато Лили скочи на крака.

Когато Зак слезе в залата, Лили го чакаше в подножието на стълбите.

— Не казвай нито дума, преди да съм си изпил кафето — каза ѝ той с полуотворени очи. — Виждам, че си дошла да искаш нещо от мен.

Лили не можа да се въздържи да не се усмихне, докато го гледаше как върви към кабинета си. Той беше толкова сладък, когато беше полусънен. Приличаше на голямо бебе. На нея почти ѝ се прииска да го щипне по бузката, но не смяташе, че той щеше да оцени това.

Лили изчака няколко секунди, преди да го последва. Зак се загледа в нея над ръба на чашата си с тревожен и недоверчив поглед.

— Ти искаш нещо от мен — повтори той. — Виждам го в очите ти. Ти си същата като Роуз.

— Тя трябва да е прекрасна жена.

— Абсолютна кралица измежду жените, но е най-дразнещото ме човешко същество след Айрис.

— Според мен и Роуз, и Айрис са очарователни.

Зак отпи малко прибързано от кафето и си изгори езика!

— Добре, изплюй камъчето.

— Искam да доведеш майката и бебето на Кити в Сан Франциско.

— Коя, по дяволите, е Кити? И защо трябва да мисля за майка ѝ и бебето ѝ?

— Никога не си толкова сърдит, когато ставаш от сън. Какво ти става?

— Имах още един сблъсък с онзи проклет глупак Чет Лий. Прекарах половината от нощта в полицейския участък.

Лили го остави да отпие още няколко глътки кафе. Знаеше, че Зак щеше да отстъпи. Беше твърде мекосърдечен. Само трябваше да го остави да ръмжи и да мърмори известно време, за да покаже, че той е шефът. Също като баща ѝ. Ако заподозреше, че е манипулиран, щеше да се запъне като магаре. Предполагаше, че Зак не беше по-различен от баща ѝ.

Тази мисъл я удиви. Струваше ѝ се невероятно, че те можеха да имат нещо общо, че Зак можеше да прилича толкова на баща ѝ, колкото се различаваше от него. В същото време се зачуди дали баща ѝ наистина имаше толкова много недостатъци, колкото смяташе тя.

— А сега ми кажи защо очакваш от мен да се погрижа за бебето на тази жена — каза Зак след малко. Той вдигна внезапно очи. — Нали не си я накарала да чака пред вратата и не си я скрила в някой шкаф?

— Тя се приготвя за работа, но аз ѝ казах, че ще ѝ съобщя решението ти.

— Всички жени сте еднакви. Събирате се и заедно притискате един мъж в ъгъла. След това му казвате, че ще приемете решението му, каквото и да е то.

— Не и аз — възрази Лили. — Аз ще бъда много разтревожена, ако не помогнеш на Кити да вземе детето си в града.

— Кити — каза повече на себе си Зак. — Брюнетка. Работи на рулетка. Справя се много добре.

— Точно така. Само че има нужда да се премести на банка за фаро, за да може да изкарва достатъчно пари да издържа детето си.

— Не е работила тук достатъчно дълго. Остава ѝ малко повече от седмица до края на изпитателния срок.

Лили реши, че Зак хвърляше пепел в очите на Доди. Той се преструваше, че не знае какво става в заведението му, но очевидно знаеше много повече, отколкото Лили или Доди си мислеха.

— Доди казва, че тя вече е достатъчно добра. Тя няма възражения, ако ти...

— Не мога да го направя. Няма да бъде честно спрямо останалите момичета.

Зак очевидно се беше събудил напълно и вече се превръщаше в неочаквано делови мъж.

— Но ти не разбираш в какво положение се намира тя.

— Добре, накарай ме да разбера.

Този Зак караше Лили да се чувства определено неудобно. Докато му обясняваше, тя напразно търсеше някакъв признак на смекчаване у него. Може би това беше другата личност, за която Доди й бе казала, че се крие у него. Но защо беше решил да се покаже точно сега?

— Жестоко е да бъде разделена от бебето си — завърши Лили. — Това ще е само докато успее да намери баща му.

— Съмнявам се, че ще успее да го открие — каза Зак. — Няма да я преместя, преди да изкара шестте седмици, но ще й дам назаем парите. Може да ми ги върне, когато получи повишението.

— Мислех, че можеш просто да й дадеш парите.

Твърдият блясък в очите на Зак не се хареса на Лили. Той го караше да изглежда зъл, твърд и студен.

— Никога не давам нищо на никого — отвърна той. — Това само кара хората да очакват още повече. Аз управлявам своя бизнес и очаквам печалба от него. Ако не печеля, половината от тези момичета ще се озоват на улицата.

Лили не знаеше какво да каже. Тази страна на Зак все още не й харесваше, но тя не можеше да му възрази по никакъв начин. Баща й би казал абсолютно същото.

Погледът на Зак стана още по-твърд.

— Тя ли те накара да направиш това?

— Не — побърза да го увери Лили. — Чух я да плаче, тя не искаше да ми каже. Идеята да говоря с теб беше моя.

— Следващият път ще ти бъда много благодарен, ако първо се посъветваш с мен, преди да обещаеш нещо. Можеш да дадеш обещания, които не съм в състояние да спазя. Това няма да бъде приятно нито за мен, нито за теб.

— Прав си — съгласи се Лили.

— Иди да намериш Кити. Време е да я избавим от нещастieto й.

Лили беше готова да побегне от стаята, но изражението на Зак се промени внезапно. Той се усмихна и заприлича на онзи Зак, с когото тя беше свикнала. Лили затаи дъх и зачака.

— Имаш меко сърце — каза ѝ той. — Може би дори твърде меко. Тя не каза нищо.

— Трябва да съм внимателен. Не мога да помогна на всички, които имат нужда от помощ. Ако започна да помагам на твърде много хора, мога да предам онези, на които съм дал обещания. Нали ме разбираш?

Тя го разбираше. Глупаво беше, че не беше разбрала това по-рано. Лили изпита непреодолимо желание да заплаче.

— Не мога да излизам на сцената облечена като за погребение — каза Лили на Доди.

— Говори със Зак. Той е човекът, който иска да останеш незабелязана.

— Говорих, но той не иска и да чуе за това. Черните му очи стават толкова твърди, като онези черни скали, които съм виждала в Юта. Той започва да ме гледа, сякаш иска веднага да ме изпрати в стаята ми. След това ми казва, че прави всичко това само за да ме защити.

— Не му ли вярваш?

— Разбира се, че му вярвам. Зак не би ме излъгал. Не свивай вежди. Не мога да си представя, че Зак може да излъже някого. Това може да му навлече твърде много неприятности. Пък и защо да го прави, след като не му пука за никого?

Доди избухна в смях.

— Ти нямаш кой знае колко високо мнение за него, нали?

Лили се ухили.

— Харесвам го прекалено много, но не съм сляпа. Баща ми може и да е твърдоглав и упорит, но ме е научил никога да не се правя на глупачка, като виждам в хората онова, което искам да видя.

— Радвам се, че баща ти е казал нещо полезно, но това не решава проблема ти с роклята, нито пък обяснява защо искаш да я смениш.

— Омръзна ми Зак да гледа през мен, сякаш ме няма там — призна си Лили. — Може би ако клиентите наистина ме харесваха, той ще престане да се държи с мен, сякаш съм някаква досадница, от която иска да се отърве.

— Ти да не си падаш по него, а?

Лили си беше задавала този въпрос поне една дузина пъти, без да си даде задоволителен отговор. Тя не се беше отказала от целта си да спаси Зак от самия него, но колкото повече стоеше при него, толкова повече започваше да се убеждава, че той нямаше нужда да бъде спасяван, че му трябваше единствено причина да спре да пропилява живота си в игралната зала.

Когато си спомнеше за жените, на които Зак беше помогнал, Лили се чудеше дали тя не беше тази, чиито перспективи бяха ограничени. По свой начин Зак вършеше повече добрини, отколкото тя бе извършила през целия си живот.

— Не знам — отвърна искрено тя. — Въпреки всичко, което казва за себе си, Зак е добър човек. Има много силни принципи и ги спазва. А и не трябва да забравяме как изглежда.

— Да, всяка жена рано или късно се поддава на чара му. В повечето случаи това става по-рано.

— Но как е възможно да не го правят, когато един мъж е толкова хубав?

— Тук не мога да ти помогна. Аз не съм изключение.

— И все още държиш на него, нали?

Доди запали една пура.

— Ако трябва да съм напълно откровена, трябва да призная, че винаги ще обичам Зак. Той ми върна живота и не пожела нищо в замяна. Някога мислех, че е неспособен да изпитва истински чувства. Докато не се появи ти.

— Аз ли? Та той едва ме забелязва. Ако утре изчезна, ще въздъхне облекчено и след една седмица ще е забравил за съществуването ми.

— Не, ти го разтърси. Никога не съм се осмелявала да го измъкна от леглото му преди всички останали. Ако някоя друга беше направила това, което направи ти, той щеше да я изрита моментално оттук.

— Сигурна ли си? Той не показва, че се интересува от мен.

— Ти си влюбена в него, нали?

— Не мисля така, но ми е доста трудно да реша, след като той не ми обръща никакво внимание. Не мога да преценя дали наистина го харесвам, или просто се интересувам от него, защото наранява суетността ми.

Доди се изкиска.

— Поне си откровена.

— Татко казва...

— Не ми казвай. Имам чувството, че се познавам с баща ти от цяла вечност, въпреки че никога не съм го виждала. Наистина ли искаш да разбереш какво изпитва Зак?

— Да, въпреки че малко ме е страх. Ужасявам се от мисълта, че може би не отговарям на очакванията му.

— Ако Зак някога се влюби истински, той ще бъде толкова зает да отговаря на своите собствени очаквания, че дори няма да забележи, ако някога направиш някоя грешка.

— Мисля, че е време да разберем — каза Лили. — Нека да поговорим с другите момичета. Искам да променя всичко.

ГЛАВА ДВНАДЕСЕТА

— Ако не стоиш мирно — скастри я Доди, — ще размажа червило по лицето ти.

Лили не можеше да седи на едно място. Тя никога не беше носила грим. Баща ѝ твърдеше, че е грях да се променя онова, което природата е дала на човека. Доди обаче беше на мнение, че под силното осветление Лили ще бъде незабележима. Ако искаше да направи впечатление на Зак, нямаше смисъл да предприема половинчати мерки.

Лили беше променила и прическата си. Вместо да я остави да пада свободно по раменете си, тя я беше събрала на кок. В косата ѝ бяха вплетени множество забравки.

— Готова ли си за очите? — попита я Доди.

— Само ги очертай — отвърна Лили. — Не искам да се изгубят върху лицето ми. Също и веждите ми. Аз съм прекалено руса. Искат ми се да бях брюнетка. — Тя си спомни със завист за черните вежди и мигли на Зак.

Лили не беше съвсем сигурна дали роклята, която Джули ѝ беше избрала, беше най-подходящата. Въпреки че Джули не проявяваше желание да се появява в залата, тя с удоволствие бе ушила за Лили рокля от светлосиня материя, която блестеше на светлината. Роклята едва се държеше на раменете ѝ, а деколтето ѝ беше толкова дълбоко, че Лили постоянно усещаше течение. Краят ѝ бе толкова висок, че хората можеха да видят глезените ѝ.

Баща ѝ щеше да припадне, ако я видеше в подобно облекло. Тя се надяваше, че Зак няма да реагира по същия начин.

— Така — каза Доди. — Готово. Вече можеш да се изправиш пред света.

— Дай да видя — каза Лили.

— Няма да се познаеш — предупреди я Доди.

— Точно на това се надявам.

Лили взе огледалото. От него я гледаше едно лице с безсрамно изрисувано лице.

— Харесва ли ти? — попита я Доди.

— Разбира се, че ѝ харесва — отговори вместо нея Джули. — Не виждаш ли, че е загубила ума и дума?

Лили не можеше да повярва, че отражението в огледалото е нейното. Цялото ѝ лице беше променено.

— Аз наистина ли принадлежа на това лице? — попита тя.

— Още не — отвърна Доди, която бе разбрала смисъла на въпроса ѝ, — но ще ти се наложи, ако наистина искаш да се заемеш със залавянето и укротяването на някой си Зак Рандолф.

Лили обаче не беше съвсем сигурна, че желае толкова много да залови и укроти Зак, че да се разхожда постоянно в този вид. Тя се чувстваше като Далила, търсеца Самсон.

Джули взе огледалото от ръката ѝ.

— Нямаш време да се радваш на себе си. Вече чувам музиката за теб. След около две минути трябва да си на сцената.

Лили се изправи. Токчетата ѝ бяха толкова високи, че бяха неудобни. Още по-трудно щеше да бъде да танцува на тях, но тя знаеше, че това е необходимо. Никакви половинчати мерки. Не беше уверена, че е съгласна със собствената си философия, но щом веднъж бе успяла да убеди всички да ѝ помогнат, връщане назад нямаше.

Беше толкова нервна, че се тревожеше, че няма да може да изпее дори една нота. Лили бе работила по номера си в продължение на една седмица. Останалите момичета бяха ставали с един час по-рано всеки ден, за да репетират, без да се страхуват, че Зак може да слезе в залата и да открие какво правят. Тя не можеше да си позволи да ги изложи точно сега.

Музикантите вече свиреха въведението към нейния номер. Лили усети, че я обхваща паника. Ако Йезекия се бе появил пред нея в този момент, тя може би щеше да се хвърли в обятията му и да го помоли да направи с нея каквото иска.

Но Йезекия го нямаше, а цялата тази промяна беше само нейна идея. Всичко, което трябваше да направи, бе да изпее една песен пред няколко души. Нищо особено. Правеше това вече цяла седмица.

Лили се усмихна, помоли се на ангела, който бдеше над глупаците и пияниците — напоследък не го беше притеснявала — и

излезе на сцената.

Зак беше взел кафето в кабинета си, където беше отишъл да прегледа финансовите данни за седмицата. Заведението му никога не беше печелило толкова много. Ако нещата продължаваха да вървят все така, щеше да му се наложи или да купи втора кръчма, или да започне да влага парите си в някакви по-почтени инвестиции. Той се усмихна на себе си. Мадисън и Джеф щяха да подскочат до тавана от радост, ако знаеха какво си мисли. Те инвестираха неговата част от семейния доход в продължение на години, но Зак не им позволяваше да докоснат парите, които беше спечелил от хазарт.

Шумът, който идваше откъм залата, го извади от мислите му. Трудно му беше да се концентрира при такава врява. Той трябваше да бъде там, но миналата нощ беше останал с около час по-дълго от обичайното. Късметът се беше оказал на негова страна и той не бе загубил нито една игра. Чет Лий бе изхвърлен от заведението, като бе викал ругатни по адрес на Зак. Зак знаеше, че е глупаво, че още не е забранил на този човек да влиза в заведението му, но не можеше да устои на изкушението да му обира парите. Чет, изглежда, притежаваше дарбата да намира новозабогатели инвеститори и да взема с измама акциите от мините им. Зак прекарваше доста време в изкупуване на придобивките на Чет.

По дяволите, може би трябваше да излезе и да види какво става. Шумът ставаше все по-силен. Докато ставаше от мястото си, той се зачуди къде беше Доди. Обикновено тя работеше заедно с него, когато Зак преглеждаше седмичните финансови резултати. Вероятно не можеше да дойде заради шума. В залата сякаш имаше бунт. Ако Чет имаше пръст в това, щеше да му се наложи да му разбие главата.

Но когато Зак влезе в залата, той веднага осъзна, че нямаше никакъв бунт. Просто всички бяха полудели по някаква певица, която той не беше виждал преди. И с право. Жената беше ослепителна. Гласът ѝ много приличаше на гласа на Лили, но тя не изглеждаше и не се държеше като братовчедка му. Зак забеляза Доди облегната на една от изоставените маси за хазарт и отиде до нея.

— Защо не ми каза, че имаме нова певица? Лили разтревожи ли се, когато си я сменила?

— Ни най-малко — отвърна Доди, без да се обръща. — Идеята беше нейна.

Зак се вгледа по-внимателно.

— Тя ми се струва позната. Коя е?

— Някоя.

— Къде я намери?

— Наоколо.

— Не си играй с мен. — Зак долавяше, че Доди се забавлява. — Такава жена не се намира просто наоколо. Ако тръгне по улиците, след нея ще върви цяла тълпа от мъже.

— Точно така ставаше и с нея. По тази причина тя все не можеше да запази работата си.

Зак се почувства, сякаш го бяха ударили с приклад по главата. Това беше невъзможно! Невъзможно! И все пак нямаше друго обяснение.

Тази жена беше Лили!

Той не знаеше кое беше по-изненадващо за него — външният ѝ вид, начинът, по който се държеше на сцената, или фактът, че поне сто мъже се бяха втреничили в нея. Неколцина дори се опитваха да протегнат ръце и да докоснат роклята ѝ, когато тя преминаваше близо до края на сцената. В едно нещо обаче Зак беше абсолютно сигурен. Трябваше да свали Лили от сцената, и то веднага.

Не знаеше как точно бе успял да стигне дотам, но след няколко секунди вече си беше проправил път през тълпата ѝ се бе качил на сцената. Необходими му бяха само шест крачки, за да стигне до Лили. Момичетата около него забравиха стъпките на танца си от изненада, когато го видяха да се появява разгневен сред тях. Лили го погледна шокирана и спря да пее.

— Съжалявам, момчета, но тя не може да остане. Смърт в семейството ѝ. — Той хвана Лили за ръката, смъкна я от сцената и я изведе от залата, преди смаяната публика да осъзнае какво се бе случило.

Зад него пианистът засвири отново.

Лили се препъваше на високите си токчета и едва успяваше да се задържи на крака.

— Твоя ли беше идеята? — обърна се Зак към Доди, докато преминаваше покрай нея.

— Не, моя — отговори Лили. — И ще ти бъда много благодарна, ако ми пуснеш ръката.

— Не преди да съм си поговорил с вас двете в кабинета ми.

Очите му отново бяха заприличали на черни остриета. Лили усети как стомахът ѝ се свива. Доди просто се усмихна и тръгна към кабинета, без да възрази.

— Така — каза Зак, когато затръшна вратата след тях. — Какво, по дяволите, правеше там облечена като проститутка?

— Лили искаше ти да я забележиш — обясни Доди. — Тя каза, че ѝ е омръзнало да се държиш с нея като с някаква мебел.

Зак зяпна Лили. Тя му отвърна с втрещен поглед.

— Радвам се да видя, че и ти си на същото мнение — каза Доди. — Мисля, че сега е по-добре да отида навън. Твоето бягство със звездата на вечерта ще разбунтува духовете.

— За какво говори тя, по дяволите? — попита Зак, когато Доди излезе от кабинета. — Струва ми се, че напоследък нещо става с главата ѝ.

— Вината не е нейна — отвърна Лили. — Идеята беше моя.

— И Доди каза същото, но какво беше това, че искаш да те забележа? Ти си ми трън в очите от седмици.

— Точно за това става дума — каза Лили, която си беше възвърнала част от смелостта поради лошия подбор на думите на Зак. — Аз съм трън в очите ти, досадница, отговорност, която би предпочел да не носиш.

— Не съм казвал такова нещо — възрази Зак. — Аз...

— Ти само каза, че съм ти трън в очите. Ако не си казал останалото, сигурно си си го мислил.

— Лош избор на думи — призна си Зак. — Ти ме ядоса малко.

— Добре.

— Какво означава това добре?

— Че е по-добре, отколкото да бъда пренебрегвана.

— Не съм те пренебрегвал. Ти ми създаваш повече неприятности от една дузина жени.

— Виждаш ли, точно за това ти говорех. Сега пък създавам неприятности.

— По дяволите, ти извърташ думите ми.

— Не ругай.

— Ще ругая колкото си искам, по дяволите, и недей да ми казваш, че това е признак на ограничен речник. Когато кажа по

дяволите, значи искам да кажа по дяволите!

— Татко казва...

— Ти никога ли не мислиш за себе си?

— Разбира се, че мисля.

— Тогава спри да ми цитираш всичко, което казва баща ти. Изобщо не ми пука за твоя старец. Лично аз смятам, че той е едно магаре и глупак, щом като те е оставил да избягаш от дома му. А що се отнася до всички онези неща, които той казва, то той най-вероятно ги е взел от някоя книга. Очевидно не е достатъчно умен, за да осъзнае, че има една красива, интелигентна и смела дъщеря. Ако беше моя дъщеря, аз щях да съм тук, за да те върна във Вирджиния. И щях да застрелям всеки комарджия, който дори си помисли да те докосне с пръст.

Лили не каза нищо, а само продължи да го гледа втренчено.

— Не ме гледай така. Това ме нервира.

— Не мога да направя нищо — успя да каже най-сетне Лили. — Уверена бях, че ти ме смяташ за провинциална глупачка, която ще бъде погълната за пет минути от хиените в Сан Франциско, ако не си наблизил, за да я държиш постоянно под око.

— Аз наистина го мисля. Е, без частта за глупачката. Но ти не знаеш как да се оправяш в един голям град. Прекалено си доверчива. За малко да накараш мъжете в залата да откачат.

— Да. Не е ли прекрасно?

— Прекрасно! Бях готов да им извадя очите. Не знам как ще им обясня, че повече няма да излизаш на сцената.

— Но аз ще излизам!

— О, не, няма! Това е моето заведение. Аз казвам кой излиза на сцената и кой не.

Лили се разсмя. Смехът ѝ беше щастлив и изпълнен с доволство.

— Не можеш да застреляш всички.

— Напротив, мога.

— Сега ти си този, който се държи като малоумен. Аз ще имам само едно изпълнение. Два пъти.

— Два пъти?! — Зак не бе знаел, че гласът му може да бъде толкова висок, че да заприлича на писък.

— Доди казва, че през първите два часа след отварянето бизнесът никога не върви добре. Тя смята, че моето изпълнение е

онова, което ти е необходимо, за да накараш хората да започнат да идват по-рано. Така ще можеш да печелиш повече пари и няма да ти се налага да си лягаш толкова късно.

— Не!

— Ако продължаваш все така, на тридесет няма да изглеждаш толкова добре. Татко казва... — Лили млъкна, за да прочисти гърлото си: — Казвах, че имаш нужда от повече почивка, по-добра храна и по-нормално работно време.

Зак започна да се пита дали наистина не започваше да изглупява. Защо Лили успяваше да обърне всичко с главата надолу, докато не получише онова, което искаше? Досега все той бе играл ролята на умния, на човека, който манипулира хората, за да ги накара да направят онова, което той иска, да получи отговори, преди да се сетят да му зададат въпроси. Сега обаче му се струваше, че притежава мисловните способности на бик, който е пасъл луда трева.

— Искам да пея два пъти — каза Лили. — Така ще бъда спокойна, че съм си изкарала парите за издръжката.

— Аз ти плащам, за да помагаш на Доди.

— Но тя няма нужда от помощ, поне не чак толкова, за колкото ти ми плащаш. Но ако доведе още клиенти, ще съм си заслужила парите.

Как можеше да я убеди, че възраженията му нямаха нищо общо с парите? Беше маниачка на тема да си плаща сама издръжката. Него изобщо не го интересуваше дали тя щеше да спечели дори един цент, ако това означаваше, че трябва да се показва пред всички тези похотливи погледи.

— Това няма нищо общо с парите.

— О, напротив. Аз съм ти в тежест още от момента, в който се появих тук. Сега открих, че има нещо, което мога да върша. Това е важно за мен. Трябва да ме разбереш. Ти каза, че си се чувствал по същия начин, когато си избягал от дома си, за да създадеш първото си заведение.

Зак кимна.

— Не мога да кажа на баща си, че греши в мнението си за мен, след като не мога да се грижа сама за себе си. Така ще излезе, че съм се провалила — глупав, егоистичен провал, а аз не искам това. Разбираш ли ме?

Естествено, че я разбираше. Тя говореше същите неща, които бе изричал той преди осем години. Но за една жена това не беше същото като за един мъж. Лили не можеше просто да излезе навън и да хване бика за рогата. Той най-вероятно щеше да се нахвърли срещу нея.

Тя обаче нямаше да разбере това, поне не докато се радваше на успеха си. Зак трябваше да изчака, да подбере внимателно момента, в който да се намеси, да подбира внимателно думите си. Все пак той възнамеряваше да я убеди, че греши.

— Изчакай ме тук, докато свърша — каза му Лили, като отново се усмихваше широко. — Не мисля, че трябва да гледаш, щом като това ще те разстрои. Защо не пийнеш малко от брендите, което пазиш за Доди? Тя казва, че то е чудесно лекарство. Приличаш на човек, който има нужда от една чашка.

Зак остана втренчен във вратата, която се затвори след Лили. Той се опитваше да осъзнае как беше стигнал дотук. Сякаш някакво внезапно наводнение беше измило всички следи и водата го беше понесла с него. Сега той се намираше на някакви високи, сухи скали и не можеше да определи какво щеше да прави отсега нататък.

Зак стана с намерението да изпие едно бренди. Това беше най-добрата идея на Лили за цялата вечер. След това щеше да излезе и да пребие първия мъж, който посмееше да не се държи с нея като с дама.

— Не мога да си представя какво общо може да има една почтена жена с всичко това — каза госпожа Уелборн, която държеше една долна дреха, изработена от почти прозрачен материал и украсена с вързани на възел лентички и розови цветчета.

Жените сортираха дрехи в дневната на госпожа Торагуд — претрупана стая, която контрастиреше рязко със спартанския вид на облеклото и характера на госпожа Торагуд.

— Може би ще може да се поправи — каза Бела.

— Мисля, че трябва да бъде нарязана на парчета и да се използва за нещо съвсем различно — каза госпожа Торагуд. Тя погледна към купчината дрехи. — Срамота е, че повечето от тези дрехи са дарени от момичета в танцови и игрални зали.

— Мисля, че трябва да бъдем благодарни за дрехите, без значение кой ги е дарил — каза Лили. — Те са хубави, а и материята е

в добро състояние.

— Но как може една почтена жена да използва това? — попита госпожа Торагуд и вдигна една прозрачна нощница.

— От нея ще стане хубава лятна долна риза — каза Лили.

— Може би в Сакраменто, където става твърде горещо — отвърна жената на свещеника, — но не в Сан Франциско, където е влажно и мъгливо. Ако някоя жена облече това, може да хване пневмония.

— Можем да откажем да ги приемем — каза госпожа Чикали.

— Сетих се за това — отвърна госпожа Торагуд. — Дори говорих с Харолд. Той казва, че може би ще бъде по-добре да нямаме какво да раздаваме на бедните, вместо да им даваме неща, които още повече ще принизят и без това слабия им морал.

— Не съм съгласна — възрази Лили.

Четири жени се обърнаха едновременно.

— И защо не? — попита я госпожа Торагуд.

— Не мисля, че можем да откажем подарък. Аз вярвам, че даряването дава много повече на даващия, отколкото на вземащия. Пък и не е християнско да искаме от хората да даряват своите стари дрехи, а след това да им казваме, че онова, което са дарили, не е достатъчно добро.

— Да не би да противопоставяте мнението си срещу това на съпруга ми? — попита госпожа Торагуд със зачервено лице.

— Но те са танцьорки — намеси се Бела очевидно, за да предотврати сблъсъка.

— Ние не искаме хората да си мислят, че одобряваме професията на тези жени — вметна госпожа Уелборн.

— И какво толкова лошо правят те? — попита ги Лили.

Останалите жени загубиха ума и дума.

— Някоя от вас влизала ли е в кръчма?

— Как смееете да ни задавате такъв въпрос? — възмути се госпожа Торагуд.

— Тогава откъде знаете?

— Скъпа, всички ние знаем, че когато някой се премести от един малък град във Вирджиния, не може да знае какво става в град като Сан Франциско.

— Предполагам, че знам много повече от която и да било от вас — тросна се в отговор Лили, която вече беше загубила търпение. — Аз живея в кръчма.

Бела почервения. Останалите зяпнаха шокирани.

— Мислех, че си отседнала при Бела — каза госпожа Торагуд.

— Тя не ви ли каза? — попита Лили, която не можеше да се въздържа да не изпита злорадство. — Бела ме изхвърли от пансиона си, защото смяташе, че му давам лошо име. Тя ме заведе в „Малкото райско кътче“. Тъй като нямах пари, братовчед ми нямаше друг избор, освен да ме остави да живея там.

— Но Бела каза, че си си намерила работа.

— Да, и то няколко, но и госпожа Уелборн и госпожа Чикали ме уволниха. Те също казаха, че нося лошо име на бизнеса им.

Очевидно нито една от дамите не беше имала смелостта да каже на госпожа Торагуд какво беше направила. Лили беше достатъчно честна да си признае, че ѝ харесваше да гледа как трите жени се червят и пристъпват нервно от крак на крак под заплашителния поглед на съпругата на свещеника.

— Бихте ли отказали дрехи, които бих ви дарила аз? — попита Лили, като се надяваше да върне разговора към първоначалната тема.

— Разбира се, че не — отговори госпожа Торагуд, на която, изобщо не ѝ беше приятно, че разговорът се отклоняваше от недостатъците на паството ѝ.

— Дори ако аз пеях там?

— Не ставай смешна — каза госпожа Торагуд. — Смехотворно е дори да се опитваме да си представим подобно нещо. Ти не би...

— Но го правя — заяви Лили. — Обличам синя рокля и си слагам цветя в косата. Дори танцувам малко. Не го правя много добре, но клиентите, изглежда, ме харесват. Останалите момичета са много по-добри от мен.

— Други момичета — каза госпожа Торагуд със слаб глас.

— Дванадесет. Зак каза, че всички трябва да излизат на сцената с мен.

Четири жени я бяха зяпнали с отворени уста, сякаш Лили беше Саломе, но без седемте си воала, и се приготвяше за скандалния си танц, който бе вдигнал толкова шум, че се помнеше след цели двадесет века.

— Не можеш да продължиш да го правиш — каза госпожа Торагуд, която първа успя да се опомни. — Трябва да престанеш незабавно.

— Това ми е работата — възрази Лили.

— Ще ти намерим друга работа.

— Аз вече съм в състояние да си плащам за стаята и храната и все пак ми остава нещо и за мен.

— Ще ти намерим и къде да отседнеш — добави госпожа Торагуд и хвърли един мрачен поглед на Бела. — Непростимо е една жена като теб да танцува в кръчма. Помисли за опасностите, свързани с близостта на толкова много мъже, които с нищо не са по-добри от животните.

— Не се притеснявайте — каза Лили, която нямаше как да не се усмихне на представата на госпожа Торагуд за онова, което ставаше в заведението. — Аз съм в безопасност. Зак никога не напуска залата, когато аз съм на сцената. Той кара двама огромни мъже — държи ги, за да изхвърлят хората, които се опитват да създават неприятности — да стоят между мен и публиката. Най-лошото нещо, което се е случвало, беше, когато двама мъже се сбиха заради една кърпичка, която бях изпуснала. Друг път пък започнаха да хвърлят зарове кой да ме черпи една вечеря, но Зак ги спря.

— Сбивания, зарове, пеене и танци — каза госпожа Уелборн с глас, който ставаше все по-слаб с всяка изречена дума.

— Нещо трябва да се направи — заяви госпожа Торагуд. — Не може един член на нашето паство да бъде принуждаван да работи на подобно място.

— Не е толкова лошо — каза Лили. — Според мен е забавно.

— Виждаш ли, нали ти казах, че грехът може да поквари дори и най-праведната душа — каза жената на свещеника. — Нямаме нито миг за губене.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

— Мътните да ме вземат! — възкликна Доди. — Ако ме лъжат очите, кълна се, че никога вече няма да се докосна до бренди!

— За какво говориш, дявол да те вземе? — изръмжа Зак. Той се беше събудил в три и половина, след като беше сънувал как Лили е отвлечена от пирати и закарана в Турция в кораб, който приличаше на кръстоска между китайски сампан и дванадесетмачтов клипер. Това, че сънят беше толкова безсмислен, само влошаваше настроението му.

— Виждам жената на свещеника и нещо, което прилича на комитет на въздържателите.

Зак вдигна очи и видя Сара Торагуд да води групата си, сякаш минаваше през стая, пълна със змии. Жените вървяха по средата на тесния коридор между масите, стиснали плътно ръце към телата си.

— Като си помисля отново, май ми прилича на комитет на отмъстителките — каза Доди. — Чудя се къде ли са скрили въжето.

— Можеш да бъдеш сигурна, че зад всичко това стои Лили. Тя къде е?

— Излезе с Кити, за да прекарат следобеда с майка ѝ и бебето ѝ.

— Значи ще трябва да се разправам сам с отмъстителките.

Доди хвърли един остър поглед към Зак.

— Внимавай какво говориш. Лили може да е тази, която ще изпита последствията от тази среща.

— По дяволите! — изруга Зак. Той имаше чувството, че готов да убие някого, и това не предвещаваше нищо добро за госпожа Торагуд. — Защо и Бела се е помъкнала с нея?

— Не знам — отвърна Доди, — но изглежда, че това не ѝ е много приятно.

Когато Бела се приближи, Зак си помисли, че тя изглежда, сякаш е готова да даде месечния си доход, за да не бъде тук в този момент. Положението ставаше все по-интересно с всяка измината секунда.

Делегацията спря пред Зак. Две жени, които той не познаваше, стояха от двете страни на Сара Торагуд. Бела стоеше отзад и Зак

предположи, че тя прави това, за да не ѝ се налага да го гледа в очите.

— Вие ли сте господин Захари Тайлър Рандолф? — попита госпожа Торагуд.

Името накара Зак да се намръщи. За негово щастие, Доди запази самообладание.

— Аз съм Зак Рандолф. Да не сте се изгубили, дами? Или сте забравили да проверите колко е часът? Ние отваряме след два часа. Но ако не желаете хората да знаят, че обичате да играете, Доди може да отвори една маса специално за вас, само че преди това трябва да ми обещаете, че няма да използвате пари, взети назаем от дискаса.

Зак си помисли, че Сара Торагуд ще експлодира.

— Няма да удостоя тези думи с отговор — каза тя, при това понадуто, отколкото беше очаквал Зак. — Дошла съм по въпрос от изключителна важност. Чух за това едва тази сутрин, но се разстроих толкова, че не можех да чакам нито минута. Всички ние сме на едно мнение в това отношение.

Жените от двете ѝ страни я подкрепиха с кимване. Бела остана да си стои отзад.

— И какво е толкова спешно? — попита Зак. — Да не би дяволът да е дошъл на посещение в града? Мислех, че ще се отбие тук, преди да тръгне за църквата.

— Господин Рандолф! — каза госпожа Торагуд с мощен глас, който несъмнено беше заела от съпруга си. — Смейте ли да се шегувате с толкова сериозен въпрос?

— Не знам какъв е проблемът. Шегувам се, защото ми е весело.

Той виждаше, че Доди едва се въздържа да не се разсмее, но тя също така клатеше неодобрително глава. Ако Зак продължаваше в същия дух, това само щеше да създаде повече проблеми на Лили.

— Уведомена бях, че в момента Лили Стърлинг живее във вашето заведение.

— Така е — отговори Зак и се отмести встрани, за да може да вижда Бела. — Тя живееше в един пансион, но собственичката я изгони.

— Освен това ми казаха, че тя пее и танцува тук.

— След като всички я уволниха, това беше единственият начин, по който тя можеше да си изкарва прехраната — каза Зак. — Струва ми се, че сте домъкнали повечето от виновните за това със себе си.

Какво смятате да направите с тях — да ги обесите или да ги разпънете на кръст? Аз лично предпочитам второто, но не знам откъде ще намерите три кръста.

— Господин Рандолф, ако продължите да богохулствате, няма да мога да продължа този разговор.

— Обещавате ли? Мога да продължа още дълго.

— Трябва да извините Зак — намеси се Доди, която вече не можеше да остане настрана от дискусията. — Той се събуди рано от лош сън и още не е на себе си.

— Сън за слизането ви в ада, без съмнение — заяви госпожа Торагуд.

— Не за моето, а за това на Лили — възрази Зак, който внезапно усети, че му е омръзнало да се разправя с тази глупачка.

— В такъв случай сигурно сте съгласен, че трябва да направим всичко по силите си, за да предотвратим ужасната ѝ съдба.

Той не знаеше какво точно имаше предвид тази фурия, но беше съгласен с изказването ѝ по принцип, затова кимна.

— В такъв случай сигурно ще се съгласите, че най-доброто за нея ще бъде да се върне в дома на родителите си във Вирджиния.

— Казах ѝ същото още вечерта, когато пристигна тук.

— Тогава се чувствам задължена да ви помоля да се опитате да я убедите отново. Аз се опитах, но тя, изглежда, си мисли, че така ще ви изостави. Колебая се дали да ви кажа това, тъй като не искам да изтълкувате думите ми погрешно, но според мен тя вярва, че е била изпратена тук, за да спаси душата ви.

Силният смях на Зак накара четирите жени да подскочат.

— Дори и Лили едва ли вярва, че това е възможно.

— Всичко е възможно, но...

— Но вие не смятате, че това важи в този случай. Не се опитвайте да ми отговаряте. Ще говоря с Лили, но се съмнявам, че тя ще се върне във Вирджиния.

— Знам, че няма да го направи — каза Доди. — Чиста загуба на време е да се говори с нея за това.

— Все пак нали ще опитате? — попита госпожа Торагуд.

— Да. Какво смятате да правите, ако тя откаже?

— В такъв случай — отговори госпожа Торагуд, която очевидно не беше доволна от отношението на Зак, — вие ще се съгласите, че

трябва да ѝ намерим подходящо място за живеене и безупречно работно място.

— Съгласен съм — каза Зак, който искаше това посещение да свърши колкото се може по-скоро. Ако му се наложеше да търпи тази жена твърде дълго, трябваше да му се наложи да прибегне до запасите си от бренди, за да не полудее.

— Тези дами ме придружиха тук, защото преосмисляха позициите си — каза Сара Торагуд.

По изразенията на лицата им Зак разбра, че госпожа Торагуд бе онази, която бе извършила по-голямата част от преосмислянето на позициите им.

— Госпожица Стърлинг може да се върне в пансиона на Бела — продължи госпожа Торагуд. — Госпожа Уелборн и госпожа Чикали ще я наемат на половина работен ден всяка. Може би това ще попречи на многото младежи да се събират в който и да било от двата магазина.

Уважението на Зак към госпожа Торагуд нарасна значително. Той не познаваше останалите две жени, но знаеше, че бяха необходими огромни усилия, за да бъде накарана Бела Холт да промени мнението си за каквото и да било. Очевидно госпожа Торагуд беше жена, която трябваше да се приема сериозно.

— Ще трябва да говорите с Лили за това.

— Разбира се.

— В момента я няма тук.

— Кога можем да ѝ кажем да ви се обади? — поинтересува се Доди.

— Възможно най-скоро.

— Ще ѝ предам, че желаете да се видите с нея веднага щом се върне — обеща Доди.

Докато госпожа Торагуд се обръщаше, за да си тръгне, погледът ѝ се спря на сцената.

— Тук ли пее тя? — попита жената на свещеника.

Зак кимна. Госпожа Торагуд огледа огромната зала.

— Тук сигурно всяка вечер събирате повече хора, отколкото съпругът ми в църквата си. — Очевидно беше, че според нея това не е справедливо.

— Помолете Лили да изпее една песен в църквата — предложи Зак. — Обзалагам се, че така ще удвоите броя на посетителите си в

неделя.

Госпожа Торагуд излезе бързо от заведението, последвана от останалите три жени.

— Какво ще правиш сега? — попита Доди, когато вратата се затвори зад тях.

— Не знам.

— Тя няма да си замине.

— Знам, но трябва да признаеш, че това е най-доброто за нея.

— А дали ще бъде най-доброто и за теб?

— Разбира се. Една грижа по-малко.

Той стана и отиде до сцената. Наистина щеше да бъде най-добре Лили да си замине за Вирджиния. Така вече нямаше да му се налага да се тревожи за нея. Така щеше да може да спре да мрази мъжете за това, че я гледаха. Това започваше да пречи на участието му в игрите. Зак винаги бе играл заради удоволствието и защото беше добър комарджия. Сега откриваше, че се оглежда за други мъже, които изглеждаха твърде заинтересовани от Лили, примамваше ги да играят с него и се опитваше да изпразни джобовете им възможно най-бързо, за да ги накара да си тръгнат. Това беше желание, на което не можеше да устои.

Ако Лили си тръгнеше, това наистина щеше да бъде една грижа по-малко, но тя щеше да му липсва. Тя създаваше повече неприятности от която и да било друга жена, но, по някаква неизвестна на него причина, възраженията му срещу това не бяха толкова силни, колкото бе очаквал.

Сара Торагуд влезе в кабинета на съпруга си, без да чука.

— Миналата седмица бяхме засипани от дарения — каза тя. — Не мога да повярвам, че твоите призиви от амвона са имала такава сила.

Господин Торагуд изглеждаше по-доволен от себе си от обичайното.

— Аз вложих много в тази литургия. Предполагам, че думите ми най-сетне са стигнали до онези грешници. Ако те не се поправят, докато са още на този свят, няма нужда да се опитват да го направят, когато Габриел надует тромпета си.

— Да, скъпи, ти им каза това достатъчно ясно. Но ти и преди си го правил, само че никога с такива блестящи резултати.

— Алкохолът едва ли е единственото нещо, чиито качества се подобряват с възрастта. Защо да не е така и със свещениците?

— Защо не? Най-големите ни дарители са около половин дузина мъже. Нищо не разбирам. Досега дарители са били винаги съпругите им.

Същата нощ на една от масите за игри с карти стана сбиване. Само по себе си, това не беше нещо необичайно. Причината за тази игра обаче съвсем не беше обикновена. Лили бе обявила пред всички, че ще вечеря с онзи, който събере най-много пари за благотворителния фонд на църквата. Когато госпожа Торагуд обяви имената на шестимата най-щедри дарители, мъжете се бяха съгласили да играят на карти, за да определят победителя.

Няколко мини, едно ранчо, две кръчми и една компания за товарни превози бяха сменили притежателите си, когато избухна кавгата. Един от губещите възрази, че не може победителят да държи четири аса, след като той самият има две. Зак им каза, че ще даде повече пари от който и да било от тях, за да могат да си върнат имуществото. Той не смяташе да позволи името на Лили да се разнася из целия град само защото тези мъже бяха такива глупаци.

— Казах ви, че Зак не е толкова порочен, колкото си мислите — беше коментарът на Лили, когато съпругата на свещеника ѝ каза за чека. Лили беше отишла в дома на семейство Торагуд, за да остави още дрехи, дарени от момичетата в кръчмата.

— Но аз все пак не разбирам защо той ни дава пари — каза госпожа Торагуд. — Той не е член на църквата ни. Кракът му никога не е стъпвал там.

— Не мисля, че можете да очаквате от него да се появи и сега — каза Лили.

— Щях да бъда доста странна съпруга на свещеник, ако желаех комарджиите да бъдат част от християнско паство.

— Ако го мислехте, би трябвало да се смятате за много щастлива — отвърна ѝ Лили. — Той прави повече за хората в този град от когото и да било другиго тук.

— Да не би да сравнявате работата му с тази на съпруга ми? — попита госпожа Торагуд намръщено.

— Не, но мога да твърдя, че ако Зак иска нещо да бъде направено, той може да събере повече хора, които да предложат помощта си, отколкото господин Торагуд.

Жената на свещеника нямаше как да обори това твърдение, колкото и отчаяно да ѝ се искаше да го направи. Тя често беше оплаквала неприятната истина, че злото имаше по-голяма власт над хората, отколкото доброто. Тя не се съмняваше, че Зак имаше достъп до огромен брой порочни хора.

Недоволството на госпожа Торагуд се засили, когато тя научи, че Зак все още не беше провел обещания разговор с Лили. Тя би го провела лично, но Лили бе показала ясно изразена нетърпимост към хората, които критикуваха поведението ѝ или ѝ казваха какво да прави. Тя категорично отказваше да позволи на когото и да било да говори лоши неща за Зак Рандолф в нейно присъствие. Госпожа Торагуд не беше страхлива, но беше разумна жена. Тя знаеше, че трябваше да намали платната си и да изчака да задуха по-благоприятен вятър.

Два изстрела откъм улицата нарушиха внезапно концентрацията на Зак. Той тръшна картите си върху масата и изтича през залата. Когато отвори вратата, той спря внезапно.

На земята лежаха окървавени двама души. Единият се намираше на тротоара, а другият — на улицата. Един бърз преглед му показва, че раните им са сериозни, но не са смъртоносни.

— Защо, по дяволите, кървите на прага ми? — попита Зак.

— Мръсното копеле стреля по мен — каза единият от мъжете. — Дори не ме предупреди. Просто излезе след мен и стреля.

— Защо?

— Нарекох го долен, миризлив като скункс лъжец.

— Това обикновено е достатъчно, за да накара кръвта на един мъж да кипне — отбеляза Зак.

— Той не трябваше да казва такива неща за госпожица Лили.

Зак се вцепени на мястото си.

— Какво е казал? И недей да викаш така, че да те чуе цялата улица.

— Не мога да изрека отново тези думи — отговори мъжът. — Казах му, че ако ги повтори, ще го убия.

— На мен ми се струва, че той се е опитал да те застреля в гръб.

— Какво друго може да се очаква от мъж, който се осмелява да оплюва ангел като госпожица Лили?

Отначало Лили се разсърди, когато Зак ѝ каза, че тази вечер не може да излезе на сцената. Дори чувството ѝ за вина, което я бе обзело при думите му, че би било добре поне една вечер да мине без сбивания или стрелба, не можеше да я накара да приеме забраната му.

Лили най-сетне бе осъзнала, че у нея имаше нещо необуздано. На нея ѝ харесваше да пее, да танцува, да усеща, че има власт над мъжете, и да знае, че тези едри, брутални господари на света бяха готови да направят буквално всичко, за да ѝ угодят. Лили предполагаше, че това беше скритият корен на греха, който баща ѝ бе забелязал у нея преди много години. Сигурно това беше и причината, поради която той я бе наблюдавал толкова отблизо и я бе обещал за съпруга на Йезекия.

Първоначално тя се бе разтревожила от това свое откритие, но с всеки изминат ден не се случваше нищо ужасно и тя бе започнала да се отпуска. И да се радва на успеха си. Лили не бе изпитвала подобно нещо никога през живота си. Трудно ѝ беше да не иска повече.

Което и беше причината тя да бе толкова сърдита на Зак.

Той ѝ бе казал, че иска да говори с нея за бъдещето ѝ. Това звучеше застрашително. Зак не бе споменавал бъдещето ѝ от дни, макар за нея да бе очевидно, че много му се искаше да го направи. Това беше като огромно езеро, което се образуваше зад висок язовир. Очевидно тази вечер язовирната стена щеше да се скъса. Лили беше решена да не позволи водата да я отнесе.

Тя нямаше намерение да прекара остатъка от живота си, пеейки в „Малкото райско кътче“, но и не смяташе да се отказва, преди да си намери по-добра работа.

За капак на всичко, Зак се държеше, сякаш не беше на себе си. На нея ѝ се струваше, че той се опитва да я успокои, да ѝ върне доброто настроение. Когато започваше да се държи по този начин,

Лили не му вярваше. Когато мина покрай кабинета му и Зак я повика да влезе, тя разбра, че предстои да се случи нещо сериозно.

— Тук не можем да говорим — каза Зак. — Вземи си някаква топла връхна дреха. Нощем над водата е доста студено.

Доди ѝ подаде един дебел шал.

— Над водата?

— Ще те заведа на вечеря на една яхта в залива.

Лили бе обзета от противоречиви чувства. Като всички живеещи в планините, тя изпитваше вродено недоверие към големите пространства, изпълнени с дълбока вода. Идеята да се мята над вълните в някаква лодка не ѝ се струваше твърде привлекателна. Пътуването с ферибота ѝ стигаше. Това, че някой можеше да се наслаждава на вечерята си, докато се намираше на борда на движещ се плавателен съд, ѝ се струваше невероятно.

Лили не каза нищо. Тя предпочиташе да се опита да преплува залива в най-широката му част, вместо да покаже на Зак, че се страхува от нещо. Не знаеше защо това имаше толкова голямо значение за нея, но нямаше намерение да го допуска.

Кеят не беше далеч, но Лили се радваше, че Зак бе избрал да я заведе дотам с такси. Така нямаше да има достатъчно време да се тревожи какво щеше да ѝ каже той. Когато таксито тръгна по кея, тя почувства нервност. Копитата на коня удряха глухо по дървените дъски, но тя се тревожеше повече от скърцането на дъските при преминаването на двуколката върху тях. Вълните се разбиваха шумно под колоните, които държаха кея над водата.

Лили почти изпита облекчение, когато стигнаха до яхтата.

— Не виждам мачти — каза тя. — Кой ще гребе?

Зак се разсмя.

— Ти си стояла в планината твърде дълго. Тази яхта се задвижва от парен двигател. Той е шумен, така че ще ни проглуши ушите, докато вечеряме.

Лили си помисли, че ако двигателят беше като на влака, шумът щеше да бъде оглушителен, но не каза нищо. Не ѝ остана обаче време да се тревожи за шума. Яхтата бавно започна да се отдалечава от кея и градът прие нов облик. Лили се втренчи в светлините на брега, които ставаха все по-малки с всяка измината минута.

— Всичко изглежда толкова малко — каза тя на Зак. — Светлините ми приличат на светулките, които хващах, когато бях малко момиче.

Скоро яхтата се отдалечи от брега и Лили усети студения морски вятър. Тя потрепери и се уви по-плътно в шала, който ѝ беше дала Доди.

— Красиво е — каза тя, — но сега разбирам защо толкова малко се наслаждават на гледката.

— Защо? — попита я Зак.

— Защото се страхуват да не замръзнат, да не бъдат издухани зад борда или да не се загубят в тъмнината.

— Искаш ли да се върнем?

— Не. — Това беше лъжа, но тя не искаше да му каже истината.

Лили изпита огромно облекчение, когато разбра, че ще вечерят под палубата.

— Долу не е толкова приятно — извини се Зак, — но на палубата вятърът буквално издухва храната от чиниите.

— На мен ми е удобно — отвърна тя, като се стараеше да прикрие облекчението си.

Вечерята беше чудесна. Лили беше свикнала с вкусотиите, които готвеше главният готвач в заведението, но тази вечер за пръв път ѝ се случваше да яде омари.

Удоволствието от вечерята ѝ обаче беше притъпено от съзнанието, че Зак я бе довел тук с точно определена цел. Тя не знаеше каква точно беше причината за това, но не мислеше, че беше нещо приятно. Изглежда, че и на Зак не му беше много приятно. По време на вечерята той поддържаше разговора, но без обичайната доза шеги. Зак ѝ се струваше напрегнат, сякаш се насилваше да я забавлява.

Въпреки това на нея ѝ харесваше под палубата. Яхтата беше закотвена в едно малко заливче. Вълнението беше толкова слабо, че Лили скоро забрави, че се намира в океана. Ако не гледаше през прозорците, нямаше как да забележи залива. Храната се готвеше пред очите им върху няколко триножника. Горещината от въздуха стопляше каютата, а комбинацията от топлина и добра храна беше толкова отпускаща, че Лили едва успяваше да държи очите си отворени.

Тогава Зак ѝ зададе въпроса, който бе възнамерявал да ѝ зададе още от самото начало.

— Какво мислиш за бъдещето си?

Лили подскочи на мястото си.

— Какво за него?

— Какво смяташ да правиш? Вече видя почти всичко, което можеше да видиш в Сан Франциско. Време е да започнеш да си мислиш да се върнеш у дома.

— Няма да се върна там — заяви Лили. — Мислех, че вече си разбрал това.

— Мислех, че си избягала, за да не ти се налага да се омъжиш за онзи свещеник. Досега би трябвало роднините ти да са разбрали.

— Изобщо не си ме разбрал. Точно това беше причината да напусна дома си — отвърна Лили, раздразнена, че мъжете изглежда свързваха живота на една жена само с брака ѝ с един или друг. Те сякаш не разбираха, че дори ако една жена искаше да бъде съпруга и майка, тя искаше да чувства, че самата е личност. — Може би вината не е само твоя — съгласи се тя. — Признавам, че когато дойдох тук, си мислех само за това, че трябва да избягам от баща си и от Йезекия. Но сега нещата стоят по различен начин. Осъзнавам, че не мога да прекарам остатъка от живота си в Салем, най-малкото пък като дъщеря на баща си. Имам твърде много идеи, които биха накарали хората — и най-вече татко — да се чувстват неудобно.

— И какви са те?

— Като например да имам своя собствена работа. Харесва ми да имам свободата да разполагам сама със свободното си време. Мама е на четиридесет и шест и не е прекарала нито минута от живота си, без някой мъж да ѝ казва какво да прави. Не искам да кажа, че няма да желая да задоволявам желанията на съпруга си, но искам също така да мога да задоволявам и собствените си желания. Харесва ми да пея нови песни, да променят танците, или да решавам сама каква нова рокля да нося. Знам, че това са дребни неща, но никога преди не съм се чувствала така, сякаш съм постигнала нещо. Всичко, което правех, беше планирано от някой друг.

— Значи ти искаш да се омъжиш, да имаш семейство и да вършиш всичко, което трябва да върши една съпруга и майка?

— Не веднага, но някой ден. Но аз не искам да се омъжа за човек, който си мисли, че съм негова собственост и че ще върша безропотно всичко, което той ми нареди. Не искам той да си мисли, че е единственият, който може да поставя изисквания. Нямам намерение да се омъжвам за случаен човек. Ако той не отговаря на моите изисквания, може да върви да се предлага на някоя друга.

Зак се разсмя.

— Говориш опасно. Това не се смята за добра черта у една жена. Винаги ли си била такава?

— Да, но никой не ми обръщаше внимание. Татко казваше, че говоря така само за да го ядосвам. Мама смяташе, че обичам да шокирам хората. Братята ми мислеха, че съм откачена. Нямам друг избор, освен да избягам от всички тях.

— Може и така да е, но оттук няма да стигнеш там, където искаш — каза Зак.

— Не те разбирам.

— Трябва да избягаш и от мен.

— Все още не те разбирам.

Но истината беше, че тя го разбираше напълно. Лили отдавна знаеше, че Зак нямаше особено високо мнение за себе си. Тя осъзнаваше, че това беше част от причината той винаги да говори толкова много и винаги да разсмя хората. Той просто не искаше никой да го опознае отблизо. С момичетата се държеше напълно делово. Единствено Доди успяваше от време на време да проникне през защитните му бариери, но не много надълбоко.

— Ако се мотаеш около мен, няма да намериш съпруга, който търсиш. „Малкото райско кътче“ се намира в края на Барбари Коуст, най-необузданата част на който и да било град, с изключение на областта Тендърлойн в Ню Орлиънс. Нарочно го създадох на това място. Знаеш ли защо? Защото исках да привлекам комарджии, които са готови да изгубят и последния си долар заради играта.

— Но Доди казва, че при теб идват и мъже от най-добрите семейства в Сан Франциско.

— При мен идват най-лошите мъже от най-добрите семейства, онези, които не могат да задържат работата си, които се виждат често с любовниците си, отколкото със съпругите си, които вероятно не биха познали собствените си деца, ако ги срещнат на улицата. В

моето заведение идват отрепките на обществото. Ти не само че няма да срещнеш подходящ мъж там, но и ако не се махнеш скоро, ще си създадеш репутация, която ще те отлъчи от обществото.

— Това не ме интересува.

— Само така си мислиш. Сега на теб ти е забавно. Всичко е толкова ново и вълнуващо, но това няма да продължи. Нито за теб, нито за другите момичета. Не си ли забелязала колко бързо си тръгват те?

— Да, но...

— Повечето от тях са като теб. Те идват в очакване на нещо прекрасно. Скоро обаче осъзнават, че зад блясъка и вълнението няма нищо. Скоро те виждат, че хората, които посещават „Малкото райско кътче“, се опитват да избягат точно от живота, който момичетата търсят, затова при първия удобен случай те се омъжват и напускат.

— А ти?

— Аз обичам вълнението. За мен картите са като живо същество. Играта, рискът, вълнението са по-добри от всяка жена. Не ми се налага да се тревожа за онова, което правя, казвам или мисля. Не ми се налага да се тревожа, че мога да съсия репутацията на жена си, да прогоня приятелите ѝ или да дам на децата си име, което ги представлява зле в обществото. За твое щастие семейството ми има добри връзки. Току-що получих писмо от Мадисън. Той ще се мести тук след около месец. Двамата с Тайлър могат да те представят почти на всеки, който има някакво положение в този град. Дори и Джордж, и Джеф идват понякога тук. Ако те не познават някого, значи не си струва да го познаваш и ти.

— Не искам да ме представят на група непознати само защото са богати — възрази Лили.

— Не съм казал нищо за богатство — поправи я Зак. — Но ако са такива, толкова по-добре. Говоря ти за хората, които госпожа Торагуд би одобрила. Баща ти не е единственият човек, който не одобрява начина ми на живот. Това важи и за повечето хора в този град. Те не одобряват Доди и всички останали, които работят тук. Трябва да напуснеш заведението и да забравиш за нас. Ние ще ти донесем само лошо.

— Защо имаш толкова ниско мнение за себе си? — попита го Лили.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Това беше вярно и същевременно не беше. На Зак обаче щеше да му бъде трудно да ѝ го обясни. Той дори не беше сигурен, че сам разбира, достатъчно. Това беше просто едно чувство, което си стоеше на същото място, откакто Зак се помнеше.

— Ние не говорим за това какво мисля аз — отвърна Зак, като осъзнаваше, че така избягва да отговори на въпроса ѝ, — а за това какво мислят хората, чието мнение има някакво значение. Те нямат нищо общо с комарджии, пък било то и с такива, които се стремят да поддържат почтени заведения. Но най-малко от всичко одобряват жените, които работят за нас. Няма смисъл да си губиш времето, като ми казваш, че това не е честно. Така е, но аз не мога да променя това по никакъв начин.

Лили мълчеше. Зак знаеше, че тя обмисля думите му, по изражението на лицето ѝ отгатваше, че ѝ е трудно да го разбере.

— Няма да се опитвам да те убедя да се върнеш обратно във Вирджиния, въпреки че обещах на госпожа Торагуд да го направя. Това би било най-доброто за теб, но аз разбирам защо не искаш да го направиш. Аз избягах от дома си по подобни причини.

— Значи разбираш...

— Разбира се. Защо си мислиш, че не те върнах в Салем веднага? Знаех, че правя грешка, но освен това знаех, че нямаше да ми бъде приятно да живея при Джордж и Роуз до края на живота си. Аз ги обичам много, но не можех да остана при тях.

— Защо тогава ме отпращаш?

Тя знаеше, че Зак не се шегува този път. Досега Лили бе успявала да се оправи с него, но не и този път. Цялата тази вечер — яхтата, вечерята, сериозното му изражение — предвещаваха края. Лили можеше да откаже да направи онова, което Зак искаше от нея, но това нямаше да ѝ позволи да продължи да пее в „Малкото райско кътче“. Тя можеше да се върне у дома си, да се върне при Бела, или да

отседне при Тайлър, но повече не можеше да има нищо общо с живота в кръчмата на Зак.

— Защото ти не си като мен и Доди. Ти всъщност не се различаваш от семейството си. Ти вярваш в същите неща, в които вярват и те. Искаш същия живот, какъвто искат и те. Единствената съществена разлика е, че ти искаш с теб да се отнасят като с човек, а не като с вещ. Ти ще искаш съпругът ти да се връща всяка вечер у дома и да си ляга с теб. Сърцето ти ще се пръсне, ако той дори си помисли да прекара нощта на друго място. Ти ще очакваш от него да ходи на църква и да се занимава активно с общественополезна дейност.

— И какво лошо има в това?

— Нищо, но ти не можеш да намериш такъв мъж в „Малкото райско кътче“.

— Ти си там.

Зак се изсмя.

— Спри да ми се противопоставяш, Лили. Ти принадлежиш на един друг свят, различен от моя. Нищо не може да ни събере заедно.

— Ами всичко, което си направил за другите момичета?

— Това не се брои. Аз го правя за неподходящите жени. Но това не е всичко. Поглеждала ли си какво има на улицата? Кръчми, игрални зали, публични домове, дупки, в които мъжете биват упоявани и когато се събудят, откриват, че се намират на някакъв кораб и пътуват за Китай. Това е моето работно място, това са хората, с които се срещам ежедневно. Аз очевидно приличам на баща си, като ми липсват само няколко от най-лошите му навици. Аз не съм човек, когото една почтена жена би трябвало да познава.

— Това е смешно. Ти си също толкова добър, колкото и всеки друг мой познат, включително и семейство Торагуд.

Зак не знаеше какво трябваше да се случи, за да може Лили да види истинската му същност. Тя беше взела решението си и нищо не можеше да я накара да го промени. Поне решението ѝ беше в негова полза. Хубаво беше да знае, че има поне един човек, който вижда само добри неща у него. Това не променяше нищо, но го караше да се чувства по-добре.

Това негово чувство обаче нямаше да помогне на Лили.

— Благодаря, че мислиш така за мен — каза Зак. — Ще се погрижа за преместването ти в хотел „Палас“ още утре сутринта.

Дейзи и Тайлър ще се грижат за теб.

— Не мога да си позволя да отседна там, дори ако продължа да работя в кръчмата.

— Не се притеснявай. С теб ще се отнасят като с член на семейството. Освен това те бързо ще ти намерят и работа като бавачка или дамска компаньонка.

— А ако не се преместя?

— Нямах избор. Госпожа Торагуд дойде при мен заедно със своите поддръжнички. Не разбираш ли какво означава това?

Лили поклати глава.

— Това означава, че те ти дават последен шанс да се спасиш. Ако им откажеш, ще ти обърнат гръб.

— Досега не са ми помогнали с нищо.

— Госпожа Торагуд е убедила Бела да те върне в пансиона си. Госпожа Уелборн и госпожа Чикали са готови да те наемат по на половин работен ден всяка. Според мен трябва да им кажеш да вървят по дяволите и да отидеш направо в „Палас“, но решението си е твое.

— Предпочитам да продължа да се занимавам с онова, което върша сега.

Защо не се отказваше? Не осъзнаваше ли, че това беше също толкова трудно за него, колкото и за нея? Ако тя отстъпеше пред неизбежното, щеше да улесни много и двамата им.

— По дяволите, Лили. Помисли. Мъжете играят хазарт заради теб. Стрелят се на улицата заради теб. Още малко и името ти ще се превърне в нарицателно в тази част на града. Няма да има никакво значение каква си в действителност. Единственото, което има значение, е какво ще кажат за теб хората. Знам, че ти ми доведе стотици нови клиенти, но щеше да бъде твърде егоистично от моя страна да те оставя да работиш при мен. Знам, че ако си тръгнеш, ще печеля по-малко, но да те задържа означава да те съсипя.

Лили го погледна с упорито изражение. Дори на слабата светлина Зак успя да забележи, че тя е ядосана и едва успява да се сдържа да не избухне.

— Знам, че това не ти харесва и не те обвинявам, но нямаш друг избор.

Тя не му отговори, а продължи да го гледа обидено. Зак си помисли, че тя всеки момент ще се разплаче. Ако го направеше, щеше

да му се наложи да скочи през борда и да заплува към брега. Зак не можеше да понася сълзи. Ако Лили се разплачеше, той сигурно щеше да ѝ обещае всичко, което тя поискаше, и това щеше да го постави в положение, много по-незавидно от сегашното.

— Мисля, че трябва да се преместиш в „Палас“ веднага щом се приберем. Но каквото и да решиш, най-късно до утре трябва да напуснеш заведението. Няма смисъл да отлагаме това повече.

Лили не отговори, а остана да седи втренчена в ръцете си. Това накара Зак да се почувства като негодник. Той с удоволствие би извил врата на госпожа Торагуд затова, че го беше въвлякла в тази ситуация.

Не, той сам си беше виновен за всичко, тъй като не се беше погрижил по-добре за Лили още от самото начало. Може би не би успял да я принуди да се върне във Вирджиния, но би могъл да ѝ помогне повече отколкото Бела Холт. Поне би могъл да ѝ намери добра работа.

Въпреки това Зак не можеше да се обвинява за всичко. Не беше порочно или неморално да иска да задържи Лили, защото я харесваше, защото компанията ѝ му беше приятна, или защото искаше да бъде близо до нейната невинност.

Може би точно това беше проблемът. Зак никога не бе срещал някой толкова чист, колкото беше Лили, някой толкова неспособен да вижда нищо друго, освен добро в другите. Това го удивяваше, възмущаваше го, плашеше го до смърт. Досега тя бе успяла да оцелее, но това си беше истинско чудо.

Зак не можеше да се зальгва, че я държи край себе си, за да я защитава. Той я беше оставил да отиде при Бела. Беше ѝ позволил да започне да танцува. Беше я оставил да се нанесе да живее в кръчмата. Ама че защитник беше.

Тогава какво, по дяволите, изпитваше към нея? Проклет да беше, ако знаеше, и това го притесняваше повече от всичко друго.

— Можем ли да се качим на палубата? — попита го Лили.

— Мислех, че ти е студено.

— Вече не.

Зак ѝ помогна да се качи по тесните стъпала. След толкова дълго седене ходенето беше малко трудно, особено след като яхтата се полюшваше леко върху вълните.

Нощното небе беше удивително ясно. Един ферибот се отдели от кея. Ярки светлини блестяха по множеството докове и хвърляха меки, трептящи отблясъци върху повърхността на водата. Улиците на града по стръмните хълмове блестяха като звезди. От другата страна на залива светлините на Бъркли им намигваха от високите склонове. Тъмните, замъглени очертания на земната маса и черното небе над главите им оставяха мистичното чувство за самота и безкрай.

Лили носеше шала си, но не го уви около раменете си. Тя тръгна направо към перилата.

— Толкова много вода. Трудно е човек да си представи, че може да има толкова много вода. — Тя се обърна, за да погледне към океана. — Някога питал ли си се какво има там, от другата страна на океана, където погледът ти не стига?

— Виждал съм достатъчно китайци в Сан Франциско и мога да си представя.

— Китай не е целият свят. Нито пък Индия. Нито пък Отоманската империя. Има толкова много други държави, а аз не съм виждала нито една от тях.

— Повечето от тях няма да ти харесат — каза Зак.

— Откъде знаеш?

— Там не обичат жените да имат твърде много свобода. На някои места дори не позволяват на жените да излизат от домовете си.

Лили се обърна с лице към него.

— Да не би да се опитваш да ме накараш да мисля, че баща ми все пак не е чак толкова лош?

— Не, но истината е, че той не е чак толкова лош. Той може би е свикнал да командва, но те обича.

— Откъде знаеш всичко това? — попита тя.

Зак се разсмя. Хората винаги се учудваха, когато се окажеше, че един комарджия знае нещо друго, освен как да играе на карти.

— Джордж се погрижи да получа най-доброто образование, за което може да се плати с пари. Той дори ме изпрати в Харвард, преди да избягам в Ню Мексико и да заседна при Тайлър по време на една снежна виелица. Пък и тук пристигат кораби от цял свят. Човек може да научи много само като слуша разговорите на моряците.

Зак отиде до Лили при перилата. Вятърът се засилваше, но тя не си сложи шала. Лили се обърна с лице към него и опря гръб в

перилата.

— Защо ме доведе тук? Можеше да ми кажеш всичко това и в кръчмата.

— Вече ти казах. Искях да прекарам една спокойна нощ.

— В такъв случай можехме да се качим на втория етаж, да отидем в някое друго заведение или у госпожа Торагуд. Има хиляди други места, където можехме да отидем. Защо избра точно яхта? Това обикновено се смята за романтичен жест, а аз не съм сигурна дали ти изобщо ме харесваш. Сигурна съм само в това, че ме смяташ за главоболие. Не се опитвай да го отричаш. Няма смисъл да се опиваш да ми го спестяваш, за да не нараниш чувствата ми. Знам, че съм ти в тежест, още от мига, в който се появих в този град. Не съм искала да стане така. Имах добри намерения, но нещата не се наредиха така, както очаквах. Всички тези мъже продължаваха да ме следват навсякъде и всички започнаха да ме отбягват. Така и не разбрах защо.

— Наистина ли не си разбрала?

— Не. Те не правеха нищо лошо. Ако някой е трябвало да се дразни, то това бях аз. О, знам, че не се смята за прилично една жена да говори с непознати мъже, но нищо не се случи. В интерес на истината, за мен сигурно е по-зле да се намирам на тази лодка сама с теб.

— Аз съм ти братовчед. Пък и екипажът е с нас.

Лили се обърна с лице към водата.

— Предполагам, че няма смисъл. Ти най-после ще се отървеш от мен. Затова ли ме доведе тук — за да ме нахраниш с хубава храна, да ми покажеш този прекрасен изглед? Така ли смяташе да омекотиш удара, за да не се почувствам толкова грубо отхвърлена?

— Не съм имал такова намерение.

— Защото ако е било така, трябва да ти кажа, че не успя. Никога през живота си не съм се чувствала толкова отблъсната. Ти дори не мислиш, че съм красива.

Зак я хвана за ръцете и я обърна към себе си.

— Ти си луда. Всички мислят, че си красива. Невероятно красива. И ужасно добра. За какво си мислиш, че са всичките тези сбивания? Никой не прави такива неща за друга жена. Едва ли не си забелязала това.

— Ти не смяташ, че съм красива.

— Напротив.

— Лъжеш. Ти нито веднъж не си се опитал да ме прелъстиш. Дори не си искал да ме целунеш.

Зак не каза нищо. Той се бе втренчил в нея и се питаше какви лица щяха да бъдат следващите й думи.

— Едва ли си мислиш, че съм толкова наивна, че да не знам за какво е цялата тази бъркотия. Дори в Салем жените биват прелъстявани и им се налага да се омъжат, защото са забременели. Освен това хората там се целуват. Не и татко. Той казва... няма значение какво казва. Но аз съм виждала как го правят. Изглежда, че им е доста приятно. Веднъж попитах за това Мери Бет — една от приятелките ми, и тя каза, че това е едно от най-прекрасните неща на света.

— Никой ли не те е целувал?

— Не.

— Нито дори безценният ти Йезекия?

— Той е съгласен с татко, че един свещеник трябва да...

— Знам какво мисли той по въпроса. Този студен шаран някога държал ли е ръката ти?

— Не.

Зак протегна ръце и Лили сложи своите в неговите. Ръцете му бяха големи и силни. Тя усети натиска, когато пръстите му се затвориха около нейните. Чувството да бъде докосвана й беше приятно. Тя осъзна, че баща й никога не я бе докосвал, за да й покаже обичта си. Нито един младеж не се бе осмелил да я докосне дори с пръст.

— Не ме пускай — каза тя, когато усети как натискът върху пръстите й отслабва. — Харесва ми. Обичайно ли е за хората да се докосват често? — Досега Лили никога не беше мислила за това, но не си спомняше да бе виждала много хора да се докосват.

— Някои хора се докосват постоянно. Други не толкова често. Зависи какво им харесва.

— Аз мисля, че би ми било приятно да ме докосват — каза Лили. — Това означава ли, че съм лоша?

— Не и според мен. Разбира се, аз не мисля, че госпожа Торагуд би одобрила това.

— Не ми пука за госпожа Торагуд.

Това си беше истина. Лили никога не се беше интересувала от мнението на госпожа Торагуд и не разбираше защо Зак се тревожеше толкова много, какво щеше да каже жената на свещеника.

— Това може да ти прозвучи ужасно — каза тя, като не смееше да го погледне в очите, — но би ли ме прегърнал през кръста? Веднъж видях Мери Бет и Сам да го правят. На нея, изглежда, ѝ харесваше много.

Зак я погледна учудено.

— Не трябва да го правиш, ако не искаш. Просто си помислих, че може да бъде хубаво, и след като не познавам никого, когото да помоля...

Тя нямаше смелост да го погледне в очите и дори не знаеше откъде беше събрала кураж да го попита.

— С удоволствие — каза Зак. — Но трябва да се увиеш в шала. Става студено.

Лили не усещаше студа. Вълнението я затопляше от главата до петите.

Прегръдката на Зак беше колеблива. Лили се зачуди дали той не иска да я прегръща и дали тя не вършеше нещо лошо, като искаше това от него.

— Трябва да се отпуснеш и да се наведеш малко към мен — каза тихо Зак.

Лили не бе осъзнала, че е толкова вцепенена. И уплашена. Ами ако Зак правеше това само защото тя го беше помолила? Сега тя осъзна, че искаше той да я прегърне. И то не защото никога досега не я бяха прегръждали, а защото бе искала точно това още от мига, в който го беше видяла за първи път.

Време беше да си признае факта, че тя си падаше по Зак още от момента, в който се беше запознала с него. Досега Лили не бе осъзнавала това, но би ѝ било невъзможно да се влюби в Йезекия или в друг мъж. Тя беше дошла в Калифорния, защото подсъзнателно бе знаела, че трябва да си отговори на въпроса за Зак, преди да направи нещо друго.

Само че тя не бе разбрала отговора, когато го беше получила. Тя беше влюбена в Зак Рандолф и не можеше да си тръгне, без да получи някакво доказателство, колкото и малко да беше то, че той поне я харесва.

Хората не обичаха, защото любовта беше нещо разумно. Ако беше така, тя щеше да обича Йезекия. Те не обичаха и защото някой искаше това от тях. Ако беше така, Зак щеше да обича Доди. Любовта беше нещо случайно. Но в техния случай, изглежда, че беше несподелена.

Лили се беше влюбила в Зак Рандолф, но той не беше влюбен в нея. Много лошо планиране от страна на някого.

Лили се наведе към него. Харесваше топлината му. Харесваше силата, която той излъчваше. Харесваше ръста му. Нямахше нищо против, че беше с двадесет и пет сантиметра по-ниска от Зак. За да го погледне в очите, ѝ се налагаше да извие врат нагоре, но тя беше готова да прави това с радост, само и само за да чувства ръцете му около себе си, да се чувства защитена и в безопасност.

Лили трябваше да си напомни, че в момента не беше защитена и в безопасност. Той я прегръщаше само защото тя го беше помолила. Утре Зак щеше да я накара да си тръгне.

— Ще ме целунеш ли?

Лили не можа да повярва на ушите си. Не беше възможно наистина да беше поискала Зак да я целуне! Тя се изненада, че нощното небе не почервения от възмущение от думите ѝ.

— Защо искаш такова нещо от мен?

— Никога не са ме целували. Ако ще трябва да се ожения за някой богат и почтен мъж, той може би също ще си мисли, че е хубаво човек да не се поддава на плътските изкушения. Така никога няма да разбере какво е да бъда целувана.

— Няма мъж, който да се ожени за теб и да устои на плътските изкушения.

— Йезекия може.

— В такъв случай той вече е мъртъв, но не го знае.

Зак не искаше да я целува. Затова и бавеше решението си. Е, това не трябваше да я изненадва. Никой друг не бе пожелал да я целуне. Може би всички онези момчета не се бяха страхували от баща ѝ. Може би те просто не бяха искали да я целунат.

— Не съм мъжът, който би трябвало да те целуне за първи път — каза Зак. — Това е нещо, което трябва да споделиш с момче, което е също толкова невинно като теб, което е толкова омаяно от красотата ти, че дори не може да мисли за това, което върши.

— Ти не можеш ли да го направиш? Предпочитам да бъда целуната от мъж с опит.

Не. От изражението му беше очевидно, че той не можеше да го направи. Но той изглеждаше, сякаш наистина съжалява за това.

— Опитът не може да замени истинските чувства.

— Знам, че не ме харесваш, но...

— Това не е вярно. Харесвам те много, повече отколкото би трябвало.

— Тогава защо ти е толкова трудно да ме целунеш?

— Трудно ми е да не те целуна.

— Но аз искам да го направиш. Аз...

— Може да ми хареса толкова, че да не искам да спра.

Лили не знаеше защо Зак смяташе, че нощта е толкова студена. На нея ѝ се струваше, че е твърде горещо.

— Значи ме харесваш. И мислиш, че съм красива?

— Винаги съм смятал, че си красива. Всички мислят така. Трябва само да чуеш Доди.

— Не ме интересува какво казва Доди. Интересува ме само какво казваш ти.

— А не трябва. В Салем нямаше ли някое момче, което да си харесвала повече от останалите? Може би ако...

— Мислиш ли, че ако бях намерила някого в Салем, вече нямаше да съм омъжена за него? — прекъсна го Лили. — Спри да си измисляш извинения и ме целуни.

Зак я погледна по много странен начин. За миг Лили си помисли, че се е държала твърде откровено. Мъжете обичаха да правят първата крачка. Дори при най-малкото съмнение, че някоя жена се опитваше да ги свали, те побягваха като подплашени елени. Но тя сигурно беше шокирала Зак твърде силно, защото той я прегърна и я целуна.

Не по устните, както бе очаквала тя. Той е целуна по крайчеца на носа. Усещането беше странно, но ѝ хареса. След това той я целуна по очите. Това беше нещо, което Сам не бе правил с Мери Бет. Лили се запита какво ли щеше да каже приятелката ѝ, ако разбереше за това.

На Лили ѝ харесваше да бъде целувана, докато е затворила очи. Зак беше обвил ръце около нея и това също ѝ харесваше. Той беше толкова силен и тя се чувстваше толкова защитена. Лили плъзна ръце

около врата му. За миг тя се уплаши, че е твърде смела, но вече се бе показала като достатъчно безсрамна, така че това нямаше значение.

След това тя си напомни, че Зак бе използвал и изоставил много жени. Той вероятно предпочиташе тях. Сигурно жените, които най-малко познаваше, бяха срамежливите, изчервяващи се, нервни девственици. Лили беше уверена, че жените, с които беше свикнал Зак, можеха да измислят нещо по-стимулиращо от това да увият ръце около врата му.

Сега той целуваше ушите ѝ. По гърба на Лили преминаха тръпки. Тя не мислеше, че Сам е правил това с Мери Бет. Едва ли приятелката ѝ щеше да пропусне да се похвали с нещо толкова приятно. Лили усещаше дъха на Зак в ухото си и по косъмчетата на врата си и тялото ѝ сякаш се разтопи. Тя бе мислила, че целуването се състои само в няколко мляскания по устните и толкова.

След това Зак я целуна по устните и това изобщо не беше като няколко мляскания.

Първо той докосна съвсем леко устните, заигра се с ъгълчето на устата ѝ, захапа леко долната ѝ устна. След това навлажни устните ѝ с върха на езика си. Бавно и последователно. Устните му бяха топли и меки, нежни и настоятелни, твърди и влажни. Лили не бе знаела, че устните ѝ могат да бъдат толкова чувствителни. За една толкова обикновена част от тялото ѝ те криеха истинско съкровище от чувства.

Тя беше уверена, че ако Зак не я държеше в прегръдките си, сигурно щеше да се стопи. Малки електрически експлозии разтърсваха всяка част от тялото ѝ. Едновременно ѝ беше студено и горещо, едновременно беше ужасена от това, което се случваше с нея, и искаше повече.

Тя усещаше ръцете му на гърба си да я придържат близо към тялото му. Невъзможно ѝ беше да не усети притискането на гърдите си в неговите. Лили не само никога не беше целувана, но и тялото ѝ никога не се беше докосвало до тялото на мъж.

Чувства, усещания и желания, каквито тя не беше изпитвала досега, се събудиха от дългия си сън и изплуваха на повърхността на съзнанието ѝ. Цялото ѝ същество беше врхлетяно от чувства, които бяха не само нови, но и изключително възбуждащи. Някаква течна горещина сякаш се изливаше от дъното на душата ѝ и заливаше цялото ѝ тяло.

Тогава Зак залепи устни плътно върху нейните и Лили бе разтърсена от главата до петите. Интимността беше шокираща и възбуждаща. В този момент Зак сякаш ѝ принадлежеше, както и тя на него. Лили осъзна, че отвръща на целувката му. Тогава езикът му нахлу в устата ѝ и Лили изпита увереност, че огнената буря, която бушуваше в нея, ще я погълне и ще остави след себе си само пепел и дим. Двамата се отделиха един от друг.

Отделянето беше рязко и разтърсващо. Лили имаше чувството, че внезапно е била отделена от източника на живота си. Сърцето ѝ биеше твърде учестено и тя едва си поемаше дъх. Виеше ѝ се свят и тя изпита благодарност, че океанът беше толкова студен. Хладината ѝ помогна да се опомни бързо.

Лили се изненада, когато забеляза, че Зак изглеждаше също толкова разтърсен, колкото беше и тя. Дишането му беше тежко и на пресекулки. Дори в тъмнината тя усещаше напрежението, което бе обхванало тялото му.

След дълга пауза, по време на която дишането му бавно се нормализира, тялото му се поотпусна.

— Сега вече не можеш да твърдиш, че никога не си била целувана.

— Благодаря. — Гласът ѝ беше дрезгав шепот.

След всичко, което се бе случило току-що с нея, тези думи ѝ се сториха глупави. Те не само че не бяха подходящи, но и не отразяваха онова, което Лили изпитваше. Но това беше нещо, което беше най-добре да запази за себе си. Това беше краят, а не началото.

— Време е да се връщаме — каза Зак.

— Не можем ли да останем още малко? Нощта е толкова красива, а и градът изглежда прекрасен оттук.

— Става студено.

— Ще се увия в шала. Нека да не си тръгваме още.

— Добре. Но нека поне да седнем. Така ще мога да те завия с одеяло.

Лили му позволи да я настани в една седалка, вградена в палубата в задната част на лодката. Зак започна да я увива в най-голямото одеяло, което тя беше виждала някога.

— Седни до мен — каза тя и протегна ръка към него. — Сама няма да ми бъде забавно.

Той уви одеялата около двама им. Лили се сгуши до него и Зак уви едната си ръка около кръста ѝ. Тя предположи, че това е една братска прегръдка, но тъй като никога преди това не беше правила такава нещо, се почувства доволна.

— Всичко изглежда толкова голямо — каза Лили. Тя гледаше към океана и планините от гранит, които оформяха входа на залива. Зад тях се простираше безкрайният океан, отвъд който се намираха далечните, екзотични страни, които тя дори не можеше да си представи. Звездите над главата ѝ също нямаха край. Луната, която висеше ниско над хоризонта, хвърляше отблясъци върху водата в залива.

Лили се почувства мъничка и незначителна. Въпреки това тази вечер беше най-паметната в живота ѝ. Тя беше взела решение. По някакъв начин, някой ден, тя щеше да се омъжи за Зак Рандолф.

„Нещастен глупак! Какво си мислиш, по дяволите, докато седиш посред залива със заспала жена в ръцете? Невинна, наивна, доверчива жена при това. Трябва да отидеш да ти прегледат главата. Трябва да я заведеш у дома ѝ, да я вкараш в леглото ѝ, да я разкараш от живота си. Трябва да правиш всичко друго, само не и това да си седиш тук като влюбен глупак и да удължаваш един миг, за който знаеше, че ще свърши още преди да беше започнал.

Ти си твърде умен за всичко това, Зак Рандолф. Никога не си губил времето си в опити да постигнеш невъзможното.“

Но той не можеше да се помръдне, още не. Тази вечер не беше протекла, както я беше планирал. Зак бе очаквал Лили да се възпротиви по-силно, а се беше оказало, че тя сякаш бе осъзнала от самото начало, че в това няма да има никакъв смисъл. Той не беше очаквал, че ще се почувства толкова зле от това, че тя си тръгваше. Лили беше объркала живота му от момента, в който беше влязла в кръчмата му. Зак би трябвало да чувства облекчение от това, че тя си отиваше.

Донякъде той наистина се чувстваше облекчен. Лили беше огромна отговорност за него, но той щеше да съжалява за това, че вече нямаше да я вижда. Тя притежаваше способността да трогне всеки, да накара всички да се почувстват като едно голямо семейство. Не че Зак

държеше кой знае колко на семейството, но все пак беше хубаво, когато хората смятаха заведението му за свой дом, а не просто за място, където могат да се отбият за малко, преди да се върнат у дома си.

По някакъв начин тя караше мястото да изглежда почтено.

На Зак му се искаше да си удари един юмрук. Той не си падаше по почтеността. На него не му пукаше какво говореха хората и той нямаше намерение да се съобразява с други правила, освен със своите собствени, но мразеше хората да гледат отвисоко на момичетата му.

Обикновено той беше способен да не мисли за това, но Лили го бе накарала да се замисли. Сега отново щеше да му се наложи да си избие тези мисли от главата. Зак предполагаше, че е наследил от характера на майка си достатъчно неща, които му пречеха да не бъде отритнат напълно от обществото.

Но той беше наследил и твърде много черти от характера на баща си, за да позволи да бъде натикан в калъпа на почтеността. Той беше аутсайдер, вълк единак. И винаги щеше да си остане такъв. Нямаше смисъл да води битка, чийто изход вече беше предрешен.

— Да се връщаме на брега — каза той на капитана, когато той се появи на палубата. — След два часа ще се съмне.

Когато яхтата се насочи към кея, Зак осъзна, че за първи път от осем години насам бе прекарал цяла нощ, без да докосне карти, да хвърли зарове или да завърти колелото на рулетка.

И това не му беше липсвало.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Улиците бяха безлюдни. Е, толкова безлюдни, колкото можеха да бъдат в тази част на Сан Франциско. Колелата на двуколката подскачаха върху твърдите коловози и на Зак му се прииска да се движеха по павираните улици в по-добрите квартали на града. Лили не се събуди. Тя сигурно щеше да спи чак до обяд. Зак беше сигурен, че Лили никога през живота си не беше оставала будна до средата на нощта.

Когато таксито спря и той слезе, слънцето вече беше започнало да се подава над хоризонта. На Зак също му се спеше. Вместо да буди Лили, той я вдигна и я внесе в кръчмата.

Вътре беше тъмно, но Зак познаваше всеки сантиметър по-добре, отколкото познаваше тялото на някоя жена. Той беше в състояние със затворени очи да намери безпогрешно всяка една маса.

Зак усещаше тялото на жената, която носеше на ръце. Мисли, които не би посмял да признае пред никой мъж, преминаваха през ума му. Той все още не се беше възстановил напълно от ефекта на целувката им. Желанието все още го измъчваше и чакаше само първата искрица страст, за да се превърне в пожар. Зак знаеше, че това може да се случи всеки момент.

Той тръгна по-бързо. Трябваше да сложи Лили да си легне и да се върне в стаята си колкото се можеше по-бързо. Обикновено той беше способен да овладее сексуалната си енергия, ако се налагаше, но тази нощ самоконтролът му беше стигнал до границите си.

Да изнесе Лили по стълбите, се оказа не толкова лесно, колкото той беше предполагал. Зак не беше вдигал нищо по-тежко от тесте карти в продължение на месеци. Може би трябваше да послуша Джеф и да започне усилените тренировки, за да поддържа физическата си форма. В крайна сметка, той беше само на двадесет и шест и нямаше да бъде вечно млад.

Коридорите бяха тесни, а подът скърцаше. Зак не бе осъзнавал колко е трудно човек да се промъкне незабелязано в заведението му.

Той предположи, че това беше една от причините момичетата рядко да се опитват да го правят.

Под вратата на стаята на Лили беше втъкнат лист хартия.

„Кора Мей се върна. Настани Лили в твоята стая. Ти ще трябва да спиш в «Палас».“

Доди

По дяволите. Той беше казал на Кора Мей, че прави грешка, като тръгва с онзи скитник. На мъже като него никога не можеше да се разчита. Те не обичаха да се застояват дълго на едно и също място. Мразеха да носят отговорност за други хора. Зак знаеше много добре всичко това, но Кора Мей не се беше вслушала в думите му.

Прииска му се тя да беше почакала още една нощ, преди да се върне. Не му се искаше да се появява в хотела по това време. Тайлър сигурно щеше да започне да му задава въпроси. Той винаги го правеше.

Зак не искаше да остави Лили в стаята си. Преди това се беше оказало неудобно. След всичко, което се беше случило между тях тази нощ, трудностите все още оставаха, но вече имаха съвсем различен характер. Сега си мислеше за невъзможни неща, за неща, които биха могли да се случат, ако...

Ако... Ако хората притежаваха силата, която се съдържаше в тази дума, животът на толкова много от тях щеше да бъде коренно различен и щеше да се промени в нещо, с което те щяха да се гордеят.

Зак не знаеше какво ставаше с него. Той започваше да мисли твърде философски, а това не беше в негов стил. Нещата бяха такива, каквито бяха. Колкото по-бързо приемеше този факт, толкова по-щастлив щеше да бъде. Колкото по-скоро сложеше Лили да си легне, толкова по-скоро щеше да може да си легне и да се отърси от това странно, необичайно за него настроение.

Зак тръгна по коридорите към апартамента си. Той успя да отвори вратата, без да изпусне Лили, но когато я остави на леглото, вече беше опасно близо до края на силите си. Щеше да се наложи да направи нещо по въпроса. Очевидно беше, че редките тренировки с боксовите ръкавици не бяха достатъчни.

Погледна надолу към Лили. Тя легеше по гръб, отметнала глава на една страна, присвила леко крака, простряла ръце встрани от тялото си. Зак я нагласи така, че да ѝ бъде по-удобно. Тя въздъхна и се претърколи на едната си страна. Той вдигна едно одеяло, за да я завие с него, но реши, че не може да я остави да спи с дрехите.

Нямаше кой друг да я съблече, освен него.

Не че Зак никога не беше събличал жени. Просто нито една от тях не беше Лили. Ако тя се събудеше, Зак се надяваше, че няма да изпищи, преди той да е успял да ѝ обясни какво вършеше.

Облиза нервно устните си. Копчетата на роклята ѝ минаваха по цялата дължина от предната страна на дрехата. Струваше му се, че са стотици. Пое си дълбоко дъх и започна яката. Опита се да не обръща внимание, когато пред очите му се появи бялата кожа на врата ѝ. Опита се да не мисли за мекотата на гърдите ѝ, докато разкопчаваше копчетата в долината между тези хълмове на изкушението. Опита се да забрави за лекото повдигане и спускане на стомаха ѝ. Той затвори мозъка си за привлекателността на бедрата ѝ и тайните места на тялото ѝ и, вместо това, се опита да се концентрира върху това как да свали роклята от раменете ѝ и да измъкне ръцете ѝ от ръкавите.

Наложи се да сложи Лили в седнало положение и да я облегне на себе си. Мекотата на тялото ѝ и усещането за главата ѝ върху рамото му за малко да разрушат напълно концентрацията му. Зак се опита да свали роклята ѝ, преди тя да се беше събудила или той да бе спрял да се владее.

Лили не се помръдваше. От време на време тя измърморваше нещо в съня си, но не се събуди.

Най-накрая Зак разкопча и последното копче и вече беше готов да измъкне ръцете ѝ от роклята. Остави Лили да лежи на леглото и въздъхна облекчено. След това беше лесно да измъкне роклята ѝ изпод нея. Остави дрехата на стола до вратата. След това развърза корсета ѝ, измъкна го изпод нея и я зави с един чаршаф.

Зак отстъпи назад. Дишаше задъхано като човек, който току-що беше извършил нещо, което бе изисквало значителни физически усилия. Нищо не бе напънало самоконтрола му толкова много, колкото събитията през последната нощ. Но вината за това си беше само негова. Бе направил няколко твърде лоши преценки. Бе започнал вечерта с мисълта, че ще бъде в състояние да контролира чувствата си

към Лили, че не бяха по-различни от онова, което изпитваше към други привлекателни жени. В крайна сметка, Зак бе осъзнал, че не би могъл да забрави Лили дори когато тя напуснеше заведението му. Когато тя беше наоколо, той не можеше да мисли за друг човек.

Добре беше, че тя щеше да се премести в хотел „Палас“ само след няколко часа. В момента положението беше изпълнено с най-различни опасности.

Зак започна да събира нещата, които щеше да вземе със себе си в хотела, но промени решението си. Доди щеше да се събуди скоро. Лили можеше да се премести в нейното легло, а Зак щеше да се върне в своето. Така нямаше да му се наложи да ходи другаде и да дава обяснения на брат си.

Той щеше да спи на дивана. Едва ли щеше да прекара повече от три часа там.

Зак се съблече и внимателно прибра дрехите си в гардероба — мразеше измачканите дрехи, след което облече един халат. В гардероба имаше одеяла и допълнителна възглавница.

В мига, в който Зак положи глава върху възглавницата, осъзна, че не му се спи. Мозъкът му искаше да повтаря постоянно събитията от изминалата нощ. Знаеше, че беше безсмислено. Само щеше да стане по-неспокоен и да не му позволи да заспи.

Той прибегна до способността си да се концентрира, на която се дължеше големият му успех в хазарта, и си наложи да изхвърли всички мисли от съзнанието си. След няколко минути вече спеше дълбоко.

Зак се събуди и откри, че през прозорците нахлува силната слънчева светлина. Беше забравил да спусне завесите. Зак затвори очи и изстена. Удивително беше колко ярко можеше да бъде слънцето в девет часа сутринта. Не можеше ли поне днес денят да бъде мъглив или дъждовен?

Слънчевата светлина, която го обливаше, не му позволяваше дори да си помисли, че може да заспи отново и Зак стана от дивана. Едва тогава осъзна къде беше спал и защо.

Хвърли един поглед към леглото. Лили все още спеше дълбоко. Добре, че не я чакаха никакви крави, защото в противен случай животните вече сигурно щяха да се чувстват твърде нещастни.

Той отиде до леглото и мигновено забрави за кравите и слънчевата светлина.

Не знаеше как беше възможно това, но Лили изглеждаше още по-невинна и уязвима, докато лежеше спокойно, отритнала чаршафа, отметнала ръце и крака. Освен това тя изглеждаше и много по-привлекателна. Долната ѝ риза се беше надигнала и откриваше единия ѝ крак до средата на бедрото.

Лили беше едно изключително съблазнително създание. Дори сега, когато Зак се беше събудил толкова рано, той се чувстваше неудобно корав. Очевидно най-разумното нещо беше да покрие Лили с чаршафа и да извика Доди да я измъкне от стаята и да я премести другаде.

Вместо това Зак се отпусна на единия край на леглото и докосна с показалец дланта на Лили.

Това беше незначителен жест, но реакцията на Зак се оказа невероятна. Цялото му същество сякаш се покри с игли. Той изпита непреодолимо желание да протегне ръце и да обладае тази жена, да я люби, докато тялото му спре да се втвърдява само от мисълта за нейната нежност и чистота.

Той отдръпна ръката си. Точно това беше причината, поради която Зак я принуждаваше да напусне „Малкото райско кътче“. Мъже като него щяха да я гледат и да си мислят само как да задоволят физическите си нужди. Зак беше уверен, че Лили щеше да бъде в състояние да задоволи тези нужди, но тя имаше нужда от много повече от това, много повече отколкото той или някой друг като него можеше да ѝ даде.

Зак чу стъпки в коридора. Това сигурно беше Доди. Добре. Време беше Лили да бъде преместена в друга стая. Сега Зак се чувстваше ужасно уязвим и не беше сигурно колко дълго щеше да бъде в състояние да се владее.

Смътно дочу как стъпките стават все по-силни и по-забързани. Той се усмихна на себе си. Можеше да се обзаложи, че Доди също му нямаше доверие. Зак протегна ръка, за да спусне ризата на Лили надолу в мига, в който вратата се отвори с трясък и Сара Торагуд влетя в спалнята, последвана от господин Торагуд, Бела Холт, Доди и няколко от момичетата на Зак.

Зак никога не бе имал възможността да се запита как изглежда една тръгнала да търси отмъщение фурия, но вече не му беше необходимо да си задава този въпрос. Лицето на Сара Торагуд беше толкова червено и изкривено от гняв, че той дори не успя да я познае в първия момент.

— Прокажен! Плътско животно! Хванахме те в смърдящото ти леговище с пречупеното тяло на невинната ти плячка!

За първи път през живота си Зак не успя да продума нито дума.

— Сатаната ще погълне душата ти в ада! Той ще разкъса тялото ти с острите си нокти и ти ще изпиташ вечно мъчение!

Най-сетне Зак успя да си развърже езика.

— За какво си се разкрещяла, по дяволите?

— Винаги съм знаела, че сте пропаднал развратник, но никога не съм предполагала, че ще паднете толкова ниско, че да провалите това невинно момиче, което ви повери живота и тялото си.

— Ти си луда! — каза Зак. Той се обърна към Доди. — Ти знаеш ли за какво говори тази?

— Те смятат, че си спал с Лили — обясни му Доди. Очите ѝ бяха твърди като гранит. — Направи ли го?

Погледът на Зак се спря първо на Доди, а след това върху Лили и нахълталите в стаята му хора.

— Те си мислят, че...

Той отново погледна към Лили. Тя спеше в неговото легло, облечена само в долната си риза. Самият той пък седеше до нея полуоблечен.

— Не, не съм спал с нея. Знам как изглежда всичко това отстрани, но нищо не се случи.

— Да не очаквате да повярвам, че вие, развратен, неморален, пропаднал, похотлив безчестител на жени, не сте...

— Онова, което тя се опитва да каже — преведе му Доди, — е, че доказателствата говорят против теб.

— Прелъстител! Долен...

— Не ме интересува какво мислите — прекъсна я Зак, като се опитваше да не обръща внимание на жената на свещеника. — Не съм я докоснал с пръст. Ако съм искал да направя подобно нещо, можех да го направя много отдавна.

— А-ха! — изкрещя Сара Торагуд. — Вие се гордеете със способността си да прелъстявате, да...

— Не исках да ходя в хотел — каза Зак на Доди. — Реших, че ти ще се появиш само след два-три часа и ще можеш да я преместиш в своята стая.

— Бях тръгнала насам, когато те връхлетяха върху ми.

— Точно навреме, за да ви хванем по средата на жестокото ви престъпление — заяви Сара Торагуд.

Лили се размърда. Зак не можеше да си обясни как тя не се беше събудила досега.

— Махнете се от очите ѝ, преди да се е събудила — нареди му Сара. — Горкият паднал ангел ще бъде изпълнен с толкова голямо съжаление, че няма да иска да види човека, който е причинил нейното падение.

— Зак? — обади се Лили с полуотворени очи, като се опитваше да види какво става пред нея. Мозъкът ѝ очевидно не можеше да ѝ даде рационално обяснение защо всичките тези хора се намираха в спалнята на Зак. — Какво търсят всички тези хора тук?

Доди се втурна напред, за да покрие Лили.

— Дойдохме да те спасим от този пропаднал мъж — заяви Сара Торагуд. — Ние разбираме срама ти, споделяме болката ти, но няма да те оставим сама. Този мъж ще бъде накаран да си плати за стореното. Той ще...

Зак буквално се хвърли през стаята. Преди Сара Торагуд да успее да довърши изречението си, ръцете му я сграбчиха за гърлото. Ужасеният поглед на жената на свещеника показва, че тя се страхуваше, че Зак щеше да направи и с нея същото, което бе направил с Лили.

— Ако не искаш да направя нещо лошо на жена ти — изсъска той на свещеника, — ще я накараш да млъкне, преди Лили да е осъзнала какво говори тя. Не ме интересува какво мислите за мен — изсъска той на ужасената Сара, — но ако посмеете да изречете само още една думичка пред Лили, ще ви изхвърля през онзи прозорец.

Доди помагаше на Лили да облече един пенъоар, който бе дало едно от момичетата.

— Те дойдоха тук, за да се уверят, че няма да те задържа дълго — обърна се Зак към Лили. — Бела очевидно изгаря от нетърпение да те прибере обратно в пансиона си.

— Много добре е, че искате да не нараните чувствата й — каза с възможно най-надутия си тон господин Торагуд, — но аз не смятам да участвам в тази лъжа.

— Мога да те изхвърля веднага след жена ти — заплаши го Зак.

— Никой няма да изхвърля никого — намеси се Доди. — Нещата и без това са твърде объркани, така че трябва да ги оправим, преди някой да излезе от тази стая.

Тя отиде до вратата и я затвори.

— Седнете всички, а вие не си отваряйте устата — обърна се тя към Сара Торагуд, — докато не чуем какво се е случило миналата нощ.

— Нищо не се е случило — каза Зак.

— Това не е вярно — заяви Лили. — Случиха се много неща.

Всички се втренчиха в нея с изражения, които варираха между гняв и бяс.

— Казах ви, че... — започна Сара.

— Млъкни! — заповяда Доди.

Зак се обърна към жената на свещеника и тя се скри зад съпруга си.

— Сега ни разкажи какво се случи — обърна се Доди към Лили.

— Зак ме заведе на една прекрасна разходка с яхта. Вечеряхме на борда. Попитах го защо го прави и той ми отговори, че искал да прекарам добре, но това не беше вярно. Той изобщо не искаше това.

— Виждате ли, нали ви казах! — извика госпожа Торагуд. — Аз...

Зак дръпна завесите докрай и отвори прозореца над улицата. Очите на Сара се разшириха от ужас и тя не можа да завърши изречението си.

— Той искаше да ми каже, че вече не мога да излизам на сцената в кръчмата. Освен това каза, че трябва да се оженя за някой строг и отегчителен милионер.

— Това ли беше всичко? — попита господин Торагуд.

— Защо не се прибрахте по-рано? — попита я Доди.

— Зак искаше, но аз го помолих да останем още малко. Нощта беше толкова красива, че не исках да свърши. Пък и ако трябваше да се местя в хотела, няхах голямо желание да бързам.

Доди хвърли на Зак поглед, в който си личеше, че едва успява да прикрие колко й е забавно.

— Но какво правиш в леглото на господин Рандолф? — попита госпожа Торагуд, като внимаваше да оставя съпруга си между себе си и Зак.

— Не знам — призна си Лили. — Заспах и се събудих, когато ви чух да викате на Зак.

— Какво е вашето обяснение? — обърна се свещеникът към Зак.

— Нямаше къде да я сложа — отвърна той. — Тя спеше в стаята на Кора Мей, но глупавото момиче се върнало по време на отсъствието ни. Доди искаше да оставя Лили в стаята си, а аз да отида на хотел. Щях да го направя, но Тайлър не обича да го будят толкова рано сутринта. Освен това той винаги иска да знае повече, отколкото съм готов да му кажа. Реших, че Доди ще стане след два-три часа и тогава ще можем да преместим Лили в нейната стая.

— Къде казвате, че сте спали? — попита свещеникът.

— На дивана.

— Вярно ли е това? — попита господин Торагуд Лили.

— А, бе, вие глухи ли сте? — попита Зак. — Тя току-що ви каза, че е спала цяла нощ.

— Ако Зак казва, че е спал на дивана — отвърна Лили, — значи наистина е спал там.

— Страхувам се, че това не е достатъчно — заяви Сара.

— Съгласна съм — добави Доди.

— Какво! — подскочи Зак и се обърна към служителката си.

— Казах, че това не е достатъчно — обясни Доди. — Ти компрометира репутацията на Лили. След онова, което направи, никой вече няма да повярва, че тя е невинна.

— Напълно съм съгласна с госпожица... с тази личност — довърши господин Торагуд и се изчерви от неудобство.

— Казвам се Доди Мичъл и, въпреки че работя в кръчма, мога да различа доброто от лошото. Това се отнася и за останалите момичета. Така ли е, момичета?

Момичетата заявиха хорово, че са съгласни с нея.

— Не мисля, че някой тук търси свидетели в подкрепа на морала ти — тросна се Зак. — Имам чувството, че по-скоро има нужда от малко вяра в моя морал.

— Точно в това е проблемът — обясни Доди. — Изглежда, че никой не ти вярва.

— Я чакай малко.

— Онова, което госпожица... госпожа...

— Госпожица — подсказа Доди.

— ... госпожица Мичъл се опитва да каже, е, че вашата лоша репутация е компрометирала репутацията на госпожица Стърлинг.

— Той я е провалил! — изкрещя Сара Торагуд.

— Не мисля, че проблемът е в това — възрази Доди. — Зак винаги е настоявал, че когато някой мъж провали някое от неговите момичета, той трябва да се ожени за нея. Така ли е, Зак?

— Винаги. Никога не съм оставял...

Зак прекъсна изречението си по средата, тъй като забеляза странните пламъчета в очите на Доди.

— Проклетата да си, Доди. Ако дори за миг си помислиш, че ще...

— Нямах никакъв избор — каза Бела. — Когато аз работех тук, ти постоянно повтаряше, че това е правило, което никога няма да нарушиш.

— Ти си работила тук? — подскочи от изненада Сара.

— Винаги си казвал, че не може да има изключения — продължи Бела, без да обръща внимание на жената на свещеника.

— Само преди няколко седмици ти накара Джози да се омъжи — напомни му Доди.

— Да, спомням си за това — намеси се Лизи Ледвил.

— Но аз не съм провалил Лили — възрази Зак. — Дори не съм я докоснал с пръст.

— Никой няма да ви повярва — каза господин Торагуд. — Колкото и да ми е неприятно, трябва да се съглася с госпожица Мичъл. Вие трябва да се ожените за Лили.

— Той не може да направи това — намеси се Лили, която ги слушаше внимателно. — Зак не иска да се жени.

— Време беше да се намесиш и да помогнеш на добрите — каза с облекчение Зак. — Мислех, че ще ме оставиш да се оправям с тях сам.

— Нямаше как да си замълча. Те говорят и за моята сватба.

— Радвам се, че си забелязала това.

— Зак не ме обича — каза Лили. — Той дори не ме харесва. Аз му създавам само неприятности.

— Това не е вярно — възрази Зак. — Харесвам те много — добави той, въпреки че знаеше колко уши попиваха всяка негова дума. — Казах ти го миналата нощ.

— Какво друго ти е казал миналата нощ? — попита Доди.

— Каза, че няма да ме целуне, защото това можело да му хареса твърде много. Но след това го направи. И наистина му хареса.

Зак се запита какво беше онова, което караше жените да разкриват тайни, които трябваше да отнесат със себе си в гроба.

— Това не е точно...

— Наистина ли сте натрапили вниманието си на госпожица Стърлинг? — попита господин Торагуд с гласа си на заклеяващ порока свещеник.

— Проклет да съм, ако съм го направил — отговори му Зак. — Тя ме помоли да я целуна.

Бела зяпна от изненада. Момичетата се разкискаха. Госпожа Торагуд бе загубила ума и дума. Доди правеше огромни усилия да потисне желанието си да се разсмее. Това беше единствената причина, поради която Лили получи възможността да каже нещо.

— Това е вярно. Никой досега не ме беше целувал и аз го помолих да ми покаже как се прави. Освен това го помолих и да ме прегърне. Това ми хареса много. Зак го прави много добре. Предполагам, че има голям опит в тези неща.

Сара Торагуд почервения от възмущение. Доди изгуби битката си със смеха.

— Ти си го помолила да направи всичко това? — попита господин Торагуд, който не беше толкова шокиран колкото съпругата си.

— Той ми каза, че трябва да се омъжа за някой почтен човек — обясни Лили. — Онези почтени хора, които познавам, не обичат да се държат за ръцете и да се целуват.

— И така трябва! — заяви госпожа Торагуд.

— Страхувам се, че това показва голяма липса на деликатност от твоя страна — заяви господин Торагуд.

— Я чакай малко — прекъсна го Зак. — Няма да позволя на никого да говори по този начин на Лили.

— Не виждам друго решение, освен той да се ожени за нея — каза Доди.

— Съжалявам, че трябва да кажа това, но съм съгласен с вас — каза свещеникът.

— Да се омъжи за него! — изпищя Сара. — Той е прелъстител, похотлив...

— Жено — изрева Зак, — наречи ме така още веднъж и това ще бъдат последните думи в живота ти!

— Не смейте да ме заплашвате! — възкликна госпожа Торагуд. — Бог е на моя страна.

— Моли се той да бъде до теб, ако не си затвориш проклетата уста. Всичко това, което говорите за брака ми с Лили, са пълни глупости — заяви Зак и се обърна към Доди. — Ти наистина ли мислиш, че съм я насилил?

— Дали си го направил, или не няма значение — отговори му тя. — Ти я съсипа.

— Според мен това има огромно значение.

— И според мен — намеси се отново Лили.

На Зак обаче му се стори, че тя сякаш съжаляваше, че това не се беше случило. Това изобщо нямаше да му помогне.

— Госпожица Мичъл е права — каза свещеникът. — Сега истината вече няма значение. Има значение само онова, което хората ще решат, че се е случило.

— Ти казваш това и имаш наглостта да се наречеш свещеник? — възкликна Зак.

— Аз съм просто реалист и казвам, че трябва да се ожените за госпожица Стърлинг.

— Не!

— Не можеш да откажеш. Така ще нарушиш собствените си правила — каза Доди.

— Казвал съм, че съсипаните момичета трябва да се омъжат. Аз не съм направил нищо на Лили.

— Все едно, че си.

Зак започваше да се чуди дали всичко това не беше някакъв кошмар, от който щеше да се събуди по-късно с ужасно главоболие.

— Защо всички не излезете навън — каза ядосано той. — Ние двамата с Лили ще се заемем да се съсипем взаимно и след това вече ще имаме за какво да си говорим с вас.

— Господин Рандолф! — извика свещеникът. — Има ли толкова ниско място, до което да не паднете!

— Не знам. Ти знаеш ли такова място?

— Не му обръщайте внимание — обърна се Доди към господин Торагуд. — Той се опитва да бъде язвителен, за да ни отвлече вниманието. — Тя се обърна към Зак. — Най-важното нещо е да защитим Лили. Ти знаеш това. Ти я съсипа, така че сега единственото нещо, което можеш да направиш, е да се ожениш за нея.

— Не ставай смешна.

— Мислиш ли, че някой от твоите почтени младежи ще пожелае да се ожени за нея, когато чуе за това?

— Че откъде ще разбере?

— Сега в тази стая има десет души. Остават екипажът на яхтата, кочияшът на двуколката и всички останали, които може да са те видели. И не на последно място, самата Лили.

— Какво искаш да кажеш с това?

— Тя е толкова невинна, че сама ще разкаже всичко, както го направи само преди няколко минути.

— Ще говоря с нея и ще ѝ кажа какво да казва.

— И ще я направиш като нас — каза Доди. — Ще я накараш да пресява истината, да търси неща, които може да каже без страх, да оцветява, да забравя нарочно. Такава ли искаш да я направиш? Мислех, че онова, което ти харесва най-много в нея, е нейната невинност.

Може би не това харесваше най-много у нея, но това беше качеството, което беше привлякло Зак към Лили. Това и нейната способност да вижда най-доброто у хората, да иска да им помага, без значение дали те заслужаваха това, или не. Това и нейната сребристоруса коса, смешният ѝ навик да цитира баща си...

— Лили не иска да се омъжи за мен — каза Зак. — Тя дойде тук да търси свободата си, а не да намери съпруг.

— Ти какво ще кажеш? — обърна се Доди към Лили. — Можеш ли да се омъжиш за този разбойник?

— Сигурна съм, че всяка жена може да се омъжи за Зак — каза Лили. — Той е много приятен и добър, когато иска.

— Това момиче е омагьосано — заяви Сара Торагуд. — Вие сигурно сте я упоили.

— Не съм — ядоса се Зак. — Ако си забравила, аз не искам тя да се омъжва за мен!

— Толкова лошо ли ти се струва да бъдеш женен за мен? — попита го Лили.

— Ще бъде ужасно — отвърна Зак. — Ти ще очакваш от мен да ставам сутрин и да се науча да доя проклетите крави, които рано или късно ще домъкнеш отнякъде. Ще пееш и ще танцуваш в заведението, докато всеки мъж там не бъде готов да застреля, намушка или ухапе съседа си само за да получи една усмивка от теб. Цели армии мъже ще те следват по улиците, когато излезеш. Този кръвосмучещ свещеник и групичката фурии ще търчат след мен, ще нахълтват в спалнята ми и ще ме обвиняват за неща, които съм полагал дяволски огромни усилия да не върша. Ще ме накараш да полудея, докато се опитвам да задържа тълпите и да те запазя само за себе си.

— Той говори като влюбен — каза Доди. — Предлагам да извикаме свещеника и да свършим работата.

— Жено — изрева Зак, — наречи ме така още веднъж и това ще бъдат последните думи в живота ти!

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

— Трябва да се съглася, че въпреки неприличния начин, по който той изрази това — каза господин Торагуд, — изглежда, че господин Рандолф има чувства към госпожица Стърлинг. Това облекчава съвестта ми значително. Също така бих искал да ви напомня, че аз съм свещеник и вече съм тук.

Зак усещаше как адът се отваря, за да го погълне. Всяка дума, която той изричаше, го приближаваше все повече към нещо, което му се струваше като смъртна присъда за живота, който той някога бе искал.

— Лили не иска да се омъжва за мен — възрази той, без да интересува от това, че отчаянието в гласа му се долавяше ясно. — Тя иска да бъде свободна. Аз ще бъда истински тиранин по отношение на почтеността ѝ. Ще я държа заключена в тази стая. Никога няма да ѝ позволя да слезе долу, дори ако там има само един мъж. Няма да ѝ позволя да има нищо общо с онези жени там.

Момичетата се закискаха.

— Дори няма да ѝ позволя да се вижда с Доди. Ще ѝ бъде забранено да работи. Единствените хора, които ще могат да я посещават, ще бъдат госпожа Торагуд и нейните внимателно подбрани приятелки.

— Надявам се и аз да бъда между тези приятелки — вметна Бела.

— Вероятно. Ти започваш да се превръщаш в по-праведна кучка, отколкото съм предполагал, че можеш да бъдеш.

— Няма нужда да ставате вулгарен — скастри го свещеникът.

— Вие нахълтвате тук и ме обвинявате, че съм се възползвал от единствената жена, която не бих докоснал, дори ако животът ми зависеше от това, а се осмелявате да ме наричат вулгарен? Ако бях на ваше място, щях да хвърля един поглед на библията си. Струва ми се, че не я четете достатъчно внимателно.

— Той започва да говори все повече като влюбен — каза Доди.

— Ти мълчи! — тросна ѝ се Зак. — Между другото, ти си уволнена. Събери си нещата и по пладне да те няма.

— Не можеш да уволниш Доди — възпротиви се Лили. — Кой ще управлява заведението, ако тя си отиде?

Доди се разсмя като човек, когото не го беше грижа, че губи работата си.

— Целият този разговор е абсурден — заяви Зак. — Няма да се ожения за Лили и толкова. Пък и всички вие знаете също толкова добре, колкото и аз, че на нея не трябва да ѝ се позволява да се омъжи за човек като мен. Баща ѝ вероятно ще ме застреля.

— Знаем, че не си достоен за нея — каза Доди. — По това никой не спори.

— Аз го оспорвам — заяви Лили, но никой не ѝ обърна внимание.

— Какво ще направите, за да решите проблема ѝ? — поинтересува се свещеникът.

— Заведете я при брат ми Тайлър — отвърна Зак. — Той и Дейзи ще се справят.

— Смяташ ли да му кажеш какво си направил? — попита Доди.

— Нищо не съм направил! — изкрещя в отговор Зак.

— И как смяташ да обясниш всичко на Джордж, когато той разбере? — попита отново Доди.

— Няма да разбере.

— Ако Тайлър не му каже, аз ще го направя.

Тайлър щеше да каже на Джордж. Той сигурно нямаше да се съгласи да помогне на Лили, ако Зак не му разкажеше всичко. Тайлър си беше такъв по природа. А ако Джордж решеше, че Зак е съсипал една млада жена, без значение дали наистина беше направил нещо, или не, брат му щеше да побеснее. Никой, нито дори Мадисън, не приемаше южняшкото кавалерство по-сериозно от Джордж.

Някой щеше да каже и на Монти и Хен — те рано или късно научаваха всичко — и двамата щяха да дойдат да потърсят Зак. Зак не беше съвсем сигурен дали те първо щяха да го застрелят или да го пребият до смърт. Никога не беше разбирал близнаците, но знаеше, че бяха способни да го отведат пред олтара, дори ако се наложеше да го вържат.

— Не можете да принуждавате Лили да се омъжва за това чудовище — заяви госпожа Торагуд. — По-скоро би трябвало да ѝ намерим някой почтен младеж.

— И още как — тросна се в отговор Зак. — И да я държите в капана на един брак без любов до края на живота ѝ. Лили е добра, любезна и щедра. Тя има нужда от мъж като нея. В противен случай е все едно, че я омъжвате за онзи Йезекия.

— Имаш ли нещо против да се омъжиш за Зак? — обърна се Доди към Лили.

Лили се изчерви и сърцето на Зак се сви. Нямаше нищо опасно от жена, която се изчервява в неподходящия момент. Когато жените започнеха да се изчервяват, както Лили сега, човек можеше да се откаже от всичко и да си сложи главата на дръвника.

— Харесвам те много — отговори Лили. — Ти също си добър, любезен и щедър. И другите момичета казват същото. Не мисля, че бих имала нещо против да се омъжа за теб.

Зак сякаш чуваше дрънченето на веригите, които заплашваха да оковат ръцете и краката му.

— Помисли си за всички онези неща, които не ти харесват у мен — каза той. — Аз съм комарджия и не си лягам по цяла нощ. Ругая. Спя гол. Ти ми каза, че мразиш всичко това.

— Ти си го виждала в естествено състояние! — извика Сара Торагуд и лицето ѝ почервения като домат.

Зак прокле мислено, че се беше паникьосал. Той забиваше също толкова гвоздеи в собствения си ковчег, колкото и Лили.

— Има много неща, които харесвам у теб — отвърна Лили. — Ти се грижиш за мен от самото начало. Подслоняваш всички тези момичета и им намираш съпрузи, когато загаят.

— Всички знаят, че Зак е добрият самарянин, когато става дума за момичета в беда — каза Доди. — Освен това знаем, че ти си единствената, която вижда само доброто у него.

— Струва ми се, че те си подхождат идеално — заяви господин Торагуд. — За мен ще бъде удоволствие да извърша церемонията. Какво ще кажете за след един час в църквата?

Зак чу как желязната врата се затръшва и ключът превърта в ключалката. Той беше в капан. Нямаше начин да е измъкне. Никакъв начин. Освен ако... Имаше една последна, отчаяна възможност. Това

беше средство, което той би предпочел да не използва, но един удавник беше готов да се хване дори за сламка.

— Добре, ще го направя — каза той. — Но искам церемонията да бъде извършена в заведението и от човек, когото аз ще избира.

— Не мисля, че... — започна жената на свещеника.

— Изобщо не ми пука какво мислиш — прекъсна я Зак. — Вие всички нахълтахте тук, започнахте да ми важничите и да ми говорите за морал, доброта и съсипани жени. Добре, съгласих се на онова, което искахте, но ще го направя, както аз искам. Можете да останете, ако желаете да се уверите, че възелът е затегнат достатъчно, но когато всичко свърши, искам незабавно да се разкарате оттук. И не смейте повече да се появявате пред очите ми, защото ще наредя да ви изхвърлят.

— Струва ми се, че съпругата ви също ще има право на глас по този въпрос — отвърна госпожа Торагуд с ехидна усмивка.

— Съпругата ми може да ходи, където пожелае, да се вижда с когото пожелае, но тази кръчма е моя — заяви Зак — и тук става само това, което кажа аз.

Двамата Торагуд се втреничиха ядосани в него, но нито един от тях не посмя да го предизвика.

— Сигурна ли си, че искаш да направиш това? — обърна се Зак към Лили. В гласа му се долавяше неочаквана нежност.

Тя кимна.

— Доди, заведи я да се приготви. Момичета, вие можете да ѝ помогнете. Останалите — разкарайте се веднага от спалнята ми.

— Все още не е късно да промениш решението си — каза Доди на Лили. — Можеш да се преместиш в някой малък град на изток и да се преструваш, че никога не си се познавала със Зак Рандолф.

Двете бяха сами в стаята на Доди. Лили беше облякла най-хубавата си рокля, но ѝ беше трудно да поддържа добро настроение. Изминалият половин час в спалнята на Зак беше най-потресаващият в целия ѝ живот. Всичко бе станало толкова бързо, толкова неочаквано, че тя не бе имала време да го осмисли и все още не беше уверена, че постъпва правилно.

— Искам да се омъжа за Зак — отговори тя. — Искам това от известно време, но не предполагах, че той ще бъде толкова ядосан, че трябва да се ожени за мен.

Тя си беше казвала, че да се омъжи за Зак е най-добрият начин да го спаси. Досега Лили не бе имала възможността да направи нещо за него, но като негова съпруга нещата щяха да бъдат различни.

Лили обаче не се залъгваше с илюзии. Беше влюбена в Зак и искаше да се омъжи за него дори само по тази причина. Въпреки това не би се съгласила с този брак, ако не вярваше, че дълбоко в душата си той също я обича. Поне мъничко.

— Когато ти продължаваше да се усмихваш и да му повтаряш, че трябва да се ожени за мен, аз бях уверена, че постъпвам правилно — продължи Лили. — Но той беше толкова ядосан. Не беше честно да споменаващ Джордж.

— Напротив — каза Доди. Тя сресваше косата на Лили, като се опитваше да я увие върху главата ѝ по няколко различни начина. — Зак не знае какво е най-добро за него. Никога не е знаел. През половината от времето си той дори не знае какво точно иска. През останалата част пък е уверен, че не заслужава онова, което иска. Единственият начин той да се ожени, е, като бъде подмамен да го направи.

— Не мога да направя това — каза Лили. Тя скочи от стола си толкова бързо, че косата ѝ се изплъзна от ръцете на Доди, преди тя да беше успяла да я задържи. Доди бутна Лили обратно на мястото ѝ и отново започна да прави прическата ѝ.

— По-добре е да си ти, отколкото някоя глупачка, която не го обича.

Лили се извъртя на стола си, но този път Доди беше подготвена.

— Да, всяка жена тук знае, че си влюбена до уши в Зак. Всяка жена, освен теб, ако трябва да бъда съвсем точна.

— Знам, че обичам Зак, но започвам да се чудя дали той ме обича. Мислех, че ме обича. Миналата нощ на лодката бях сигурна, че той не може да ме целува и прегръща така, без да ме обича поне мъничко. Но след тази сутрин вече не съм толкова сигурна.

— Зак Рандолф е най-големият егоист, когото Господ е създал. Мисли, че светът трябва да се върти около неговите желания, но съм сигурна, че той също те обича. Вярно е, че все още не знае това.

Мисли, че няма право да обича жена като теб. Просто защото е уверен, че жена като теб не може да го обича.

— Защо? Та той е такъв прекрасен човек.

— Зак се харесва много — така и трябва, тъй като мисли единствено за себе си, но не се възхищава от себе си.

— Не те разбирам.

— Не съм сигурна, че аз самата го разбирам. Просто знам, че е така. Той е готов на всичко, за да си осигури всички удобства, да се увери, че по отношение на кръчмата всичко става така, както той го иска, но не смята, че заслужава най-доброто от живота. Дори си е наложил да мисли, че не го иска.

— Но Зак заслужава най-доброто. Всички знаят това.

— Не всички, но предполагам, най-важното е, че ти го знаеш.

— Ти също го знаеш.

— Да, каквато съм си глупачка, аз смятам, че този мъж е принц. Ако трябва да бъда съвсем откровена — и ако кажеш дори една думичка за това, ще го отрека и ще те продам като бяла робиня — аз бих се омъжила за него на часа, ако мислех, че има дори най-малък шанс нещо да се получи. Но Зак беше твърдо решен да не се жени още в деня, в който за първи път го видях. Той все още си мисли, че не иска да се жени. Когато осъзнах, че си влюбена в него, аз реших, че той ще се ожени за теб. Затова и ти помогнах да промениш номера с танца си. Затова и тази сутрин бях толкова настоятелна. Ти ще спасиш Зак Рандолф от самия него.

Лили се усмихна широко.

— Реших да направя точно това преди доста време.

Въпреки това съмненията ѝ не изчезнаха напълно. Лили нямаше никаква представа как щеше да спаси Зак. Той не приличаше на мъж, който би се оставил да го водят за носа. Тя знаеше, че може да поиска съвет от Доди, но не можеше да разчита на външен човек за такова нещо. Между двама души, които се обичаха, нямаше място за трети, без значение какви са обстоятелствата.

Тя се запита дали нейната невинност, която бе привлякла Зак толкова силно още от самото начало, нямаше да се окаже причината за провала ѝ.

Лили не можеше да си позволи да се провали. В противен случай тя беше длъжна да отстъпи още сега. Имаше достатъчно други жени,

които биха дали мило и драго да бъдат на нейно място.

Лили не можеше да се откаже от възможността да запази Зак само за себе си. В продължение на дни тя не бе мислила за нищо друго, освен за това. Причината за идването ѝ в Сан Франциско може би бяха фантазиите на едно момиче, но вечерта, когато бе влязла в „Малкото райско кътче“ и бе видяла Зак на игралната маса, те бяха отстъпили пред мечтите на една жена. Още тогава тя разбираше, че прави верния избор. Просто не бе знаела как да постигне целта си.

Сега обаче знаеше.

— Време е — каза Доди. — И не забравяй, че ако имаш нужда от помощ, аз ще бъда наблизо.

— Благодаря, но това е нещо, с което предпочитам да се справя сама.

— Не ме гледай така, мазен, стар мръсник — каза Зак на мъжа, който седеше в люлеещия се стол в кабинета му, пушеше една от най-хубавите пури на Зак и се наслаждаваше на остатъка от брендите в чашата си. — И не се преструвай, че досега не си вършил такива неща.

— Разбира се, че съм вършил, и не го отричам. Но мислех, че ти си пряк човек и не би извъртял такъв гаден номер на толкова сладко момиче като Лили.

— Ти пък какво знаеш за Лили? — попита Зак, който внезапно се зачуди дали всяко влечуго, което пълзеше из квартала, не знаеше за Лили.

— Чувал съм за нея — отвърна преподобният Амброуз Уилямс Дъмбартън III. — Едва ли има човек в квартала, който да не е чувал за нея. По дяволите, тя раздава дрехи на половината от жените, които се разхождат по улиците.

По дяволите! Още едно нещо, което тя бе вършила, докато Зак бе спал, вместо да я държи под око.

— Е, щом като я познаваш толкова добре, би трябвало да знаеш, че тя е твърде добра за човек като мен. Само че онзи проклет свещеник и приятелчетата му са ме притиснали в ъгъла. Трябва да се ожения за нея, но няма смисъл да съсипвам живота на горкото момиче. Ако ти не регистрираш брака, той няма да бъде законен и няма да бъде обвързващ. Ако всички си държат устите затворени, никой дори няма

да разбере, че тя е омъжена. И след няколко месеца, когато нещата се поуталожат и тя осъзнае каква грешка е направила, може да изчезне незабелязано. Може да казва на хората, че никога не е ходила в Калифорния. Аз ще се погрижа да ѝ осигуря достатъчно средства, за да може да започне нов живот някъде другаде.

— А какво смяташ да правиш дотогава? — поинтересува Уинди.
— Да спиш на дивана?

Зак смяташе да прави точно това, но Уинди едва ли щеше да му повярва, ако му го кажеше. Всъщност никой не би го повярвал.

— Ще я заведа в пансиона на Бела. Докато онзи дракон я пази, всичко ще бъде наред, стига аз да си стоя в кръчмата. Ако не се получи, тя винаги може да каже, че съпругът ѝ е умрял. Една богата вдовица има предимство пред едно неомъжено момиче.

— Сигурен съм, че знаеш всичко по този въпрос — каза Уинди,
— но това не решава проблема ни.

— Ние нямаме проблем — тросна се Зак. — Аз искам от теб да извършиш фиктивна брачна церемония, за да може Лили да си тръгне, когато пожелае. Толкова е просто. Ти само трябва да се съгласиш или да откажеш.

— А ако тя не пожелае да си тръгне?

— Ще пожелае.

Лили не можеше да повярва, че вече е омъжена. Всичко се беше случило толкова бързо, че ѝ се струваше нереално. С всяка измината минута тя се чувстваше все по-неуверена, че е постъпила правилно. Зак се бе държал раздразнено по време на цялата церемония. Той почти бе изритал господин и госпожа Торагуд навън още в мига, в който церемонията беше приключила.

Сега, докато таксито им се движеше към пансиона на Бела, Зак седеше дълбоко замислен до Лили. Тя не искаше да връща при Бела. Лили беше по-уплашена, отколкото бе била, когато бе напуснала Салем. Тогава поне беше тръгнала накъде с точно определена цел. Сега обаче ѝ се струваше, че Зак иска да ги раздалечи колкото се можеше повече.

— Все още не разбирам защо не мога да остана в кръчмата с теб — каза Лили.

— Мястото не е подходящо за теб. Никога не е било.

— Но аз не искам да се връщам при Бела.

— Това е нещо съвсем различно. Оставих те да вземеш твърде много решения сама.

— Това си е моят живот.

— Но ти ме направи отговорен за теб в минутата, в която си напуснала дома си. Ако не бях такъв мързелив егоист и непрокопсаник, щях да разбера това още в самото начало.

— Но ти го разбра. Ти се грижеше за мен, откакто се появих в града.

— Нямах предвид това. Искях да кажа, че трябваше да те кача на влака и да те върна във Вирджиния дори насила, ако се наложеше. Аз обаче не можех да си вдигна носа над картите достатъчно дълго, за да осъзная какво става. Преструвах се, че нещата се оправят, като се надявах да си тръгнеш сама. И виж какво стана сега. Ти си омъжена за мен.

— Толкова ужасно ли е това?

— Не знам, а мисля, че и ти не знаеш. Но ти няма да разбереш това от мен.

— Какво искаш да кажеш? Нали няма да ме върнеш във Вирджиния?

— Не, вече е твърде късно за това, но отсега нататък ще живееш при Бела. Ако там не ти харесва, ще ти намеря друг пансион. Бих те завел в хотела, но все още не знам как ще се оправя с Тайлър.

— Все още не разбирам защо не мога да остана при теб. Така просто ще ми бъде необходимо повече време да стигам до заведението.

— Ти не разбираш ли какво ти говоря? — обърна се Зак към нея. На лицето му бе изписана смесица от гняв и раздразнение. — Ти никога вече няма да стъпиш в кръчмата.

Лили не знаеше какво да отговори, но знаеше, че не може да му позволи да я захвърли в някакъв пансион, да затвори вратата след нея и да я забрави.

— Но как ще помагам на Доди?

— Доди се оправя сама в продължение на години. Ще се справи и без твоята помощ.

Лили не смяташе да остави нещата така, но не знаеше какво можеше да направи точно сега.

— И какво ще правя по цял ден?

— Не трябва да правиш нищо.

— Ако нямам никаква работа, направо ще полудея.

— Може би ще можеш да помагаш на госпожа Торагуд. Поне няма да ти се налага да готвиш, да чистиш или да доиш крави.

Лили го погледна в очите с надеждата да открие в погледа му насмешка, но Зак говореше съвсем сериозно.

Тя отвори уста, за да му възрази, но веднага я затвори. Нямаше смисъл. Зак не обръщаше никакво внимание на думите ѝ. Той беше взел решението си и никой не можеше да го накара да го промени. Тя никога досега не го беше виждала толкова неотстъпчив. Струваше ѝ се, че Зак се държи като човек, който е бил притиснат в ъгъла и сега се вкопчва в единственото възможно решение.

За Лили обаче това решение не беше приемливо. Тя не смяташе, че то е приемливо и за Зак, но щеше да ѝ се наложи да изчака, докато не измисли какво да направи, когато той бъде готов да се вслуша в думите ѝ.

— Какво търсиш тук? — попита Бела.

— Връщам Лили при теб — отговори ѝ Зак.

— Не можеш да го направиш — възрази Бела. — Не пускам мъже в пансиона си.

— Лили остава тук — заяви Зак. — Аз оставам в кръчмата.

Лили се беше страхувала, че той ще каже нещо такова, но въпреки това думите му я изненадаха. Бела дори не се опита да скрие изненадата си.

— Но вие току-що се венчахте.

— Знам — отвърна Зак, — но кръчмата не е подходящо място за нея. Вие с госпожа Торагуд казахте това твърде ясно.

— Да, но...

— Тя трябва да остане тук, докато не измисля нещо. Междувременно недей да казваш нищо на никого. Лили няма да има никаква полза, ако хората започнат да говорят.

— Те няма да мълчат дълго — каза Бела.

— Аз бих казал, че това зависи от теб и госпожа Торагуд.

Това беше очевидно предизвикателство.

— Аз ще оценя това — каза Лили. Тя не смяташе, че можеш да понесе да чуе как някой спекулира с връзката ѝ със Зак. А точно това щеше да се случи, ако някой откриеше, че те са женени и не живееха на едно и също място, дори ако това място беше кръчма.

— Добре — каза Бела, — но по-добре измисли нещо, и то бързо.

— Благодаря. Оставям на теб да помогнеш на Лили да се настани. Трябва да се върна в заведението.

Лили за малко да протегне ръка, за да го върне. Искаше ѝ се да го помоли да остане, но знаеше, че той няма да го направи. Може би щеше да бъде най-добре да го остави да си тръгне. Зак бе изпитал много по-силен шок от нея. Тя искаше да се омъжи, но той не го бе поискал.

— Ще се върна, когато мога — обеща ѝ Зак, — но каквото и да става, ти не трябва да се доближаваш до кръчмата. Ясно ли е?

Лили кимна.

— Добре. Не се тревожи за нищо. Нещата ще се уредят от само себе си, без да усетиш.

— Какво искаше да каже той с това? — попита Бела, когато Зак си тръгна.

Лили нямаше никаква представа, но нямаше намерение да позволи на Бела да разбере.

— В живота си Зак има само мен и кръчмата — отговори тя, — но той не смята, че едното е съвместимо с другото. Трябва да реши какво да прави с нас.

— Внимавай да не реши, че харесва кръчмата повече от теб — предупреди я Бела.

Лили се страхуваше точно от това. Едва сега започваше да разбира колко много се беше надявала Зак да се влюби в нея. Беше отричала чувствата си толкова дълго, че не беше забелязала как те стават все по-силни.

През миналата нощ сякаш беше прогледнала. Лили не само беше осъзнала, че беше отчаяно влюбена в Зак Рандолф, но и това, че искаше да бъде негова жена. Но дори когато той се беше съгласил да се ожени за нея, тя знаеше, че няма да ѝ бъде лесно.

Решението на Зак да я остави при Бела, а той самият да живее в кръчмата, късаше сърцето ѝ. Той, изглежда, беше решил да я отдалечи от себе си колкото се може повече. Лили се изкушаваше да му откаже това направо, но лошото настроение, в което той беше изпаднал, ѝ беше непознато. Тя беше чувала много истории за характера на мъжете от семейство Рандолф. Ако го ядосаше твърде много, той беше в състояние да я качи на следващия влак за Вирджиния.

Но което беше по-лошо, тя се страхуваше, че така може да го накара да се бори срещу нея толкова силно, че да не си позволи да осъзнае, че я обича. Зак се страхуваше от любовта, от това, че не можеше да я има, от това, че не я заслужаваше. Лили трябваше да намери начин да му помогне да види какво прави със себе си. В противен случай неговият страх щеше да му попречи да бъде истински щастлив. А също и на нея.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Зак бе прекарал последните петнадесет минути, като ругаше себе си, Харолд и Сара Торагуд, Бела, Доди, Уинди, кръчмата, семейството си, клиентите си, Сан Франциско, идеята си да заведе Лили на вечеря на яхтата — изобщо всичко, за което се сетеше.

Всичко, освен Лили.

Независимо колко много се ядосваше на всички останали, той не беше ядосан на Лили. Това го разгневяваше още повече. Зак не трябваше да изпитва онова, което изпитваше към Лили. Както изглеждаше, нищо, което той вършеше, нямаше никакво значение и с всеки изминат ден той биваше завладян все повече и повече от нейната магия.

Зак можеше да устои само на красотата ѝ. Беше в състояние да преживее изгаряща физическа страст. Бе смятал, че ще бъде в състояние да не обръща внимание на нейния чар и доброта. Но причината за падението му беше проклетата ѝ невинност. Достатъчно му беше само да я погледне в блестящите очи и той започваше да се чувства като удавник.

Проклети да бъдат всички жени с имена на цветя! Какво толкова особено имаше в тях, че мъжете от семейство Рандолф не можеха да ги забравят? Това щеше да го научи да не съжалява братята си за слабостта им. Той се бе хвалил, че може да остане неуязвим за чара на всяка жена. Зак беше оцелял след цяла дузина добре подготвени женски кампании. Но когато момиченцето от Вирджиния се беше появило в заведение му, той беше паднал в клопката ѝ като последния глупак.

Зак трябваше да се увери, че Лили ще остане при Бела. Това беше единственият начин, по който можеше да наруши магията, която беше хвърлила върху него. Това беше също и единственият начин да овладее желанието си. Ако се бе изкушавал преди, то сега, когато пред света Лили му беше законна съпруга, изкушението беше двойно по-голямо.

Не можеше да каже на Лили истинската причина, поради която я беше изпратил в пансиона на Бела. Не можеше да я каже на никого. Как можеше да обясни, че не вярваше, че ще успее да не докосне съпругата си? Всички очакваха от тях да спят заедно. Това беше единственото нещо, за което повечето младоженци мислеха в продължение на първите няколко месеца.

Но Зак не можеше да си позволи подобно нещо, тъй като беше уверен, че Лили няма да остане негова жена задълго. Той може да беше всякакъв, но не беше нито толкова голям егоист, нито толкова безразсъден, че да даде живот на дете, което да се роди и да няма двама родители. Не бе позволил това да се случи с детето на Джози и на още десетки други жени преди нея. И със сигурност не смяташе да позволява това да се случи със собственото му дете.

Зак не помнеше баща си, който беше напуснал семейството, преди Зак да навърши две години. Той не си спомняше добре и майка си, въпреки че тя беше живяла още две години след това. Роуз и Джордж се бяха опитали да запълнят празнината в живота на момчето, но Зак винаги се бе чувствал, сякаш не е свързан с останалите членове на семейството. Братята му имаха спомени и преживявания, които той не можеше да сподели с тях и които го изключваха от една много важна част от живота им.

Той никога не бе разбирал желанието им постоянно да се доказват. Зак бе свидетел на борбите им и се считаше за късметлия за това, че бе успял да се спаси от това бреме. Същевременно обаче той се чувстваше лишен от нещо, отделен от семейството. Той нямаше друга цел в живота си, освен да задоволява прищевките си.

Нямаше да бъде по-добре, ако Лили решише, че иска да остане негова жена. Какъв баща щеше да бъде той, след като не желаше да има семейство, не искаше деца и не обичаше жената, която всички смятаха за негова съпруга?

Зак изстена. Вечерта, когато бе открил „Малкото райско кътче“, бе един от най-щастливите моменти в живота му и го изпълваше с гордост, когато си помислеше за това. То му бе дало някаква цел, някакъв ориентир. Най-сетне Зак бе успял да постигне онова, за което беше мечтал в продължение на години. Беше направил всичко така, че да му бъде удобно на него. Всеки път, когато завиеше зад ъгъла и

видеше елегантната фасада на сградата си, той изпитваше огромна гордост и щастие.

До тази вечер. Сега се чувстваше сякаш го бяха изпратили в изгнание.

И което беше по-лошо, дори не знаеше какво изпитваше към Лили. Ако се беше влюбил в нея, щеше да разбере. Бе виждал как братята му правят всичко възможно, за да угодят на жените си. Зак щеше да се почувства ужасно, ако започнеше да се държи като тях, но поне щеше да знае какво изпитва.

Онова, което той не разбираше, беше очарованието, омайването или каквото там беше. Зак се чувстваше омагьосан, полудял, измъчван. Ако това не беше любов, то какво беше?

Агония. Той се чувстваше, сякаш се намира на кръстопът, а няма сили да тръгне в която и да било посока. Ако скоро не вземеше някакво решение, сигурно щеше да полудее. Ако Лили решеше, че не желае да бъде негова жена, това щеше да реши проблема му.

Разбира се, Зак щеше да съжалява, ако тя си тръгнеше. Харесваше му тя да е наоколо, но той не беше мъжът, който щеше да бъде подходящ съпруг за нея. Не след дълго Лили щеше да осъзнае това. Той се надяваше, че когато този момент настъпеше и тя решеше да си тръгне, той вече щеше да е преодолял тази магия или каквото там беше. Тази вечер на Зак му беше невъзможно да се концентрира върху играта.

— Не можеш да влезеш тук — каза Доди, когато видя, че Лили влиза в заведението. — Зак даде изрична заповед да не се мяркаш в близост до кръчмата.

Лили избегна Доди, като се стрелна към маса в далечния край. Все още не беше решила как най-безболезнено да се доближи до Зак, но знаеше, че за да реши, трябваше да влезе в кръчмата. Зак беше показал достатъчно ясно, че няма намерение да я посети в пансиона. Лили трябваше да му докаже, че щеше да бъде по-щастлив с нея, отколкото без нея.

— Аз съм съпруга на собственика на това място — каза тя, като вървеше бързо, за да не позволи на Доди да я хване. — Ти си само

служителка тук. Ако той иска да изляза, нека да стане от леглото и сам да ме изхвърли.

Доди се спря на място и на устните ѝ бавно се разля широка усмивка.

— Това няма да бъде много умно от моя страна, нали?

— Ами ако Зак е променил решението си?

— Тогава ще съм си създала нов враг в твоё лице. Ти сигурно ще то накараш да ме уволни.

— В-вероятно. — Лили не можеше да си представи, че би могла да направи подобно нещо, нито пък че Зак би я послушал, ако се опиташе.

— И какво смяташ да правиш сега, като се изправяш срещу забраната на съпруга си и ме поставяш на мястото ми? — попита Доди.

— Да ти помагам, както правех преди.

— И нищо повече?

— Засега не. — Лили видя, че на Доди ѝ е забавно. — Още работя по плана си.

— Ще ми кажеш ли, когато решиш какво ще правиш?

— Не знам. Не искам Зак да се ядоса и на теб.

— Не се притеснявай. Когато ти си наоколо, той няма време за това.

— Можеш ли да ме научиш да играя хазарт? — обърна се Лили към Доди.

Лили имаше вродена дарба да се оправя с математиката. Доди също. Двете бяха успели да свършат сутрешната работа само за няколко часа.

— Да не си откачила! Зак ще ми изтръгне сърцето, ако го направя.

— Аз всъщност не искам да играя. Просто искам да знам как се играе. Не мога да си представя какво толкова вълнуващо намират в хазарта Зак и останалите мъже. На мен всичко ми се струва толкова скучно.

— Пепел ти на езика. Ако всички мислеха като теб, щяхме да фалираме.

— Говоря сериозно. Защо го правят?

— Заради възможността да спечелят.

— Но през по-голямата част от времето те губят.

— Знам, но истинският комарджия е вечен оптимист. Той вярва, че късметът му ще се промени със следващата ръка и че ще спечели повече от достатъчно, за да си покрие загубите.

— Но Зак не губи.

— Зак играе разумно. Пък и той преценява характера на хората по-добре от който и да било друг мъж. Той сякаш успява да види какво става в главите на хората и да разбере кога блъфират и кога не.

— Как така играе разумно? Мислех си, че просто слагаш парите на масата и поемаш рисковете.

— Така правят повечето ни клиенти. От това печелим. Ела, ще ти покажа как се играе покер.

Лили реши, че играта е вълнуваща, и разбра защо баща ѝ не искаше да чува нито дума за хазарт. Тя можеше да прекара часове, раздавайки си сама карти, само за да види какво ще ѝ се падне. Още по-вълнуващо беше да се опитва да определи какви са шансовете да получи дадена карта, за да подобри ръката си.

— Сигурна ли си, че никога досега не си играла тази игра? — попита я Доди.

— Никога. Татко ще умре на място, ако можеше да ме види сега. Той ще бъде напълно уверен, че ще вляза в ада.

Доди се разсмя.

— Това няма да бъде толкова лошо в сравнение с онова, което ще се случи, ако Зак ни изненада. По-добре прибери картите.

— След малко.

Това малко се проточи цял следобед. От време на време Лили задаваше въпроси на Доди, но през по-голямата част от времето просто раздаваше ръце, опитваше се да ги подобри, като сменяше карти, след което виждаше коя ръка е печеливша. Тя тъкмо беше прибрала тестето с карти в джоба си, когато Зак се появи на стълбите.

Лили усети как я обзема паника. Тя бе смятала да бъде подготвена за появата му, но толкова се беше увлякла в изучаването на картите, че той я беше изненадал. Още едно доказателство в потвърждение на това колко опасен беше хазартът.

За миг тя се изпълни с надежда, защото видя, че той се усмихна, когато я забеляза. Почти веднага обаче усмивката му се превърна в ядосано намръщване. Лили обаче не мислеше, че беше сгрешила. Зак се беше зарадвал, че я вижда. Проблемът беше как да го накара да си признае това. Той тръгна към нея и Лили бързо си наложи да махне от лицето си доволната усмивка.

— Какво правиш тук? — попита той, докато все още беше на няколко метра от нея.

Зак говореше толкова високо, че почти всички се обърнаха. Обикновено на него не му пукаше дали някой слушаше разговорите му, но този път не желаше да има публика.

— Ела в кабинета ми. Трябва да си изясним няколко неща.

Зак не знаеше защо беше мислил, че Лили ще остане в пансиона. Тя не беше останала на нито едно от местата, на които той я беше настанил. Въпреки това той се бе изненадал, когато бе слязъл по стълбите и я бе забелязал да седи на една от масите, красива като ангел, сякаш не се бяха оженили само преди един ден.

Зак осъзна, че нямаше право да се оплаква от това. Та нали той самият искаше да убеди Лили, че бракът няма да се отрази добре на живота им.

— Не трябваше да идваш повече тук — каза той още щом затвори вратата.

Зак не знаеше защо все още се изненадваше толкова много на красотата ѝ. Той я бе виждал всеки ден в продължение на седмици, но всеки път откриваше по нещо, което не бе забелязал досега. Днес тя беше облечена в елегантна тъмносиня рокля. Това правеше очите ѝ да изглеждат още по-живи от обичайното. Косата ѝ беше прибрана в елегантен кок, а във възела беше втъкната малка китка цветя. Лили изглеждаше пораснала и удивително елегантна.

— Не мога да си стоя цял ден в стаята, без да върша нищо.

— Защо не отиде на гости на Сара Торагуд?

— Реших, че това не е добра идея. След като я видях как се държа с теб вчера, сигурно щеше да ми се наложи да изслушам някои неприятни неща.

Решителността, с която Лили беше готова да защитава репутацията му, накара Зак да се усмихне.

— Помислих си дали да не отида да посетя Дейзи, но реших, че това няма да ти хареса.

— Може да кажеш нещо, което не трябва да казваш, но не можеш да идваш повече тук.

— И защо не? Тук живее и работи съпругът ми. Какво подходящо място може да има за жена му? Точно това трябва да обсъдим. Бела ми каза, че богатите мъже не спели в една къща с жените си. Знам, че в Салем невинаги правим нещата според модата, но очаквах, че един мъж и една жена трябва поне да спят под един покрив.

Зак знаеше, че този момент ще настъпи, и го очакваше с ужас. Трябваше да ѝ го каже още предишния ден, но бе постъпил глупаво, като бе решил да я остави да се досети сама.

— Ако продължиш да идваш тук, репутацията ти ще бъде съсипана и хората ще започнат да говорят какво ли не.

— Не и ако знаят, че сме женени. Според мен това, че не ни виждат заедно, би навредило много повече на репутацията ми.

Тя може и да беше невинна, но беше успяла да се досети за някои неща. Може би беше време Зак да спре да заобикаля въпроса.

— Като оставим настрана всички останали причини, поради които не можем да живеем на едно и също място — а те не са малко — не мога да остана в една стая с теб, без да те докосна.

— Но аз искам да ме докосваш — каза Лили. — Последният път ми хареса много. Надявах се скоро да го направиш отново.

На Зак му се прииска Роуз да беше тук сега. Той беше готов да издържи на нейните укори, само и само тя да му спестеше тази част от обяснението му.

— Не говоря за това. Когато мъжете и жените спят в едно легло, те... Смята се за нормално за семейните мъже и жени да... Един мъж не може да се владее безкрайно — завърши той обяснението си.

— Да не се опитваш да ми кажеш, че мъжете бързат да си направят бебе?

— Да — отвърна Зак, улавяйки се за сламката, която тя му подаваше, въпреки че правенето на бебето беше последното нещо, за което мислеше.

— Знам всичко за това.

— Ти знаеш как... — Той не знаеше как да завърши изречението си.

Лили се усмихна.

— Няма начин да не знам, след като съм израснала във ферма.

Зак въздъхна облекчено. Най-лошото беше свършило.

— Значи разбираш. Ако си направим дете и ти решиш, че не искаш повече да бъдеш съпруга на комарджия, няма да имаш никакъв избор. Но сега можеш да си тръгнеш, когато ти писне от мен, и да се преструваш, че никога не си била омъжена за мен. Ще ти дам достатъчно пари, за да живееш добре, докато не си намериш мъж, за когото пожелаеш да се омъжиш.

— Но аз нямам нищо против да бъда жена на комарджия — заяви Лили. Това, че не го разбираше, си личеше по разтревоженото ѝ изражение.

— Може би не сега, но скоро ще промениш мнението си. Няма да ти бъде приятно да казваш на всички, че бащата на децата ти е комарджия.

— Няма да имам нищо против — настоя Лили. — Дори ще гордея с това. Пък и ти изглеждаш добре.

Зак не можа да се въздържи да не се усмихне, но чувствата му бяха смесени. През целия си живот той бе чувал колко е красив, очарователен и забавен. Повечето хора казваха това така, сякаш той трябваше да се срамува. Много пъти му беше казвано, че външният му вид не можеше да компенсира сериозните липси в характера му. Той предпочиташе Лили да не получава възможността да стигне до същото заключение. Тя беше единственият човек на този свят, който не виждаше нищо лошо в него, и ако Зак трябваше да бъде съвсем честен, това му харесваше.

— Знам, че не разбираш, но аз правя това заради теб. Повече не можеш да идваш тук. Ще наредя на мъжете на вратата да не те пускат.

— Но...

— Не. Ще направиш каквото ти казвам. Сега не мислиш така, но след време ще решиш, че бракът ти с мен е бил грешка. Тогава ще ми бъдеш благодарна за всичко, което върша сега. А сега ще те върна в пансиона на Бела.

Лили не се помръдна от мястото си.

— Ще станеш ли, или искаш аз да те вдигна и да те изнеса?

Зак се надяваше тя да избере първата възможност. Ако дори само я докоснеше, той може би нямаше да се въздържи и щеше да я отнесе в спалнята си.

— Просто си мислех за нещо — каза тя, докато ставаше. — Мислех, че баща ми е най-твърдоглавият и най-упоритият мъж на света. Сгрешила съм. Дори и той отстъпва пред теб. А аз трябва да съм много тъпа, щом като изминах целия път от Вирджиния до Калифорния, за да се влюбя в теб.

— Ти не ме обичаш. Само си мислиш...

— Не ми казвай какво мисля. Татко правеше това в продължение на деветнадесет години и вече ми омръзна.

Зак се стресна от тона ѝ. Лили никога досега не му се беше ядосвала толкова.

— Поне се надявам да е само твърдоглавие — добави Лили, докато Зак ѝ отваряше вратата. — Каквото и да е, аз смятам да ти докажа, че грешиш. Аз може и да съм просто жена, но знам какво мисля. И независимо дали това ти харесва, или не, аз те обичам, Зак Рандолф. Не се прави на толкова удивен. Може би не подобава на една съпруга да казва такива неща, но съм сигурна, че поне не е противозаконно.

Лили почувства облекчение, когато видя, че Бела седи в дневната.

— Имам нужда от помощта ти — каза тя направо.

Бела остави счетоводната книга.

— Трябва да си купя нова рокля — червена, струва ми се. Искам да изглеждам ослепително, но не искам видът ми да бъде шокиращ.

Бела се опули.

— Мога ли да те попитам къде смяташ да носиш тази рокля?

— В кръчмата на Зак.

— Не можеш. Той ти забрани да стъпваш повече там.

— Не ме интересува какво забранява и какво разрешава Зак. Той си е набил в главата глупавата мисъл, че не го обичам, че след няколко дни ще започна да съжалявам, че съм се омъжила за него и че дори ще се срамувам да призная, че съм съпруга на комарджия.

— А няма ли да стане така?

— Искам да остана омъжена за него до края на живота си.

На Бела ѝ бе необходима една минута, за да осъзнае какво беше чула току-що.

— И защо искаш такава рокля?

— За да я нося в заведението. Имам намерение лично да посрещам всеки, който влезе вътре. Смятам да направя „Малкото райско кътче“ най-популярната кръчма в Сан Франциско.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

На следващия ден Лили не се появи в кръчмата. Зак имаше ужасен късмет на масите за хазарт. За капак на всичко Чет Лий отново имаше страхотен късмет. Ако продължаваше така, Чет щеше да бъде новият собственик на заведението, преди да изтечеше месецът.

Много мъже идваха, виждаха, че Лили я няма, и си тръгваха, за да отидат другаде. Тъй като Зак не предлагаше наркотици и секс, клиентелата му беше ограничена поначало. Откривайки заведението си, той бе заложил на това, че в Сан Франциско има достатъчно мъже, които предпочитат честната игра на едно хубаво място с добра храна, сервирана от красиви жени.

И предположението му се беше оказало правилно. Зак държеше най-преуспяващия игрален дом в града, но това вече не му доставяше удоволствие. Късметът му беше толкова лош, че той не смееше да започне игра. Зак бързо откри, че по-голямата част от удоволствието, което изпитваше като собственик на заведението, се дължеше на това, че имаше възможността да играе хазарт, когато си поиска и колкото си иска. Сега, когато не можеше да прави това, удоволствието беше изчезнало.

За сметка на това той не можеше да мисли за нищо друго, освен за Лили. Това, че Доди влезе в кабинета му, за да го подразни, не му помогна с нищо.

— Как е жена ти днес? — попита тя, макар да знаеше, че Зак изобщо не е виждал Лили.

— Добре е. Бела се грижи за нея.

— Ти откъде знаеш? Не бих се изненадала, ако науча, че Лили е отсъствала половин ден и Бела не е забелязала това.

— Имам доверие на Бела. — Не му се говореше за това. Зак беше раздразнен и искаше да бъде оставен на мира.

— Никога не съм мислила, че от теб ще излезе добър съпруг, но смятах, че поне би се грижил по-добре за жена си.

— Затова ли прояви толкова голямо усърдие да помогнеш на господин Торагуд и съпругата му да ме оженят за Лили?

— Не трябваше да го правя. На Лили щеше да ѝ бъде по-добре сама. С нейния вид и невинност тя можеше да си намери една дузина мъже по-добри от теб.

— Тогава защо не ѝ помогна да си намери такъв?

— Не можех. Че кого познавам аз, освен комарджии и непрокопсаници?

Зак присви очи. Той усети как го изпълва студеният гняв, който с толкова големи усилия се беше научил да отбягва.

— Внимавай какво говориш, Доди. Ти може и да си ми привилегирована служителка, но мога да се оправя и без теб.

— Да не би да ме заплашваш с уволнение? Божичко, я да видим дали вече съм се разтреперила.

Зак изруга.

— Мога да си намеря работа на една дузина други места, но ти никога няма да намериш друг, на когото можеш да се довериш да управлява това място, докато ти се правиш на малкото момче, което си от цели двадесет и шест години, бягаеш от отговорностите си и си играеш на големия, важен комарджия.

Зак рядко се ядосваше истински, почти никога на Доди, но сега беше бесен.

— Ако имаш да казваш нещо, изплюй камъчето, но имай предвид, че когато свършиш, може да те изхвърля.

Доди го погледна право в очите.

— Доскоро тази заплаха сигурно щеше да ми затвори устата, но това беше, докато си мислех, че си мъж, от когото мога да се възхищавам. Оттогава ти се препъна, Зак Рандолф. Препъна се толкова зле, че дори не знам дали някога ще успееш да се изправиш на крака.

— Стига си ми говорила с гатанки. Казвай каквото имаш да ми казваш.

— Искях да се ожениш за Лили, защото тя те обича. Това беше мръсен номер спрямо едно толкова чисто момиче, но трябва да си призная, че мислех повече за теб, отколкото за нея. Мислех, че може би тя е онази, която може да направи нещо от теб. Провалих се. Ти просто я заведе при Бела, която да се грижи за нея, докато ти си продължаваш

постарому. Ти дори не отиваш там, за да видиш дали тя е щастлива, дали има нужда от нещо.

— Казах на Бела да ѝ купува всичко, което поиска.

— Не говорех за пари. В живота има и други неща. Някога смятах, че ти знаеш това, но сега започвам да се питам дали не съм сбъркала. Не те харесвам, Зак Рандолф, а не харесвам и себе си, че ти помогнах да направиш онова, което правиш с тази нещастна жена. Тя е твоя съпруга. Тя те обожаваша.

— Да не мислиш, че не го знам? Защо според теб се опитвам да се държа настрана от нея?

— Кажи ми, Зак. Отдавна си задавам този въпрос.

— Не искам да я компрометирам.

Доди изсумтя презрително.

— На нея ще ѝ омръзне да бъде омъжена за мен. Така, когато реши да си тръгне, ще може да го направи, а аз няма да съм взел нищо от нея.

— Тя не може да си тръгне, глупако. Тя е омъжена за теб.

Зак нямаше желание да каже на никого какво беше направил. Той се срамуваше от постъпката си, но Доди му беше приятелка и за него беше важно тя да го разбере.

— Не, не е.

— Видях с очите си как се венчахте.

— Уинди извърши церемонията, но не регистрира брак. По закон тя все още е неомъжена.

В продължение на няколко секунди Доди остана втренчена с удивление в него. След това избухна.

— Ах, ти, егоистично, тъпо копеле!

Тя му удари един шамар с всичка сила. Зак сграбчи ръката ѝ и я стисна силно.

— Давай, счупи я — процеди тя през зъби. — Това може да накара да се почувстваш по-добре, но няма да промени същността ти.

Зак я пусна. Доди отстъпи и започна да търка китката си.

— Напускам веднага. Ще си изнеса нещата и от утре ще освободя стаята. Не искам повече да работя за теб, но ще ти кажа още едно нещо. Ако в теб изобщо има някаква почтеност, ти трябва да отидеш при тази жена, да коленичиш пред нея и да я помолиш за прошка за онова, което си направил, след което да направиш всичко по

силите си да ѝ бъдеш добър съпруг. Ако не го направиш, значи не си по-добър от онова, за което те смятат хората.

Доди се обърна и излезе от стаята, оставяйки вцепенения Зак зад себе си. Цялата караница беше съвсем неочаквана за него. Доди беше най-добрата му приятелка. Зак направо не можеше да повярва, че тя беше в състояние да му наговори подобни неща. Но да напусне, да му обърне гръб — това беше нещо, което той не бе в състояние да проумее.

Той бе мислил, че от всички единствено тя би го разбрала.

Зак не можеше да заспи. Вече наближаваше пладнe, а той не бе спал и една минута. Нощта се беше оказала отвратителна. Без Доди нищо не беше вървяло както трябва. Това беше достатъчно да го накара да се зачуди как се беше справял, преди да я намери.

Той никога не бе желал тя да си тръгне. Дори не беше искал да я заплашва. Ако тя не беше започнала да му говори за Лили... Това беше единственото нещо, което той не можеше да изтърпи. Доди му липсваше. Зак беше започнал да я смята за част от своя свят. Тя никога не се беше отделяла от него.

Лили му липсваше още повече, а точно тя беше виновна за това, че светът му се разпадаше. Зак продължаваше да си напомня, че ако я доведеше в кръчмата, това само щеше да влоши положението. Въпреки това тази мисъл не излизаше от ума му. Той знаеше, че тя иска да бъде с него. Самата мисъл, че тя щеше да споделя леглото му, го изпълваше с желание. Той се изпотяваше, а не беше горещо.

Доди бе сбъркала в преценката си за него. Вярно беше, че в минали години той наистина бе бил онова, което тя твърдеше, но сега беше решил, че няма да съсипе Лили.

Трябваше да се чувства добре. В продължение на години Роуз му бе повтаряла, че ако прави нещо за другите хора, това ще му достави удовлетвореност, удоволствие и дори радост. Но той сигурно беше направил нещо не както трябваше, защото се чувстваше адски ужасно.

Зак удари възглавницата си, настани се по-удобно и се опита да заспи.

Щеше да се наложи да наеме някой, който да замени Доди. Не можеше да не ляга по цяла нощ, а след това да прекарва половината от деня в подготовка на всичко за следващата вечер. Първият човек, за когото се сети, беше Лили. Тя бе помагала на Доди. Зак си нареди да

спре да мисли за нея. На всяка цена трябваше да попречи Лили да стане част от живота в заведението. Ако това се случеше, решителността му щеше да се изпари, сякаш никога не я беше притежавал.

Лили стоеше на тротоара и се опитваше да реши как да влезе в кръчмата. Тя знаеше, че Зак е наредил на охраната да не я пуска вътре. Лили вече се беше опитала да ги придума да я пуснат, но безуспешно. Тя обаче все още не се беше отказала да влезе в заведението.

Лили беше обзета от меланхолично настроение. Тя беше прекарала последния половин час с Кити и бебето. Кити все още търсеше бащата на детето си, но с всеки изминал ден увереността ѝ, че ще го намери, намаляваше.

— Те са го шанхайвали — повтаряше тя. — Знам, че са направили точно това.

На Лили ѝ беше трудно да повярва, че беше възможно хора да бъдат отвлечани от улиците или от баровете, да бъдат завлечени на някой кораб и откарани в далечни страни. Струваше ѝ се, че подобно нещо не би могло да се случи в Съединените щати.

Докато се опитваше да реши проблема си, тя видя Доди да се появява от една уличка. Лили ѝ помахаше и тръгна към нея.

— Точно това търсех, отключена врата — каза Лили, преди да осъзнае, че Доди носеше куфар. — Нещо не е наред ли?

По лицето на Доди личеше, че жената е плакала.

— Е, какво пък, и без това ще разбереш. Напуснах кръчмата.

— Защо? Какво се е случило? Зак знае ли?

— Разбира се, че големият идиот знае. Вината за това, както и за всичко останало, е само негова. Той заплаши да ме изгони, ако му кажа нещо, което не искаше да чуе. Но аз го казах и напуснах сама.

— Това имаше ли нещо общо с мен?

Доди си пое дълбоко дъх.

— Казах му, че е глупак, щом те е оставил при Бела и не доближава до теб. Той смята, че ти ще го забравиш и ще омъжиш за друг.

— Няма.

— Знам това. Всички го знаят. Дори вратите го знаят, но не и онзи идиот Зак.

— Той не е идиот.

— По отношение на теб е. Той е влюбен в теб, а дори не го знае.

— Той не иска да бъде влюбен.

— Ти го знаеш и въпреки това се омъжи за него?

— Какво друго можех да направя? Не можех да му помогна, ако се омъжех за някой почтен мъж и заживеех далеч оттук.

— Не можеш да му помогнеш и ако си стоиш при Бела.

— Нямам намерение да оставам при нея.

— Какво смяташ да правиш?

Лили й каза и очите на Доди заблестяха весело.

— Искан ми се да можех да видя това.

— Защо не се върнеш? Знаеш, че Зак не е искал да си тръгнеш.

— Време е. Залъгвам се от години. Аз още не съм го преживяла.

Нито пък ще успея да го забравя, ако постоянно гледам красивото му лице да ми се усмихва, сякаш светът е някаква негова играчка и той ще я сподели с мен.

— Ще ми липсваш.

— И ти ще ми липсваш, но ще ти стискам палци. Разкажи ми играта.

Двете се разсмяха.

— А сега ми кажи как да вляза вътре, без да ме видят — каза Лили.

Зак се събуди късно с ужасно главоболие. Той погледна към часовника и започна да ругае Доди, че не го е събудила. След това си спомни, че тя беше напуснала, и започна да ругае още по-ожесточено.

Докато беше в банята той се запита защо тя му се беше ядосала толкова много миналата вечер. Доди би трябвало да знае, че той тогава беше ядосан, но бързо щеше да му мине. Така ставаше винаги когато се ядосаше.

Зак се послуша. Долу, изглежда, всичко беше наред. Ако се съдеше по шума, тази вечер тълпата беше по-голяма от обичайното. Добре. Така щеше да успее да покрие част от загубите си.

Но минутите минаваха, а безпокойството му растеше. Шумът не намаляваше, а оставаше постоянен, без обичайните силни изблици, последвани от относителна тишина. Той се облече и тръгна забързано по стълбите.

Зак разбра, че нещо не е наред, когато първото момиче, което го забеляза, пребледня под грима си и се постара да не се изпречва на пътя му. Един бърз поглед из залата не му показва нищо необикновено. Той тъкмо тръгна напред, когато я забеляза.

Доди се беше върнала. Зак се учуди на облекчението, което изпита. Тя се намираше в другия край на помещението, обърнала гръб към него, и говореше с някакви клиенти. Те се бяха насъбрали около нея като крави до кладенец в пустинята.

Доди беше облечена различно от друг път. Роклята ѝ беше червена и много тясна. Прическата ѝ също беше различна. Косата ѝ беше събрана върху главата ѝ и в нея бяха втъкнати няколко дълги червени пера. Тя дори беше сложила дълги, червени ръкавици.

Облеклото беше необичайно за Доди, но може би тя все още беше сърдита на Зак и искаше да му покаже, че не може да се справя без нея. Е, той щеше да се включи в играта ѝ. Щеше да изчака тя да дойде при него. Зак едва се беше облегал на бара, когато Доди се обърна, за да поздрави поредния клиент, който тъкмо беше влязъл в кръчмата.

Това не беше Доди.

Тръпка на безпокойство премина по тялото на Зак. След това тръпката се превърна в токов удар, който сякаш прогори ивица в тялото му. Тази жена беше Лили.

Зак тръгна към нея с буреносно изражение на лицето си. Всички, които го видеха, бързаха да се отместят от пътя му.

От мига, в който беше решила как точно ще постъпи, Лили бе знаела, че този момент ще настъпи. Тя бе мислила, че е подготвена за това, но един поглед към лицето на Зак ѝ беше достатъчен да разбере, че е сбъркала. Е, поне нямаше да се изправи сама срещу гнева му.

— Искам да ви запозная със съпруга си — каза тя на двамата мъже, които току-що бяха влезли. — Той ми е малко сърдит. Предполагам, че съм забравила да го събудя навреме.

Тя хвана двамата мъже под ръка и тръгна към Зак.

— Никой нормален мъж не би могъл да ви се сърди — каза по-високият мъж. — Учудвам се, че той изобщо може да спи.

Лили реши, че Зак се намира твърде далеч, за да чуе тази забележка.

— Виждам, че най-сетне си станал, скъпи — каза тя, преди Зак да успее да отвори уста. — Господин Хокинс и господин Уайт са нови в града. Това е съпругът ми, Зак Рандолф.

Лили бе възнамерявала да се измъкне, докато Зак се запознава с двамата ѝ придружители, но той сграбчи китката ѝ, преди тя да успее да се отдръпне достатъчно далеч.

— Моля да ме извините, господа. С жена ми имаме неотложен разговор.

— Разбира се — отвърна по-високият и намигна.

На Лили ѝ се прииска господин Уайт да не беше намигал на Зак. Това само го беше ядосало още повече. Той буквално я завлече в кабинета си.

— Какво си мислиш, че правиш, като се появяваш тук облечена като уличница и се държиш, сякаш си израснала в кръчма?

— Просто се опитвах да помогна на съпруга си да управлява бизнеса си — отговори му Лили. Тонът ѝ обаче не беше любезен както обикновено. Тя беше почти толкова ядосана, колкото и Зак. — Разбира се, на мен ми е трудно да си спомням, че той ми е съпруг. От време на време се налага да идвам тук, за да си припомням как изглежда.

— Не ми се прави на умна, Лили Стърлинг.

— Името ми е Лили Рандолф или не искаш да си спомняш за това?

— Как бих могъл да го забравя? Ти ме подлудяваш.

Лили не беше съвсем сигурна как точно трябва да приеме последните му думи.

— Защо си боядисала лицето си? Да не искаш тези мъже да те вземат за кръчмарско момиче? Ела тук и дай да те избърша.

Той извади кърпичката си, но Лили се скри зад бюрото му.

— Не съм си боядисвала лицето. Просто използвах малко цвят върху устните си и нещо, с което очертах очите и миглите си. В противен случай щях да бъда невидима на тази светлина.

— Ако Бела те е накарала да направиш това, ще ѝ извия врата.

— Направих го сама. А сега спри да ми крещиш и се опитай да говориш разумно.

— Как да го направя, след като ти се държиш, сякаш нарочно искаш да ме ядосаш?

Той посегна да я хване, но Лили се отдръпна бързо.

— Харесва ли ти как изглеждам? Много се чудех какво точно би ти харесало.

— Само да те пипна и ще скъсам този парцал. Би трябвало да те набия и да те заключа в стаята ти.

— Престани да ме заплашваш. Посмей да ме удариш и ще пиша на всичките ти братя преди разсъмване.

— Ще скъсам писмата ти.

— Тогава ще отида право в хотела и ще кажа на Дейзи. Тя може би ще се справи с теб и сама.

— Познавах Дейзи още по времето, когато тя имаше опърлена коса и белег на челото, така че не си мисли, че ще успееш да я насъскаш срещу мен.

Той се хвърли срещу Лили през един стол. Тя изписка тихо и се опита да му се изплъзне, но Зак успя да я хване.

— Сега вече ще поговорим.

— Не, ти ще викаш и ще се преструваш, че казваш нещо интелигентно.

— Аз не викам. Просто се опитвам да ти привлека вниманието. Ти никога не чуваш какво ти говоря. Спри това.

В очите ѝ се бяха появили огромни сълзи.

— Не ти причинявам болка.

— Плашиш ме.

— Никога през живота си не си се страхувала от нещо.

По бузите на Лили започнаха да се стичат сълзи.

— О, дявол да го вземе! — изруга Зак и пусна китката ѝ. — Не мога да гледам как плаче жена. Ето, избърши си очите и внимавай да не размажеш черната гадост по цялото си лице. Ще заприличаш на уличница, която излиза от кош за въглища.

— Напомни ми никога да не търся съчувствие от теб — каза Лили.

— Когато имаш причина за сълзите си, може и да го получиш.

— Откъде знаеш, че не са истински?

— Имам две племеннички, които са два пъти по-добри от теб. Пък и ти си имаш работа с човек, който е майстор в маменето на хората.

— Добре, да поговорим — каза Лили и внимателно изсуши очите си. — По-добре ще е да започна аз. Така ще спестим време.

— Трябва да започнеш ти. Аз съм по-силен и по-гаден от теб. Мога да те заключа в някоя стая на горния етаж, когато си поискам, и никой няма да посмее да те пусне да излезеш.

— Знам това.

— Мога да те кача на влака и да те принудя да се върнеш във Вирджиния.

— И това го знам.

— Мога да те заграбя в някоя ранчо далеч от града, да наема телохранители, които да ти попречат да стъпиш отново в Сан Франциско.

— Тогава защо не го направиш?

Въпросът ѝ го изненада. Зак знаеше това и тя също го знаеше. Точно това стоеше в основата на всички неприятности още от самото начало. Той никога не бе успял да я накара да направи нещо против волята ѝ. И той беше същият като братята си и всичко това само защото тя носеше името на цвете. Ако можеше да промени името ѝ на нещо като Присила например, може би щеше да има някакъв шанс.

— Знаеш, че не би направил нито едно от тези неща — каза Лили. — Опитваш се да го отречеш, но на теб ти харесва, когато съм наоколо, както и трябва да бъде, тъй като аз съм твоя съпруга.

— Не те искам тук.

— Нищо няма да ми се случи, докато ти си наблизо.

— Не исках да кажа това.

— Знам точно какво искаше да кажеш и то не ме интересува. Щом съм могла да се влюбя в комарджия, смяташ ли, че имам нещо против да бъда жена на такъв?

— Ти не ме обичаш. Само си мислиш...

— Не ми казвай какво мисля — прекъсна го троснато Лили. — Сега, когато Доди я няма, ти имаш нужда от някой, който да ти помага. Аз мога да върша по-голямата част от нейната работа. На останалото можеш да ме научиш ти. Така ще можеш да се върнеш към стария си график.

— И ти ще си лягаш, когато аз кажа?

— И кога ще бъде това?

— В осем часа.

— В единадесет.

— В осем.

— Ти можеш ли да заспиш толкова рано?

— Не.

— Нито пък аз. А щом не мога да заспя, по-добре е да върша нещо полезно.

— Добре, но ще напускаш залата в девет.

— Вече е почти девет. Да го направим десет. Според мен ще бъде най-добре, ако аз съм наоколо, за да разберат всички, че вече съм твоя жена. Това ще предотврати някои проблеми.

Тя отново го беше притиснала в ъгъла. Ако той потвърдеше, че Лили е негова съпруга, трябваше да я остави да управлява заведението. Тя щеше да прави каквото си поиска, особено след като той нямаше да бъде буден, за да ѝ попречи!

Но ако не потвърдеше, тя пак нямаше да се откаже. Лили вече му беше доказала, че невинното ѝ изражение беше само прикритие, под което се криеше най-упоритият характер, който Зак беше срещал през живота си. Той предположи, че е било твърде глупаво от негова страна да не забележи още от самото начало, че една жена, която е пропътувала сама цялата страна, без да знае какво посрещане я очаква в края на пътя ѝ, нямаше да се поколебае да влезе в кръчма.

Зак имаше две възможности. Първата беше да я върне обратно във Вирджиния и да остави баща ѝ да я държи под око. От това обаче нямаше да се получи нищо. Лили вече беше успяла да избяга един път.

Другата възможност беше да промени някои свои навици — да спи нощем, да става сутрин, да накара братята си да му намерят почтена работа. Зак отхвърли тази алтернатива, без дори да я обмисли. Той не можеше да работи с братята си и не можеше да мисли за това как цялото заведение се облива в слънчева светлина.

Оставаше му само да се съгласи с предложението на Лили. Ако кажеше на всички, че е негова жена, те щяха да се държат към нея с уважение. Ако не го правеха, Зак щеше да им разбие главите. Така тя щеше да може да ходи, където пожелае, без да му се налага да стои

плътно до нея. А тя ходеше на много места. Зак никога не беше виждал жена, която да притежава толкова много енергия, колкото имаше Лили.

Това обаче щеше да го принуди да признае онова, което се бе опитвал да запази в тайна. Така щеше да стане почти невъзможно по-късно да се преструват, че не са били женени. Особено след като хора като господин и госпожа Торагуд постоянно се бъркаха в работите му. Е, какво пък, той винаги можеше да намери Уинди и да го накара да регистрира брака. Така Лили поне щеше да има защитата, която ѝ даваше името му.

Щеше да се наложи тя да се разведе с него, но това може би нямаше да бъде чак толкова лошо. Ако Лили се върнеше да живее на изток, винаги можеше да каже, че е вдовица.

— Добре, но не можеш да носиш тази рокля. В нея изглеждаш като покана за размирици.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Нервите на Зак се опъваха до скъсване всеки път, когато Лили се появеше в „Малкото райско кътче“. Това беше третата поредна нощ, в която тя посрещаше клиентите. Лили следваше безпрекословно заповедите му. Е, почти. Тя беше облякла не толкова предизвикателна рокля, но бе продължила да използва грим, за да придаде цвят на лицето си. Зак нямаше как да не признае, че това я правеше да изглежда още по-красива.

Той обаче направо полудяваше, когато си помислеше как стотици мъже я гледат, копнеят по нея, мечтаят да я имат. Не можеше да спи, не можеше да яде, обикаляше раздразнен залата и отвърщаше троснато на всеки, който се осмелеше да го заговори.

Зак се обличаше и слизаше в залата, преди Лили да се появи. Когато тя идваше, той подлагаше външния ѝ вид на внимателен преглед. Спореше с нея, понякога ѝ викаше, заплашваше да я заключи в кабинета си, ако не променеше последното нещо, което бе предизвикало гнева му. Лили го изслушваше спокойно, отказваше се от някои неща, променяше други, не му обръщаше внимание за трети и влизаше в залата точно в седем часа.

Зак влизаше след нея, като проклинаше жените — и особено онези с имена на цветя — и себе си.

Всяка вечер кръчмата се пълнеше до краен предел. Новината се беше разнесла и още преди вратите да бъдат отворени, пред заведението вече се образуваше дълга опашка от чакащи. Зак не беше уверен дали клиентите му играеха повече хазарт от обикновено — поне докато Лили беше там, — но нямаше никакво съмнение, че пиеха повече от обичайното. Момичетата буквално трябваше да тичат, за да изпълнят всички поръчки. Веднъж той дори накара Джули да се присъедини към тях, за да им помага. Тя обаче се почувства толкова неудобно от вниманието, което привличаше, въпреки скромната си рокля, че той я върна обратно в кухнята.

— Тя е много красива. Ти не я заслужаваш.

Зак се обърна рязко при звука на гласа на Доди.

— Не те видях да влизаш. — Той веднага разбра, че тя беше пила. В едната си ръка държеше празна чаша за уиски. — Защо пиеш уиски?

Не бе искал да каже точно това. Зак се радваше да види Доди отново. Надяваше се, че тя се беше върнала за постоянно, но беше толкова отнесен да следи Лили, че не знаеше какво говори. Сега Лили говореше с някакъв мъж, който изглеждаше, сякаш беше дошъл направо от мините. Ако се съдеше по миризмата му, мъжът дори не беше се постарал да се изкъпе.

— Не се притеснявай. Няма да остана дълго — каза Доди, когато проследи погледа на Зак. — Чух, че Лили правела чудеса за това място, и реших, че трябва да видя с очите си. Тя е много по-добра, отколкото аз съм била някога.

Зак долови нотката на ревност и съжаление и изпита съчувствие към Доди. Тя му беше служила вярно в продължение на години. Сигурно ѝ беше трудно да приеме, че можеше да бъде заменена толкова лесно. Той се запита защо тя беше започнала да пие отново. Зак инстинктивно обви ръка около кръста ѝ и я притегли към себе си в приятелска прегръдка.

— Никой, дори и Лили, не може да те замени. Нея трябва да я наблюдавам постоянно. Ти можеше сама да управляваш заведението до полунощ и въпреки това на следващата сутрин ставаше рано и започваше да преглеждаш счетоводните книги.

— Аз бях вярно куче пазач — отвърна Доди, — но сега ти имаш някой много по-специален на моето място. Надявам се, че осъзнаваш това.

— Осъзнавам, че нейното място не е тук.

— Тогава направи нещо.

— Какво? Тя не иска да остане при Бела, освен ако я вържа със собствените си ръце.

— Донеси ми още едно уиски, скъпа — каза Доди на едно момиче, което премина забързано край нея. След това се обърна към Зак. — Предполагам, че сам ще се сетиш какво да направиш, когато бъдеш готов.

— Не мислиш ли, че си пила достатъчно? — попита Зак.

— Знам кога да спра — отговори тя. — Не се тревожи за мен. Ще си взема питието и ще седна в ъгъла. Когато го изпия, ще си тръгна.

— Какво правиш сега?

— Почивам си. Реших, че имам нужда от това.

— Искате ми се да се върнеш.

— И двамата имаме проблеми, които трябва да решим. Ти трябва да го направиш по своя начин, а аз по своя. — Тя пое чашата, която ѝ подаде момичето. — Сега отивам да си намеря мъж, който няма да гледа жена си през цялото време, докато говори с мен.

Зак се обърна с лице към нея.

— Съжалявам. Не осъзнавах, че го правя.

— Знам. Винаги става така когато тя е наблизо.

Доди се отдалечи, оставяйки Зак да мисли върху последните ѝ думи. Той не харесваше значението им, но предполагаше, че Доди беше казала истината. Докато Лили се намираше тук, той не можеше да мисли за нищо друго. Половин час по-късно Лили погледна към него. Зак кимна. Време ѝ беше да си тръгва. Тя послушно прекрати разговора, който водеше, и тръгна към другия край на залата. След това последва Зак в кабинета му.

— Таксито те чака — каза той, докато вдигаше наметалото ѝ с голямата качулка. Беше ѝ забранил да си тръгва от кръчмата, без да бъде покрита от главата до петите.

— Няма да мръдна оттук, докато не си получа целувката за лека нощ — каза Лили и се изчерви леко. — Това е най-малкото, което една жена може да очаква, след като цял ден е робувала на съпруга си.

Зак не можеше да прецени дали това беше най-ужасният или най-очакваният момент за него тази вечер. Реши, че Лили използва този претекст, за да го дразни. Е, тя беше успяла. Откакто беше слязъл в залата, той не можеше да мисли за нищо друго. И въпреки това сега, когато тя трябваше да си тръгне, това беше последното нещо, което той искаше да направи.

Да я целуне и да се преструва, че не желае да разкъса дрехите ѝ и да я люби на пода на кабинета си беше повече, отколкото можеше да направи без огромно усилие на волята.

Зак не се опита да я целуне леко по устните. Беше опитал това първата вечер. Когато тя го беше накарала да го направи три пъти, той бе изпитал чувството, че ще се взриви.

Втората вечер беше започнал с нещо, което си бе представял като някаква средна по сила целувка — дълга и чувствена, но не чак толкова дълга и чувствена, че да бъде болезнена за него. Това не беше свършило работа. Лили беше харесала целувката толкова, че бе поискала той да я повтори.

На третата вечер Зак беше започнал с гореща, страстна целувка, беше проникнал с език в устатата ѝ и беше оставил телата им да се докосват от коленете до гърдите. Това беше свършило добра работа. Лили беше толкова шокирана, че се беше оставила Зак да я качи на таксито и да я отпрати, преди да се беше съвзела. След това му бяха необходими часове, за да възвърне собственото си равновесие, но то беше нещо, което той предпочиташе да запази за себе си.

Сега обаче му беше достатъчен само един поглед към Лили, за да осъзнае, че тази вечер нямаше да се отърве толкова лесно.

— Снощи ме обърка и ме отпрати, преди да се съвзема. Защо? — попита го тя.

— Така беше по-безопасно.

— И какво толкова опасно има в една целувка? Дори Бела казва, че е нещо нормално семейните хора да се целуват.

— Ти да не би да казваш на Бела какво става между нас?

— Не, но ѝ казах, че татко не одобрява целуването. Тя каза, че това са глупости. Ако е вярно, защо все се опитваш да се отървеш от мен?

— Не обичам да напускам залата през работно време — опита да се измъкне той. — Човек не знае какво могат да направят хората, ако не ги държи постоянно под око.

— Време е да наемеш някого да ти помага. Почти не те виждам. Нямаме време да останем заедно.

— Предупредих те за това още когато пристигна в Сан Франциско — каза Зак. — Ти ставаш, когато аз си лягам. Ти винаги ходиш на църква, а аз съм се зарекъл да не стъпвам там. Всичко в живота ти е пълна противоположност на онова, с което съм свикнал аз.

— Не се налага да бъде така. Можем да променим това. Трябва само да седнем за достатъчно дълго време, за да обсъдим въпроса. Сигурна съм, че ще постигнем някакво съгласие. Липсваш ми.

Сега тя вадеше дългите ножове и ги забиваше дълбоко точно в онази част от него, която той не бе успял да запечата.

— Не можем да направим това сега — каза Зак, който изпита желание да се махне оттук, преди чувството му за вина да го беше накарало да се съгласи с нещо, за което след това щеше да съжалява. — Трябва да се върна в залата. Чет Лий е отново тук, а аз му нямам доверие.

— Няма да излезеш оттук, преди да ме целунеш — каза Лили.

Зак я придърпа към себе си и я целуна бързо. Тя му се усмихна — ослепителна, прелъстяваща усмивка, която го извади от равновесие.

— Няма да ти се размине само с това жалко подобие на целувка. След снощи вече знам, че можеш да се справиш и по-добре.

Не му беше трудно да прегърне Лили. Той обичаше да я целува, независимо дали само докосваше леко устните ѝ, захапваше ухото ѝ или я целуваше страстно с отворена уста. Всичко това му беше толкова лесно. Въздишките ѝ на доволство, внезапното учестване на дишането ѝ, бяха ласкаещи признаци, които го караха да забрави, че трябва да бъде честен и да не се поддава на инстинктите, които му напомняха натрапчиво, че трябва незабавно да се възползва от онова, което му принадлежеше по право.

Зак забрави, че Лили беше дъщеря на свещеник, който щеше да го изпрати в ада за онова, което вършеше. Той забрави, че Лили беше млада и доверчива и не знаеше какво е злоба. Единственото нещо, което помнеше, беше, че тя е най-красивата жена, която познаваше, че се намираше в ръцете му и че, ако това продължеше още малко, той щеше да се пръсне от желание.

Усещането за нейното стройно тяло, уханието на парфюма ѝ, топлината на тялото ѝ, притиснато към неговото, му действаха възбуждащо. Зак започна да обсипва с целувки носа ѝ, клепачите ѝ, устата ѝ, забравяйки какво можеше да се случи, ако не успееше да се овладее.

Тя се вкопчи в него. Нуждата ѝ беше също толкова голяма, колкото и неговата. Тялото ѝ беше също толкова напрегнато, колкото и неговото, мускулите ѝ бяха също толкова стегнати. Устата ѝ се отвори, за да посрещне неговата. Езикът на Лили жадно започна да изучава устата на Зак, вплете се в неговия, отдръпна се и нападна отново.

Двамата се отдръпнаха, опитвайки се да си поемат дъх.

— По-добре тръгвай — каза Зак. Гласът му звучеше, сякаш току-що беше пробягал десет километра.

— Защо? Нямам какво да правя, освен да си легна.

— Трябва да тръгваш, иначе не отговарям за действията си.

— От какво се страхуваш? Ние сме женени.

Тя го погледна умолително. Мозъкът ѝ търсеше отговори, а тялото ѝ знаеше точно какво искаше. Зак чувстваше, че всеки момент може да се огъне.

— Сега не му е времето да обсъждаме това. — Той сграбчи наметалото и го хвърли върху раменете ѝ. Когато Лили си сложи качулката, Зак успя да се поовладее.

— Но обещавах, че ще го обсъдим, нали?

— Да. Скоро. Сега ти трябва да си тръгнеш, а аз трябва да се върна в залата.

Лили отиде до вратата и се обърна назад.

— Обичаш ли ме?

Тя никога не му беше задавала този въпрос. Зак бе смятал, че между тях има мълчаливо споразумение да не говоря за това. Явно се беше залъгвал. Рано или късно трябваше да даде отговор на този въпрос както за нея, така и за себе си.

— Не знам.

— Сигурен ли си, че не казваш това само за да се отървеш от мен?

— Толкова лесно ли ще бъде?

Лили му се усмихна и част от веселието се върна в погледа ѝ.

— Не. Татко казва, че аз съм упорита като магаре и се впивам като пиявица.

— За първи път съм съгласен с баща ти.

— Искам да ме обичаш.

— Толкова голямо значение ли има това за теб?

— Това е единственото, което има значение за мен. А за теб?

Зак не знаеше. За него любовта винаги бе била непознато чувство. Дори обичта му към Джордж и Роуз беше породена най-вече от собствен интерес. Той беше приел лоялността на семейството си и на момичетата, които работеха за него, като нещо, което му се полагаше по право, като винаги бе мислил, че и той им отговаря със същата лоялност.

Сега обаче Зак започваше да се съмнява в това.

Знаеше ли изобщо какво е любов? Може би просто беше омагьосан. Може би сексуалните му нужди бяха взели връх над всичко мисловно и емоционално.

— Никога не съм разбирал любовта, поне не по начина, с който я свързват другите хора — започна Зак. — Според Дейзи аз съм студен и безотговорен човек. В едно обаче съм сигурен — не мога да спра да мисля за теб. Ти ми действаш като магия.

— Не искам да бъда такава. Това не е здравословно — каза Лили. — Искам да стана част от теб. Искам да се чувстваш непълноценен без мен.

— Ти това ли изпитваш към мен?

— Почти от самото начало. Защо според теб постоянно идвах тук и те будех? Нямаше значение, че всички останали знаят какво правя. Единственото, което имаше значение за мен, беше дали ти ме разбираш. Трябваше да ти го кажа, въпреки че ти заплашваше да направиш ужасни неща с мен.

— Не бих те наранил.

— Знаех това.

Зак се изтръгна от заслепението, в което пропадеше, без да се усети.

— Трябва да тръгваш. Ако бързо не се върна в залата, там ще започнат безредици, стрелби и жените ще се разпищят.

— Защо винаги се шегуваш, за да скриеш онова, което чувстваш в действителност, и да не позволиш на хората да се доближат до теб?

Това го изненада. Никой, освен Роуз и Джордж, не бе успял да го разгадае толкова добре.

— Защото се страхувам — отвърна Зак. — Знам как изглеждам и как това се отразява на хората, но се страхувам, че то е всичко. Страхувам се да обичам, да се раздавам, защото ме е страх, че може да бъда отблъснат. Не бих могъл да се справя с това, ако се случи.

Зак млъкна. Някъде в съзнанието му се затръшна врата. Той измъкна ослепителната си усмивка, с която се бе защитавал през целия си живот.

— Сега вече наистина трябва да тръгваш. Повече никакви въпроси. Ако попиташ още нещо, ще откриеш, че съм отегчителен като всички останали.

Той я избута навън и я изпрати, като я заливаше с потоп от безсмислени думи, без да ѝ даде възможност да отговори нещо. Но когато Зак се върна в заведението и затвори вратата зад себе си, той осъзна, че Лили го беше принудила да отвори вратата към себе си. Тя го беше принудила да се вгледа вътре в себе си и да види истината.

На него обаче не му харесваше онова, което беше открил. Той най-сетне беше признал истината пред себе си и я беше изразил с думи. Вече не можеше да се прави, че не я забелязва. Ако продължеше да прави това, може би щеше да загуби себе си завинаги. И със сигурност щеше да загуби Лили.

Сара Торагуд влезе в кръчмата с предпазливостта и уплахата на човек, който се готви да влезе в ада. Лили я забеляза веднага. Затръшването на входната врата зад Сара проехтя в празната зала. Лили стана от мястото си.

— Не очаквах да те видя тук — каза тя на госпожа Торагуд.

— Нито пък аз — отвърна Сара, докато оглеждаше машините за хазарт, сякаш бяха инструменти на дявола.

— Седни. Искаш ли кафе?

— Не мога да остана. Дойдох само защото се почувствах длъжна да поговоря с теб. Не съм те виждала повече от седмица.

— Съжалявам за това, но бях много заета тук и няхах време. Мога ли да ти помогна с нещо?

— Чух слухове, че отново си започнала да участваш в представления в кръчмата.

— Не. Зак ме накара да спра да пея след сватбата.

Сара изглеждаше неимоверно облекчена.

— Не разбирам защо хората толкова упорито разпространяват такива зловни клюки. Те, изглежда, изпитват удоволствие от това да се опитват да очернят репутацията на околните.

— Зак каза, че пеенето ще съсипе репутацията ми. Трябваше да се съглася с него, защото само така можех да го накарам да ми позволи да бъда домакиня тук.

— Домакиня! — повтори ужасена Сара. — Това е още по-лошо.

— О, не — увери я Лили. — Зак ме кара да се обличам толкова консервативно.

— Виждам, че си се отказала от черните рокли.

Лили беше облечена в лимоненожълта рокля. Продавачката в магазина за дрехи я беше уверила, че дрехата е почтена и въпреки това хваща окото. Лили бе подарила всички черни рокли, които бе притежавала.

— Зак каза, че не иска да нося черно. Това не било подходящ цвят за млада съпруга и хората щели да си помислят, че съм в траур. Той каза, че така много неприятни личности щели да се навъртат около мен с надеждата, че съм наследила парите му.

Сара очевидно не беше разглеждала нещата от такъв ъгъл.

— Зак никога не сваля очи от мен, докато съм тук — продължи Лили. — И ме изпраща в пансиона точно в десет часа.

— Това е другото нещо, за което исках да говоря с теб.

Лили бе очаквала това, но не толкова скоро. Тя обаче нямаше намерение да дава предимство на Сара Торагуд.

— Предполагам, че някои хора се чудят каква е причината за това — каза Лили, — но според мен не е тяхна работа.

Сара премигна от изненада.

— Ще го обясня само на теб, защото искам да се успокоиш.

Лили не беше свикнала да лъже. Лъжата беше неприсъща на характера ѝ. Но след пристигането си в Сан Франциско тя беше открила, че да се казва цялата истина невинаги беше добре. Понякога дори малка част от истината беше в състояние да създаде огромни неприятности. Лили нямаше никакъв опит в смесването на истината с неистината и се надяваше, че няма да оплете конците точно сега.

— Живеенето на две различни места е малко странно, но Зак отказва да ми позволи да живея в кръчмата. Според него това не е подходящо място за мен.

— Съвсем вярно, но...

— Той се опитва да ме защити.

Това си беше чистата истина. Лили беше забелязала начина, по който Зак гледаше мъжете, които се скупчваха около нея, и как той се мръщи и ругае под мустак.

— Трябва да живеете на някое съвсем различно място, а ти дори не трябва да работиш тук.

— Няма смисъл да живеем другаде, след като Зак трябва да бъде тук денонощно.

— Той трябва да си смени професията. Сегашната не е подходяща, щом съпругата му е дъщеря на свещеник.

— Престанах да бъда дъщеря на свещеник в мига, в който станах съпруга на комарджия — отвърна Лили.

Търпението ѝ започваше да се изчерпва. Омръзнало ѝ беше да слуша как хората критикуват Зак и се държат сякаш той е някакъв ужасен човек само защото обича хазарта.

— Ти никога няма да престанеш да бъдеш дъщеря на свещеник — възрази Сара Торагуд.

— В такъв случай нека да кажем, че се чувствам по-задължена към съпруга си, отколкото към баща си.

Сара отвори уста, за да каже нещо.

— В Библията пише, че жената трябва да напусне своето семейство и да се грижи само за съпруга си — не ѝ даде тази възможност Лили.

— Но не пише, че трябва да се омъжва за комарджия.

— Целият живот е хазарт. Зак просто играе малко повече от останалите хора и толкова.

— Ако продължаваш да смяташ, че мъжът ти не прави нищо лошо...

— Сигурна съм, че той би могъл да направи нещо много лошо, ако пожелае — прекъсна я Лили. — Зак обаче е един мил, щедър, грижовен и прекрасен защитник. Не бих могла да намеря по-добър съпруг в целия свят.

— Ти си толкова заслепена!

— Да, страхувам се, че е точно така.

— Нали няма да ми цитираш Библията за свое оправдание?

— Не, но татко казва, че ако човек вярва в нещо, той трябва да го прави с цялото си сърце.

— Твърде зле е, че не си научила всички уроци на баща си толкова добре — заяви Сара Торагуд. — Не си мисли, че това е краят на този разговор. Аз ще се върна.

С тези думи тя се обърна и излезе от кръчмата.

Валеше проливен дъжд. В такова време никой нямаше да посмее да изведе коня си навън. Той или щеше да затъне в калта, или щеше да

падне и да си счупи крака по хлъзгавата настилка. Зак не успя да намери дори рикша от Чайнатаун.

— Никой няма да се покаже навън, преди дъждът да намалее — каза Зак. — Ще трябва да почакаш малко.

— Нямам нищо против.

— Аз обаче имам. Не искам да оставаш тук повече от необходимото.

Лили беше изморена. Тя се прозина. Тя не беше казала нищо на Зак, но присъствието ѝ в заведението в продължение на дванадесет часа всеки ден започваше да я изтощава.

— Мисля, че ще се кача в стаята ти и ще полегна за малко. — Тя мислеше за нещо повече от лека дрямка.

— Няма да се наложи да чакаш много — извика Зак след нея. — Искаш ли да кажа на някой да ти донесе кафе горе?

— Не. Просто ме повикай, когато осигуриш такси.

Междувременно тя щеше да се опита да измисли какво да направи. От вечерта, когато беше признал, че се страхува да обича, Зак се държеше по-настрани от нея, отколкото обикновено. Лили беше решила да му даде малко време да обмисли всичко. Но ако той се забавеше твърде много, тя имаше намерението да му напомни, че трябва да вземе решение. Омръзнало ѝ беше да му бъде съпруга само за пред хората. Лили може и да беше провинциално момиче, но знаеше, че жената трябва да споделя живота, дома и леглото на съпруга си.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Зак се изкачи по стълбите. Когато зави зад ъгъла, шумът откъм залата започна да се чува по-слабо. Клиентите му нямаха нищо против дъжда. Те просто си поръчваха повече за ядене и за пиене и играеха на масите за хазарт. Тази нощ щеше да бъде много печеливша.

Зак не си спомняше някога да беше валяло толкова силно и продължително. Минаваше единадесет часът. Лили сигурно щеше да бъде изтощена. Той беше изненадан, че тя не беше слязла долу порано. Лили се оплакваше, че всяка вечер трябва да се връща в пансиона на Бела едва в десет часа, но Зак знаеше, че тя работеше усилено. Беше изминала само една седмица от напускането на Доди, а Лили вече започваше да оставя своя отпечатък върху някои части на работата на заведението. Момичетата бяха започнали да се обличат по-скромно. За голяма изненада на Зак, никой не се беше оплакал от това.

Той отвори вратата на спалнята си, готов да каже нещо, но думите му не напуснаха гърлото му. Стаята беше обляна от меката светлина на газова лампа. Лили беше на леглото и спеше. Първоначално на Зак му се прииска да затвори вратата и да я остави да спи, но не можеше да направи това. Приблжи се към нея, за да я събуди, но не посмя. Обзе го най-странното чувство, което беше изпитвал в живота си. Тъй като не го беше изпитвал досега, той не можеше дори да го опише. Това беше почти като страхопочитателно недоверие.

Трудно му беше да повярва, че в целия свят съществува друга жена толкова красива и невинна, колкото беше Лили. Това, че тя му имаше доверие, беше трудно за вярване. Това, че виждаше само добро в него, беше направо невероятно. Това, че беше необходимо само да протегне ръка и тя с желание щеше да стане негова, беше нещо, за което Зак дори не смееше да си помисли.

Той се почувства, сякаш гледаше към най-ценното човешко същество в цялата вселена. Зак се ужаси от мисълта, че може да загуби Лили. Знаеше, че ако това се случеше, заедно с нея щеше да загуби и най-добрата част от самия себе си.

Силата на чувството го изненада и уплаши едновременно. Никога не бе чувствал нещо толкова силно, толкова всеобхватно и не знаеше как да реагира. Ако трябваше да бъде съвсем честен, това го плашеше до смърт. Плашеше го толкова много, че той дори не чу стъпките в коридора и почукването на вратата на стаята.

— Смятате ли да използвате таксито?

Гласът го накара да подскочи и да се обърне.

— Не мога да стоя и да чакам — оплака се кочияшът. — Досега можех да си намеря една дузина клиенти.

— Идвам — каза Зак. — Тя е заспала. Опитвах се да реша как да я заведа в пансиона на Бела, без да я събудя.

— Предполагам, че ще трябва да я носите.

— Не мога да напусна кръчмата.

— Тогава предполагам, че ще се наложи да я събудите. Не можете да бъдете едновременно на две места.

Зак погледна надолу към Лили, която спеше толкова спокойно, и осъзна, че нямаше смелост да я събуди.

— Е, какво пък, по дяволите! — каза той. — Най-лошото, което може да се случи по време на отсъствието ми, е те да подпалят кръчмата. Това ще ми даде възможност да построя по-голяма и по-хубава на нейно място.

— Това се казва оптимизъм — каза ухилен кочияшът. — Човек трябва да гледа на нещата откъм хубавата им страна.

През целия ден Лили се разхожда на въздух. Миналата нощ Зак беше напуснал заведението, за да я закара в пансиона. Тя не беше осъзнала важността на това, докато едно от момичетата не й беше казало, че за първи път някой успяваше да застане между Зак и кръчмата в работно време. Служителите му бяха удивени, че той беше отсъствал в продължение на цял час.

Това беше ласкателно, вълнуващо и прекрасно за Лили.

Тя вършеше работата си както обикновено, но само една част от съзнанието й беше заето със задачите. Момичетата предполагаха, че се беше случило нещо необикновено. Те посрещнаха Лили с лукави усмивки, намигвания, подвеждащи въпроси, опитвайки се да я накарат да сподели с тях тайната на миналата нощ.

Но това беше нещо, което Лили не можеше да направи, дори ако имаше какво да сподели с тях. Тя продължи да си върши работата, като си тананикаше, усмихваше се на себе си без причина и караше всички момичета да се чудят какво се беше случило. Лили почувства облекчение, когато Кити влезе заедно с бебето си.

Само че Кити плачеше.

— Какво се е случило? — попита я Лили, забравила за собственото си щастие.

— Мама иска да забравя Джак. Казва, че той е избягал и никога вече няма да го видя отново. Исква да се омъжи за един мъж, който живее на нашата улица. Той казва, че ще се грижи добре за мен и за бебето.

— Харесваш ли го?

— Да, но той не е Джак. Знам, че той не е избягал. Сърцето ми подсказва, че е бил шанхайван и сега е окован във вериги в трюма на някой ужасен кораб.

Бяха говорили за това неведнъж. Нямаше нищо ново, което да си кажат.

— Защо си довела бебето тук? Вече е време да се обличаш.

— Мама трябваше да отиде на лекар. Мъглата се отразява зле на белите й дробове. Тя ще се върне скоро.

— Дай да подържа бебето, докато се облечеш.

— Сигурна ли си, че нямаш нищо против?

— Разбира се, че нямам. Посещавала съм те поне една дузина пъти само за да мога да го подържа.

— Ти си толкова добра с мен.

— Глупости. Това си е чист егоизъм — каза Лили и протегна ръце, за да вземе детето на Кити.

— Добре. Връщам се след малко — каза Кити. — Ако Зак те намери да държиш бебе, сигурно ще получи разрив на сърцето.

Двете се разсмяха, но последните думи на Кити накараха Лили да се замисли за нещо, което се беше крило някъде в подсъзнанието ѝ още от момента, в който тя се беше омъжила. Тя се беше опитвала да не мисли за него, но Кити беше права. Гледката щеше да уплаши Зак до смърт. Бебето се разплака.

— Не исках да те забравя, миличко — каза тихо Лили. — Обещавам да ти отдам цялото си внимание, докато мама се върне.

Тя стана и започна да се разхожда бавно из стаята, като пееше тихо. Бебето спря да плаче и я погледна с големите си сини очи. Беше толкова красиво. Косата му беше рошава и кафява, носът чип, а малката му уста ставаше огромна, когато се прозяваше. То беше вече на четири месеца, но все още изглеждаше съвсем малко. Лили се надяваше, че ще израсне като високо момче. За един мъж беше много важно да бъде висок. Като баща ѝ и братята ѝ.

Синът на Зак щеше да има черни очи и коса, също като баща си. Щеше да бъде едър и гръмогласен, щеше да си иска своето с високи крясъци, а не с тих плач. Щеше да бъде силен. Щеше да посяга и да си взема онова, което искаше. Устните му щяха да бъдат упорити, брадичката му щеше да се изостря, когато се ядосаше, че е гладен, мокър или изморен.

Но той щеше да бъде прекрасен. Когато бъдеше щастлив, той щеше да се усмихва по начин, който щеше да разтопи и най-коравото сърце на света. Дори и сърцето на баща ѝ. Може би тогава той щеше да ѝ прости, че беше избягала от дома си.

Толкова хубаво щеше да бъде да види отново майка си. Тя толкова много ѝ липсваше. Често ѝ се беше ядосвала, че се изправяше срещу баща си, но това не можеше да промени факта, че Лили обичаше майка си и тя ѝ липсваше много. Братята ѝ също ѝ липсваха. Те бяха шумни, груби и почти толкова убедени, колкото и баща си, че стоят по-високо от която и да било жена, но те я бяха глезили, пазили и се гордееха с нея.

Разбира се, Лили искаше да види и баща си. Двамата с него си приличаха твърде много, за да могат да живеят под един покрив, но точно тази прилика ги караше да означават толкова много един за друг. На Лили ѝ липсваше силата на баща ѝ, успокояващото му присъствие, знанието, че той я обичаше достатъчно, за да спори с нея.

Тя се изкиска.

Най-много щяха да ѝ липсват на Коледа. По това време семейството ѝ винаги успяваше да забрави за различията си и всички се държаха много добре един с друг.

Те винаги ѝ позволяваха да отиде с тях, когато тръгнеха да избират коледната елха. Всяка година се кълняха, че няма да я вземат със себе си, но никога не изпълняваха обещанието си. Лили не им даваше да отсекаят друго дърво, освен най-хубавото. Според баща ѝ

този обичай беше езически, но той не пропускаше да сложи звездата на върха на елхата. Той караше всички да чакат до шести януари, преди да отворят подаръците си, като им напомняше, че Мъдреците не са имали влакове и са пресекли пустинята с камили.

На Коледа винаги имаше толкова много храна — еленско, печени ябълки с орехи, жито, както и чинии с горещи бисквити, които мажеха с масло. За десерт имаше сладки картофи и орехови сладкиши, сервирани с дебел слой сметана. А след това, докато седяха край огъня, преди да си легнат, изяждаха камари от овесени сладки и изпиваха купа горещ ябълков сайдер.

Хубаво щеше да е да се върне у дома за Коледа.

Зак я намери да разхожда бебето и да пее коледни песни с обляно в сълзи лице. Един страхлив вътрешен глас го посъветва да се обърне и да се отдалечи, да се прибере в стаята си и да не излиза поне един час. Само допреди няколко седмици той с готовност би се вслушал в този съвет. Зак въздъхна и не обърна внимание на гласа.

Не можеше да гледа как Лили плаче. Нямаше представа каква беше причината за сълзите ѝ, но му се искаше да ѝ помогне. Съмняваше се, че щеше да успее — обикновено опитите му да оправи нещата имаха тъкмо обратния ефект — но чувстваше, че беше длъжен да опита.

— Винаги ли плачеш, когато пееш коледни песни? — попита той. Това не беше най-подходящото нещо, което можеше да каже, но той просто не можеше да се сети за нищо друго.

Лили се обърна и на лицето ѝ грейна усмивка.

— Нищо ми няма. Пеех на бебето, за да го приспя, и си мислех колко хубаво ще бъде да се върна у дома за Коледа. Взети заедно, тези две неща могат да накарат всяка жена да се разплаче.

Зак реши, че никога няма да успее да разбере жените. Взети заедно, тези две неща бяха достатъчни, за да го ужасят. Ако пиеше, той щеше незабавно да отиде на бара и да си поръча нещо двойно.

— Разбира се, че ще си отидеш у дома за Коледа — каза той. — С влака пътуването ще продължи само няколко дни.

— Просто си мислех как беше преди, докато бях още малка. Никога няма да бъде същото.

— Такъв е животът. Когато пораснеш, всичко се променя.

— Може би не искам да порасна.

— Да не би вече да ти е омръзнало да бъдеш независима? Какво стана с решителната бунтовничка?

Лили се разсмя. Това накара Зак да се почувства малко по-добре, но той все още не беше разбрал какво се криеше зад тъгата ѝ.

— Все още не съм се отказала от това, но понякога ми се иска да се свра в някое тъгълче за малко.

— Носталгия по дома ли?

— Малко. Татко така и не ми писа. Ти изпитваше ли носталгия, когато избяга?

— Нямах възможност за това. Джордж ме засипваше с толкова много писма — във всичките имаше хапливи допълнения от Роуз — че се радвах, че съм толкова далеч от Тексас.

— Не ме интересува какво би казал татко. Просто ми се иска да беше писал.

— Ще го направи. Предполагам, че още се опитва да реши какво точно да ти каже.

— Татко никога не е изпитвал съмнения относно това, което иска да каже.

Лили беше притиснала бебето към себе си и отново започна да му пее. Хлапето не изглеждаше твърде уплашено. Поне не вдигаше шум. Ако всички бебета бяха като това, нямаше да бъде толкова лошо човек да има деца.

Зак си спомни за близначките на Роуз и за двете деца на Джеф и споменът го накара да потръпне. Може би децата на останалите хора не бяха лоши, но тези в семейство Рандолф заслужаваха да бъдат жигосани и да бъдат пуснати по пасищата, за да се борят с дивите животни, докато не навършеха поне шестнадесет години.

Ако Лили искаше да получи писмо от баща си, щеше да го получи. Зак беше готов да пече стария негодник на бавен огън, за да го накара да напише писмото. Не можеше един свещеник да проповядва за християнския дълг, след като забравяше за своя собствен дълг.

Кити се появи забързано по стълбите и Лили спря да пее. Зак беше откъснат от мислите си. Кити, изглежда, се чувстваше малко неудобно и беше нервна от това, че Зак беше намерил Лили да държи бебето ѝ. На Кити ѝ беше известно, че беше грубо нарушение на правилата да се водят деца в „Малкото райско кътче“.

— Аз ще го взема — каза тя и посегна към детето си, въпреки че на Лили не ѝ се искаше да го върне. — Ти сигурно имаш много работа за вършене.

— Нямам нищо против. Наистина.

Но Кити настоя и Лили ѝ върна бебето.

— Ела — каза Зак. — Да отидем в кабинета ми.

Лили се поколеба и се загледа в Кити, която се отдалечаваше с бебето си.

Трогнат от копнежа, който видя в очите ѝ, Зак обви ръка около кръста на Лили.

— Скоро ще имаш свои деца, коледни елхи и толкова много гости, че ще ти се иска половината от тях да са си останали у дома.

— Знам, че се държа глупаво — отвърна Лили и се отърси от меланхолията си. — Но ти трябва да знаеш, че жените са ужасно сантиментални.

Всъщност той никога не беше мислил за това. Зак се смяташе за експерт по отношение на жените, но Лили бързо му показваше, че бе сбъркал в това си предположение.

— Ти наистина работиш твърде много — каза той, докато я водеше към кабинета си. Зак сложи ръка под брадичката ѝ и я повдигна. — Изглеждаш уморена.

Лили се отдръпна и влезе в кабинета му преди него.

— Да не би да намекваш, че губя красотата си?

— Не, само че съм бил твърде голям егоист, щом не съм забелязал, че работиш твърде много.

Очите на Лили се навлажниха.

— Мисля, че ще издържа още няколко дни.

— Надявам се да е така. Ще ми липсваш, ако те няма тук. — Той затвори вратата. — А сега ми кажи каква беше истинската причина да се разплачеш.

Лили го погледна право в очите и отговори:

— Искам дете.

Загрижеността и тревогата за Лили напуснаха Зак и бяха заменени от паника. Той се отпусна в стола си с глуповато изражение на лицето. Трябваше да послуша страхливия глас и да се скрие в стаята си, но вече беше късно. Зак не смяташе, че има достатъчно сили, за да стане от стола, дори ако имаше смелостта да го направи.

— Не можеш просто да си поръчаш дете — успя да каже той. — Трябва да... ние трябва да... но ти няма да искаш да...

О, по дяволите! Това беше разговор, който той се беше надявал да избегне, но явно надеждите му се бяха оказали напразни.

Проклятие! Къде беше Роуз, когато имаше нужда от нея?

— Не знам дали ще искам, или не — каза Лили. Тя очевидно не беше толкова притеснена от темата колкото беше Зак. — Татко казва, че това е съпружески дълг на жената към мъжа ѝ. Мама пък казва, че жената трябва да страда заради децата си.

— Господи! — възкликна Зак. — Ако всички в Салем мислят така, изненадвам се, че градът все още съществува.

— Реших, че едва ли е толкова ужасно — каза Лили. — Всички имат бебета. Освен Мери Елън Уорън. Мама казва, че тя ужасно много иска да има дете.

Зак реши, че точно този разговор беше най-добрата причина, поради която той беше превърнал в свое правило да избягва компанията на омъжени жени. Всичките тези приказки за бебета го караха да започва да се оглежда как да се измъкне от стаята.

От друга страна, онова, което беше необходимо, за да се направи бебе, не излизаше от ума му още от момента, в който беше завършила брачната му церемония. Разбира се, Зак не беше мислил твърде много за частта, която се отнасяше до бебето.

Всъщност, той не беше мислил изобщо за това.

Но сега Лили стоеше пред него и му говореше, сякаш това беше най-голямото желание в живота ѝ. Зак се опита да се убеди, че не може да се люби с Лили, ако не я обича, и със сигурност не и преди бракът им да бъде регистриран официално. Нито пък щеше да бъде правилно да рискува тя да забременее, след като самата мисъл за нормален семеен живот го отвращаваше.

Но той я искаше толкова много. Битката, която се водеше вътре в него, беше причина за не една безсънна нощ. Зак не можеше да се концентрира върху хазарта вече цяла седмица.

— Мислиш ли, че можем да имаме бебе? — попита го направо Лили.

Зак преглътна.

— Няма да стане за Коледа.

Лили се изкиска.

— Ще стане за следващата Коледа.

Точно това го тревожеше. Щеше да стане за следващата Коледа. Ако нещата се развиеха, както ставаше обикновено, скоро бебето щеше да си има компания. Твърде скоро наоколо щеше да има цяла банда егоистични малки чудовища, които щяха да изискват цялото време на Лили. Това изобщо не се нравеше на Зак.

Но той почти беше готов да поеме този риск. Самата мисъл, че Лили ще сподели леглото му, направо го изгаряше.

— Това не е нещо, което трябва да се приема несериозно — каза той, опитвайки се да се хване за последната сламка на разума си. — Трябва да помислиш за това.

— Мислила съм много.

— Ние трябва да помислим за това — поправи се Зак. — Всички знаят, че от мен ще стане ужасен баща. Може би ти не искаш...

— Кой е посмял да каже подобно нещо? — прекъсна го възмутена Лили. — Ако Сара Торагуд е имала наглостта да дойде в собствената ти кръчма и да ти каже нещо такова, аз ще...

— Не, не е госпожа Торагуд. Всички мислят така — успокои я Зак. Той се ужасяваше от мисълта, че Лили може да нападне жената на свещеника само защото тя беше казала нещо лошо за комарджията, за когото беше омъжена.

— Време е да отваряме — каза Зак, опитвайки се отчаяно да смени темата. — Не можем да обсъждаме това сега.

— Кога тогава?

Тя нямаше да се откаже лесно.

— Утре, ако все още не си променила решението си. А сега побързай. Не искам първите клиенти да заудрят по вратите и да започнат да ме питат къде съм те скрил.

— Не ме интересува какво ще направят, стига да си ме скрил в една стая с теб.

Зак усети как пламъците го заобикалят от всички страни. Още няколко секунди и той щеше да се превърне в купчина пепел.

— Утре — каза той и буквално я избута през вратата. — Ще говорим само за бебета.

— Обещавах ли?

По дяволите, как успяваше да се набута в такива неща! Разговорите за бебета бяха също толкова весели колкото и разговорите

за въоръжаване на мъжете рогоносци с пушки. Но Зак не можеше да откаже на Лили. Този разговор очевидно беше важен за нея. А всичко, което беше важно за нея, беше важно и за него, дори ако го караше да се чувства нервен като котка.

— Обещавам — отвърна той и прокара пръст по бузата ѝ.

Лили взе ръката му и я притисна до бузата си. Когато тя целуна средата на дланта му, цялата решителност на Зак се изпари. Лили го погледна в очите и се усмихна и той усети как се плъзва в бездната, без да може да направи нещо, за да се спаси.

— По-добре да тръгвам — каза тя, застана на пръсти и го целуна леко. — Мисля, че вече чувам първите клиенти.

Лили изчезна през вратата точно навреме. Още една минута и Зак сигурно щеше да започне да прави бебета на килима в кабинета си.

Той се отпусна тежко в стола си. Е, толкова за хазарта тази вечер. Вместо дами и попове, цяла вечер щяха да му се привиждат само бебета. Тази вечер Зак нямаше да бъде в състояние да бие Лили на карти.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Зак се повлече нагоре по стълбите. Напоследък бе имал доста ужасни нощи, но тази беше най-ужасната. Животът му отиваше по дяволите, а той не можеше да направи нищо, за да го предотврати.

Зак бе мислил за Лили цяла нощ. Когато някой го заговаряше, той не го чуваше. Когато служителите му задаваха въпроси, не им отговаряше. Разхождаше се из залата, сякаш нямаше представа къде отиваше или защо се намираше там. Добре, че Доди я нямаше. Ако го видеше в такова състояние, тя сигурно щеше да си умре от смях.

И всичко това, защото Лили искаше дете.

Не, защото той искаше да направи дете на Лили.

На Зак му беше много трудно да повярва в това, но след като цяла вечер не бе мислил за нищо друго, осъзна, че беше вярно. Той искаше Лили да има деца от него.

Мътните да го вземат! Та той дори не харесваше децата, а вече започваше да мисли не само за едно, а за много. Трябваше да бъде прибран в лудница. Не, просто имаше нужда от една нощ спокоен сън. Зак се чувстваше изтощен. Вече имаше халюцинации от умора. Осем часа непрекъснат сън щяха да го накарат да види нещата в нова светлина.

Той вървеше по коридора и дебелият килим заглушаваше стъпките му. Килимът беше излишна предпазна мярка. Повечето момичета бяха толкова изморени, че не биха се събудили, дори ако покрай тях минеше товарен влак.

Зак влезе в стаята си, запали лампата на масата до вратата и отиде в банята. Докато се събличаше, продължаваше да си повтаря, че не може да се люби с Лили, преди да намери Уинди и да го накара да регистрира брака им.

Тялото на Зак обаче не изпитваше такива резерви. Самата мисъл да се люби с Лили го караше да се втвърдява като дърво. Той се усмихна. Това вероятно беше единственият път в живота му, когато

буквално можеше да излезе от кожата си от похот, а щеше да си легне сам.

Зак си помисли как Лили спи дълбоко в собственото си легло. Нямахте да му отнеме много време да стигне до пансиона. Можеше да се облече отново само за няколко минути. Нямахте нищо лошо в това да се появи в спалнята на жена си. Вярно, че тя не беше съвсем негова съпруга, но никой не знаеше, а и той възнамеряваше да се погрижи това да бъде поправено още на следващата сутрин. Или следобед. Нямахте значение в какъв ред човек вършеше нещата, стига най-накрая да имаше резултат.

Зак дори посегна да вземе панталоните си от полицата. Вместо това обаче измърмори поредица от ругатни, свали бельото си, вдигна лампата и тръгна към спалнята. Трябваше да си легне и да заспи, преди да направеше някоя глупост. Беше изминал половината от разстоянието до леглото, когато видя, че Лили спи там.

Зак не знаеше как тя беше успяла да влезе тук, без да бъде забелязана. Погледна към роклята ѝ върху стола. Не беше онази, която тя беше носила по-рано вечерта. Лили сигурно се беше върнала в пансиона и след това беше променила решението си.

Тя бе мислила за бебета също толкова, колкото и той.

Зак трябваше да я събуди и да я накара да се върне при Бела.

Той застина на мястото си. Не можеше да събуди Лили и да ѝ се скара за това, че спеше в леглото му, докато той самият беше чисто гол. Зак се върна в банята, облече се и се загърна в халат. След това се върна в спалнята и седна на ръба на леглото, за да не бъде толкова очевидна възбудата му. След това леко разтърси Лили.

Тя се събуди бавно и се усмихна, когато го видя.

— Върнах се.

— Виждам, но не можеш да останеш тук. Трябва да си тръгнеш, преди някой да те забележи.

— Но аз не искам да си тръгвам. — Тя се прозина. — Дойдох да ти кажа, че мислих за онова, което ти каза за бебето.

— Казах, че ще говорим за това утре сутрин.

— Няма нужда. Аз вече реших. Затова и се върнах. Искам да започнем веднага. Още тази нощ.

На Зак му стана ужасно горещо.

— Още малко и ще се съмне — каза той. Възражението му не прозвуча убедително дори за самия него.

— Джейкъб казва, че за мъжете това няма никакво значение.

— Какво? — попита объркан Зак.

— Брат ми. Чух го да говори с Джозеф, другия ми брат. Той казваше, че мъжете могат да направят бебе по всяко време на деня или нощта.

На Зак му стана още по-горещо. Той не знаеше дали това се дължеше на желанието му или на топлото му бельо.

— Аз наистина не мисля, че...

— Не ме ли харесваш?

— Разбира се, че те харесвам.

— Джейкъб каза, че жените били онези, които винаги се дърпали. Мъжете нямали нужда да бъдат окуражавани.

Температурата на Зак се покачи с още пет градуса. Той реши, че всички мъже в семейство Стърлинг говореха твърде много, особено когато Лили можеше да ги чуе.

— Много ми харесваш — каза Зак. — И без това ми е трудно да се контролирам, но искам да бъдеш сигурна, че...

— Сигурна съм — отговори Лили. — Виж, аз не нося нищо.

Тя отметна завивките. Младите, стегнати гърди, за които Зак копнееше от седмици, бяха пред него и той само трябваше да протегне ръка, за да ги докосне.

Зак си помисли, че ще се взриви. Той не бе чувал на някого да се беше случвало нещо такова, но беше абсолютно уверен, че подобно сексуално изкушение можеше да накара един мъж да полудее. Той почти усещаше как започва да се стопява и се превръща в безволев червей.

Пот започна да се стича по носа му. Трябваше да си свали бельото, ако не искаше да се изпържи.

Зак дръпна завивките в предишното им положение.

— Покрий се — каза той с дрезгав глас. — Такава гледка може да накара един мъж да получи шок.

— Не искам да умираш. Искам да...

— Знам какво искаш, но трябва да бъдеш сигурна. Не може утре да решиш, че си на съвсем друго мнение.

Лили се разсмя доволно.

— Не трябва да се страхуваш, че може да си променя решението. И можеш да спреш да криеш чувствата си зад глупави забележки. Знам отлично какво правя.

— Не се опитвам да крия нищо. Е, това не е съвсем вярно, но не е онова, за което си мислиш.

Зак скочи на крака, обърна се с гръб към Лили, бръкна в халата си и свали дългото си бельо до глезените. След това въздъхна облекчено. Без да се обръща с лице към Лили, той седна на леглото, като държеше халата си плътно увит около тялото. Когато се обърна към нея, тя отново беше отметнала завивките.

— Няма ли да дойдеш да легнеш при мен?

— Аз... ти... за бога, спри да се отвиваш!

— Джейкъб каза, че никой мъж не може да устои на голите гърди на една жена.

— Братята ти говорят твърде много.

Лили не се помръдна. На Зак му беше невъзможно да отказва повече на поканата ѝ.

— Нека някъде бъде записано, че съм се опитал. Но издръжливостта на плътта и кръвта си има граници.

Той се изправи, свали халата си и се мушна под завивките.

— О! — каза Лили.

— Ти не трябваше да гледаш.

— Но преди ти не изглеждаше така.

— Преди ти не ме беше измъчвала.

— О!

— Спри да повтаряш това като някаква уплашена девственица или ще започна отново да се чувствам виновен.

— Често ли се чувстваш виновен?

— За първи път ми е.

— Тогава се радвам.

— Но не и аз. Доста е объркващо.

— Можем ли да започнем вече? — попита Лили.

— Чакай малко — отвърна Зак. — Трябва да се настроя. Бебето няма да стане по-бавно, ако отделим няколко минути, за да го направим както си му е редът.

— Има ли някакъв ред как се прави това?

— Е, не съвсем. Всички го правят различно.

— Трябваше да питам Доди как го правиш ти. След това щях да бъда готова.

Зак се изчерви. Той взе ръката на Лили и целуна пръстите ѝ един по един. Лили не можеше да повярва, че той можеше да бъде толкова търпелив. Всъщност тя все още не беше съвсем сигурна, че го вярваше, искаше ѝ се той вече да започне с целувките и прегръдките. Те ѝ бяха познати и тя знаеше, че ѝ харесват.

Сега пък целуваше дланта ѝ. През крайниците ѝ премина тръпка на удоволствие, но тя беше само прелюдия към усещанията, които я заляха, когато Зак целуна първо китката ѝ, а след това и вътрешната страна на предмишницата ѝ. На Лили ѝ се стори, че ще се разтопи.

Зак започна да повтаря същото и с пръстите на другата ѝ ръка и Лили реши, че това е доста приятен начин да се направи бебе. Тя се зачуди дали всички мъже използват същия метод и не разбираше защо жените смятаха, че той им носи страдания. Лили нямаше нищо против да се опитва да си прави бебе всеки ден.

Когато устните на Зак стигнаха до вътрешната страна на лакътя ѝ, Лили вече не можеше да мисли за нищо друго, освен за това, което ставаше с нея. Тя се беше страхувала, че е твърде безсрамна, когато се беше промъкнала в леглото му без никакви дрехи. Голотата на тялото ѝ върху чаршафите обаче я правеше още по-чувствителна за докосванията на Зак.

Лили се зачуди дали щеше да издържи още дълго, Зак целуваше рамото ѝ, страничната част на врата ѝ, върховете на гърдите ѝ. Всичко това изпращаше горещи вълни на желание през цялото ѝ тяло. Тя не си беше представяла, че е възможно да се чувства така. Искаше ѝ се да сграбчи Зак, да го придърпа към себе си. Но тя не го направи. Всичко, което той правеше с нея, ѝ се струваше толкова прекрасно, че тя не искаше той да пропусне нещо.

Зак докосна едното ѝ зърно с върха на езика си и Лили едва не подскочи над леглото, когато през цялото ѝ тяло премина мълния, която се върна обратно в зърното ѝ. След това Зак нежно взе зърното ѝ в уста и Лили си помисли, че ще умре от удоволствие. Тя сграбчи косата му, но незабавно я пусна, защото се уплаши, че ще му я изскубне.

Лили плъзна ръце по врата, раменете и гърба на Зак. Чувстваше се като жена без задръжки, която се радва на тялото на някой мъж и се

къпе в удоволствието, което той ѝ доставя. Знаеше, че не трябва да се наслаждава толкова много на всичко това, но не виждаше как можеше да реагира по друг начин.

Страданието сигурно щеше да дойде по-късно.

Устните на Зак напуснаха зърното ѝ. Оставяйки следи от целувки по гърдите, врата и брадичката ѝ, той стигна до устните ѝ и я целуна страстно. Лили изостави всички задръжки. Тя обви ръце около Зак, придърпа тялото му върху своето и отговори на целувката му с цялото си сърце.

Изпита облекчение, когато Зак не се обиди на агресивността ѝ. Всъщност, той дори се зарадва на това. Зак плъзна ръце под Лили и я притисна толкова силно към себе си, че за миг ѝ се стори, че няма да може да диша.

Лили посрещна с облекчение развенчаването на поредния мит. Едно порядъчно момиче не трябваше да чака мъжът да направи всички стъпки. Лили реши, че ѝ харесва да не чака Зак да мисли за всичко.

Нещо твърдо и горещо се притискаше в корема ѝ и отвличаше мислите ѝ за целувката на Зак. Лили знаеше какво е то.

Може би това беше частта, която нямаше да ѝ хареса.

Тя възнамеряваше да получи колкото можеше по-голямо удоволствие, преди да дойде времето за тази част. Лили започна да целува Зак по цялото лице. Мустаците му я гъделичкаха, но нищо не можеше да я спре. Зак се разсмя.

— Не е необходимо да бързаш толкова. Имаме цяла нощ на разположение.

Тя не искаше да му каже, че се опитваше да се опие с целувките му, за да не почувства болката, когато тя дойдеше.

— Вече се съмва — каза тя между целувките. — След един час трябва да ставаме.

— Не и тази сутрин — отвърна Зак. Той взе лицето ѝ в ръце и я целуна по върха на носа. — Тази сутрин можеш да си останеш в леглото.

— Цяла сутрин ли е необходима, за да се направи бебе?

— Възможно е, ако го искаш.

Тя не смяташе да взема решение, преди да разбере какво беше страданието. Междувременно ѝ беше много хубаво, че е до Зак, че той я прегръща, че целува клепачите ѝ. Лили беше уверена, че кралицата

на Шеба се беше държала по същия начин. Едва ли беше добре тя да харесва същите неща, които бе харесвала една езическа кралица.

Но Лили бързо забрави всичко за кралици и езичници. Зак последователно хапеше и духаше в ухото ѝ.

— Така ли се прави бебе? — попита го тя.

— Не съвсем — отвърна Зак, — но така е по-забавно.

Лили трябваше да признае, че усещането беше наелектризиращо, но тя започваше все повече да се притеснява за неприятната част. Сигурно беше наистина ужасно, щом една жена можеше да се откаже от онова, което Зак правеше в момента.

Тя се изкушаваше да забрави за неприятната част и просто да се отдаде на удоволствието. Когато той отново започна да целува гърдите ѝ, Лили беше напълно уверена, че нищо не може да бъде по-прекрасно. Но след това върховете на пръстите му започнаха да се плъзгат нежно по тялото ѝ, около гърдите ѝ, надолу по стомаха ѝ. Когато спряха около пъпа ѝ, Лили се стегна.

Пръстите на Зак направиха бърза обиколка на бедрото ѝ, надолу по крака и зад коляното. Цялото ѝ тяло сякаш бе обзето от пламъци.

— Не се страхувай — каза Зак. — Ще ти кажа, когато ще ти стане малко неудобно.

Значи наистина щеше да има болка. Майка ѝ се беше оказала права. На Лили щеше да ѝ се наложи да страда. Е, добре, но преди това тя щеше да се наслади на всяка секунда удоволствие. Лили праметна единия си крак през тялото на Зак. Това ѝ даде прекрасното чувство, че се държи също толкова провокиращо, колкото и той. Тя беше равна с него и можеше да отговаря на всяко негово действие.

Докато той не плъзна ръка между краката ѝ.

Лили загуби желанието си да бъде смела и прелъстителна. Тя се напрегна в очакване на болката.

— Това няма да боли — каза ѝ Зак.

Искаше ѝ се да му повярва, но беше уплашена. Лили можа да се въздържи да не се стегне, когато пръстът му проникна в нея. Беше почти болезнено чувствителна.

Лили затаи дъх, но не почувства никаква болка, а само вълнуващото усещане за нещо, което се движеше вътре в нея. След това Зак докосна някакво място и Лили за малко щеше да подскочи. От удоволствие.

Тя беше стиснала инстинктивно крака и сега постепенно се отпусна. Зак отново намери онова толкова чувствително място и тялото ѝ бе обляно от вълна на удоволствие. Зак продължи да се движи в нея, докато вълните не започнаха да стават все по-чести и по-силни. Сега те приличаха почти на пулс. Всяка беше по-силна от предишната и изтръгваше доволно стенание от устните ѝ.

Внезапно вълните започнаха да напират като лавина, една след друга, всяка по-голяма и по-силна от предишната, докато Лили не започна да си мисли, че повече не може да издържи на напора им. Тя се чу как шепне името на Зак, докато извиваше тяло срещу ръката му. Когато си помисли, че вече не може да издържа, вълните преминаха за последен път през нея и Лили усети как тялото ѝ се разтърсва от освобождаването.

Докато се спускаше надолу от небесата, Зак се премести над нея. Тя усети как той извади пръста си, но миг по-късно той беше заменен от нещо по-голямо. Лили усети как се напруга.

— Сега ще те заболи — предупреди я Зак, — но само за малко. След това никога вече няма да те боли.

Той се опитваше да я успокои. Това беше онази част, която никоя жена не харесваше. Това беше онази част, която Лили трябваше да изтърпи. Е, щом трябваше, щеше да я изтърпи. Тя искаше бебе повече от всичко на света.

Когато Зак проникна в нея, Лили почувства остра болка, но тя продължи съвсем кратко.

Сега Зак се движеше вътре в нея, както бе правил и преди малко, но този път Лили се чувстваше разтегната до краен предел и изпълнена от него. Той вдигна бедрата ѝ, за да проникне по-дълбоко. Лили му помагаше, доколкото можеше. Знаеше, че бебето трябва да израсне дълбоко в тялото ѝ, защитено от всякакви беди.

Но не след дълго тя забрави всякакви мисли за бебета и болка. Вълните на удоволствие се появиха отново, само че този път бяха много по-силни. Лили не разбираше как беше възможно това, но бързо се убеждаваше, че в правенето на бебета има нещо повече от онова, което тя беше предполагала.

Този път обаче Зак, изглежда, изпитваше същото, което и тя. Той вече не беше спокоен и не контролираше тялото ѝ. Дишането му беше по-тежко, а движенията му — по-развълнувани.

Постепенно тласъците му станаха по-бързи, започнаха да проникват по-дълбоко и достигнаха почти до сърцевината ѝ.

Лили се беше вкопчила в Зак. Той беше нейната котва, смисълът на живота ѝ, северът на компаса ѝ. Тя беше уверена, че без него ще излети в космоса и ще се разпадне на милиони малки парченца. Тя го държеше здраво, опитваше се да се слее с него, докато не усети как телата им се стапят в една обща маса от гореща страст.

Тъкмо когато беше на ръба на съзнанието, тя усети как започва отново да се издига нагоре, понесена напред от вълните на освобождението, които бяха твърде сладки, за да могат да бъдат описани с думи.

Лили усети как Зак се напъня, чу го да изпъшква и усети как тялото му се разтърсва, докато изливаше семето си в нея.

Най-сетне тя се почувства истински омъжена.

— Това ли е всичко, което е необходимо, за да се направи бебе?
— попита Лили след няколко минути.

Зак не знаеше как трябваше да приеме въпроса ѝ. Не му беше ясно дали тя се надяваше да получи повече, или просто беше разочарована от представянето му. Досега последното не му се беше случвало с нито една жена.

— Понякога трябва да се повтори. Мислиш ли, че ще можеш да изтърпиш това?

— Сега ли?

Зак започна да се тревожи още повече.

— Е, може би не точно веднага.

— И колко трябва да се чака?

Зак се подпря на лакът и я погледна.

— Не е необходимо да го повтаряме. Ако ти е било толкова неприятно...

— Не, изобщо не исках да кажа това. — Лили се изчерви. — Хареса ми много. Надявах се, че няма да се наложи да чакаме дълго, преди да опитаме отново.

Зак я целуна по носа и я придърпа към себе си.

— Изобщо няма да се наложи да чакаме дълго.

— Пропусна ли нещо?

Той отново бе обзет от съмнения и седна в леглото.

— Защо?

— Просто си помислих, че ако си пропуснал нещо, бих искала да го опитам следващия път. Сега, когато вече не се страхувам, съм сигурна, че всичко ще ми хареса.

— Ще видя какво мога да направя — отвърна Зак, — но не забравяй, че не съм от желязо. Понякога трябва да си почивам.

— Но не за дълго, нали?

— Не. Всъщност, точно сега се чувствам твърде отпочинал. В случай че не сме успели да направим бебето от първия опит, може да се наложи да правим това доста често — предупреди я той. — Монти и Айрис не можаха да си направят първото дете в продължение на шест години.

— Надявам се, че няма да се наложи и ние да чакаме толкова дълго.

Зак си помисли, че един такъв период на постоянни повторения беше прекрасен начин да прекара следващите шест години.

Той тъкмо щеше да започне с първото повторение, когато вратата на спалнята се отвори с трясък. Зак вдигна очи и видя един висок, слаб мъж с дълга черна брада да стои в рамката на вратата, втренчен гневно в тях, сякаш беше самият дявол.

О, господи! Знаеше си, че не трябваше да се люби с Лили, преди да се увери, че бракът им е регистриран законно. Сега самият дявол стоеше на прага му, готов да го замъкне със себе си в ада.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

— Кой си ти, по дяволите? — попита ядосан Зак.

— Аз задавам въпросите, обезчестителю на невинни жени, най-черен от всички дяволи!

Това започваше да прилича на повторение на проповед на Сара Торагуд. Зак бе мислил, че дяволът се смята за най-черен, но когато огледа мъжа на вратата по-внимателно, той вече не му се стори дявол. Просто беше грозен.

— О, Йезекия, за бога — промълви Лили, докато се опитваше да прикрие голотата си, — я престани да се държиш като глупак. Със Зак сме женени. Да не мислиш, че щях да бъда в едно легло с него, ако не бяхме?

— Да не искаш да кажеш, че тази торба кокали е мъжът, за когото баща ти е искал да се омъжиш? — попита Зак.

— Да. Това е Йезекия Джоунс.

— Йезекия Джоунс! — повтори Зак и името едва не го задави.

— Да. Името му е ужасно, дори за самия него, затова те моля да не го правиш на въпрос. Йезекия, този мъж — тя посочи към Зак — е съпругът ми, Захари Тайлър Рандолф.

— Просто Зак.

— Йезекия предпочита официалните обръщения.

— Тогава нека да се разкара от спалнята ми, докато не се облечем. Обзалагам се, че той никога не е нахълтвал при майка ти и баща ти в такъв момент.

На Лили й беше трудно да повярва, че родителите й някога бяха изпитвали онова, което току-що се беше случило с нея.

— Не си мисли, че ще се спасиш от наказанието за това, че си насилвил тази нещастна, невинна жена, като ругаеш и богохулстваш — заяви гръмогласно Йезекия. — Адът зее пред краката ти и ти ще бъдеш погълнат от него. Ти ще...

— А ти ще получиш куршум в главата, ако бъда принуден да стана от това легло.

— Моля те, Йезекия, излез! — каза Лили. — Слез долу и накарай някого да ти даде чаша кафе. Ние ще дойдем след малко.

— Трудно ми е да повярвам на собствените си очи — каза, без да прикрива учудването си Йезекия. — Но аз не смятам да те изоставя само защото си се компрометирала. Не бих посмял да погледна баща ти в очите, ако те оставя да прекараш дори една минута повече с този... развратник.

— Достатъчно — изръмжа Зак, докато ставаше от леглото. Търпението му се беше изчерпало напълно.

Йезекия зяпна от ужас.

— Господине, чувствам се длъжен да ви напомня, че не сте облечен.

— В такъв случай знаеш, че след малко ще бъдеш пребит от един гол мъж, което сигурно ще ти бъде за пръв път. Но като се има предвид склонността ти да нахлуваш през врати, които би трябвало да останат затворени, и да казваш всяка необмислена мисъл, която ти мине през малкия мозък, едва ли ще ти бъде за последно.

— Ти наистина ли си омъжена за този човек? — попита Йезекия Лили, докато се отдръпваше пред настъпващия Зак.

— Да — отговори вместо нея Зак, без нито за миг да се смути от лъжата си. Те щяха да бъдат наистина женени, преди Йезекия да успее да разбере всички подробности.

Йезекия излезе заднешком навън.

— Чакай долу — излая след него Зак. — Барът е зареден. Поръчай си каквото искаш.

Той затръшна вратата пред удивения Йезекия.

— Баща ти трябва да бъде печен на шиш в ада за това, че изобщо си е помислил, че можеш да се омъжиш за такъв човек — изкрещя Зак.

— Предполагам, това означава, че няма да се опитаме отново да си направим бебе — каза Лили.

Зак избухна в смях.

— Ти си идеалната съпруга за мен.

За своя изненада той откри, че вярваше във всяка една дума.

— Защо татко не дойде сам, ако толкова много се е тревожил за мен? — попита Лили Йезекия, когато се облече и слезе в залата. — Той

дори не ми писа. Никой не ми писа. Мислех си, че никой не се интересува какво е станало с мен.

— Не вярваше, че ще успее да се въздържи да не убие мъжа, който те е накарал да избягаш, и реши, че като твой годеник е по-добре да дойда аз.

— Ти не си ми годеник — заяви Лили. — Никога не си бил. Толкова пъти съм ти го казвала.

— Но баща ти...

— Татко никога не е чувал онова, което не иска да чуе — тросна се Лили. — Пък и аз не избягах заради мъж.

— Тогава значи не си омъжена за онзи голия.

— Напротив, но аз не дойдох тук, за да се омъжа за него. Дойдох, за да се отърва от теб и от татко. Знаех, че Зак ще ми помогне, но не очаквах, че ще се ожени за мен.

— Но той е комарджия! Как си могла да се омъжиш за такъв грешник?

— Позволи ми да ти напомня, че говориш за съпруга ми. Ако продължиш да говориш лоши неща за него, ще направя нещо много лошо с теб.

— Че какво можеш да ми направиш? — попита Йезекия с присъщата арогантност на мъж, който се смята за много по-висшестоящ от всяка жена.

— Ако задържиш устата му отворена, ще наляя в нея цяла бутилка уиски — каза Зак. — Ако бъде намерен пиян на прага на игрална зала, това ще направи чудеса за характера му. Може дори да го превърне в нормален човек.

Лили вдигна очи и видя, че Зак върви към тях. Докато го гледаше, тя беше изпълнена с гордост. Зак беше облякъл само халата си — голите му крака се виждаха ясно, но тя беше сигурна, че нямаше друг по-висок и по-красив от него съпруг в целия свят. Това, че беше омъжена за него, все още бе нещо, което я изненадваше.

— Дори ако вече не беше продал душата си на дявола, пак нямаше да бъдеш подходящ съпруг за жена с чистотата на Лили — обяви Йезекия.

— А ти, изсъхнала, лицемерна, дребнава душице, ще бъдеш идеалният човек за нейната доброта и невинност, така ли?

— Баща й ме избра за неин...

— Баща ѝ не е бил онзи, който е щял да се омъжи за теб. В противен случай може би е щял да промени решението си.

— Душата ти вече е осъдена — заяви Йезекия. — Защо е необходимо да повлечеш Лили в ада заедно със себе си?

— Всъщност, аз разчитам на нея да ме предпази от огнената му паст — отвърна Зак. — Вече чух всичко, което имаше да ми казваш. Не ме интересува какво мислиш за мен, но Лили има по-добро мнение. Няма да позволя да я засипваш с помята си.

Йезекия отвори уста, за да каже нещо, но Зак го прекъсна.

— Ако смяташ, че искаш да продължиш да ме укоряваш, върви при местния свещеник господин Торагуд и жена му. Не се съмнявам, че те с готовност биха изслушали всяка твоя дума. Не съм спал цяла нощ, така че отивам да си легна. Ако решиш, че искаш отново да се видиш с жена ми, ела, когато отворим заведението.

— Никога повече няма да стъпя тук, докато вършите работата на дявола — зарече се Йезекия.

— Добре. Кажи довиждане на Лили и се разкарай оттук.

Йезекия се опита да прикрие тревогата си, но Лили знаеше, че той не е свикнал да бъде предизвикван. Пък и той беше с около петнадесет сантиметра по-нисък от Зак, а точно в този момент Зак изглеждаше твърде застрашително. Йезекия отстъпи.

— Ще се върна — заяви той, докато Зак го изпращеше с бутане през входната врата.

Зак затръшна вратата зад него.

— Ако някога си допускала, дори само за секунда, че можеш да бъдеш жена на този човек, значи не си подходяща за един Рандолф — каза той.

— Никога не съм си помисляла това — каза Лили. — Наистина ли смяташ, че от мен ще стане една добра Рандолф?

— Най-добрата — увери я Зак. — Знаеш ли, на мен не ми се спи чак толкова, колкото си мислех. Смяташ ли, че можем да повторим опита си да си направим бебе?

Лили се изкиска.

— Предполагам, че Джейкъб е бил прав. Мъжете наистина могат да правят деца по всяко време.

— Проклятие! — извика шеговито Зак. — Чакай само да те пипна.

Лили щеше да го изпревари по стълбите, ако не се беше спънала в края на роклята си.

Зак не можа да намери Уинди Дъмбартън никъде. Никой не го беше виждал. Никой не знаеше кога щеше да се върне.

— Той никога не се отдалечава от уискито и играта на фаро — каза Зак на бармана в едно от любимите заведения на Уинди.

— Така е, но това е нещо, което може да се намери във всеки един град западно от Мисисипи.

Зак нямаше как да не признае, че това беше вярно. Някои градове вече бяха започнали да улягат, да пускат корени и да строят училища и църкви. Но в повечето градове живееха мъже, които скитаха от едно място на друго в търсене на приключения, злато или възможността да се отърват от застоялия живот, който бяха водили на изток.

— Кажи му, че трябва да го видя веднага щом се появи — каза Зак на бармана. — Кажи му, че ако ме намери до един час след завръщането си в града, ще му дам сто долара.

— Сигурно ти трябва много. Хората обикновено се радват, когато успеят да се отърват от Уинди.

— И аз ще се почувствам така, след като свърша разговора си с него. Той е причината за най-лошия ми кошмар.

Зак не знаеше къде да отиде да търси Уинди след това. Той беше минал през всички места, където знаеше, че ходи Уинди, както и през онези, където би се отбил случайно, но не можеше да си позволи да спре да го търси. През последните четири нощи не беше пропуснал да се люби с Лили нито веднъж.

Чувството за вина го разяждаше като киселина. Независимо какво му беше говорила тя, независимо колко го беше молила, той не бе трябвало да я докосва.

Зак се бе опитал да се държи настрана. Всяка нощ прекарваше часове, кроейки планове как да не си легне с нея. Всяка сутрин нейната усмивка, нейната близост и гледката на тялото ѝ разбиваха плановите му, сякаш никога не ги беше имало.

Сега те бяха женени във всяко едно отношение. Дори черният облак на присъствието на Йезекия не можеше да промени това. Липсата на законно регистриран брак обаче можеше. Зак живееше в

страх, че Йезекия може да се опита да потвърди брака им и да открие, че той не е регистриран.

Той беше уверен, че ако Лили някога разбереше какво беше направил, щеше да го напусне. Ако братята му разберяха за постъпката му, сигурно щяха да го убият. Нямахше да има никакво значение, че беше пропилял четири дни в търсене на Уинди. Нямахше да има значение, че още от самото начало бе съжалявал за действията си. Както обикновено, единственото нещо, което щеше да има значение, беше, че той бе сторил най-изгодното за себе си въпреки последствията, които то щеше да доведе за останалите.

Зак се беше провалил и в единственото нещо, което можеше да направи поведението му да не изглежда толкова ужасно. Той не беше изпълнил обещанието си да не докосва Лили. Той ѝ беше отнел девствеността и я беше поставил в положение на жена, която живее в грях.

Той не можеше да си представи какво по-лошо би могъл да направи на една жена, произлизаща от семейство като това на Лили. През живота си Зак беше вършил много неща, но никога не беше обезчестявал някоя жена. Сега беше направил точно това и не можеше да живее с тази мисъл.

Разбира се, той винаги можеше да се ожени за нея повторно. Зак беше готов да направи това незабавно, но тогава щеше да му се наложи да обяснява защо искаше втора брачна церемония, когато толкова силно се беше противопоставял на първата.

Той не можеше да направи това, не и преди да беше опитал всички останали възможности. Зак не искаше дори да си помисли за онова, което щеше да види в очите на Лили. Едно от нещата, които му харесваха у нея, беше вярата ѝ в него и в неговата доброта. След като цял живот всички, включително и собственото му семейство, бяха мислили само най-лошото за него, Зак смяташе, че е прекрасно някой да мисли само добро за него. Това го караше да се опитва да оправдае надеждите на Лили. Честността го задължаваше да признае, че семейството му разбираше характера му по-добре от Лили, но той все пак искаше да опита.

Струваше му се, че съдбата му е изиграла твърде мръсен номер, като не му позволяваше да намери Уинди Дъмбартън и да направи единственото правилно нещо, когато най-сетне се беше решил на това.

Но Зак не се притесняваше толкова много от това кое беше добро и кое лошо. Той се страхуваше най-вече от това, че може да загуби доверието на Лили. Изобщо не го интересуваше какво мислеха за него господин и госпожа Торагуд или дори членовете на собственото му семейство, стига Лили да вярваше в него.

Слънчевите лъчи се мъчеха да проникнат през изрисуваните стъкла на църквата. Тухлените стени и каменният под задържаха студа в помещението.

Лили обаче усещаше как под яката ѝ се надига горещина, която залива цялото ѝ тяло. Тя не беше сигурна дали се дължеше на неудобство или на гняв. Сега обаче нямаше никакво значение. Колкото повече слушаше, толкова повече се ядосваше. Йезекия бе убедил господин Торагуд да му позволи да отслужи неделната литургия. Лили беше уверена, че проповедта му беше предназначена специално за нея.

Тя беше сигурна, че и всички останали от паството знаеха това.

Йезекия говореше за жената при кладенеца, за онази, която живееше в грях. Когато не успя да извърти историята така, че да я приложи към Лили, той започна да говори как игралните зали били съвременните Содом и Гомор. Той очевидно се почувства на плодородна почва и се впусна в мощна атака срещу момичетата, които работеха на такива места, като ги сравни с жени, които безгрижно захвърлят всичко, на което родителите им са се опитали да ги научат, за да го заменят с плътски удоволствия.

Лили видя как някои от присъстващите кимаха в знак на съгласие. Тя знаеше, че повечето от тях не биха познали къде работи, ако я видеха на улицата. Освен това знаеше, че на мнозина от тях им се искаше Лили да не беше идвала в тяхната църква.

Внезапно усети, че не може да търпи това повече. Изправи се, за да си тръгне, но моментално промени решението си.

— Чух много неща от теб и господин Торагуд за греха на жените, които работят по кръчмите — обърна се тя на висок глас към Йезекия, когато той спря, за да си поеме дъх, — но досега не съм видяла нито един от вас да се опитва да им помогне.

Шокът на присъстващите беше очевиден, когато те се обърнаха, за да зяпнат учудено тази жена, която беше направила немислимото —

беше прекъснала свещеник по време на проповедта му. Йезекия стоеше безмълвен. Господин Торагуд се беше вцепенил. Госпожа Торагуд беше почервенияла като домати.

— Много от тези жени са също толкова почтени, колкото и всички останали. Те са дошли в Сан Франциско с надеждата да намерят по-добър живот. Но понеже не са били омъжени, са могли да си намерят работа само в кръчмите. Знам това, защото същото се случи и с мен самата.

— Ние ти намерихме работа — заяви госпожа Торагуд, която си беше възвърнала самообладанието. — На няколко пъти.

— Само за да бъда уволнена, защото привличах вниманието на твърде много мъже. Всички, изглежда, смятаха, че ако намеренията на мъжете не са почтени, то и моите не могат да бъдат такива. Точно по същия начин сте формирали и мнението си за тези млади жени.

— Не можеш да отречеш, че много от тях са затънали в грешен живот — заяви господин Торагуд.

— Мога да говоря само за онези, които работят в „Малкото райско кътче“.

— Дори името на това място е светотатствено — измърмори някой.

— Знам също така, че никой от присъстващите тук не е направил нищо, за да подобри живота им.

— Канили сме ги да идват на църква.

— А отидохте ли лично в кръчмата, за да говорите с тях и да ги поканите?

— Нямаше да бъде подходящо...

— Както не сте се опитали и да ги опознаете, да им помогнете да си намерят друга работа или да се запознаят с младежи, които биха се оженили за тях. Вместо това вие си стоите по домовете, далеч от греха, от който толкова много се страхувате, но непрестанно се оплаквате, че той е навсякъде около вас.

— Не можеш да защитаваш тези жени и мъжете, които ги наемат.

— Имам много по-голямо право да ги защитавам, отколкото вие имате правото да се наричате добри и грижовни християни.

Забележката ѝ беше посрещната с бурни възражения. Йезекия вдигна ръце за тишина. Постепенно шумът утихна. Лили се опита да заговори първа.

— Предизвиквам ви да дойдете в кръчмата и да се срещнете с момичетата на работното им място. Предизвиквам всички ви да научите кои са те в действителност, откъде са дошли, какво търсят в Сан Франциско. Според мен вие се страхувате, защото може да се окаже, че те не са толкова различни от вас.

Присъстващите зашумяха като гнездо разгневени оси. От всички страни заваляха възражения, но Лили не сваляше очи от Йезекия. Тя наблюдаваше как той се бори със самия себе си. От мрачното му изражение Лили можеше да отгатне какъв щеше да бъде отговорът му.

— Ще дойда — заяви той най-накрая.

Присъстващите възразиха остро. Госпожа Торагуд изглеждаше удивена.

— Според мен най-подходящото време е днес — каза Лили.

— Но днес е неделя! — възрази господин Торагуд.

Лили отново видя как Йезекия се бори със себе си, но тя знаеше, че той няма да отстъпи.

— Кой друг ден би бил по-подходящ — обяви Йезекия. — А сега нека наведем глави и се помолим за нашите души, както и за душите на нещастните жени.

Лили предпочиташе той да не нарича момичетата „нещастни жени“, но това нямаше значение в момента. Йезекия се беше съгласил да направи повече, отколкото бяха готови да направят семейство Торагуд.

— Все още не ми харесва, че той е тук — каза Зак. — Ако започне да досажда на момичетата, ще го изхвърля веднага.

Зак не беше харесал идеята, докато Лили му беше обяснявала за какво става въпрос в спалнята. Още по-малко му хареса, когато слезе в залата и видя, че Йезекия говори с Джули Петерсън и още няколко от момичетата. Свещеникът изглежда се чувстваше неудобно и нежелан, но видимо беше по-спокоен отколкото при предишното си посещение в заведението. Може би вече беше готов да се вслуша в думите на останалите.

— Нямам доверие на хората, които един ден се държат като лъвове, а на следващия като койоти — каза Зак. — Ако той направи онова, което иска, ще се наложи да търся нови момичета. Тези тук си

вършат работата много добре. Не искам да напуснат, за да станат готвачки, чистачки или компаньонки.

— Той иска само да им помогне да се запознаят с почтени младежи. Пък и винаги идват нови момичета. Дори вчера...

— Знам. И аз я видях. Дойде миналата нощ. Казах ѝ да се наспи, след което да отиде при теб.

Лили се надигна на пръсти, придърпа лицето на Зак и го целуна.

— Хей, внимавай какво правиш — скастри я шеговито той. — Ще създадеш лошо име на това място.

— То вече си има лошо име.

— В такъв случай... — Зак я прегърна и я целуна както подобаваше. — Мразя, когато едно място не отговаря на репутацията си — каза той, когато най-накрая му се наложи да си поеме въздух.

Йезекия се отдели от групичката момичета и тръгна към тях. На Лили ѝ се прииска той да беше изчакал още няколко минути.

— Е? — попита го Зак. В гласа му се долавяше враждебна нотка.

Йезекия се беше опънал като бастун. Лили знаеше, че му е много трудно да признае пред нея и Зак, че е сбъркал.

— Бих искал да се върна тук — каза той. — Изглежда, че може да съм ви преценил неправилно. Младите жени твърдяха, че без вашата помощ няколко от тях несъмнено са щели да бъдат принудени да живеят в грях, за да оцелеят. Госпожица Петерсън беше изключително настоятелна в похвалите си за вас и Лили... госпожица Стърлинг... искам да кажа, съпругата ви.

Йезекия очевидно още не можеше да свикне с мисълта за промененото семейно положение на Лили, но поне си признаваше, че беше сгрешил. Тя винаги беше харесвала тази негова черта, въпреки че това не се беше оказало достатъчно, за да я накара да го заобича.

— Какво смяташ да правиш, след като се увери, че не държа бордей? — попита го Зак. — Това все още е игрална зала.

Зак не приемаше всичко това добре. Лили предположи, че той нямаше да бъде щастлив, докато Йезекия не се върнеше във Вирджиния.

— С госпожица Петерсън смятаме, че би било добра идея всички да се съберат на нещо като обществена сбирка.

Зак се намръщи.

— Най-добре ще бъде сбирката да се проведе тук — продължи свещеникът.

— Да не си откачил! — възмути се Зак. — Тези хора биха предпочели да умрат, вместо да стъпят тук. Те ще бъдат уверени, че ще лепнат нещо, ако влязат в заведението ми.

— Точно затова смятаме, че трябва да ги доведем тук — обясни Джули.

— Ще трябва да бъде следобед. Момичетата стават късно — каза Зак.

— Не може да стане преди седем вечерта. Мъжете трябва да се приберат от работа и да имат време за вечеря.

— По това време тук е пълно с комарджии.

— Ще трябва да затворите за една вечер — обясни Йезекия.

Зак избухна.

— Сигурно сте откачили, щом си мислите, че ще затворя заведението си, за да могат някакви стари, малоумни прилепи да си пъхат носа в работите ми!

— Ако го направим на друго място, няма да се получи нищо — каза Йезекия. — Паството трябва да види къде работят и живеят момичетата. Те трябва да разберат, че помагат на добри момичета.

— О, значи ти вече смяташ, че са добри, така ли?

— Госпожица Петерсън ме убеди, че може да съм оставил предубеждението да ме заслепи в преценката ми за тези жени — каза Йезекия.

Нещо в гласа му накара Лили да се вгледа по-внимателно в него. Какво точно беше то — объркване, несигурност? Той гледаше Джули някак странно. Джули също го гледаше странно. Лили едва успя да се въздържи да не се разсмее, когато осъзна, че Йезекия и Джули изпитваха привличане един към друг. Това трябва да му беше дошло изневиделица. Горкичкият, срамота беше, че нищо не можеше да излезе от това, но така Йезекия поне беше променил мнението си за момичетата. Лили беше уверена, че той ще успее да убеди семейство Торагуд да му помогнат да реализира планове си. Сега оставаше само да убеди Зак.

Двамата лежаха в леглото, след като се бяха любили. Зак беше твърде възбуден, за да заспи, а Лили твърде отпаднала, за да стане. Това беше един от малкото моменти през деня, в които пътищата им се пресичаха. За Лили тези моменти бяха твърде кратки. Тя обаче се страхуваше, че те бяха точно по вкуса на Зак.

Тя вече започваше да се пита дали той някога щеше да се превърне в нормален съпруг, който щеше да вечеря в шест часа вечерта, вместо да става по това време. Колкото повече го опознаваше, толкова повече започваше да му се възхищава. Човек трябваше да има голяма смелост, за да създаде кръчма, в която се играе честно, след като всички се кълняха, че трябва да лъжеш, ако искаш да си изкарваш прехраната по този начин. „Малкото райско кътче“ беше единственото място в целия град, където на мъжете им беше забранено да се качват на втория етаж с момичетата.

Но всичко това нямаше нищо общо с това какъв съпруг искаше Лили. Зак, изглежда, търсеше жена, която да споделя леглото му, с която да утолява желанието си и да споделя удоволствието му в кръчмата. Това сякаш го задоволяваше напълно. Той все още говореше за правене на бебе, но Лили знаеше, че той рядко си мисли за истинско дете. Това беше нещо, което не се вписваше в неговите планове.

Толкова много неща, които тя желаше, не се вписваха в неговите планове. Деца, собствена къща, нормално работно време, което да ѝ позволява да бъде с него, чувство, че двамата споделяха един и същ свят, задължение да прекарат целия си живот заедно. И истинска любов — дълбока и обвързваща.

Лили обаче не можеше да очаква всичко това, поне не засега. Тя го беше принудила на този брак и не знаеше колко още можеше да понесе Зак. Баща ѝ винаги бе казвал, че вълкът не си мени нрава. Може би хората не бяха много по-различни от вълците.

— Наистина ли смяташ, че трябва да затворя кръчмата за една вечер? — попита я Зак.

На Лили ѝ бяха необходими няколко секунди, докато осъзнае за какво говори той.

— Да. Йезекия е прав. Ако се съберат на друго място, няма да бъде същото.

Зак замълча.

— Добре, но само за два часа. Ще трябва да излязат от задната врата. Ако редовните ми клиенти ги видят да излизат оттук, никога повече няма да се върнат в заведението ми. Може да си помислят, че са се объркали и са дошли на църковна среща.

— Съмнявам се — каза Лили. — Не мисля, че те биха имали нещо против да излязат през задната врата. Можеш дори да я заключиш, за да попречиш на някои от тях да се измъкнат твърде рано.

Лили се гордееше със Зак. Решението да затвори кръчмата беше трудно, но той все пак го беше взел. Нейната поява в живота му го беше изпълнила с много нови изисквания, но той всеки път успяваше да се справи с предизвикателството.

Защо тогава тя се чувстваше толкова нещастна?

Докато беше стояла и беше наблюдавала как Йезекия и Джули се опитват да се преструват, че не изпитват привличане един към друг, Лили беше осъзнала, че Зак не изпитваше трудности да се концентрира върху заведението, момичетата или някой друг проблем, който го занимаваше в момента. Вярно, че той показваше някаква обич към нея и подхождаше ентусиазирано към любенето им, но нито веднъж не ѝ беше казал, че я обича.

Лили осъзна внезапно, че толкова много се беше притеснила от това, че двамата с него бяха живели разделени, толкова много се беше радвала, че работи с него в заведението и толкова се беше заслепила от любенето им, че беше забравила за най-важното.

Зак не я обичаше. Е, може би само мъничко. Той може би я харесваше, имаше нужда от нея, желаше я, но не я обичаше страстно и лудо.

А тя го обичаше толкова отчаяно.

Лили не знаеше какво да прави. Не беше предполагала, че ще се омъжи за човек, който не я обичаше толкова колкото тя него. Нали точно затова беше избягала от Салем. За миг се запита дали Йезекия не се чувстваше по същия начин в момента. Не, не беше така. Може би гордостта му беше наранена, но сърцето му не беше докоснато.

Нейното обаче беше и това я караше да се чувства ужасно.

Какво можеше да направи? Не можеше да накара Зак да я заобича насила. Това вече го беше научила. Лили не можеше да бъде честна и да каже, че той я обича повече, отколкото в деня на сватбата им. Тя просто се беше вписала доста удобно в живота му. Тя му даваше

нещо необходимо, без да му струва нищо, съвсем естествено беше той да я харесва.

Но това не ѝ стигаше. Зачуди се дали Зак изобщо щеше да я обича някога. Уверена беше, че ако това станеше, можеше да се лиши от всичко друго. Но докато я нямаше любовта, всичко останало губеше значението си.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

В крайна сметка беше решено събирането да се проведе в църквата.

— Съпругите им ме накараха да говоря с теб — каза госпожа Торагуд на Йезекия. — Те нямат никакво намерение да влизат в кръчма.

— Но ако те се срещнат с момичетата на тяхна територия, това ще бъде доказателство колко голямо разбиране проявяват — отвърна Йезекия. — Така момичетата по-лесно биха повярвали в искреността на нашите усилия.

— Те няма да влязат в кръчма — повтори госпожа Торагуд.

— И не говори за нашите усилия — добави тя. — Ти се остави Лили Рандолф да те убеди да го направиш. Нас никой не ни е питал какво мислим по въпроса.

— Трябва да сте забелязали, че това е проява на добра воля.

— Ще бъде проява на абсолютна глупост да изложим съпрузите си на влиянието на жени, за които бихме предпочели да не знаем нищо — заяви Сара. — Всички знаят, че мъжете не могат да устоят на изкушенията на злото. Всяка жена, която сама пъха мъжа си в ръцете на изкушението, е глупачка.

— Според мен ти гледаш твърде строго на характера на тези жени — възрази Йезекия. — Аз бях твърде впечатлен от някои от тях и особено от госпожица Джули Петерсън.

— Уверена съм, че е така. Дори и добрите мъже обикновено биват впечатлени от този тип жени. Но независимо от това, жените нямат намерение да влязат в кръчма. И аз напълно ги подкрепям в това тяхно решение.

— В такъв случай ще организираме събирането в църквата — отстъпи Йезекия. — Страхувам се обаче, че така няма да дойдат много хора.

Сара Торагуд се беше погрижила църквата да бъде украсена според случая, но нещо не вървеше.

Когато Зак научи, че те възнамеряваха да използват църквата, той отказа да затвори „Малкото райско кътче“.

— Не виждам защо трябва да понасям загуби без никаква основателна причина — заяви той на Лили.

— Това ще покаже, че подкрепяш усилията на Йезекия.

— Но аз не ги подкрепям. Ще бъда там, за да подкрепям теб, но ако питаш мен, Бела съсипа живота си, като се опитваше да бъде почитена. Няма да задържа нито едно момиче, което пожелае да напусне работата си при мен, но и нямам намерение да ги принуждавам да напускат.

Лили се беше подготвила да спори с него в продължение на часове, но Зак беше взел решението си и отказваше да го обсъжда с нея. Това не се харесваше на Лили, но тя нямаше друг избор, освен да приеме решението му.

Някои от момичетата изобщо не се интересуваха от събирането. Други казаха, че предпочитат да изчакат и да видят какво ще излезе. Трети пък искаха да отидат, но не искаха да отсъстват от работа. В крайна сметка едва седем отидоха.

Паството също не беше представено по-добре. Няколко от дамите се появиха, но бяха оставили съпрузите си вкъщи. И синовете си. И племенниците си. И внуците си.

— Основната цел на това събиране беше да ги срещнем със съвсем различни мъже — каза отчаяно Лили.

— Те очевидно не възнамеряват тези мъже да бъдат техните — отвърна Зак. Той се усмихваше леко, докато наблюдаваше Йезекия, който разговаряше с Джули Петерсън. — Вие с Йезекия ще трябва да разрешите този проблем, ако смятате да повторите опита си.

— Ако в най-скоро време не направим нещо, няма да има следващ път — каза Лили. — Те няма да се върнат тук, за да бъдат държани на разстояние.

— Ти какво предлагаш? — поинтересува се Зак.

— Трябва да намерим нещо общо между тях.

— Те нямат нищо общо помежду си.

— Напротив, имат. Всички те имат семейства, домове, дрехи, този град, още една дузина други неща. Просто трябва да намерим

онова нещо, което можем да използваме, за да ги накараме да започнат да си говорят.

Точно в този момент се появи Кити Лофтън с бебето си.

— Това е! — възкликна възбудено Лили. — Бебета. Всички жени обичат бебетата.

— Но ние имаме само едно.

— И това ще свърши работа — отговори Лили, докато тръгваше към Кити. — Особено щом е толкова хубаво.

— Едно бебе не може да оправи цялата тази бъркотия — обърна се Зак към Доди.

— Ако някой може да се справи, то това е тя — отвърна му Доди. Тя беше дошла, защото — по нейните собствени думи — нямало начин да изпусне такава среща за нищо на света. Зак се зарадва, когато разбра, че тя е спряла да пие, но не му стана приятно, когато разбра, че си е намерила друга работа.

— Ако ще си говорят за бебета, нямат нужда от мен — каза Зак. — Връщам се в кръчмата.

В този момент Лили се върна забързано при него.

— Кити казва, че знае къде е Джак.

— Кой е Джак? — попита Доди.

— Мъжът й. Бил е шанхайван. Тя иска ти да тръгнеш след него.

— Ти си луда! — заяви Зак. — Ако го направя, ще свърша на път за Китай заедно с него.

— Трябва да му помогнеш — настоя Лили. — Той е баща на детето й. Ти винаги си казвал, че едно дете трябва да има двама родители.

— Това не е толкова просто, като да убедиш един мъж да се ожени за майката на детето си — отвърна Зак. — Тези хора са престъпници. Те крадат възрастни хора и ги държат като затворници в продължение на години. На кой кораб е?

— На „Морска вещица“.

— Това е корабът с най-печална слава в Сан Франциско.

— Тя е отчаяно влюбена в него. Не знам дали ще преживее да го загуби отново.

— Тя не може да бъде сигурна, че той е на кораба. Просто е чула някакъв слух.

— Можеш ли да провериш?

— Може би, но не мога да го направя оттук. Трябва да се върна в кръчмата. Познавам някои хора, с които мога да говоря. Може би ще успеем да измислим нещо, но не се надявам кой знае колко. Необходима е малка армия, за да бъде измъкнат човек от някой от тези кораби. Трябват ти Монти и Хен. Те обичат битките.

— Можеш да се справиш — каза Лили. — Знам, че можеш.

Зак реши, че имаше моменти, в които Лили се заблуждаваше, че той е всемогъщ. Тя не осъзнаваше, че ѝ говореше за хора, които използваха груба сила, наркотици, оръжие или всичко, което имаха подръка, за да получат онова, което искаха. Тя не беше срещала такива хора в Салем, а вероятно и никъде другаде.

Зак започваше да става също като братята си и вършеше една глупост след друга само защото Лили не можеше да се въздържи да помага на хората. Независимо от неговите възражения, тя винаги успяваше да го въвлече в онова, което беше замислила. Беше твърде мекосърдечна, а той беше твърде отстъпчив.

Зак трябваше да поговори с нея, да я накара да разбере, че той не можеше да се заеме сам със защитата и подкрепата на всички беззащитни жени в Сан Франциско. Тя превръщаше нещо, което той беше започнал в свой собствен интерес, в работа на пълен работен ден. Ако продължаваше така, тя сигурно щеше да започне да настоява Зак да подслонява и деца без бащи. Трябваше да сложи край на всичко това. Той не искаше никакви бездомни деца под покрива си.

Но това трябваше да почака. Точно сега Зак трябваше да измисли как да измъкне съпруга на Кити. Да отговаря на очакванията на Лили започваше да става доста изтощително, дори опасно.

Зак беше тръгнал преди по-малко от двадесет минути, когато майката на Кити влезе в църквата. Тя се изненада, като видя как всички жени се редуваха да вземат внука ѝ в ръце, но не го показва по никакъв начин. Тръгна направо към дъщеря си.

— „Морска вещица“ ще отплава тази вечер.

Кити за малко да припадне. Тя се обърна към Лили, а Лили на свой ред се обърна към Доди.

— Зак не може да направи нищо за толкова кратко време — каза Доди. — Съмнявам се дали е успял да говори с някого досега.

— Но ние трябва да направим нещо — каза разтревожена Кити.
— Ако той замине, никога повече няма да го видя.

Не след дълго всички в църквата вече знаеха за затруднението на Кити, но никой нямаше никаква представа какво можеше да се направи, за да бъде измъкнат съпругът ѝ от трюма на „Морска вещица“.

— Отивам на кораба — заяви Кити. — Може би ще успея да убедя капитана да пусне Джак.

— Не можеш да отидеш сама — възрази Лили. — Идвам с теб.

— Полудели ли сте? — попита ги Доди. — Нито една от вас няма да ходи там. Ако отидете, няма да се върнете живи.

— Не мога да повярвам, че това е истина — каза Йезекия. — Това е Америка. Хората имат право да ходят където си искат.

— Това е Сан Франциско — тросна се в отговор Доди. — Тук хората невинаги се прибират, когато поискат да го направят.

— Можем да отидем всички заедно — предложи госпожа Торагуд. — Те не биха посмели да навредят на жените от църквата.

— По-добре да изчакаме Зак — посъветва ги Доди.

— Нямаме време — възрази Кити. — Не и ако корабът ще отплава тази вечер.

— Идвам с вас — предложи Йезекия.

Една след друга жените предлагаха да се присъединят към тях, докато най-накрая остана само Доди.

— А ти? — попита я госпожа Торагуд.

— Аз отивам да повикам Зак — каза Доди. — Някой трябва да може да каже на полицията къде да търси труповете ви.

— Кажи му да дойде и да се присъедини към нас — каза Лили, — но предполагам, че ще успеем да освободим Джак, преди той да успее да намери мъжете, с които искаше да говори.

— Моля ви, нека да побързаме — подкани ги Кити.

Лили подаде бебето на Доди.

— Вземи го. Ние ще се върнем след малко.

Отговорът на Доди накара няколко от жените да се изчервят.

— Не ти вярвам — каза Зак. — Дори Лили не би направила такава глупост.

— Погледни ме — настоя Доди. — Да си ме виждал някога да държа бебе?

— Като си помисля, не съм — каза Зак и осъзна, че колкото и невероятно да му се струваше, Доди казваше истината.

— Ще ги убият — каза той и излетя от кабинета си.

— Точно това се опитвах да ти кажа — извика след него Доди.

— Какво му става на Зак? — попита я един от редовните клиенти, Аса Уайт.

Доди му обясни набързо.

— Госпожица Лили не може да отиде там! — извика ужасен Аса.

— Тя вече тръгна, а Зак тръгва след нея.

— Един мъж не може сам да се справи с онези главорези.

— Жалко, че нямаш оръжие — каза Доди. — Можеше да отидеш с него.

— Разбира се, че имам оръжие — отвърна Аса и измъкна един револвер от колана зад гърба си. — Не ходя никъде без него. Хей, Ерик, Боб — госпожица Лили е тръгнала към доковете. Трябва да помогнем на Зак да я върне. Носите ли си оръжие?

Двамата запитани измъкнаха по един револвер.

— Вие не трябва да носите оръжие тук — възрази Доди.

— Да не си откачила! — каза Аса. — Това е Сан Франциско.

Когато Зак се върна, всички мъже в заведението вече знаеха за Лили. Те бяха въоръжени и готови да го последват.

— Тръгвам с теб, за да върнем госпожица Лили — заяви Аса. Отвсякъде се чуха викове „и аз“.

— Нали каза, че имаш нужда от армия — каза Доди. — Е, изглежда, че я имаш.

— Надявам се да стигнем там навреме.

— Ще изтичам напред до „Златна руда“ — каза един от клиентите. — Имам няколко приятели там, които ще се включат.

Преди да беше изминал и десет пресечки, Зак вече беше последван от огромна тълпа от стотина мъже, всичките въоръжени с револвери, ножове и пръти. Всички те познаваха Лили и не искаха да ѝ се случи нещо лошо. На всяка пресечка към тълпата се присъединяваха още хора. Когато Зак стигна до доковете, те вече бяха стотици. Сега трябваше само да ги организира за атака. Но как можеше да организира тълпа?

Колкото повече групата ѝ се приближаваше към доковете, толкова повече Лили започваше да се съмнява в правотата на решението си. Тя усещаше, че не беше единствената, която мислеше така. Лили виждаше тревожните погледи на останалите жени и страха в очите им. Тя си каза, че баща ѝ не би се уплашил. Нито пък Зак. Тя не заслужаваше нито един от тях, ако се страхуваше.

Но истината беше, че тя се страхуваше.

Кейовете навлизаха на около четвърт миля навътре в залива. Край тях бяха наредени стотици кораби, чиито мачти и комини приличаха на гора през зимата. На много от тях се товареше или разтоварваше. Светлините на фенери осейваха нощта като гигантски светулки. От всички страни се чуваха звуците на усилен дейност — тихото свистене на въжета, острото стържене на метал в метал, приглушеният тропот на тежки стъпки по палубите, свистенето на пара.

Нощният въздух беше натежал от миризмата на сол, миди и водорасли. Луната грееше толкова ярко, че отражението ѝ можеше да се види във водата до половината на залива. Вятърът беше слаб и нощта не беше студена.

На Лили ѝ се искаше Зак да беше с тях. Присъствието на Йезекия и господин Торагуд не беше дори наполовина толкова ободряващо, колкото би бил един поглед към широките рамене на Зак.

— Мисля, че трябва да си съставим план — каза Лили.

— Аз ще говоря с капитана — предложи Йезекия. — Сигурен съм, че за няколко минути с господин Торагуд ще успеем да го убедим да пусне този младеж.

Лили беше отскоро в Сан Франциско, но знаеше, че това нямаше да бъде толкова лесно. Тя дори не искаше да мисли за онова, което би казал Зак, ако чуеше думите на Йезекия. Все още не беше свикнала с ругатните му, а още по-малко с разнообразието им.

— Имаш ли револвер? — попита тя Йезекия.

— Нямаме нужда от оръжие, за да свършим божията работа — отвърна той.

Лили си спомняше, че в Библията пишеше нещо за превръщането на плуговете в мечове. Или пък обратното. Това нямаше

значение. Тя не смяташе, че може да убеди Йезекия да промени решението си, но не мислеше, че някой, който можеше да отвлече възрастен мъж, би стоял, слушайки безропотно двама невъоръжени свещеници и няколко жени.

Те минаха покрай първите няколко кораба. На Лили не ѝ хареса начина, по който ги гледаха моряците. Когато забеляза, че на всеки кораб имаше поне по една дузина мъже, увереността ѝ намаля още повече. Лили се помоли мислено свещеността на мисията им да компенсира липсата на сила у групичката. Тя самата предпочиташе да разчита на Зак, а не на спътниците си.

— Ето го! — извика Кити.

„Морска вещица“ се намираше на котва в края на дока. Корпусът му беше черен, с олющена боя. Жлебовете в корпуса не бяха поправени, нито боядисани. Въжетата, които придържаха кораба към дока, изглеждаха стари и окъсани. Трапът нямаше перила. Мръсотия покриваше прозорците и не позволяваше да се види дали вътре свети.

Лили бе обзета от страх, но вече бе късно да се отказва. Не и сега, когато бяха толкова близо до целта си.

Тя видя, че на палубата се движат хора. Други пък товареха сандъците, които се намираха на дока. Може би Джак беше между тях.

Кити се втурна към първия мъж, който, изглежда, надзираваше останалите. Лили се страхуваше, че в действителност той ги пазеше да не избягат.

— Познавате ли мъж на име Джак Лофтън? — попита Кити мъжа. — Казаха ми, че е на този кораб. Той ми е съпруг. Моля ви, трябва да го видя.

— Не познавам никакъв Джак Лофтън, госпожо. Той не е на този кораб. Върнете се при приятелите си и се махайте оттук. Имаме много работа за вършене преди отплаването.

— Моля ви, той не иска да бъде моряк. Той има малко дете, което никога не е виждал.

— Вижте, госпожо, вече ви казах, че не познавам никакъв Джак Лофтън. Сега си вървете, преди някой да пострада.

Лили виждаше как решителността на групата намалява. Не знаеше дали те наистина вярваха на този мъж, или неговите думи им предоставяха удобно извинение да отстъпят пред страха си. Тя обаче не вярваше на мъжа.

— А ти? — попита тя, като се приближи до един от товарачите. — Познаваш ли мъж на име Джак Лофтън, който се намира на този кораб или на друг кораб в пристанището?

Мъжът я погледна с празен поглед и продължи по пътя си, без да ѝ отговори.

— Ти познаваш ли го? — попита тя втори мъж, но той също я подмина мълчаливо.

— Махайте се! — извика пазачът. — Оставете мъжете на мира. Те имат работа за вършене.

— Търсим Джак Лофтън — каза Лили. — Той се намира на един от тези кораби. Все някой трябва да е чувал за него.

— Тук никой не е чувал за никого — отговори мъжът.

— Искам да говоря с капитана ви — заяви Йезекия. — Може би той ще знае нещо за съпруга на тази жена.

— Нищо не знае — каза пазачът. — Махайте се оттук и ни оставете да си вършим работата.

— Настоявам да говоря с капитана — каза Йезекия. — Щом не искате да го повикате, ще отида да го потърся сам.

— Не можете да се качите на борда.

— Тогава извикайте капитана си.

Лили дотолкова се беше концентрирала върху разговора им, че за малко да не чуе съобщението, което ѝ прошепна един от товарачите, докато преминаваше край нея.

— Джак е окован в трюма.

Тя хвърли един поглед към мъжа, но той я подмина, без да показва, че изобщо я беше забелязал. Лили бързо отмести поглед към мястото, където пазачът спореше с Кити и Йезекия, към които вече се бяха присъединили господин и госпожа Торагуд. Той очевидно беше отстъпил под натиска им и викаше капитана.

Тревогата на Лили нарасна, когато тя видя мъжа, който се появи на палубата. Той беше едър, мургав, мръсен, небръснат и облечен по-скоро като собственик на свинеферма, отколкото като капитан на кораб.

— Какво искате?

— Искат да знаят дали имаме някой си Джак Лофтън на борда — осведоми го пазачът.

— Никога не съм чувал за него — каза капитанът. — Махайте, се оттук.

— Чували сте за него — каза Лили и пристъпи напред. — Точно сега той е окован в трюма ви.

Когато стигна до доковете, Зак спря.

— Не можем да се нахвърлим върху тях веднага — каза той на Аса. — Те може да вземат жените за заложници.

— Няма как да скриеш толкова много хора — каза Аса. — Особено след като всички горят от желание за бой.

Зак мислеше напрегнато. Той разполагаше само с няколко минути, за да измисли какво да направи, преди положението да излезеше извън неговия контрол.

— Тогава нека да им дадем една битка. Вероятно на борда на всеки кораб в това пристанище има по някой шанхайван мъж. Избери си половин дузина такива и ги нападни. След това, когато ви дам сигнал, се втурвате към „Морска вещица“. Можеш ли да накараш някого да се качи на кораба откъм залива?

— Разбира се, стига да не им се налага да чакат дълго.

— Добре. Ще трябва да ги изненадаме.

— А госпожица Лили? Тя е много красива жена. Не се знае какво би платил някой копелдак, за да я задържи само за себе си.

Зак се беше опитвал да не мисли за това. Като познаваше този квартал и вкусовете на мъжете, които го посещаваха, Лили беше точно онова, което те търсеха.

Той щеше да убие всеки мъж, който се опиташе да я докосне.

— Аз ще се погрижа за Лили. Ти се погрижи за останалото.

На Лили не ѝ харесваше начинът, по който я гледаше капитанът. Ако двамата Торагуд и Йезекия искаха доказателство, че Зак не е лош, само един поглед би трябвало да им бъде достатъчен, за да ги убеди, че в сравнение с този мъж душата на Зак беше чиста като утринна роса.

— Кой ви каза, че Джак Лофтън е на кораба ми? — попита капитанът.

— Той не ми каза името си — отвърна Лили и това си беше самата истина. Дори ако знаеше името на мъжа, който ѝ бе дал информацията, тя за нищо на света нямаше да го каже на капитана. Той приличаше на човек, който нямаше да се замисли нито за миг, преди да убие горкия нещастник.

— И вие повярвахте на него, но не вярвате на мен?

— Приличате ми на мъж, за когото е обичайно да бъде нечестен.

Уплашените възкличания на спътничките ѝ бяха заглушени от рева на мъжа.

— Как смееш да наричаш Рейф Боргър лъжец!

Лили изтръпна от силата на гнева му, но нямаше намерение да отстъпва. Тя беше сигурна, че в трюма на този кораб имаше още неколцина нещастници, освен Джак Лофтън.

В тишината, която последва сърдития вик на капитана, Лили чу викове и звуци от сбиване. Тя се помоли, които и да бяха биещите се, да нападнеха „Морска вещица“.

— Просто казах, че ми приличате на лъжец. А сега ми се иска да престанете да ми крещите и да изпратите някой, който да доведе Джак. Той не е виждал жена си почти една година и дори не знае, че има бебе.

Част от гнева на капитана се поуталожил. Лили щеше да се почувства по-добре, ако на негово място не беше видяла да се появява лукавство.

— Коя е жена му?

— Аз — отвърна Кити и излезе напред.

— Е, не е толкова красива колкото другата, но ще свърши работа. Ще ти позволя да плаваш с него — каза капитанът. — Какво по-честно от това?

— Тя не може да го направи — възрази Лили. — Не може да изостави бебето си.

— Нека тя сама да реши — отвърна капитанът.

— Добри човече, не можете да принуждавате една жена да прави такъв избор — намеси се Йезекия и пристъпи напред.

— Кой си пък ти, по дяволите? — изрева капитанът.

— Казвам се Йезекия Джоунс и съм божи служител. А това тук е Харолд Торагуд. Той също е божи служител.

— Двама свещеници — каза капитан Боргър през смях. — Обзалагам се, че на тези докове никога не са се появявали такива като вас, но не се боя. — Той се обърна отново към Кити. — Ако искаш мъжа си, жено, ела на борда да го видиш.

Лили протегна ръка, за да възпре Кити.

— Доведете го на палубата — каза тя на капитана.

Боргър я погледна, сякаш щеше да откаже, но миг по-късно отиде до трюма.

— Изведете Лофтън — извика той на някого.

— О, божичко, той наистина е при него — промълви Кити.

— Не можеш да се качиш на този кораб — каза ѝ Лили. — Ако стъпиш на борда, никога повече няма да слезеш на сушата.

— Но как мога да видя Джак и да не отида при него?

— Помисли за детето си.

Когато съпругът на Кити беше измъкнат и довлечен на борда, тя едва не припадна. Около единия си глезен Джак имаше верига. Дрехите му бяха на парцали, а тялото му беше слабо като след продължително гладуване.

— Джак! — извика Кити.

— Кити, ти ли си? — попита мъжът.

— Защо не се качиш тук, за да те види? — предложи ѝ капитанът.

— Не! — извика Джак. — Той е измамник. Тръгвайте си всички преди и с вас да се случи същото, което се случи и с мен.

Капитан Боргър нанесе силен удар на Джак.

— Ако искаш да видиш мъжа си, качи се горе — повтори той на Кити. — И доведи със себе си другата жена.

— Да не сте посмели да докоснете тези жени — извика Йезекия. — Гневът господен ще ви порази.

Пазачът удари Йезекия и го повали на земята. Джули коленичи до неподвижното тяло на свещеника.

— Доведи двете жени на борда, Карадек — нареди Боргър. Шумът, който се носеше откъм околните кораби, заглушаваше гласа му. — Задават се неприятности. Да натоварим каквото остава и да се разкараме оттук.

— Не можете да докоснете тези жени — възрази господин Торагуд.

Един удар от юмрука на пазача го прати на земята до Йезекия. Огромната длан на Карадек стисна китката на Кити. Той протегна другата си ръка, за да хване и Лили.

— Посмей да я докоснеш и ще забия един куршум в главата ти.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Лили беше уверена, че дори да живееше сто години, никога нямаше да се зарадва толкова много, ако чуеше нечий глас. Пазачът пусна Кити и се обърна, за да нападне Зак.

Зак беше готов. Един мощен удар в стомаха накара Карадек да се превие. Последва силен удар по слепоочието му с дръжката на револвера и пазачът падна на земята. Зак извади един малък револвер от джоба си и го подаде на госпожа Торагуд.

— Дръж го под око. Ако се опита да стане, застреляй го.

Тя го погледна, сякаш ѝ подаваше жива змия, но не изпусна оръжието.

Зак се обърна към Лили.

— Вземи Кити и тръгвайте към града. По целия док се бият. Всеки момент тълпата ще стигне до „Морска вещица“.

След това той се обърна, без да изчака да види дали Лили ще изпълни каквото ѝ беше казал. Тя остана на мястото си. Лили беше обвинила ръце около Кити, която изглеждаше, сякаш всеки миг щеше да припадне. Лили обаче не можеше да изостави Зак, след като той току-що се бе появил и бе рискувал живота си, за да помогне на нея и приятелите ѝ.

— Искam този човек — заяви Зак и посочи към Джак Лофтън. — Предайте ми го и няма да закачаме кораба ви.

Капитанът погледна Зак с убийствен поглед.

— Ще те окова до него — изръмжа той. — Елате горе — извика той към трюма. — Тук има един глупак, който си мисли, че може да си тръгне с един от нашите моряци.

Боргър тръгна по трапа към Зак. На палубата зад него се появиха още шест души.

— Аса! — извика Зак. — Време е.

Шумът по дока ставаше все по-силен, но тълпата от въоръжени мъже не се приближаваше към „Морска вещица“.

— Не му е сега времето да се правите на срамежливи — извика Зак, като се оглеждаше. — Имаме около десет секунди, преди някой да хвърли топа.

— Няма да съм аз — каза капитанът.

— Махни Кити оттук — изрева Зак на Лили. — Тя може да види съпруга си, когато свърша с този огромен жабок. — Той подаде оръжието си на Лили. — Ако падна, застреляй го. И стреляй, за да го убиеш. Ако не успееш, ще завършиш като играчка на някое копеле с извратено въображение.

Лили пое револвера, но отказа да си мисли, че Зак можеше да бъде шанхайван. Тя щеше да застреля капитан Боргър, преди това да се случи. Лили вдигна револвера и го насочи към първия от мъжете, които се появиха на трапа.

— Не се приближавайте повече. Няма да позволя толкова много страхливи крадци да нападнат съпруга ми.

— Само така, момиче — окуражи я Зак. — Дръж това желязо насочено право в тях и може и да се измъкнем от тази бъркотия.

Зак подскачаше около Боргър, успя да му нанесе един удар в брадичката и да отскочи, преди капитанът да му отвърне по същия начин.

— Той е боксьор — възкликна Йезекия, който се беше свестил междувременно. — Стой по-надалеч — посъветва той Зак. — Можеш да го млатиш до смърт, но ако той те пипне, направо ще те смачка.

— Знам това — отговори му Зак, докато нанасяше светкавичен удар в стомаха на капитана. — Само се подготви да го удариш бързо по главата, ако аз се окажа твърде бавен.

— Но с какво? — попита Йезекия.

— Измисли сам! — извика в отговор Зак. — Точно сега съм малко зает. — Той стовари юмрука си в окото на Боргър и едва успя да избегне ответния удар на капитана, който беше насочен към слепоочието му. Ударът обаче го засегна леко, Зак загуби равновесие и падна на колене.

— Пази се! — извика Лили, когато видя, че Боргър се хвърля напред.

— Ти дръж под око онези бесни кучета на кораба — отвърна й Зак, докато се изправяше. Той нанесе мощен удар в гърлото на капитана, докато той прелиташе покрай него.

В този миг крясъци отвлякоха вниманието на Лили. Тя вдигна очи и видя, че единият от корабите беше подпален. Пожарът осветяваше околността и тя забеляза желанието за мъст в очите на капитана. Преди да успее да погледне обратно, първият моряк се втурна напред по трапа и се опита да избие оръжието от ръцете ѝ. Тя успя да се измъкне, но само за миг. Йезекия се опита да ѝ се притече на помощ, но беше отхвърлен встрани почти мигновено. Лили чу гневния вик на Зак, след което нещо тежко падна върху земята. Тя разбра кой беше повален едва когато мъжът, който я държеше, отпусна хватката си и падна след нанесения в основата на черепа му мощен удар. В този миг Аса Уайт и хората му се появиха от двете страни на „Морска вещица“ и смазаха съпротивата на екипажа за броени секунди.

— Точно така, елате, когато вече съм свършил цялата работа — каза им Зак, задъхан от усилието. Той сграбчи Лили и я придърпа към себе си. — Добре ли си? Той нарани ли те?

— Добре съм. Трябва да освободим Джак. Можем ли да освободим и останалите мъже?

— Точно така, не ме питай дали съм добре. Наложил се да се преборя само с двама души с размерите на телеграфен стълб, а ти мислиш само за Джак Лофтън.

— Но аз виждам, че си добре.

— Ръцете ми не са добре — каза Зак и ги вдигна пред себе си. — Все едно, че удрах тухлена стена.

Лили изпусна револвера, който за щастие не гръмна, и взе ръцете му в своите.

— Кървиш. Боли ли те?

— Разбира се, че ме боли.

— Горкичкият. Щом се върнем в кръчмата, ще ги измия с топла вода и ще ги превържа с меки превръзки.

Лили трябваше да знае, че Зак ще реагира като всеки друг мъж. Той търсеше съчувствие, но когато го получи, не знаеше какво да прави с него.

— Не е толкова зле, колкото изглежда. Ще се оправя. Трябва да изведем теб и приятелите ти оттук.

— Не забравяй за Джак.

— Как мога да го забравя, след като крещиш името му през пет секунди?

Зак се огледа, но схватката беше приключила. Някой беше извел пленените мъже на палубата. Аса беше намерил ключовете и сега отключваше оковите им. Зак събра оръжията си от земята и от ръцете на госпожа Торагуд.

— Вдигнете ги — каза той на Сара и Джули, като имаше предвид двамата свещеници. — Трябва да се махнем оттук. След малко това място ще бъде обхванато от пламъци.

Още няколко кораба бяха подпалени междувременно. Кити се втурна по трапа и прегърна съпруга си, който се появи, залитайки откъм палубата. Останалите мъже обаче изглеждаха объркани.

— Не можем да изоставим тези хора — каза Лили.

— Йезекия и господин Торагуд могат да ги върнат в църквата — успокой я Зак. — Дайте им храна и нови дрехи и ги оставете да се наспят.

— Нямаме готовност да се погрижим за толкова много хора — възрази Сара Торагуд.

— Не мисля, че ще останат при вас твърде дълго. Те сигурно също имат семейства.

— Могат да останат колкото искат — намеси се Йезекия. — Никой няма да бъде изгонен.

Сара и Харолд се спогледаха, но нито един от тях не посмя да възрази на Йезекия.

— Хайде, тръгвайте — каза Зак. — Трябва да побързаме.

Навсякъде край тях тичаха мъже. Лили забеляза как във водата се движат лодки, пълни с още мъже.

— Откъде се появиха всички тези хора? — попита тя.

— От „Малкото райско кътче“ и още една дузина кръчми — отвърна Зак. — Те чува, че си в опасност, и дойдоха да ти помогнат.

— Но ние вече сме в безопасност.

— По Барбари Коуст са изчезнали много хора. Много от тях имат братя и приятели между тези хора. Според мен тази нощ те възнамеряват да намерят колкото се може повече от изгубените си роднини.

Сан Франциско, 27 юли

„Миналата нощ на доковете до улица «Клей» се случи нещо, което няма прецедент в историята на града. Голям брой мъже, събрани очевидно от близките до «Пасифик авеню» кръчми и игрални домове, нападнаха около две дузини кораби, на които се предполагаше, че има отвлечени мъже. Тълпата преби екипажите, след което подпали онези кораби, на които беше доказано, че се използва трудът на отвлечени мъже. Капитаните им бяха принудени да гледат, преди да бъдат изхвърлени в залива.

Въпреки че политиката на този вестник е да осъжда насилието, този репортер се радва, че най-после бе направено нещо, което да ограничи ужасната практика да се шанхайват нищо неподозирани посетители на нашия град и да бъдат принуждавани да живеят оковани в трюма на някой кораб.

Както изглежда, никой не знае какво или кой е бил причината за събитията от миналата нощ, но се говори, че някаква жена е отишла на доковете и е поискала съпругът ѝ да бъде освободен от един от корабите. Не ми се удаде да потвърдя този слух, но няколко свидетели си спомнят, че са забелязали една изключително красива блондинка. Никой обаче не успя да определи нейната самоличност.“

— Защо ще се местим в хотела? — попита Лили. — Ти го мразиш. Никога не си искал да се отдалечаваш от кръчмата.

— Заради това. — Зак ѝ хвърли вестника.

— Никога не съм го виждала и не разбирам защо...

— Ти никога не разбираш — прекъсна я Зак, подавайки глава от килера, където беше зает да сваля всичко от рафтовете и закачалките. — От мига, в който дойде в този град, ти не разбираш нищо от онова, което се опитвам да ти кажа.

— За бога, Зак, вестникът не пише нищо за това, което се случи. Щях да се гордея, ако всички узнаеха, че аз съм била причината да се сложи край на тези ужасни деяния.

— Виждаш ли! Точно за това ти говорех. Теб изобщо не те интересува дали името ти ще се превърне в нарицателно и половината град ще те обсъжда на бира и карти. Теб изобщо не те интересува дали половината от мъжете в квартала ще те познават, когато те срещнат на улицата. Ти най-вероятно ще спираш, за да ги попиташ как са жените им или да ги помолиш да доведат бебетата си в кръчмата, за да можеш да ги подържиш час-два.

— Какво да направя, като обичам бебетата — каза Лили, — а и не се срамувам да бъда разпозната от когото и да било, стига той да е честен и...

— Точно това е! — извика Зак. — Те не са честни. Те не са почтени. Ти не би трябвало да се познаваш с тях или с децата им.

— Но ти ги познаваш.

— Аз съм мъж.

— И каква е разликата?

— Това е нещо съвсем различно. Ти продължаваш да упорстваш, като твърдиш, че една жена може да върши всичко, което върши един мъж. Само защото всички в Салем те познават и те пазят, ти очакваш, че и тук ще бъде така. Да, но грешиш. Тук всички ще се опитат по-скоро да се възползват от теб, отколкото да ти помогнат. Половината от тях са готови да ти прережат гърлото, за да могат да вземат няколко долара за дрехите ти. Можеш ли да си представиш какво би могъл да направи с теб капитан Боргър?

— Знаех, че ще дойдеш.

Зак започваше да разбира как ставаше така, че някои мъже почваха да си скубят косите. Нямаше никакъв смисъл да се опитва да обяснява каквото и да било на Лили. Тя просто виждаше всичко в различна светлина. Досега се беше оказало невъзможно да я убеди, че начинът, по който гледа на живота в Сан Франциско, е погрешен. Тя беше уверена, че правото е на нейна страна. Лили беше убедена, че Зак може да оправи всичко. Зак беше направил всичко по силите си, за да я накара да повярва, че това не е така, но тя не искаше да слуша. Той нямаше друг избор. Трябваше да се премести в хотела и да държи

Лили там. Може би, ако тя спреше да се появява в заведението му, нямаше да се стигне дотам, че някой от тях двамата да бъде убит.

— Права беше, когато казваше, че не е хубаво съпрузите да живеят разделени. Трябваше да се преместим в хотела веднага след сватбата.

Усмивката на Лили беше толкова лъчезарна, че той се почувства като негодник за това, че не можеше да ѝ признае, че искаше да се преместят в хотела, защото я обичаше толкова отчаяно, че не можеше да понесе мисълта да бъде разделен от нея.

— Върви да се сбогуваш с момичетата. Повече няма да ги видиш.

— Защо?

— Защото няма да се върнеш тук.

— Но ти не...

— Нали не си мислиш, че се местя в хотела, за да можеш да продължаваш да идваш тук?

— Няма никаква причина да не работя в кръчмата.

— Напротив, има. Възнамерявам да те представя в обществото — нещо, което трябваше да направя много отдавна. Хората обаче няма да ти позволят да прекрачиш прага им, ако отиваш в игрална зала всеки път, когато ти остане малко свободно време.

— А теб ще те пуснат ли в домовете си?

— Богатите мъже могат да правят много неща, които жените не могат.

— Особено ако изглеждат добре.

— Това също помага.

— А ако аз не харесвам тези хора?

— Ще ги харесаш. Пък и аз очаквам Фърн и Мадисън да пристигнат всеки момент, Фърн може да те разведе наоколо. Тя познава всички.

— Мислех, че ще бъдеш с мен.

— Ще бъда, но не мога да съм с теб постоянно.

Зак предполагаше, че Лили щеше да се подчини с по-голяма охота, ако ѝ кажеше, че няма да се отделя от нея, но той не можеше да направи това. Все още трябваше да се грижи за бизнеса си. Всъщност, в този момент той дори вече трябваше да е слязъл в залата.

— Мачкаш дрехите си — каза Лили. Две камари дрехи бяха паднали една върху друга. Трета се беше съборила върху пода. — Няма да можеш да ги облечеш, докато не бъдат изгладени отново.

— Ще ги оправя по-късно — каза той, докато хвърляше последните дрехи върху един стол, без да мисли, че могат да се намачкат. — Трябва да се облека. Вече трябваше да бъде долу.

— Не мога да стоя по цял ден в хотела, без да правя нищо — каза Лили, докато Зак си слагаше нова вратовръзка.

— Не се тревожи. Скоро ще имаш много нови приятели и ще ходиш където искаш с тях. — Той оправя вратовръзката си и започна да сресва косата си.

— Искам да върша нещо полезно, а не да прекарвам целия ден в пазаруване или в разговори за чуждите деца.

— Питай Дейзи. Тя знае...

— Дейзи е твърде заета, за да мисли за мен. Моля те, Зак, защо да не помагам в заведението? Толкова бях щастлива, докато работех тук.

Зак се обърна и я погледна с онова строго изражение, от което Лили беше започнала да се ужасява.

— Ти няма да се върнеш в кръчмата и това е последното ми решение. — Изражението му се смекчи. — Знам, че отначало ще ти бъде трудно, но скоро ще имаш толкова много ангажменти, че няма да вярваш, че си могла да се оплакваш от липса на работа. — Той се усмихна и я целуна по бузата. — Трябва да вървя.

— Искаш ли да те изчакам?

Зак я прегърна и я целуна отново.

— Не. Ще закъснея както обикновено. Просто се увери, че си опаковала всичките си дрехи. Искам да бъде в хотела преди обяд.

Когато Зак я прегръщаше, Лили почти започваше да вярва, че всичко ще се оправи. За няколко секунди тя беше негова и в това нямаше никакво съмнение.

Целувките му ѝ харесваха още повече. Той започваше, като целуваше клепачите ѝ, захапваше ухото и врата ѝ. Но много скоро устните му намираха нейните. Целувката започваше бавно и провлачено, след което бързо се превръщаше в гореща и замайваща, докато телата им се притискаха плътно едно към друго. Езиците им

танцуваха едновременно, стрелваха се напред, опитваха и разучаваха. Това винаги ги оставяше без дъх.

— Сега трябва да вървя — каза Зак, когато се отдръпна и възстанови нормалното си дишане. — Наспи се добре. Ще се върна около шест часа. — Той ѝ намигна.

Когато вратата се затвори зад него, Лили усети как топлината напуска стаята. Животът ѝ като негова съпруга щеше да бъде ограничен до посещения на събирания, на които тя не желаше да ходи, бърза целувка вечер и любене сутринта, когато тя беше полузаспала, а той беше уморен до смърт.

Зак я желаше, но не я обичаше. Не истински. Време беше Лили да спре да се залъгва. Всеки път, когато се случеше нещо, което можеше да ги сближи, тя започваше да изпитва увереност, че той я обича, или че се влюбваше в нея, или пък, че скоро щеше да я заобича. Но от онова, което той беше казал току-що, ставаше ясно, че Зак все още искаше да я отдалечи от себе си.

Когато той беше дошъл на доковете, за да я защити, Лили си беше помислила, че Зак я обича. Сега тя осъзнаваше, че това беше просто израз на южняшкото му кавалерство. Как не се беше сетила досега? Тя беше наблюдавала това през целия си живот. Баща ѝ би постъпил по същия начин. Зак си мислеше, че я защитава, но държеше кръчмата и Лили в отделни ъгълчета на живота си. Тя искаше всичко от него, но той ѝ предлагаше само една част.

Зак беше също толкова упорит колкото и баща ѝ, но го прикриваше по-добре. Когато баща ѝ се усмихваше, той винаги изглеждаше така, сякаш се готви да я укори за нещо лошо, което е направила. Когато Зак ѝ се усмихваше, Лили изпитваше чувството, че извършва още няколко лоши неща.

Може би точно това я беше накарало да се омъжи за него — арогантната ѝ увереност, че ще успее да спаси душата му. Лили си спомняше за това само с неудобство. Зак не бе искал съпруга. Той изобщо не бе искал да се жени. Бракът му с Лили не беше променил ни най-малко поведението му. Тя дори не беше уверена, че той трябваше да се промени.

Лили не знаеше нищо за това как се спасяват хора. Тя нямаше право да предполага, че знае какво е най-добро за всички останали. Та

нали самата тя беше объркала собствения си живот. Нямахте причина да смята, че ще успее да се справи по-добре и с нечий чужд живот.

Оставаше ѝ само една възможност. Трябваше да напусне Зак. Трябваше да се разведе с него. Нямахте право да му отнема възможността да намери жена, която щеше да обича напълно и която нямаше да го подлудява.

Тя изстена неволно. Лили не смяташе, че ще издържи. Бе се впуснала в този брак по грешни причини, но обичаше Зак толкова силно, че не знаеше как щеше да преживее раздялата си с него.

Представи си Зак, отпуснат щастливо в ръцете на някоя красива брюнетка. Видя деца, голяма къща с изглед към залива и в средата на всичко това стоеше гордо Зак. Тя се хвърли върху леглото с приглушен стон.

Когато се наплака, се изправи. Изми лицето си и седна, за да помисли.

Зак вървеше бавно по коридора. Беше по-изтощен от обикновено. Трябваше да намери някой, който да му помага в заведението. Може би щеше да успее да убеди Доди да се върне. Не можеше да се довери на никого другото да се грижи за Лили. Всеки път, когато направеше това, това водеше до катастрофа.

Освен това трябваше да намери Уинди Дъмбартън. Май вече беше време да наеме детектив, който да започне да го търси. В живота му бяха настъпили толкова много промени, че той вече нямаше време да обикаля града и да проверява всяка кръчма. Зак отчаяно желаше да регистрира брака си с Лили. Той просто не можеше да си представи как щеше да се изправи пред нея и да ѝ обясни защо да повторят брачната си церемония.

Зак влезе в стаята си, без да запали лампата. Искаше му се да поспи няколко часа, преди да се премести в хотела. Не гореше от нетърпение да се срещне с неохотата на Лили или да даде обясненията, които Дейзи щеше да му поиска. Той беше изпратил съобщение, че ще се преместят в хотела, но това не беше достатъчно за Дейзи.

В мига, в който се пхна под завивките, Зак разбра, че Лили не е в леглото. Той протегна ръка към нейната част, но с изненада установи, че напипва само студения чаршаф.

Скочи от леглото и запали лампата. Стаята беше празна. Дрехите му вече не бяха натрупани навсякъде по дивана и столовете. Той надникна в килера. Всичко беше върнато обратно по местата си. Всичко, с изключение на дрехите на Лили. Всичко нейно беше изчезнало.

Зак изтича навън и стигна до средата на стълбището, преди да осъзнае, че е гол. Той изруга и се затича обратно, при което буквално влетя в стаята на Кити. Заудря по вратата ѝ, без да мисли за изтощените момичета, които се опитваха да поспят малко, след което си спомни, че Кити вече не живееше в кръчмата. Изруга отново и се затича надолу по коридора, докато не стигна до вратата на стаята на Лизи Ледвил.

— Махай се — извика един раздразнен глас в отговор на чукането му по вратата.

— Отвори. Аз съм, Зак.

Понеже вратата не се отвори незабавно, той отново заудря по нея.

— Успокой топката. Идвам.

Вратата се откряхна и едно лице, лишено от цвят и с коса, прибрана под червена мрежа, надникна към него.

— Какво има? Да няма пожар?

— Лили не е в стаята ми. Знаеш ли къде е? Да не би да се е преместила в хотела?

Погледът на Лизи постепенно се избистри. След това изражението ѝ се втвърди.

— Не, тя не е в хотела. Върна се при Бела. Напусна те.

Стъпките на Зак отекваха по тротоара. Той не можеше да повярва, че Лили го беше напуснала, след всичко, което беше направил за нея. Щеше да стане за присмех в целия град. Старият женкар — отблъснат от някаква наивна девственица от планините. Хората щяха да обсъждат това в продължение на месеци.

И всичко само защото той бе поискал тя да се премести в хотела и да бъде представена в обществото като негова съпруга. След като се беше появила неканена и го беше подмамила да се ожени за нея, тя нямаше право да очаква толкова много от него.

Но Лили искаше да остане в кръчмата, тя искаше да работи, да бъде полезна. В противен случай всичко останало нямаше значение за нея.

Е, тя скоро щеше да открие, че много други неща имаха значение. Когато това станеше, щеше да съжали и щеше да се върне на колене при него. Той щеше да я приеме, но щеше да я накара да страда мъничко преди това. Никой не можеше да се държи със Зак Рандолф като с някаква стара обувка.

Дори и жената, която беше успяла да стане неизменна част от мислите му, събуждането му, сънищата му.

Бела беше бясна, че я събуждат посред нощ.

— Какво търсиш тук? — попита тя. — Знаеш, че не пускам мъже в пансиона през нощта.

— Вече е сутрин — каза Зак. — Почти седем часът е. Виж, слънцето вече изгря.

— Това все още не обяснява какво правиш тук.

— Искам да видя Лили.

— Не ставай смешен. Тя спи. — Бела присви очи. — Пък и защо трябва да ти позволявам да се виждаш с нея? Сигурно си й направил нещо ужасно, за да я накараш да избяга.

— Нека да си изясним едно нещо още сега — каза Зак. Той не беше в настроение да търпи намесата на Бела. — Аз ще се видя с Лили. Ще я видя в дневната ти и ще си поговорим тихо и спокойно или ще вляза в стаята ѝ, независимо дали ще ми крещиш, или не.

— Тя не желае да говори с теб.

— Аз обаче искам да говоря с нея. Тя избяга, като остави твърде много въпроси без отговори.

— Не можеш да нахълтваш тук и да притесняваш наемателите ми.

— Аз не я притеснявам, тя е моя жена.

— Не мисля, че тя осъзнава това.

— Това е нещо, което засяга само нас двамата, а не теб. А сега ще отидеш ли да я извикаш, или искаш аз да се кача при нея?

Лили беше в леглото си, когато Бела почука на вратата на стаята ѝ. Тя не беше успяла да мигне цяла нощ.

— Зак е долу — каза Бела.

Лили бе очаквала това и новината не я изненада.

— Каза ли му, че не искам да го виждам?

— Разбира се, но Зак никога не чува онова, което не иска да чуе. Страхувам се, че ще трябва да слезеш. Той не иска да си тръгне.

Лили беше готова на всичко да отложи разговора със Зак точно сега. Знаеше, че това е проява на страхливост, но напускането на кръчмата беше изчерпало цялата ѝ смелост и тя не знаеше дали ѝ бяха останали достатъчно сили, за да се изправи лице в лице със Зак.

— Искаш ли да дойда с теб? — попита я Бела.

Лили посегна към пенъора си.

— Да, но това е нещо, което трябва да свърша сама. Онова, което имам да му казвам, може да го нарани.

— Не можеш да нараниш Зак Рандолф. Никой не може. Той няма чувства.

Лили се уви в пенъора си и завърза колана.

— Напротив, има. Просто ги крие много добре. Хора като него са по-труднодостъпни. Но когато пробиеш стените, с които са се обградили, те се оказват по-уязвими от останалите.

— Не можеш да ме убедиш в това, но предполагам, че го познаваш по-добре от мен.

— Може би — отвърна Лили, — но не го познавам достатъчно добре.

Лили седна и започна да сресва косата си. Въпреки че се налагаше да говори със Зак толкова рано сутринта, тя не смяташе да изглежда така, сякаш току-що беше станала от леглото.

Лили отвори вратата и влезе в официалната дневна на Бела — същата онази стая с тежките мебели и тъмните тъкани. Все едно че влизаше в погребално бюро. Подходящо за случая. Имаше намерение да обяви смъртта на брака си със Зак.

Сърцето ѝ заби малко по-учестено, когато видя Зак. Беше толкова красив. Трудно ѝ беше да повярва, че беше напуснала този мъж, но не можеше да си позволи точно сега да бъде разколебана от красотата му. Независимо колко силно желание предизвикваше той у нея, Лили се интересуваеше повече от чувствата му към нея.

Лили не беше в състояние да прецени какво мислеше Зак. Дрехите му не бяха изгладени внимателно както обикновено. Очите му бяха зачервени, а клепачите — натежали, но той бе прекарал цялата нощ в зала, изпълнена с цигарен дим.

— Нищо ли няма да кажеш? — попита той, след като двамата се бяха гледали в продължение сякаш на цяла вечност.

— Чаках ти да започнеш.

— Че защо? Ти си онази, която избяга.

— Помислих, че ще бъдеш по-щастлив, че така ще ти бъде по-лесно.

— Това само ще усложни всичко. Защо си тръгна?

Е, какво пък, все някога трябваше да му каже истината. Дължеше му поне това, след като му се беше натрапвала в продължение на седмици. Вината беше само нейна, още от самото начало. Зак беше изтърпял повече, отколкото би изтърпял който и да било друг мъж на неговото място.

— Защото не ме обичаш.

— Напротив, обичам те.

Собствените му думи сякаш го удивиха. Лили предположи, че той не бе искал да ги изрече, но Зак ги повтори.

— Обичам те.

— Не, това не е вярно. Никога не си ме обичал. Опитваше се да го скриеш, като се преструваше, че ти харесва да бъда край теб, че ти харесва да... о, знаеш какво искам да кажа, но дори едно глупаво момиче от планините може да разбере истината.

— Наистина ми харесва, когато си край мен. И наистина ми харесва да се опитвам да си направя бебе с теб.

— Може би, но това не е същото като любовта.

— Защо да не е? Ние сме женени. Аз те представих на семейството си. Смятам да започна да те водя на събирания, да те разведа из града. Това доказва, че те обичам.

Той просто не разбираше. Зак си мислеше, че ако просто произнесеше задължителните думи и извършеше необходимите дела, това беше равносилно на любов. Той не разбираше, че тя трябваше да дойде от сърцето му, а не от разума му.

— А сега се върни у дома и да приключим с тези глупости.

— Не.

— Защо? Ако останеш тук, всички ще си помислят, че нещо не е наред.

— Може би това не е чак толкова лошо. Може би вече е време да спрем да се преструваме.

— Ние не се преструваме. Нали сме женени.

— Може би ще бъде най-добре да започнем да се преструваме, че никога не сме били.

Зак пребледня. Лили не знаеше каква беше причината за това. Решението ѝ се струваше идеално.

— Половин Сан Франциско знае, че сме женени — каза Зак. — Пък и хората в обществото не отсядат на такива места.

— Тук ми е добре. Не мисля, че ще бъда щастлива между хората, с които искаш да се срещам.

— Не можеш да знаеш това, преди да си опитала. Пък и те не всички са еднакви.

— Може би трябва да ме забравиш, да ме оставиш сама да потъна или да се оправя.

— Опитах се да го направя, но не се получи.

Зак беше прав. Тя винаги объркваше всичко, след което отиваше при него, за да оправя бъркотията.

— Защо дойде? — попита го тя.

Зак изглеждаше като ударен от гръм.

— Ти ме напускаш и след това ме питаш защо съм тръгнал след теб? Ти нямаше ли да тръгнеш след мен? Нямаше ли да поискаш да разбереш защо съм те напуснал?

— Но ти знаеше, че те обичам още от самото начало.

— Добре. Признавам, че не съм казвал „обичам те“ на всеки половин час, не съм ти шепнел на ухото, не съм се държал, сякаш ти си единственият човек на света. Но това не означава, че не те обичам. И не ти дава основание да изчезнеш, без да кажеш нищо. Никога не съм претендирал, че съм най-добрият съпруг на света, но мисля, че заслужавам повече от това.

— Прав си. Аз обърках всичко останало. Защо сега да е различно?

Лили се изправи и отиде зад дивана. Трябваше да избистри мислите си. Тя впери поглед в килима пред себе си, тъй като, докато гледаше Зак, не можеше да мисли свързано.

— Тръгнах си, защото ми се стори, че нямам друга възможност. Цялата тази бъркотия е по моя вина. Дойдох тук неканена. Настоявах да бъда оставена да се оправям сама. Искях да се ожениш за мен, макар да знаех, че не ме обичаш. Нито веднъж не направих онова, което ти ми казваше. Не правех нищо друго, освен да се противя на всеки, който се опитваше да ми помогне, като се започне от баща ми и се стигне до Йезекия, теб и госпожа Торагуд.

— Не е необходимо да продължаваш да правиш това.

— Знам, но не мога да се върна в кръчмата, нито пък да отида в хотела. Още не.

— Какво смяташ да правиш?

— Не знам, но ще трябва сама да реша това.

— Колко дълго ще трае това?

— Не знам.

— Какво трябва да правя аз?

— Да забравиш, че си ме познавал.

— Не мога да го направя.

— Защо? Ти се опитваше да направиш това, откакто се появих в този град.

— Само отначало. След това обаче започнах да мисля много за теб.

— Ние, изглежда, не говорим за едно и също нещо. Ти ми говориш за съвместна работа, за обитаване на една и съща стая, за физическо привличане.

— Това е много.

— Може би за един мъж, но не и за една жена.

Зак изглеждаше объркан. Той нямаше никаква представа за какво му говореше Лили.

— Ти никога не си разбирал жените — продължи тя. — Ти знаеш как да ги прелъстиш, да ги поласкаеш, да ги накараш да попиват всяка твоя дума, докато се интересуваш от тях, но никога не си знаел какво чувства една жена. Работил си с Доди в продължение на години, а дори не си забелязал, че тя е влюбена в теб. Не ти говоря само за това да знаеш как да накараш една жена да се почувства красива и желана. Това е важно, но любовта е нещо повече. Една жена иска да знае, че мъжът има нужда от нея, да се чувства като част от него. Тя иска от него да споделя изцяло с нея. Тя иска да се чувства оценена, защото

може да му даде нещо, което никоя друга жена на света не може. Тя иска нейните чувства и мнения да бъдат важни за него.

— Но те са такива — възрази Зак.

— Зак, ти нито веднъж не си ме питал какво мисля, нито пък си се вслушал в една моя дума, откакто пристигнах тук. — Лили млъкна и изчака малко, докато се успокои. — Не исках да кажа точно това. Не се опитвам да те виня. Просто се опитвам да обясня защо те напуснах. Знам, че не можеш да ме обичаш само защото аз искам това от теб. Може би наистина ме обичаш малко, по свой начин. Но аз искам повече. Имам нужда от повече. Ти не можеш да ми дадеш това, което искам. Трябва да реша какво да направя.

— А аз ще мога ли да ти помогна да вземеш това решение?

— Не. Това е решение, което трябва да взема сама.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

— Дейзи ми каза, че си хубавица, но не ми каза, че си ослепително красива — каза Фърн Рандолф на Лили. — Хубаво ще бъде най-последно в семейството да се появи жена, която да засенчи Айрис.

Когато прислужницата беше обявила, че госпожа Рандолф е в дневната и желае да се срещне с нея, Лили и Бела играеха карти. Струваше й се, че напоследък не прави нищо друго, освен да играе карти. Лили беше накарала Бела да й обясни някои тънкости на играта и дори да поиграе с нея. Лили бе предположила, че става въпрос за госпожа Тайлър Рандолф. Тя все още не желаше да се среща с никого, но не можеше да откаже да се срещне с Дейзи, която се беше държала толкова добре с нея.

Лили се изненада, когато една жена, която тя не познаваше, я поздрави с топлината, с която се поздравяваха приятелки, които не се бяха виждали отдавна.

— Аз съм Фърн Рандолф. Глупаво беше от моя страна да не се сетя, че вероятно очакваш Дейзи.

— Съжалявам. Трябваше да те позная, но за последен път те видях преди повече от четири години.

— Глупости. Няма причина да запомниш една семейна жена, заобиколена от цяла орда хлапета.

Едва тогава Лили се сети, че Фърн беше майка на пет енергични момчета и беше омъжена за Мадисън, който толкова много приличаше на Зак, че приликата беше изнервяща.

Двете седнаха.

— Би трябвало да помня всички членове на семейството на Зак — каза Лили.

— Не можеш. Дори Джордж от време на време забравя някой от племенниците си.

— Имах предвид възрастните — поясни Лили, като продължаваше да се чуди защо Фърн беше дошла да я посети.

— Знам, че се чудиш откъде се появих — каза Фърн. — Мадисън реши да премести управлението на фирмата си в Сан Франциско и аз дойдох тук, за да потърся къща. За малко щях да припадна, когато Дейзи ми каза, че Зак се е оженил. Защо изобщо си позволила някой да разбере за този брак? Семейството ще умре от любопитство.

Думите ѝ накараха Лили да пребледнее от уплаха. Тя вече беше отказала на Йезекия и госпожа Торагуд да се срещне с тях, защото не знаеше какво да им каже. Мисълта, че може би щеше да ѝ се наложи да обяснява на Дейзи какво се бе случило, я изпълваше с ужас. Присъствието на Фърн беше още по-объркващо.

— Виждам, че се притесняваш от любопитството на семейството — каза Фърн. — Ти имаш право да бъдеш част от това семейство. Те ще те питат за всичко, независимо колко лични могат да бъдат въпросите им. Може би няма да ми повярваш, но в това отношение мъжете са по-лоши от жените.

— Не знам откъде да започна да обяснявам кашата, която забърках.

— Скъпа, всяка жена, която би се омъжила за Зак, се изправя пред непосилна задача. От теб дори се очаква от време на време да сбъркаш. Всъщност, аз дори не трябваше да идвам тук, а трябваше да отида да притисна онзи егоист в собствената му кръчма.

— Зак не е виновен — каза Лили, която беше решила да не позволи семейството му да го обвини за нейните грешки. — Той се държа като истински джентълмен още от самото начало. Аз съм онази, която постоянно правеше глупави грешки.

— За един и същ човек ли говорим?

— И ти говориш като всички останали — ядоса се внезапно Лили, — като предполагаш, че ако има някакъв проблем, то вината е на Зак. Зак не е виновен, че на мен ми липсваше достатъчно здрав разум, за да си стоя там, където ми е мястото. Зак не е виновен, че се ожени за жена, която не е толкова умна, колкото си мисли, че е. Всеки друг на негово място щеше да ме е удушил отдавна.

Фърн стоеше безмълвно и гледаше втренчено Лили, без да се опита да ѝ отговори.

— Съжалявам, че ти се троснах така, но всички говорят само ужасни неща за Зак. Аз не твърдя, че той е идеален, но никой не вижда нищо добро в него.

— А ти виждаш ли?

— Не разбирам как останалите не могат да го видят.

— Вероятно защото той се държи колкото се може по-далеч от семейството си — каза Фърн.

— Ако всички се държат с него по начина, по който се държаха във Вирджиния, не мога да го обвинявам за това.

— Мисля, че не започнахме много добре — каза Фърн и се надигна от мястото си. — Може би вече трябва да си вървя.

Лили скочи от мястото си.

— Недей, моля те. Не знам какво ми става. Никога не съм се държала така, дори когато нещата са били ужасно объркани.

Фърн се отпусна неохотно в стола си.

— Толкова объркани ли са и сега?

— По-лошо е от всякога.

— Аз умея да слушам. Невъзможно е човек да живее под един покрив с шестима мъже Рандолф и да не се научи на това.

Лили се усмихна.

— Някой ден ще трябва да обясниш всичко. Когато всички научат името ти, то ще възбуди любопитството им.

— Не те разбирам.

— Ти едва ли си пропуснала да забележиш, че всички снахи на Зак носят имена на цветя. Той бяга от онова, което нарича „жените цветя“, в продължение на години. Всички ще искат да разберат как си успяла да го хванеш.

— С измама.

— Това изисква обяснение.

И Лили й даде обяснението, което Фърн търсеше. Тя започна от началото и разказа всичко с подробности до самия край.

— Както виждаш, за всичко съм виновна аз. Ако не бях изпитвала такава глупава увереност, че знам всичко, това нямаше да се случи.

— Съжалявам, че Роуз не е тук, за да те чуе. Тя познава Зак много по-добре от мен.

— Той се страхува от нея. А също и от Джордж.

Фърн се разсмя.

— Роуз и Джордж вероятно са единствените хора на този свят, които Зак обича безрезервно. Той се държи на разстояние от тях,

защото не желае да ги нарани. — Тя замълча за няколко секунди очевидно, за да обмисли нещо. След това каза: — Не мога да бъда сигурна в това, разбира се, но е твърде възможно той да те обича също толкова, колкото и ти него.

Очите на Лили се насълзиха. Тя ги избърса.

— Зак не ме обича. Той твърди обратното, но това не е вярно. Той дори не иска да бъде женен.

— О, в това не се съмнявам. Зак се бори срещу всички опити да бъде поставен под някакъв контрол или да бъде ограничена свободата му, откакто се е родил. Но ако е направил дори половината от онова, което ми каза ти, значи те обича. Познавам мъжете Рандолф, а познавам и Зак достатъчно добре, за да смея да твърдя това.

Лили не искаше да позволи на Фърн да засее семената на надеждата в душата ѝ. Тя предпочиташе Фърн да ѝ каже, че всичко е свършено, че колкото по-бързо се върне във Вирджиния, толкова по-добре щеше да бъде за всички. Това Лили можеше да изтърпи. Едва. Но тя не беше в състояние да изтърпи надеждите ѝ да бъдат подновени отново само за да бъдат разбити за пореден път.

— В такъв случай това не е любовта, от която аз имам нужда — каза Лили. — Не искам да променям живота му. Мислила съм дали да не го направя — предполагам, че всяка жена се опитва да промени мъжа си по свой вкус — обаче реших, че това няма да му хареса. Но той трябва да ме допусне в живота си и аз нямам предвид само заведението, като казвам това. Имам предвид всичко. Той се опитва да ме принуди да живея в свят, различен от неговия. Казва ми какво да правя, какво да мисля, къде да живея, кои трябва да бъдат приятелите ми. Това не е брак. Това е все едно, че аз съм негова собственост. Това е начинът, по който баща ми се държеше с майка ми. Това е една от причините, поради които избягах от къщи.

— Ти опита ли се да поговориш със Зак, да му кажеш как се чувстваш?

— Да, но той не чува онова, което не желае да чуе. Когато реши нещо, не се оставя никой да го разубеди.

— Типичен Рандолф — каза Фърн. — Мога да ти разкажа много такива истории за Мадисън... Но моят съпруг не те интересува. Достатъчно е да ти кажа, че всеки мъж с фамилията Рандолф си мисли, че знае всичко.

— И какво трябва да направя?

— Първо трябва да решиш дали го обичаш достатъчно, за да го изтърпиш до края на живота си. Те не се променят. Те може и да обичат до полуда жените си, но си остават все същите егоистични, твърдоглави животни, които са били и преди да ги уловим и да се омъжим за тях.

— Това звучи ужасно.

— Скъпа, аз съм омъжена за най-упорития от тях и имам петима синове, които са му одрали кожата. Не бих заменила дори една минута от времето, през което съм познавала Мадисън, за нищо на света, но понякога има моменти, когато бих дала всичко, за да бъда достатъчно силна, за да го набия.

— И аз често се чувствам така по отношение на Зак.

— Това е, защото те двамата с Мадисън не се различават много.

— Как успяваш да постигнеш своето, когато той е решил, че няма да ти го даде?

— Първо се уверявам какво точно искам и какво смятам да направя, когато го получа. След това казвам на Мадисън. Той вика и заплашва, но не се опитва да ме спре. Ако можеш да накараш някой да ти се възпротиви, още по-добре. Мадисън може и да не мисли, че трябва да направя дадено нещо, но е готов да защитава правото ми да го направя, ако някой друг се възпротиви на намеренията ми.

— Но това е безсмислено.

— Мъжете винаги са такива, когато става въпрос за жени. Те са много добри в смятането и строенето на разни сгради, но ако нас ни нямаше да им помагаме, никога нямаше да могат да си намерят долните дрехи.

Лили се разсмя.

— Зак не е такъв.

— Дай му малко време. От онова, което казва, той вече си има жена, която върши голяма част от работата му вместо него.

— Доди, но тя напусна.

— Добре. Рано или късно Зак трябва да се осъзнае. Когато това стане, ти ще бъдеш до него, за да му помогнеш.

Лили не можеше да си представи, че можеше да реши проблемите на Зак. Ако искаше да бъде негова жена, трябваше да

престане да му създава само неприятности и да започне да задоволява поне една от нуждите му.

Тя си спомни за часовете, които двамата бяха прекарвали заедно в леглото. Първоначално това я бе карало да се чувства малко виновна. Но само в тези моменти тя се бе чувствала наистина като част от него, само в тези моменти двамата не бяха спорили и Зак не се беше опитвал да я изхвърли от живота си.

— Предполагам, че в повечето случаи чаках той да вземе всички решения — каза Лили. — Когато не го направех, неизменно създавах някаква бъркотия.

— Не се тревожи за това — каза Фърн. — Ти си негова жена. Твое право е да създаваш неприятности.

— Но аз не искам да го правя.

— Не ставай глупава. Той ще ти създава неприятности от зори до полунощ до края на живота ти. В замяна и той заслужава някои лоши моменти. Пък и това ще го накара да ти обръща повече внимание и да те уважава повече.

— Не те разбирам.

— Не си губи времето, като се опитваш да ме разбереш. Казах ти, че мъжете са глупави създания. Те винаги се опитват да изкарат, че ние сме по-глупави от тях, но те с нищо не са по-добри от нас. Просто не желаят да си го признаят.

Лили трябваше да признае, че Зак имаше някои доста смехотворни идеи. Дори Доди смяташе така. Тя обаче се съмняваше, че той би променил свое решение само защото тя поискала това от него.

— Сигурна ли си, че не искаш да се преместиш в хотела? Дейзи се тревожи за теб.

— Ще се чувствам по-добре, ако остана тук. Това няма нищо общо с Дейзи. Ако отида в хотела, Зак ще си помисли, че съм се предала. Пък и смятам да си намеря работа, докато реша какво да правя.

Фърн стана от мястото си.

— Е, не се бави много. Роуз и Джордж ще дойдат в Сан Франциско през пролетта. Дори не ми се мисли какво ще направят те, ако нещата не се изяснят дотогава. Като си помисля за това, почти започвам да съжалявам Зак.

— Но те са му само брат и снаха.

— Те са му повече като родители. Двамата са го отгледали. Мисля, че Роуз дори го приема като свое най-голямо дете.

Лили нямаше представа от какви напътствия бе имал нужда Зак като дете, но знаеше, че сега той нямаше нужда от майка. Зак трябваше да върши всичко, което правеше, само защото искаше да го направи. Лили беше видяла какво ставаше, ако някой го принудеше да направи нещо против волята си.

— Знам, че преживяваш труден период, но наистина трябва да посетиш Дейзи и мен. Обещавам, че няма да бъдем любопитни и да се месим в живота ти. Ти вече си част от семейството и наше право е да се тревожим за теб.

— Точно в това е проблемът. Аз не съм част от семейството. Досега бракът ми е просто едно парче хартия. Докато Зак не реши, че ме иска в живота си, че има нужда от мен, аз ще си остана външен човек за семейството му.

Дейзи и Фърн бяха намерили Зак в кабинета му. Когато Фърн заключи вратата след себе си и прибра ключа в чантичката си, Зак се почувства като заек в клетка.

— Не мога да поема риска да избягаш, преди да сме ти казали всичко, което имаме да ти казваме — заяви тя.

— Трябва да направиш нещо по отношение на Лили — започна без заобикалки Дейзи, — и то бързо. Грешно е горкото момиче да живее само и да работи в магазин за дамски дрехи, след като си има съпруг, който може да се грижи за нея.

Зак винаги изпитваше ужас, когато няколко жени се съюзяваха срещу него, особено ако тези жени бяха снахите му. Тях той не можеше да наругае и да изпъди от кабинета си. Ако го направеше, цялото му семейство щеше да се обърне против него. Не можеше и да им предложи да седнат и да обсъдят нещата на едно питие. Досега винаги бе успявал да им избяга, но този път Фърн беше скрила ключа. Зак беше в капан.

— Опитах се — каза той. Гърлото му беше пресъхнало. Помисли си дали да не си налее чаша бренди, но се отказа. Те сигурно щяха да кажат на Роуз, че е започнал да пие. — Тя вече не иска да ме вижда. Казва, че нищо не се е променило и няма за какво да си говорим.

— Значи ти трябва да промениш нещо.

— Вие на чия страна сте?

— На страната на Лили.

— Страхотно. Собственото ми семейство се обръща срещу мен.

— Аз не съм ти кръвна роднина — възрази Дейзи, — така че не ми излизай с този номер. Пък и тя ми разказа какво си искал от нея, че си очаквал всеки ден да си стои сама с някакви непознати, докато ти се забавляваш както обикновено.

— Моите забавления са част от работата ми. Така си изкарвам прехраната.

— Тогава я остави да ти помага.

— Не искам тя да ми помага. Това не е подходяща работа за жена като Лили.

— Обичаш ли я?

— Разбира се, че я обичам. Постоянно ѝ го повтарям, но тя не ми вярва.

— Имам предвид дали наистина я обичаш.

— Какво искаш да кажеш с това „наистина“?

— Тя ли е единственото нещо, за което мислиш денем и нощем? Изгубил ли си апетита си? Невъзможно ли ти е да спиш спокойно, да се задържаш на едно място, да си вършиш работата?

— Разбира се, че не. Ти за идиот ли ме имаш?

Като си помисли по-добре, Зак реши, че напоследък не се чувстваше както обикновено. На всички момичета им беше ясно, че той не можеше да се концентрира върху работата. Да не говорим пък за съня! Но той никога не беше мислил, че причината за това може да е Лили. Зак се тревожеше за нея и се дразнеше, че тя не желаше да го вижда, но не разбираше как може да разстрои целия му живот просто защото си беше тръгнала.

— Предполагам, че това решава проблема — обобщи Фърн. — Ти не можеш да кажеш, че обичаш Лили, ако не се чувстваш ужасно без нея.

— Не съм казал, че не се чувствам ужасно — възрази ѝ Зак, въпреки че не му се искаше да признае такава слабост на когото и да било. — Но не е дошъл краят на живота ми.

Дали пък не се зальгваше?

— Ти се опитваш да ме подмамиш отново да управлявали заведението заради теб, така ли е? — попита Доди.

— Щях да го направя, ако можех — отвърна Зак, — но точно сега искам само да се грижиш за бизнеса, докато отсъствам.

Той изпита облекчение, когато видя, че Доди е трезвена. Всъщност, тя изглеждаше по-добре от когато и да било.

— Къде отиваш?

— Да намеря Уинди Дъмбартън и да го накарам да регистрира брака ми.

— Това е първото почтено нещо, което вършиш от седмици. Как е Лили?

— Добре, предполагам. Все още не желае да ме вижда.

— Може би ще пожелае, когато се върнеш.

— Защо?

— Променил си се. Недостатъчно, но може би Лили не очаква много. По-добре побързай. Не знам колко дълго тя ще може да стои и да чака да се вразумиш.

— Говориш като Дейзи и Фърн.

— Умни жени.

Зак хвърли дрехите си в един куфар. Не можеше да понася всичко това повече. Лили му липсваше повече, отколкото си беше представял, че е възможно. Трябваше да я върне при себе си, но преди това трябваше да се увери, че бракът им е законен. Нямаше смисъл да урежда всичко останало, ако бракът не беше регистриран. Детективът на Пинкертън се беше провалил. Зак трябваше сам да намери Уинди Дъмбартън, дори ако трябваше да претърси всеки бар и всяка кръчма на запад от Мисисипи.

Но докато си мислеше за всичко онова, което искаше да направи за Лили, за обещанията, които възнамеряваше да ѝ даде, той осъзна, че тя може би нямаше да пожелае да се върне. Ръката му застина във въздуха, докато посягаше да вземе една риза от чекмеджето. Зак не искаше Лили да го напусне завинаги. Той искаше да бъде женен за нея. Харесваше му тя да бъде край него, и то не само докато бяха в леглото. Тя го караше да се чувства по-добре.

Това беше любов. Не можеше да бъде нищо друго.

Зак не искаше тя да работи в кръчмата, защото я обичаше. Искаше тя да познава само най-почтените хора, защото я обичаше. Не му беше ясно защо тя не можеше да разбере това. Каква друга можеше да бъде причината?

Но нещо му подсказваше, че това не беше всичко. И Лили нямаше да се върне при него, докато той не разбереше какво точно беше то.

И той щеше да разбере. Нямаше да се предаде толкова лесно. Той може и да беше егоист и инат, но не беше толкова глупав, че да не знае, че никога нямаше да намери друга жена като Лили.

Лили си казваше, че беше глупаво, дето изобщо искаше да говори със Зак, а още по-глупаво беше да се опитва да го прави в работното време на кръчмата. Той никога не успяваше да се отдалечи за дълго от картите, за да ѝ обърне внимание. Лили не можеше да очаква това да се е променило.

Но тя трябваше да говори с него. Трябваше да разбере дали чувствата му се бяха променили.

Отначало Зак бе идвал в пансиона почти всеки ден. Една сутрин дори се беше събудил рано, за да я причака в магазина. Тя го беше видяла да се приближава и беше помолила госпожа Уелборн да му каже, че я няма, след което се беше скрила в задната стаичка.

Но Зак не се беше появявал в продължение на цяла седмица. През това време Лили се беше опитвала да вземе решение да се върне във Вирджиния, но все не можеше да го направи. Тя обичаше този невъзможен човек. Това никога нямаше да се промени. Нямаше смисъл да си мисли, че можеше да се премести в друг град, да се влюби отново и да създаде свое семейство. Искаше само Зак Рандолф и никой друг. Лили нямаше намерение да се омъжва за човек, когото не обичаше.

Бе смятала, че няма да може да живее с мъж, който не я обича също толкова отчаяно, колкото и тя него, но през миналата седмица се беше принудила да постави под съмнение доста неща. Не беше ли половин хляб по-добре от никакъв?

Всеки път, когато си зададеше този въпрос, сърцето ѝ се свиваше. Това означаваше да се предаде. Това означаваше да приеме,

че Зак никога нямаше да я обича така, както тя искаше да бъде обичана, че никога нямаше да намери щастието, което толкова отчаяно желаше.

Но нямаше ли да се чувства още по-нещастна без него? Тази седмица се беше случило точно това. Последните седем дни бяха най-мрачните и най-нещастните в живота ѝ. Поне по десет пъти на час Лили бе изпитвала желание да отиде при Зак и да му каже, че е готова да го приеме при всякакви условия.

Баща ѝ винаги бе казвал, че може да приема нещо само стопроцентово. Майка ѝ бе твърдяла, че човек трябва да знае как да прави компромиси. Лили не знаеше кой от двамата беше прав. Може би никой. Може би трябваше да потърси някакво съвсем друго решение.

Ако Зак я обичаше, тя беше готова на всичко, стига той да ѝ позволише да остане с него. Трябваше да я допусне в своя свят. Лили знаеше, че нямаше да бъде лесно да убеди Зак да промени решението си. Бе проявил забележително упорство по този въпрос.

Но тя беше длъжна да го убеди. От това зависеше не само нейното щастие. Възможно беше тя да е бременна. Ако беше, това променяше всичко.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Когато прекрачи прага на „Малкото райско кътче“, Лили се почувства, сякаш се завръщаше у дома си. Познатият интериор и звуци я накараха да си мисли, че всичко в живота ѝ скоро щеше да се оправи. Броят и топлината на поздравите, отправени към нея, ѝ показаха, че клиентите не я бяха забравили. Те искаха да знаят кога щеше да се върне отново в заведението. Тя им махаше с ръка и продължаваше да върви.

Лили се изненада, когато вместо Зак видя Доди да седи на масата. Реши, че той вероятно беше организиран частна игра в кабинета си.

— Няма смисъл да ходиш там — извика ѝ Доди, когато забеляза, че Лили тръгва към кабинета. — Той не е тук.

— Къде е? — попита Лили.

Зак никога не напускаше крчмата си, дори когато заведението се управляваше под зоркия поглед на Доди.

— Не ми каза. Само ме помоли да се грижа за бизнеса в продължение на няколко дни.

— Каза ли кога ще се върне? — Лили се надяваше, че не се беше случило нещо лошо.

— Не.

— Играй или излез от играта — каза един от играчите край масата. — Ако искаш да говориш, върви някъде другаде.

— Успокой топката, Чет. Ако продължиш да ме дразниш, ще наредя да те изхвърлят.

— Не и докато държа печеливша ръка.

— Особено тогава. Струва ми се, че печелиш повече, от колкото е възможно. — Доди допи уискито си и даде знак да ѝ донесат друго.

— Да не би да ме наричаш измамник? — попита Чет.

— Не още — отвърна Доди.

— Ако не беше жена...

— Млъквай и играй.

Лили се отдръпна. Тази вечер кръчмата не ѝ се струваше толкова забавна колкото друг път. В атмосферата имаше нещо заплашително, нещо неприятно. Не беше същото както когато Зак беше тук. Може би той беше прав. Може би това място наистина не беше подходящо за нея.

Лили вървеше към вратата, когато я настигна Лизи Ледвил.

— Моля те, не си тръгвай. Трябва да спреш Доди.

— Защо? Какво е станало?

— Тя играе покер с онзи гадняр Чет Лий. Всички знаят, че той мами, но не могат да го хванат.

— Доди знае какво прави. Тя...

— Не и тази вечер. Не знам какво ѝ става. Обикновено не се държи така, но колкото повече губи, толкова повече пие. Трябва да я спреш, преди да се е случило нещо ужасно.

— Но какво мога да направя? Не мога просто да отида при нея и да ѝ кажа да прекрати играта.

Лили се върна при масата. Тя не знаеше какво беше възнамерявала да каже, но в мига, в който видя упоритото, решително изражение на лицето на Доди, разбра, че всичко щеше да бъде напразно. Доди нямаше да излезе от играта. Лили можеше само да остане и да наблюдава, докато не измислеше какво да направи.

— Мога ли да гледам? — попита тя, като се усмихна с най-ослепителната си усмивка на мъжете около масата. — Доди се опитваше да ме научи, но никога досега не съм присъствала на истинска игра.

— Разбира се — каза единият от мъжете. — Придърпай един стол.

— Не ми харесва на масата да има външни лица — изръмжа Чет.

— Аз казвам, че тя ще остане — заяви Доди.

Лили седна близо до Доди, за да може да вижда картите ѝ. Един поглед ѝ беше достатъчен, за да разбере, че тя държеше губеща ръка. Лили не разбираше защо Доди не искаше да хвърли картите си и да изчака следващото раздаване. Искаше ѝ се да каже нещо, но не можеше да говори за карти. Може би ако успееше да привлече вниманието на Доди...

Тя докосна крака на Доди със своя.

— Извинявай. Не знаех, че ти е тясно. — Доди дори не вдигна очи, а продължи да се мръщи на картите си, докато отместваше стола си.

Лили я стисна за ръката.

— Искаш ли нещо? Трябва само да кажеш на някое от момичетата.

Очевидно Доди не беше в състояние да разбере никакъв намек тази вечер. Лили трябваше да намери друг начин да помогне.

Нещо, което ѝ беше казал Зак, изникна внезапно в съзнанието ѝ. Той ѝ бе казал, че всеки играч прави жест, който го издава. Според Зак никой не можеше да спечели на покер, без да мами, освен ако не можеше да разчита лицата на противниците си, сякаш гледаше своите собствени карти. Може би, ако се загледаше в лицата на играчите, щеше да научи нещо, което да помогне на Доди.

Тя се концентрира върху лицето на всеки един от мъжете. Не след дълго Лили осъзна, че всички те се чувстваха неудобно от присъствието ѝ и не се държаха както обикновено. Доловила предимството си, Лили се усмихна лъчезарно и започна от време на време да подмята забележки, за да държи всички на тръни. През цялото време тя не преставаше да изучава лицата на мъжете.

За своя изненада тя започна да си спомня някои неща, които беше казвал баща ѝ. Той винаги бе твърдял, че ако един свещеник иска да бъде от полза на паството си, трябва да знае кога някой лъже, кога се е случило нещо лошо, дори ако човекът срещу него се опитва да не показва това. Той ѝ бе казал да наблюдава очите, устните, ръцете, да търси нервни движения и дори промяна в дишането.

Лили се изненада колко лесно беше това, когато човек знаеше какво да търси. Не след дълго тя вече можеше да чете по всяко от лицата край масата.

Освен по лицето на Чет Лий.

Изглежда, че колкото повече печелеше той, толкова по-добре прикриваше емоциите си. Нито един от номерата ѝ не му въздействаше. Той не я искаше на масата и не криеше това. Лили го наблюдаваше много внимателно, когато Доди внезапно изстена тихо и главата ѝ падна върху масата. Тя беше припаднала.

Точно тогава Лили видя онова, което търсеше. В краткия миг, който ѝ бе необходим, за да насочи вниманието си към Доди, тя

забеляза лек триумфален блясък в погледа на Чет. Той изчезна почти мигновено, но тя беше уверена, че не се беше излъгала.

— Тя припадна — каза един от играчите.

— Никога не съм виждал такова нещо — каза друг. — Мислех, че главата ѝ е твърда като скала.

— Какво ще правим с играта?

— Тя е вън — отвърна Чет. — Който спечели това раздаване, печели и нейния залог.

— Тя не е вън — възрази Лили. Не можеше да бъде. Този път Доди имаше добра ръка, а вече беше задлъжняла с няколко хиляди долара към Чет Лий. Лили беше уверена, че Доди нямаше откъде да вземе тези пари.

— Ако не се събуди до пет минути, значи е вън от играта — настоя Чет.

Лили отново забеляза триумфалния блясък в погледа му.

— Помогнете ми да я отнеса в кабинета на Зак — обърна се тя към двамата от играчите.

Те свалиха картите си на масата и буквално завлякоха Доди в кабинета на Зак, след което я оставиха да легне на дивана.

— Сдала е багажа — каза единият. — Няма да се събуди бог знае колко дълго.

— Трябва да се събуди. Тя дължи толкова много пари на господин Лий.

— Тази вечер не може да направи нищо, освен ако някой не изиграе ръката ѝ вместо нея.

— Аз ще го направя.

Думите излязоха от устата ѝ, преди Лили да осъзнае какво казва. Онова, което бе казала, я уплаши. Мъжете бяха шокирани.

— Не можете да направите това, госпожо. Зак ще ни откъсне главите.

— Не мога да оставя Доди да загуби толкова пари от Чет Лий.

— Той е добър играч, госпожо, най-добрият, когото познавам, с изключение на Зак.

— Е, Зак го няма. Или аз трябва да играя, или тя ще загуби всичко.

— На Чет това няма да му хареса.

— Нямам намерение да го питам за мнението му.

На Чет идеята наистина не му хареса и той заплаши, че ще излезе от играта.

— Ако го направите, губите всички пари, които сте заложили — каза Лили.

Тя не знаеше откъде намери смелост да му се противопостави, нито пък откъде знаеше онова, което му беше казала. Предположи, че беше запомнила много повече, отколкото мислеше, по време на нощите, през които беше играла ролята на домакиня в заведението, беше говорила с мъжете, беше им съчувствала, когато губеха, и се беше радвала, когато печелеха. Лили седна на мястото на Доди и вдигна картите ѝ.

— Решавайте, господин Лий. Останалите нямат нищо против. Не виждам защо вие трябва да се притеснявате.

Тя се усмихна още по-очарователно. Лили не беше питала останалите играчи какво мислеха за идеята, но беше уверена, че те нямаше да възразят.

— Играли ли сте покер някога, госпожо Рандолф? — попита я Лий.

— Не, но мисля, че знам правилата.

Правилата бяха най-малкият проблем. Всичко останало беше много по-трудно. Опитът беше безценен. Игрите ѝ с Бела не се брояха. Лили трябваше да се опира на способността си да преценява шансовете и да чете лицата на останалите играчи.

Тя беше уплашена до смърт. Никога досега не беше поемала толкова голяма отговорност. Това я накара да осъзнае, че Зак не играеше карти, нито пък държеше игрална зала само за удоволствие. Печеленето беше сериозна работа.

Чет Лий се настани в стола си, като мърмореше под мустак. Лили вдигна картите си и ги огледа още веднъж. Три четворки, една седмица и едно асо. Докато изчисляваше вероятностите, тя опипваше лениво гърбовете на картите си. Внезапно пръстите ѝ спряха. Гърбовете на четворките бяха идеално гладки, но върху асото имаше малка драскотина. Тя беше толкова малка, че едва можеше да бъде открита, но пръстите ѝ я бяха напипали.

Някой беше маркирал тестето.

Тя хвърли един поглед на Чет Лий. На ръката си той носеше пръстен с голям камък. Нито един от останалите играчи нямаше такава

бижу или нещо подобно. Чет маркираше тестето, докато играеше.

Лили се вгледа в лицата на останалите играчи. Нито един от тях не показваше знак, че имаше силна ръка. Тя се загледа в Чет. Сега в очите му нямаше блясъкът, който тя беше видяла преди, а само скрит гняв.

Лили свали асото и взе една карта. Когато дойде нейният ред да залага, тя се изкиска, опипа нервно картите си и вдигна залога с двадесет долара. На всички въпросителни погледи отговори с усмивка и леко присвиване на раменете. Лили беше решила да накара играчите да я мислят за глупачка, която се е захванала с нещо непосилно.

Най-хубавото в това тяхно предположение щеше да бъде, че то отговаряше на истината.

Минаха още два кръга от залагането и Лили с облекчение видя как двама от играчите свалиха картите си на масата, а останалите направиха залозите си без ентусиазъм. С всяка измината минута тя придобиваше все по-голяма увереност. Проблемът беше, че все още не можеше да разбере какво държи Чет Лий. Не смяташе, че има силна ръка, но не можеше да бъде сигурна в това. Беше добър. Много добър. Лили се надяваше, че късметът няма да ѝ изневери.

Мина още един кръг от залагания. Още един от играчите се отказа. Чет вдигна залога с още петдесет долара и поиска да види картите. Лили отговори на вдигането и свали една тройка. Чет имаше два чифта.

Лили усети как през тялото и преминава вълна на облекчение. Тя обаче беше решила да не позволи на мъжете да разберат как се чувства. Изкиска се и се направи на изненадана, докато придърпваше парите към себе си.

Чет вече размесваше картите. Преди Лили да успее да преброи каква беше сумата пред нея, той вече беше започнал да раздава. Повече от шестстотин долара. Още няколко такива ръце и Доди нямаше да има никакви дългове.

Лили вдигна картите си. Те бяха ужасни. Тя погледна към Чет Лий и за миг видя злорадство в дълбините на очите му.

Той мамеше и си беше раздал добра ръка. Всички поискаха допълнителни карти. Чет пасува. Когато дойде нейният ред да заложи, Лили каза: „Аз излизам“ и спокойно остави картите си на масата. Нещо в гласа ѝ сигурно беше привлякло вниманието на мъжете и още

двама играчи хвърлиха картите си. Чет държеше три дами и две аса, но това му спечели само сто долара.

— Не мисля, че трябва само вие да месите и да раздавате — обърна се Лили към него, като се надяваше, че гласът ѝ звучи невинно и незлобливо. — Мисля, че трябва да се редуваме.

— Обичайно е един човек да раздава — отвърна Чет.

— Но това не е честно. Лизи — извика тя през рамо, — донеси ни нови карти. Този път можете да раздавате вие — каза след това Лили на мъжа, който седеше отдясно на Чет.

— Аз раздавам — каза Чет.

— Но ако раздавате през цялото време, аз никога няма да имам тази възможност — възрази тя, като се опита да се нацупи. Никога досега не беше правила това и се чудеше дали го правеше както трябва.

— О, хайде, Чет, дай да се редуваме — каза единият от мъжете. — Какво толкова.

Чет все още не изглеждаше убеден.

— Ще ми направите ли тази услуга? — подкани го Лили.

Той не отговори нищо.

— Хайде, Чет, остави дамата да раздава.

Лизи донесе шест нови тестета.

— Дай ги на господин Грийн — каза ѝ Лили и посочи към мъжа вдясно от Чет. След това се усмихна лъчезарно. — Да започваме.

Чет изглеждаше бесен, но вероятно беше решил, че ще бъде глупаво да продължи да упорства. Пък и той вече беше спечелил много пари.

През следващите няколко игри Лили продължи да изучава всеки от останалите играчи, докато почти можеше да прецени силата на ръката му. Когато Чет раздаваше, тя никога не залагаше. Лили не знаеше как той успяваше да го направи, но Чет винаги си раздаваше силна ръка. Когато усети лека драскотина върху новите карти, осъзна, че Чет беше започнал да маркира и новото тесте. От този момент започна да отваря ново тесте всеки път, когато дойдеше нейният ред да раздава.

— Нещо не е наред ли? — попита я ядосано Чет, когато тя отвори третото ново тесте.

— Обичам новите карти — отвърна тя, — въпреки че се размесват по-трудно.

Тя размеси картите неумело, за да заблуди мъжете. Те бяха толкова заети да наблюдават Чет и да се наблюдават помежду си, че нито за миг не им беше минало през ума, че и Лили може да бъде опасна.

През следващите два часа Лили продължи да печели. Тя беше първата, която щеше да признае, че картите просто ѝ идваха, но не можеше да отрече, че играеше внимателно. Тя преценяваше какви са вероятностите даден играч да е изтеглил точно определена карта. Никога не забравяше за изиграна или свалена карта. Лили сравняваше тази информация с подсъзнателните жестове на всеки играч и правеше предположение за силата на ръката му. Невинаги ѝ се удаваше да прецени правилно, но в повечето случаи беше доста близко до истината. Тя дори научи, че единият от мъжете предпочиташе да държи всичките си карти дори когато щеше да има по-голям късмет, ако ги сменеше.

Докато купчината пари пред Чет намаляваше, настроението му започна да се влошава още повече. Напрежението на масата се увеличи. Лили беше изтощена. Тя не знаеше как някой можеше да има достатъчно сили, за да играе хазарт цяла нощ. Лили имаше чувството, че ако си легне сега, няма да стане в продължение поне на една седмица.

Вместо това тя започна да говори още повече и продължи да се усмихва лъчезарно. Единственият мъж, на когото това не се отразяваше, беше Чет Лий.

— Налага ли се да говорите толкова много? — попита я той.

— Не разбирам как можете да седите, без да продумате нито дума — отвърна Лили. — Толкова е вълнуващо, че едва успявам да си седя мирно на мястото.

— Вие не седите мирно — възрази Чет.

— Искат ми се татко да можеше да ме види.

— Той ли ви научи да играете карти? — попита Чет, у когото печалбите ѝ бяха започнали да пораждават съмнения.

— Боже опази! Татко е свещеник. Той ще бъде ужасен, ако можеше да ме види. — Тя се изкиска. — Точно затова и ми се иска да беше тук сега. Татко почервява като домат, когато...

— По дяволите, жено! Никога ли не си затваряш устата!

— Е, ако ще се държите по такъв начин...

Лили заложи, поиска да види картите и прибра печалбата. Коментарът на Чет беше толкова вулгарен, че на Лили ѝ се прииска да си запуши ушите.

— Да си починем и да поръчаме още пиене — предложи един от играчите.

Той стана от мястото си, преди някой да успее да му възрази. Всички, освен Лили, напуснаха масата.

— Как е Доди? — обърна се тя към Лизи, която ѝ донесе поредната чаша силно кафе.

— Добре е. Искаше да влезе отново в играта, но аз ѝ казах, че се оправяш много добре.

— Искам да говоря с нея. — Лили тръгна към кабинета на Зак.

Доди седеше на дивана и се мръщеше. Не изглеждаше добре.

— Лизи ми каза, че си станала специалист по покер — каза Доди. — Научила съм те по-добре, отколкото предполагах.

— Върви ми — призна си Лили.

— Искан ми се да се бях сетила да завъртя раздаването и да поискам нови карти. Онзи копелдак ме обираше до шушка с измама.

Лили се намръщи на езика, който бе използвала Доди.

— По-добре да се връщам. Ти полегни. Все още изглеждаш зле.

— Не знам как да ти благодаря — каза Доди.

Часовникът на бюрото на Зак показваше 2:48. Лили не знаеше още колко щеше да издържи.

— Можеш да го направиш по-късно, ако все още печеля — каза тя и излезе забързано през вратата. Искаше да бъде на масата, когато се върнеха останалите играчи.

Късметът на Лили не я изостави, но към четири часа силите започнаха да я напускат бързо.

— Не искам да ви развалям удоволствието, но се страхувам, че това ще трябва да бъде последната ми ръка. Имам чувството, че всеки момент ще заспя върху картите си.

— Чудех се защо напоследък беше станало толкова тихо — подметна язвително Чет.

— Не съм свикнала да оставам толкова до късно. Тази сутрин трябва да отида на работа.

— Мисля, че можете да си вземете един свободен ден — каза Чет, като гледаше гневно парите, които бяха натрупани пред Лили. — Мисля, че изкарахте повече от дневния си надник.

— Тези пари са на Доди — възрази Лили. — Не бих си помислила да взема дори цент от тях.

— Да играем — каза Чет, — преди да ми прилошее от тази проповед върху морала.

Лили получи само лоши карти. Тя свали всичко, освен две купи, и поиска три карти. Когато ѝ се паднаха още три купи, тя за малко щеше да припадне. В ръцете си държеше права кента до шестица. Единствено права кента над шестица можеше да бие ръката ѝ. Лили бързо се опита да прикрие вълнението си, като се престори, че всеки момент ще заспи.

— Божичко, може би трябва да спрем веднага — каза тя.

— Не.

Тази дума ѝ каза всичко, което искаше да знае. Не се налагаше дори да вдига очи, за да види блясъка в очите на Чет и да разбере, че той държеше страхотна ръка.

— Добре, но ако започна да клюмам, някой да ме сръга, за да ме събуди.

— Зак ще убие всеки, който се опита да направи това — обади се Доди.

Лили се извъртя назад.

— Ти трябваше да си в леглото.

— Нямахте начин да лежа там и да не знам какво става тук.

— Е, ще се наложи да седнеш някъде другаде — каза Лили. — Ако започнеш да надничаеш през рамото ми, ще стана твърде нервна, за да изиграя тази ръка.

— Цяла нощ не сте били нервна — оплака се Чет.

— Ще седна до Уолтър — каза Доди.

Лили се питаше дали Доди беше видяла ръката ѝ. Не ѝ се искаше Доди да я издаде по някакъв начин. Доди обаче запали една тънка пура и започна да се държи така, сякаш се интересуваше само от разговора си с Уолтър.

Залагането беше ожесточено. Няколко от играчите имаха добри ръце. Не след дълго залогът достигна четири хиляди долара. Чет продължаваше да вдига от сто до петстотин долара всеки път. Един по

един всички играчи започнаха да се отказват, докато най-накрая останаха само Чет и Лили.

Лили започваше да изпитва нервност. Тя знаеше, че той държи добра ръка. Но колко добра? Пламъчето в дълбините на очите му заплашваше да се превърне в пожар. Може би тя се беше надявала на късмета си твърде много и сега той я беше изоставил.

Но Лили не можеше да се откаже. Когато Чет вдигна залога с още хиляда долара, тя прикри изненадата си, като възкликна:

— Господи, имай милост! Да не се опитвате да ми вземете всичките пари наведнъж?

— Да — изсъска в отговор Чет.

Лили продължи да говори безсмислици. Тя можеше да бие почти всяка ръка. Без да спира да дърдори, заложи своите хиляда и вдигна залога с още хиляда. Лили беше уверена, че Чет щеше да бъде принуден да поиска да види картите ѝ или щеше да се откаже. Той нямаше повече пари. Дори ако Лили загубеше, Доди нямаше да му дължи нищо.

— Добре, че дойдох подготвен — каза Чет. Той бръкна в самото си и извади дебела пачка банкноти. Чет извади една хилядарка и вдигна залога с още хиляда долара.

Лили усети как по челото ѝ избива пот. Тя нямаше други хиляда долара. Бяха ѝ останали само четиристотин. Ако не успееше да отговори на залога му, щеше да загуби. Лили усети как я обзема отчаяние.

— Господин Лий, засрамете се. Знаете, че нямам толкова много пари. Не е хубаво от ваша страна да наддавате, когато знаете, че не мога да отговоря на залога ви.

— Това е част от играта, госпожо. Ако не можете да отговорите, трябва да се откажете.

— Но аз не мога просто така да се откажа и да ви дам всичките тези пари — възрази Лили. — Божичко, само като си помисля за това, сигурно ще сънувам кошмари.

— Плащайте или се откажете, госпожо.

— Аз ще покрия залога на жена си — каза един плътен глас зад Лили. — Тя ще отговори на твоите хиляда и ще вдигне с още хиляда.

Лили едва се сдържа да не подскочи от мястото си, когато чу гласа на Зак. Обзеха я сто различни чувства и всяко от тях се бореше за

превес. Най-накрая връх взе облекчението. Зак беше тук. Сега всичко щеше да бъде наред. Независимо какво щеше да излезе от тази ръка, независимо какво щеше да каже Зак на нея или на Доди, всичко щеше да бъде наред.

Зак беше тук.

— Не можеш да й заемеш парите — възрази Чет.

— Ако не греша, в брачния договор пише, че всичко, което е мое, е и нейно — каза Зак. — Аз просто го слагам на масата.

— Имахме споразумение. Може да се използват само парите, които се намират на масата.

— Но вие зложихте пари, които не бяха на масата — възрази Лили. — Ако приемате правилото буквално, излиза, че не можете да отговорите на моя залог и аз печеля по подразбиране.

Чет беше хванат натясно и го знаеше.

— Можете да вземете назаем, ако е необходимо — предложи Лили. — Нямам нищо против.

— Нямам нужда от заеми.

Чет заложи хиляда и вдигна с две хиляди. Зак отговори на двете хиляди и вдигна с още две. Чет започваше да се поти.

— Вие нарушихте правилата, по дяволите. Тези пари си бяха мои.

— Може би някой ще ви заеме парите.

— Съжаляваме — казаха мъжете край масата. — Нямаме толкова.

— Колко имате? — попита ги Лили.

— Хиляда и петстотин.

Лили взе петстотин долара от купчината и ги подаде на Зак.

— Сега той може да отговори на залога ми.

Внезапно Чет се ухили широко.

— Нека това да ви бъде за урок, госпожо. Когато нанижете жертвата си на вилата, не трябва да й давате възможност да се измъкне.

Той сложи картите си върху масата, за да ги видят всички, изсмя се високо и посегна да вземе залога.

— Мисля, че тези пари са мои — каза Лили с най-ласкавия си глас. — Моите карти може и да са ниски, но бият вашите. — Тя свали картите си на масата.

Единият от мъжете край масата се разсмя гръмогласно.

— Проклет да съм — каза той през смях. — Четири аса да бъдат бити от пет малки. Не съм виждал подобно нещо.

— Вие излъгахте — извика Чет.

— Не, вие излъгахте — отвърна спокойно Лили. Сега, когато Зак стоеше зад нея, тя не се страхуваше да каже това. Докато той беше тук, тя можеше да прави почти всичко, което пожелаеше. — Точно затова настоях да завъртим раздаването и да сменим тестетата. Вие маркирахте асата с онзи голям пръстен на ръката си.

— Вие твърдите, че съм измамник?

— Да.

— И аз казвам същото — намеси се Доди. — Просто не бях достатъчно умна, за да те хвана.

Чет скочи на крака.

— Не търпя подобни обиди от никой мъж — извика той.

— Чет, Чет — намеси се Зак с укорителен тон, — не виждаш ли, че те са жени?

— Проклети да сте! — изръмжа Чет. — За последен път ме правите за смях.

Той посегна да бръкне в сакото си, но преди да успее да извади онова, което беше скрил вътре, се озова лице в лице с дулата на един двуцевен деринджър.

— Ако искаш да си запазиш ръката, ще я извадиш много бавно от сакото си и когато го направиш, тя ще бъде празна.

Чет се подчини.

— Не знам защо те търпях толкова дълго — каза Зак, — но не смятам да продължавам да те търпя повече. От този момент ти е забранено да стъпваш повече в „Малкото райско кътче“. Ако се опиташ да влезеш, въпреки забраната ми, ще наредя да те изхвърлят на улицата.

Чет Лий беше толкова бесен, че лицето му потъмня.

— Ще ти го върна, проклет да си — извика той. — Ще ви го върна на всички.

— Ако искаш да си тръгнеш оттук със здрави ръце, предлагам ти да го направиш, преди да кажеш още нещо — предупреди го Зак. — Имах дълго и изнервящо пътуване и съм в настроение, в което съм готов да те разкъсам парче по парче.

Чет беше вбесен, но не беше толкова глупав, че да се опита да се пребори с насочен между очите му револвер.

— Това не е краят — заплаши той, докато отстъпваше. — Кълна се, че ще си го върна.

Той напусна кръчмата, като се блъскаше в столове и маси, без да се извинява на хората, които седяха край тях.

— Ти — обърна се Зак към Лили — ела веднага в кабинета ми. Имаш да ми даваш няколко обяснения.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

— И аз идвам — заяви Доди. — Вината за всичко това е моя.

— Не ти играеше покер с най-големия измамник в града — каза Зак.

— Напротив, играх, и при това бях пияна като смок. Лили ми спаси кожата.

Зак се втренчи ядосано в Доди.

— И двете! Веднага елате в кабинета ми!

Сърцето на Зак все още биеше твърде бързо. Той още не беше преодолял изненадата си от това, че когато беше влязъл в кръчмата, бе забелязал Лили да играе покер, а на масата пред нея имаше почти двадесет хиляди долара. Само като си помислеше за това, и му се завиваше свят. В този град хората ги убиваха за много по-малко от това.

Дори не бе знаел, че тя можеше да играе покер.

Но какво правеше тя тук и защо всеки път, когато той обърнеше гръб, Лили се забъркваше в някакви неприятности? От нея косата му щеше да посивее, преди да беше навършил тридесет. Ако беше изпитвал някакви съмнения, сега те изчезнаха напълно. Той беше длъжен да я махне напълно от заведението.

Дори ако това означаваше да продаде кръчмата.

Тази мисъл не му беше излязла от главата по целия път от Вирджиния Сити до Сан Франциско при опита му да намери Уинди Дъмбартън.

— Сега искам да чуя цялата история от начало до край — каза той, когато затвори вратата на кабинета зад себе си. Погледът му се насочи към Доди. — Предполагам, че ти си я научила да играе покер.

— Аз я помолих да ме научи — отговори му Лили.

— Кога?

— През всички онези сутрини и следобеди, когато чакахме да се събудиш — отвърна Доди.

— Исках да разбера какво толкова вълнуващо има в тази игра — обясни Лили, — че кара мъжете да залепнат за масите по цяла нощ. — Тя разтри врата си. — Не разбирам как изобщо успявате да издържите до сутринта. На мен ми се спи толкова много, че едва успявам да си държа очите отворени.

— Това е, защото минава четири часът, а ти не си лягала цял ден — каза Зак. — Но ние се отклоняваме от темата. Какво правеше на онази маса?

— Дойдох да те видя — отвърна Лили. — Реших, че е време да си поговорим.

— Защо не можехме да говорим, когато аз те търсех?

— Защото не бях готова.

— А сега готова ли си?

— Да.

— Това ми звучи като покана да си вървя — намеси се Доди.

— Засега оставаш тук — не я пусна Зак. — Разкажете ми за играта.

— Оставих се Чет Лий да ме подмами да вляза в игра, в която залозите бяха твърде големи за мен — започна Доди. — Когато Лили се появи, аз припаднах.

— Ти не си толкова глупава — каза Зак. — Знаеш, че Чет Лий ще те убие, ако не му платиш.

— Не мислех.

— Доди имаше много добра ръка — продължи вместо нея Лили. — Затова аз заех нейното място. Не можех да я оставя да загуби.

— Но защо продължи да играеш след това?

— Исках да ѝ върна парите. Пък и ти ми беше казал как да изучавам хората, да търся малки признаци, които ги издават. Аз го направих и след това ми беше лесно да определя кой от тях имаше добра ръка и кой не.

— Тя прояви достатъчно разум да поиска раздаващите да се редуват и да вземе нови тестета, за да не може Чет да маркира картите — поясни Доди.

— Защо продължи да играеш? — повтори Зак. — Можеше да загубиш още повече.

— Аз не губех, а печелех — отвърна Лили. — Беше ми забавно. Харесваше ми, че мога да побеждавам онези мъже, да им доказвам, че

не съм просто някаква глупачка. Пък и Чет Лий ме ядоса и аз исках да му взема колкото мога повече пари.

Сърцето на Зак се сви. Беше изчакал твърде дълго. Лили не само че играеше покер, но това ѝ доставяше удоволствие.

Вината беше само негова. Той бе прекарвал толкова много време, играейки хазарт, настоявайки, че няма да има проблем да продължава да го прави, затова сега не трябваше да се учудва, че Лили си мислеше, че като съпруга на комарджия може да върши същото като мъжа си и това е съвсем нормално. Тя изобщо не разбираше какво означава това за нея.

— Когато ти влезе, аз играех последната си ръка — каза Лили.

— Въпреки това можеше да изгубиш всичко.

— Знам. Нямах представа колко благодарна бях, когато чух гласа ти.

— И какво щеше да направиш, ако не се бях появил?

— Да помоля някого да ми заеме парите.

— Щяха да го направят — каза Доди. — Те просто я обожават.

Това беше твърде много. Проклет щеше да бъде, ако позволеше съпругата му да се превърне в любимка на група комарджии. Зак нямаше да позволи всички те да започнат да се надпреварват да дават на Лили пари на заем. Той почти чуваше какво щеше да каже Роуз, ако разбереше за това.

— Добре, Доди. Можеш да се върнеш в залата, но искам да говоря с теб, преди да си тръгнеш. — Трябваше да разбере каква беше причината за внезапното ѝ връщане към алкохола. Това го тревожеше повече, отколкото Зак беше склонен да си признае.

— Ако искаш да говорим за пиенето...

— Така е, но също и за нещо друго. А сега ни остави сами. С Лили трябва да си изясним доста неща.

— Не смей да ѝ викаш.

— Вероятно ще го направя, но няма да я нараня, ако това те тревожи.

— Не съм си и помисляла, че можеш да я нараниш — каза Доди.

— Но ако трябва да се развиваш на някого, викай на мен. Всичко, което Лили направи тази вечер, го направи заради мен. Би трябвало аз да поема отговорността.

— Не се притеснявай. Няма да си говорим за играта на покер.

— Напротив — каза Лили, когато вратата зад Доди се затвори. — Става въпрос за играта и за всички останали неща, които си ми казвал да не върша.

— Да, предполагам, че е така, но вината е само моя. Още от самото начало трябваше да осъзная, че ти не можеш да бъдеш оставена сама. Глупаво беше от моя страна, че не го разбрах. Не, беше егоистично. Мислех само за онова, което щеше да бъде най-удобно за мен. Нито веднъж не помислих за теб.

— Ти мислеше за мен през цялото време — възрази Лили. — Направо щеше да се разболееш от тревогите, които ти създавах.

— Тревожих се, но едва след като се случеше нещо. Никога преди това. Ако се бях държал като добър съпруг, всичко това нямаше да се случи. Но аз не се опитвах да бъда добър съпруг. Просто се опитвах да задържа нещата такива, каквито си бяха. Едва сега осъзнавам, че това е било невъзможно.

— Какво искаш да кажеш?

— Не ме гледай толкова уплашено. Не искам да кажа нещо ужасно, а просто това, че досега не осъзнавах, че в това да бъда женен има нещо повече от опити да ти направя дете.

— Тази част ми харесва.

Зак се усмихна. И на него тази част му харесваше. Той не беше спирал да мисли за това, откакто Лили го беше напуснала. Тялото му беше втвърдено като дърво от напрежението, натрупано през този период на въздържание, който му се струваше цяла вечност. Сега Зак едва успяваше да се сдържи да не се нахвърли веднага върху Лили. Но той знаеше, че само това не беше достатъчно да разреши проблемите, които ги делиха.

Лили изглеждаше толкова малка, толкова уплашена, толкова самотна. Той отиде до нея и взе ръцете ѝ в своите.

— И на мен ми харесва тази част. Нямам намерение да спирам. Просто това не е всичко.

— Какво искаш да кажеш?

— Е, първата ни работа е да те махнем от тази кръчма.

— Но аз не искам да се връщам в хотела. Предпочитам да отида при Бела.

— Нямах предвид хотела или пансиона, а наша собствена къща. Дом.

Той видя как очите на Лили грейнаха. Зак беше идиот, щом не беше разбрал това досега. Всяка жена искаше да има свой дом. Просто мъжете смятаха, че тези къщи са допълнително бреме. За жените обаче те бяха също толкова важни, колкото и дрехите, които носеха.

— Къде е? Мога ли да я видя?

Зак не можа да се сдържи да не се усмихне. Тя беше толкова красива, когато беше развълнувана. В такива моменти Лили забравяше за всичко и нейната невинност засияваше като самотна звезда на мрачно небе. В такива моменти на Зак му се искаше да може да ѝ даде онази любов, за която тя мечтаеше. Е, той не можеше да го направи, така че нямаше смисъл да се кори. Но поне я обичаше достатъчно, за да направи промените, които бяха необходими, за да е щастлива.

Както и той.

Беше свикнал Лили да бъде край него. Тя никога не го отегчаваше. Нямаше два дни с нея, които да си приличаха. Тя създаваше много проблеми, но Зак нямаше нищо против. Отначало това го беше дразнило, но бързо бе свикнал.

Зак я целуна по върха на носа.

— Още не съм избрал къща. Мислех, че може би ще ти бъде приятно да го направиш ти. Можеш да накараш Фърн да те разведе из града. Предполагам, че досега тя вече е видяла половината къщи в Сан Франциско.

Лицето ѝ се помрачи.

— Ти няма ли да ми помогнеш да реша?

— Имам хиляди неща за вършене тук. Пък и изборът на къща е женска работа. Аз не знам какво да търся, но Фърн знае. Мадисън я кара да се мести през няколко години. Само гледай в банята да има достатъчно гореща вода.

Зак се изненада, когато оживлението изчезна напълно от лицето на Лили.

— Не искам къща, щом като ти възнамеряваш да останеш тук.

— Нямам такова намерение — побърза да я успокои той. — Ще живеем на едно и също място, заедно, през цялото време.

Лили изглеждаше облекчена.

— Кога мога да започна да търся?

Зак се разсмя. Направо не можеше да повярва, че не беше направил това по-рано.

— Още утре, ако искаш, но преди това искам да поговорим за още едно нещо. — Той взе ръцете ѝ в своите и я придърпа на дивана.
— Искам да се оженим отново.

— Какво?

Лили изглеждаше като ударена от гръм. Зак беше очаквал това. Молбата му беше странна и сигурно щеше да ѝ се стори още по-странна, защото той не можеше да ѝ каже каква беше истинската причина за желанието му.

— Искам да се оженим в църква.

— Защо? Сватбата в кръчмата си беше много хубава.

— Знам, но се срамувам от това. Ако не бях в лошо настроение, щях да направя нещата по съвсем различен начин.

— Предполагам, че и двамата сме виновни по малко.

— Може би, но няма причина да не оправим нещата. Можем да си направим голяма сватба в църква, ти ще бъдеш в бяла рокля и ще имаш една дузина шаферки. Цялото ми семейство ще иска да присъства. Те няма да повярват, че съм се оженил, докато не видят с очите си. Ти сигурно ще искаш да поканиш твоето семейство.

— Те няма да дойдат — каза унило Лили.

— Не можеш да знаеш това, преди да си ги поканила. Както и да е, аз искам да направя най-голямата сватба в този град.

Лили все още не беше напълно убедена.

— Можеш да помолиш Фърн да ти помогне да планираш всичко. Тя няма своя дъщеря и съм сигурен, че с удоволствие ще ти помогне.

— Но аз ще се чувствам глупаво...

— Можем да поканим всички от кръчмата.

— Няма да го направиш!

— Разбира се, че ще го направя. Тези момичета са ми като второ семейство.

— Сигурен ли си, че искаш това?

— Напълно.

— Наистина ли искаш да се ожениш за мен пред всички тези хора?

— Разбира се. Кой мъж не би го искал?

— Но аз винаги те забърквам в неприятности.

— Но ние винаги се измъкваме. Заедно.

— Наистина ли го мислиш... имам предвид последната част.

— Да.

— Завинаги ли?

— Да.

— Уверен ли си, че няма да съжаляваш?

— Напълно.

И това си беше самата истина.

— По-добре върви да си легнеш — каза Зак. — Изненадан съм, че все още можеш да си държиш очите отворени.

— Няма да се върна при Бела.

— Но ти си изтощена.

— Ти каза, че ще бъдем заедно. Мисля, че трябва да започнем веднага.

Зак се усмихна, но не посмя да каже нищо. Ако Лили разбереше колко много му се искаше да си легне с нея, можеше да си помисли, че това беше единствената причина, поради която той правеше всички тези промени.

Лили лежеше будна. Зак не я обичаше. Той я бе прегръщал и целувал жадно, беше се държал нежно, страстно и загрижено, но нито веднъж не бе казал, че я обича. Никога досега не се беше държал толкова диво и без задръжки в леглото. Ако истинските му чувства изобщо можеха да бъдат показани, то това би трябвало да се случи тази нощ.

Но нищо не се беше случило.

Лили не разбираше. Той правеше всичко, което трябваше да направи. Как можеше да не я обича тогава? Ако пък я обичаше, защо не ѝ го казваше?

Отговорът, който тя си даваше, беше винаги един и същ. Независимо колко силни бяха неговите чувства, те не бяха толкова силни колкото нейните. Той щеше да бъде неин съпруг, да ѝ купи къща, да бъде баща на децата ѝ, да се грижи за задоволяването на всяка нейна нужда. Но тя никога нямаше да успее да се докосне до чувствата, които Зак криеше дълбоко в себе си. Лили знаеше, че те съществуват. Това се виждаше от страстния начин, по който той живееше своя живот. Защо тогава не можеше да бъде толкова страстен

и с нея? Защо не можеше да сподели с нея не само онова, което притежаваше, но и самия себе си?

Тя се чудеше дали изобщо беше възможно Зак да обича някого истински и безрезервно. Може би той не бе успял да се научи да обича, защото бяха подхождали по грешен начин към всичко. Лили така и не му беше дала възможност да се вгледа дълбоко в себе си, а го беше принудила да се ожени за нея, когато той дори не я беше харесвал.

Лили бе смятала, че е извадила късмет, щом Зак бе успял да приеме толкова добре положението, в което беше изпаднал. Сега тя знаеше, че не бе трябвало изобщо да се омъжва за него, преди той да я бе заобичал толкова силно, че да не бъде в състояние да мисли за нищо друго. Но бракът бе дошъл преди любовта. Може би Зак не смяташе, че има нужда от друго.

Лили беше започнала да се пита дали беше възможно някой да я обича по начина, по който тя искаше да бъде обичана. Може би търсеше любов, каквато не съществуваше. Като си помислеше за това, тя не беше сигурна дали някога щеше да я намери. Родителите ѝ със сигурност не изпитваха такава любов един към друг.

Лили въздъхна разочаровано. Как беше възможно всичко да ѝ се струва толкова прекрасно и толкова горчиво едновременно!

Толкова лесно щеше да бъде да се предаде и да вземе онова, което ѝ се предлагаше. Това беше повече, отколкото получаваха повечето хора. Лили се почувства неблагоприятна. Не можеше да започне да търси къща и да планира сватба, а след това внезапно да промени решението си. Трябваше да вземе твърдо решение, и то скоро.

Но преди това трябваше да разбере дали наистина беше бременна.

Зак лежеше и гледаше тавана. Той беше доволен от начина, по който се бяха развили събитията. Искаше му се да бъде успял да намери Уинди Дъмбартън, тъй като му беше неприятно, че първият им брак не беше регистриран. Някой ден някой можеше да открие това и тогава адът щеше да се отвори пред него.

Той обаче не съжаляваше, че щеше да се ожени още веднъж, този път в църква. Тайната сватба с Лили беше нещо, от което се

срамуваше. Зак се надяваше никога повече да не направи подобна глупост. В бъдеще възнамеряваше да се държи по-отговорно.

Усмихна се в тъмнината. За него отговорност винаги бе била мръсна дума. Бе правил всичко по силите си, за да избяга от нея. Но въпреки всичките си усилия се бе оказал отговорен за съпруга и за кръчма, пълна с жени. Само допреди няколко месеца не бе имал такива намерения и се учудваше, че сега се чувстваше толкова доволен.

Зак погледна към Лили, която спеше до него. Трудно му беше да разбере каква беше промяната, която тя беше внесла в живота му. В самия него. Той не беше същият човек, но не смяташе, че беше кой знае колко по-различен от стария Зак. Останалите хора щяха да сметнат, че се е променил. Това не го притесняваше. Както обичаше да казва Монти, един мъж трябваше да се научи да прави много неща по нов начин, когато се оженеше.

Монти беше луд по Айрис. На Зак му се искаше да изпитва същото към Лили. Понякога той се изненадваше колко силни бяха чувствата му, но те не можеха да се сравняват с изпепеляващата страст, която виждаше у братята си.

Може би не беше способен да изпитва такава любов. Баща му никога не беше обичал друг, освен себе си. Нормално беше поне един от синовете му да наследи характера на старото копеле. Само че на Зак му се искаше това да не беше самият той. Би трябвало да бъде Мадисън. Той беше студен като лед, освен когато ставаше въпрос за Фърн. Ако някой кажеше дори една думичка, която можеше да разстрои жена му, по-добре щеше да бъде да си плюе веднага на петите.

Зак завиждаше на братята си за това, че бяха способни да обичат така. Отначало той не бе искал това. После се беше опитал, но без успех. Предполагаше, че обича Лили, но това не беше всепоглъщащото чувство, което беше очаквал да изпита и което искаше да й даде. Зак беше уверен, че понякога такова чувство поставяше хората в неудобно положение, но, от друга страна, всичко, което можеше да превърне Джеф в човешко същество, сигурно беше прекрасно.

Зак знаеше, че Лили го обича изцяло и безрезервно. Той се чувстваше виновен, че не можеше да отвърне на чувствата ѝ по същия начин. Тя заслужаваше да чувства, че е обичана, че поне за един човек е най-важното същество в целия свят.

Е, за него нямаше никой по-важен от Лили. Ако това беше вярно, той сигурно я обичаше. Зак изпита доволство. Предположи, че мълниите и гръмотевиците не бяха за него. Никога нямаше да изпита радостите или агонията на голямата страст. Това го разочарова, но нямаше смисъл да се ядосва за нещо, което не можеше да бъде променено.

Може би той не можеше да даде на Лили голяма страст, но можеше да ѝ даде всичко друго. Щеше да ѝ даде толкова много, че тя нямаше да има време да осъзнае, че ѝ липсва нещо. И ако извадеше късмет, Зак щеше да се научи как да я обича толкова, колкото и тя него.

Мадисън се втренчи в Зак, сякаш мислеше, че брат му е откачил.

— Искаш да ти намеря работа?

— Да. Мразя ранчото, така че остават близнаците и Джордж. Не искам да имам нищо общо с хотелите на Тайлър — дори ако Дейзи можеше да изтърпи да остане в една стая с мен в продължение на повече от пет минути — и не бих работил с Джеф, дори ако животът ми зависеше от това. Предположих, че с теб си приличаме доста, така че би трябвало да се разбираме добре.

— Мислех, че си женен за кръчмата си. Последният път, когато говорих с теб, ти каза, че...

— Знам какво ти казах, но тогава не бях женен. Можеш ли да си представиш как някоя от твоите надути матрони се присламчва до Лили на някакъв изискан купон и я пита: „Какво работи съпругът ви, скъпа?“. Лили най-вероятно ще ѝ отговори: „Собственик е на игрална зала в Барбери Коуст!“.

Мадисън се разсмя.

— Бих платил хиляда долара, за да видя това.

— Не искам жена ми да развлича теб или някой друг — заяви Зак. — Тя трябва да има уважаван съпруг, с когото да може да се гордее. — Зак преглътна и продължи: — Това е причината, поради която продавам кръчмата и се отказвам от хазарта.

Мадисън се втренчи удивен в най-малкия си брат и го гледа безмълвно в продължение на няколко минути. След това стана от мястото си, отвори един шкаф, извади бутилка бренди, наля малко в една чаша и я подаде на Зак.

— Изпий това и повтори какво ми каза току-що.

Зак се усмихваше, докато отказваше питието.

— Предполагам, че ти дойде малко неочаквано.

— Направо ме шокира — заяви брат му. — Казал ли си на Джордж?

— Не. Ще му кажа, когато му съобщя за сватбата.

— Фърн ми каза, че ще правите нова сватба. Сигурен ли си, че знаеш какво правиш?

— Да. Ако бях знаел малко по-рано, всичко това можеше да бъде предотвратено.

Мадисън изпи брeндитo и се отпусна отново в стола си.

— Ще ти дам работа — каза той. — Винаги съм смятал, че ще се проявиш добре в бизнеса. Имаш подходящите инстинкти. Бизнесът е като хазарта, само че е по-почтен.

— И се играе за по-големи залози.

— Много по-големи — каза Мадисън. — Осъзнаваш ли, че ще те товаря много? Няма да получиш специално отношение само защото си ми брат.

— Аз и не искам. Ще си върша работата. Ако се окаже, че не мога да се справям, ще напусна сам.

Мадисън поклати недоверчиво глава.

— Ако не седях тук, нямаше да повярвам, че си казал такива неща. Трябва да доведеш жена си на гости. Трябва да се запозная с жената, която е успяла да те вкара в правия път. Тя знае ли какъв дявол си?

— Точно в това е проблемът. Според нея аз съм дяволски идеален. Тя за малко да нападне жената на свещеника, защото си позволи да ме критикува.

— Тя наред ли е?

Зак се разсмя.

— И тя е толкова сляпа колкото и Фърн.

— Ако е наполовина толкова добра, колкото е Фърн, значи си получил повече, отколкото заслужаваш.

— Получил съм много повече.

Мрачната дневна на Бела беше най-неподходящото място за новината, която Лили беше научила току-що.

— Не мога да си представя защо Йезекия иска да се ожени за мен — казваше Джули Петерсън, — но той се кълне, че иска точно това.

— Сигурна съм, че Йезекия знае какво иска — отвърна й Лили, но се чудеше дали свещеникът не беше полудял. Та нали доскоро бе смятал Джули за жена с леко поведение.

— Но той е свещеник, а аз съм работила в кръчма.

— Това няма да има никакво значение за Йезекия.

Кое то си беше самата истина. Той наистина позволяваше от време на време да бъде подведен, но Лили никога не се беше съмнявала в чистотата на душата му.

— Но другите хора няма да мислят като него. Не бих понесла да слушам лоши неща за него само заради мен. Можеш ли да си представиш какво ще каже госпожа Торагуд?

— Това няма да го интересува, а и не би трябвало да интересува и теб.

— Не мога да не се тревожа. Не знам как да бъда съпруга на свещеник.

— Не се притеснявай. Ще се научиш. Йезекия ще ти помогне.

— Но аз не мога вечно да се осланям на него. Имаш ли нещо против да питам теб? Ти вече знаеш всичко по този въпрос.

Лили едва успя да се сдържи да не се разсмее на иронията на съдбата. Тя, която знаеше всичко за това каква трябваше да бъде съпругата на един свещеник, се беше омъжила за комарджия. Джули, която беше намерила убежище в кръчма, искаше да се омъжи за свещеник. Понякога съдбата си правеше интересни шеги с хората.

— Ще сторя всичко, което мога, за да ти помогна. Кога е сватбата?

— Не знам. Казах на Йезекия, че трябва да почакаме една година.

— Защо толкова дълго?

— И за двама ни това е много важна стъпка. Трябва да съм сигурна, че мога да я направя. И на Йезекия няма да му бъде лесно. Някои от хората в паството му няма да ме приемат.

— И защо не? Те ще виждат само красивата жена на своя свещеник.

— Йезекия казва, че иска да остане в Сан Франциско и да помага на млади жени, както прави Зак.

— Според мен това е прекрасно. Сега ти предлагам да намериш Йезекия и да му кажеш, че не искаш да чакаш цяла година.

— Така ли мислиш?

— Мисля, че един месец е достатъчен.

— Трябва да дойдеш на сватбата. Няма да се омъжа, ако теб те няма. Всичко това нямаше да се случи, ако не ме беше спасила от онзи мъж.

Докато се сбогуваха, Лили се успокояваше с това, че поне едно добро нещо бе произлязло от всички глупости, които беше извършила през изминалите няколко месеца. Джули можеше да очаква сватбата си със съзнанието, че съпругът ѝ я обичаше.

Лили си каза, че се държи глупаво, щом не се чувства по същия начин. Това обаче ѝ беше невъзможно. Тя вече беше сигурна, че е бременна. Месечният ѝ цикъл винаги бе идвал точно навреме и никога не бе закъснявал с повече от един-два дни. Сега обаче закъсняваше с цели две седмици. Нямаше съмнение — беше бременна.

Това би трябвало да бъде един от най-щастливите моменти в живота ѝ. Искаше да бъде съпруга на Зак повече от всичко на света. Искаше дете от него. Въпреки това всеки ден Лили прекарваше цели часове, опитвайки се да не се разплаче.

Беше в капан. Вече нямаше значение какво искаше да направи. Сега трябваше да мисли и за детето си. То щеше да има нужда от баща. Лили не можеше да му отнеме правото да израсне с двама родители. Пък и тя знаеше какво мислеше Зак за децата без бащи.

Повече нямаше място за нерешителност. Лили вече дори не можеше да си мисли да напусне Зак. Трябваше да остане с него. Трябваше да бъде негова жена. Тя се вбесяваше, че от това решение ѝ се искаше да се разплаче. Държеше се глупаво. Зак беше всичко, което една жена можеше да иска от съпруга си — красив, богат, решен да направи всичко, за да ѝ достави удоволствие. Тя си напомни за сетен път, че не можеше да обвинява никого, освен себе си, за положението, в което беше изпаднала. Та нали тя го беше принудила да се ожени за нея против волята му.

Лили беше извадила голям късмет, че сега Зак изглеждаше щастлив и искаше да бъде неин съпруг. Той беше променил целия си

живот заради нея. Това означаваше, че вече не изпитваше никакви съмнения. Лили беше онази, която искаше повече.

Е, време ѝ беше да спре да се държи като дете и да приеме факта, че беше една млада жена с голям късмет. Когато деветдесет и девет процента от връзката им бяха идеални, беше глупаво да си мисли да я прекъсне заради липсващия един процент.

Тя седна, за да напише на Зак бележка и да му се извини, че се беше държала толкова глупаво през последните две седмици и че с удоволствие ще се омъжи за него отново, ако той искаше това. Лили написа също, че беше много горда, защото е негова жена, и че иска всички да разберат това.

Тя знаеше, че една такава бележка ще го накара да дотича при нея веднага щом я получи. Но Лили щеше да има достатъчно време да овладее чувствата си и да се държи като най-щастливата жена на света.

Дължеше му поне това.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

— Ще организираме приема в хотела — казваше Дейзи на Тайлър. — Можеш да правиш каквото искаш, но ти забранявам да се доближаваш до кухнята.

— А как ще бъда сигурен, че храната е приготвена добре? — възрази Тайлър. — Това е сватбата на брат ми и половината от най-известните хора в Сан Франциско ще присъстват. Всичко трябва да бъде идеално.

— Ако твоите готвачи не могат да се справят с един прием сами, значи трябва да ги уволниш. Повтарям — забранявам ти да се доближаваш до кухнята! И не си мисли, че ще успееш да се промъкнеш незабелязано. Смятам да накарам децата да те наблюдават.

— Те са само на три и четири години.

— Идеалната възраст. Все още не са се научили да лъжат, за да прикриват баща си. Ти си непоправим, Тайлър. Понякога си мисля, че ми се иска да се върна в онази планинска колиба и да остана затрупана от снега цяла зима. Ако трябваше да избираш между мен и кухнята, сигурно щеше да ми се наложи да отглеждам сама децата си.

Дейзи му обърна гръб и се опита да се отдалечи, но Тайлър я сграбчи, обърна я с лице към себе си и я прегърна силно.

— Нямаше да ми бъде лесно, но щях да се откажа от готвенето заради теб.

— Е, аз не искам да правиш това — отвърна Дейзи. — Сигурно ще си пропилееш живота.

— Не и ако съм твърде зает, за да не мисля за кухнята.

Дейзи се изкиска.

— Не сега, Тайлър. Децата ще бъдат тук след половин час.

— Можеш ли да измислиш по-добро занимание през това време? Дейзи не можеше.

— Но тя не може да иска всички да присъстваме на сватбата — каза Мадисън. — Ние сме шестима.

— Тя знае много добре колко са братята на Зак. И още нещо — иска всичките й зълви също да са там.

— Божичко! Това е цяла тълпа. Никой няма да забележи младоженката.

— Ще я забележат — увери го жена му. — Ние ще бъдем облечени в синьо, а тя в бяло.

— Е, предполагам, че щом е за последен път, ще мога да го изтърпя.

— Стегни се. Това не е всичко. Тя иска племенничките на Зак да й бъдат шаферки.

Мадисън извика възбудено:

— Елизабет може да се справи добре, но близначките на Джордж и Сюзън на Монти ще превърнат всичко в цирк.

— Не, няма, ако мога да им попреча.

Мадисън знаеше, че заплахата не беше празни думи. Фърн се оправяше с пет момчета всеки ден и да се справи с четири момичета нямаше да й бъде никак трудно. Е, може би нямаше да й бъде чак толкова лесно. Нищо, свързано с близначките на Джордж или дъщерята на Монти, не можеше да бъде лесно. Те бяха красиви, но бяха и същински чудовища.

— Тя иска момчетата да носят наметалото й.

— Господи. Има ли представа колко са момчетата в семейство Рандолф?

— Съвсем точна. Освен това иска Уилям Хенри и Джозеф да носят пръстените.

— Това ще бъде истински кошмар. Надявам се да оцелеем.

— Ще се оправяш.

— Може би трябва да се върнем в Денвър.

— Какво ще кажеш за Канзас?

— И да те оставя пак да започнеш да обуваш панталони и да си обличаш онази кожена жилетка! Никога. Смятам да те държа там, където ще ти се налага да обличаш рокли, за да изглеждаш като почтена жена.

— Добре. Нямам намерение да напускам тази къща, преди да дойдат да ме отнесат — заяви Фърн.

— Какво ще кажеш аз да те занеса горе?
— Мога и сама да се кача, благодаря.
— Но е много по-забавно, когато аз те нося.
На Фърн не й се наложи да върви.

Джордж преглеждаше сметките си, когато чу вика на Роуз, и се втурна към дневната. Когато стигна до вратата, той видя жена си да стои в средата на стаята, стиснала в двете си ръце някакво писмо.

— Да не е умрял някой? — попита я той.

— Зак се жени — обясни Роуз. — За втори път за същата жена.

— Какво? — Джордж никога не знаеше какво може да очаква от Зак, но това надхвърляше всякакви граници.

— Той се оженил на частна церемония, но сега иска нормална сватба — поясни Роуз. — Искат всички ние да стоим зад него. Искат и децата да присъстват на сватбата.

— Всичките ли?

— Уилям Хенри ще носи пръстените, а момичетата ще бъдат шаферки.

— Близначките са малко големи за това, не мислиш ли?

— Четиринадесет години не са чак толкова много. Ще трябва да телеграфирам на училището, за да уредя да ги изпратят в Сан Франциско веднага. Добре, че Уилям Хенри все още не е започнал обучението си в Уест Пойнт. Съмнявам се, че щяха да го пуснат. Той може да пътува с Джеф.

— Може да предпочете да дойде сам. Вече е достатъчно голям.

— Приеми го, Джордж. Децата ми никога няма да бъдат достатъчно големи.

Едно осемгодишно момиченце влезе тичешком в стаята.

— Мамо, ти ли пицеше? — попита детето.

— Не пицях. Просто се изненадах на нещо — обясни майка й.

— Пицеше — каза Джордж, наведе се и прегърна и целуна дъщеря си.

— Ще участваш в сватба — каза й Роуз. — Мислиш ли, че това ще ти хареса?

— Чия сватба?

— На чичо ти Зак, ако може да се вярва на писмото му.

— Че коя ще поиска да се омъжи за него?

— Виждаш ли какво си направила! — обърна се Джордж към жена си.

— Една много хубава млада дама — отговори Роуз на дъщеря си. — И никога повече не смей да повтаряш нито дума от онова, което си ме чула да казвам, ако не искаш да бъдеш стъпкана от един милион бикове.

— Татко казва, че вече не отглеждаме бикове. Не давали много месо.

— За мен всички добичета са еднакви — каза Роуз. След това замълча за малко. — Трудно ми е да повярвам, че изминаха деветнадесет години, откакто стъпих за първи път в това ранчо. Все още си спомням как Зак надничаше през вратата през онзи ужасен първи ден. Той беше толкова сладко момченце. — Тя се обърна към Джордж. — Спомняш ли си колко беше горд, когато улови с ласо първото си теле?

— Чичо Зак мрази кравите — напомни дъщеря й.

— По онова време не ги мразеше. Направо изгаряше от нетърпение кога ще излезе да язди с братята си. Беше готов на всичко само за да порасне.

— Но ти казваше, че чичо Зак няма да порасне.

Джордж се разсмя доволно.

— Пипна те — каза той.

— Понякога той все още се държи така — отвърна Роуз. — Сега обаче трябва незабавно да тръгнем за Сан Антонио. И двамата имаме нужда от нови дрехи. Фърн казва, че това ще бъде най-голямата сватба в Сан Франциско тази година. Не мога да си представя как е успяла да убеди Зак да се съгласи на това.

— Поне не съм бременна — каза Лаура, докато наблюдаваше как семейството й си опакова багажа.

— Това означава ли, че можем да си останем у дома? — попита я Хен, докато я целуваше по тила.

— Не, и престани с това. Даваш ужасен пример на момчетата.

— Напротив, давам им много добър пример. Искam те да знаят как точно да се оправят.

— Има някои неща, които не се налага да бъдат упражнявани. Ти ги научи доста бързо.

— Но упражненията са толкова забавни.

Лаура хвана ръцете на съпруга си и ги сложи зад гърба си.

— От теб зависи да накараш Адам и Джорди да разберат, че по време на престоя ни в Сан Франциско трябва да се държат добре. Ще бъда ужасена, ако се появят на сватбата с ботуши и шпори.

— Все още мисля, че ще бъде по-добре да ги оставим тук.

— Съгласна съм, но Лили иска те да участват в сватбата. Очевидно тя се надява, че така ще затрупа пропастта между Зак и останалите от семейството.

— Няма да стане.

— Е, аз смятам да направя всичко възможно да ѝ помогна — заяви жена му. — Все още вярвам, че някой от онези Блекторн щеше да те убие, ако Зак не се беше появил в онази смешна рокля.

От къщата излезе бавачката, на ръце с малко момиченце. Зад нея вървяха три момчета на шест, пет и две години.

— Сигурна ли си, че няма да имаш нужда от повече помощ? — попита Хен.

— С Хелън ще успеем да се оправим с децата. Ти трябва да се погрижиш за Джорди и Адам.

— Мисля, че твоята работа е по-лесна.

— Знам това. Сигурен ли си, че идеята да им позволиш да яздят, е добра?

— Единственият начин да ги накараме да се държат добре по време на едно такова пътуване е, като ги изтощим предварително.

— Кога ще пристегнем там, татко? — Едно четиригодишно момиченце с огненочервена коса гледаше въпросително баща си. — Пътуваме с този влак ужасно дълго.

— Утре — отвърна Монти на дъщеря си.

— Искам да се прибера у дома.

— Но ние току-що тръгнахме.

— Не обичам влаковете.

— Те са много по-удобни от конете — каза майка ѝ. — Влаковете не се уморяват като конете, а и не трябва да бъдат поени и хранени.

— Въпреки това не ги обичам.

— Не говори толкова високо — предупреди я Айрис. — Ще събудиш сестра си.

Монти не можеше да се нагледа на жена си, която държеше двете му дъщери. Все още му се струваше истинско чудо, че тези две енергични момиченца са негови деца, че той бе участвал в създаването на нещо толкова жизнено, толкова красиво. Имаха червената коса на майка си и сините очи на баща си. Те бяха идеални и той ги обичаше толкова много, че понякога беше почти болезнено.

— В хотела на чичо Тайлър ли ще отседнем? — попита Сюзън.

— Да — отговори майка ѝ. — И ти забранявам да тичаш по коридорите.

— Санди и Картър ще бъдат ли там?

— Да. Всичките ти братовчеди ще дойдат.

— Те ще тичат по коридорите.

— Добре. Нека леля ти Фърн да се тревожи за тях. Само гледай да не те пипна да тичаш след тях.

Сюзън обмисли това няколко секунди.

— Не изглежда честно.

— Ти ще бъдеш на сватбата на чичо си Зак. Много е важно да се държиш колкото се може по-добре.

— Хелена ще бъде ли на сватбата? — попита момичето като погледна към едногодишната си сестричка, която спеше в ръцете на Айрис.

— Не. Още е твърде малка.

— И какво ще правя аз?

— Ще бъдеш шаферка. Ще носиш красива рокля и ще хвърляш розови листенца върху всички.

— Не мога да повярвам, че тя иска всички тези деца да участват в сватбата ѝ — каза Монти. — Ще бъде като в зоопарк.

— Струва си да се изтърпи дори само заради шанса да видим жената, която е успяла да улови последния ерген Рандолф. — Айрис погледна съпруга си, ухили се и се обърна към дъщеря си. — Разбира се, това не е било и наполовина толкова трудно, колкото да бъде уловен баща ти. Опитах се да го примамя със стадо крави, но той не захапа въдицата. Наложих се да го гоня по целия път от Тексас до Уайоминг.

— Дълъг път ли беше? — попита Сюзън.

— Тогава ми се стори безкраен.

— Ти иди на рецепцията и се увери, че стаите ни са готови — каза Ваялид на Джеф, когато файтонът им спря пред хотела.

— Ще имаш нужда от помощ за децата.

— Мога да се справя и сама с тях. Но не мога да се оправя със стаите и с багажа.

— Трябваше да ми кажеш, че си бременна — каза съпругът ѝ. — Сигурен съм, че Зак щеше да разбере.

— Трябваше да се досетиш, че съм бременна — каза през смях Ваялид. — Имам чувството, че съм постоянно в такова състояние, откакто се омъжих за теб. Струва ми се, че когато бях възпитателка, ми беше много по-лесно. Поне не ми се налагаше да се разправам с хлапетата, преди да са навършили десет години.

— Все още можем да откажем да отидем.

— Разбира се, че ще отидем. Не бих пропуснала това дори ако знаех, че ще родя в деня на сватбата. Той е последният ти неженен брат. Не си ли любопитен да видиш младоженката?

— Предполагам, че съм. Спомням си я като дете, когато бяхме на гости на семейството ѝ преди няколко години. Никога не бих си помислил, че тя ще се омъжи за Зак. Той се държеше с нея, сякаш му беше по-малка сестра. Подръж Том, докато помогна на момичетата да слязат.

— Виж, мамо — каза синът им и посочи към покрива, който се извисяваше над главите им.

— Предпочитам да не гледам — отвърна майка му. — Ще ми се завие свят. Необходимо ли е брат ти винаги да строи толкова екстравагантни хотели? — обърна се тя към Джеф.

— Не смятах, че нещо може да надмине хотела, който той построи в Денвър, но очевидно съм се лъгал.

— Мога ли да отида с татко? — попита Том.

— Точно така. Вие мъжете винаги бягате и оставяте нас жените да се мъчим.

— Мъжете не се грижат за бебета — заяви синът ѝ.

— Сега вече знам къде е научил това — каза Ваялид, като погледна съпруга си.

— Уилям Хенри ми каза — обяви синът й. — Той каза, че гледането на бебета е женска работа.

— Този път се отърва — обърна се Ваялид към Джеф, — но почакай само да видя Уилям Хенри. Ще го науча да не трови мозъка на сина ми.

— Мисля, че е време да се погрижим за стаите си, преди да кажеш още нещо — каза Джеф на сина си. — Сигурна ли си, че нямаш нужда от помощ?

— Катрин спи, а Дороти клюма. Просто трябва скоро да ги сложа в леглата. Искам да са отпочинали добре преди репетицията за сватбата.

— Защо започна да пиеш отново? — попита Зак Доди.

Тя току-що беше влязла в кабинета му. Вратата беше затворена зад нея, но Доди още не бе имала възможност да седне.

— Ако си ме извикал тук, за да обсъждаме пиенето ми, ще си тръгна веднага.

— Не съм, но това е нещо, което трябва да знам.

Доди не се помръдна.

— Каж ми какво искаш. Ако реша, че това ти влиза в работата, ще ти кажа защо започнах да пия отново.

— Ще седнеш ли?

— А трябва ли?

— Да.

Тя се отпусна в един стол.

— Няма ли да ми предложиш едно бренди?

— Надявах се, че ще можеш да минеш без това.

— Аз не се напивам от бренди, Зак. Само от уиски.

Двамата се втренчиха един в друг. Може би той правеше грешка. Може би Доди не беше подходящият човек. Зак не знаеше защо тя се беше пречупила така, но не можеше да поеме риска това да се случи отново. Отговорността, която тя щеше да носи, бе твърде голяма.

— Искаш ли бренди? — попита я той.

— Не, но беше много любезно, че ме попита. — Тя го погледна с престорена лъчезарна усмивка. — Сега казвай какво е толкова важно, че си станал от леглото преди пладне?

Зак отиде пред бюрото си и седна в единия край.

— Правя някои промени в начина си на живот — започна той. — Ставането преди пладне е само началото.

— Крайно време беше. Сега остава да се научиш и да не си лягаш, когато се съмне.

— Смятам да започна да го правя. Но както сама се досещаш, това означава, че няма да има кой да се грижи за кръчмата.

— Не гледай към мен. Нямам намерение да не спя по цяла нощ заради който и да било мъж, особено пък за да може той да си легне с друга жена, пък била тя и неговата собствена.

— Изключително важно е заведението да продължи да работи. В противен случай всички момичета ще се озоват на улицата.

Доди се изправи.

— Няма да успееш да ме подмамиш да започна отново да работя за теб, като ме накараш да се чувствам виновна, Зак Рандолф. Не искам никой да се грижи за мен, но и не желая да се грижа за никого.

— Не искам от теб да се грижиш за никого, а само да държиш заведението отворено и работещо.

— Не. — Доди тръгна към вратата.

— А щеше ли да го направиш, ако беше твое?

Тя застина на мястото си, след което се обърна бавно.

— Обясни ми какво имаш предвид под мое.

— Това е една от промените, които правя. Излизам от бизнеса с хазарта.

— Заради Лили ли го правиш?

— Трябва да го направя. Живот, при който единият от нас е буден, когато другият спи, не е живот. Нейното място не е в кръчма. Докато аз съм собственик на заведението, няма да мога да я държа извън кръчмата.

— По дяволите! Изглежда, ти наистина си луд по нея.

— Предполагам, може да се каже, че не съм толкова умен колкото съм се мислил, но най-накрая осъзнах, че Лили не може да промени живота си, за да се впише в моя. Тя е готова да се опита — за бога, ние видяхме достатъчно доказателства за това — но не трябва да го прави и аз знам това.

— Не можеш да си представиш какво облекчение изпитвам, като те слушам как говориш. Чувствах се виновна за това, че настоявах да

се ожениш за нея. Сигурна бях, че си влюбен, но нямаше да разбереш това, ако някой не ти помогне.

— Е, ти ми помогна. Трябваше ми време, за да свикна с тази мисъл, но сега се радвам, че ме накара да се оженя. Но да се върнем на въпроса с пиенето.

— Предполагам, че наистина е важно — каза Доди и отмести поглед встрани. Тя започна да си играе с една статуетка, която стоеше на масичка до дивана, като гледаше да остане с гръб към Зак. — Можех да приема, че не ме обичаш, докато нямаше друга. Дори мислех, че ще мога да приема, когато видях как се влюбваш в Лили. Сгреших. Осъзнах това едва когато ти се ожени за нея. Затова и напуснах. Не можех да работя край теб, щом беше женен за друга. Затова и започнах да пия отново. Бях спряла алкохола, но ти ме помоли да се грижа за кръчмата.

Тя се обърна с лице към него.

— Когато ти реши да отсъстваш три дни, за да търсиш Дъмбартън, аз осъзнах, че я обичаш. — Доди заби очи в пода. — Това беше последният удар върху надеждите ми, че може би... някак си... Както и да е, беше ми по-тежко, отколкото бях предполагала. Напих се отново, но само онази вечер. — Тя си пое дълбоко дъх и го погледна право в очите. — Успях да го преодолея, най-накрая. Оттогава не съм пила нито капка. Не ми беше лесно, но най-сетне мога да кажа, че се радвам за теб. Надявам се да бъдеш щастлив.

Зак не знаеше какво да й каже. Той се зачуди колко ли пъти бе казвал или правил неща, които я бяха наранявали, но беше сигурен, че бяха безброй.

Зак отиде до Доди и взе ръцете ѝ в своите.

— Щях много да се гордея с теб, ако беше моя съпруга.

— Като се изключи фактът, че не ме обичаш.

— Аз не те заслужавам, Доди.

— Не ми ги разправяй тези. — Тя дръпна ръцете си, но Зак не я пусна. — Така казват всички мъже, когато се опитват да се измъкнат от нещо с надеждата то да свърши, преди жената да се е разплакала.

— Е, аз наистина мисля онова, което ти казах. Нито ти, нито Лили заслужавате да се обвържете с такъв като мен.

— Не знаеш колко си прав — отвърна тя и очите ѝ се навлажниха. — Но красивите копелета като теб винаги получават

онова, което не заслужават.

Зак я целуна по бузата.

— Ти си най-добрата приятелка, която някога съм имал. Нямаше да успея да се справя с работата тук без теб.

— О, по дяволите! Знаеш колко много една жена мрази мъжете да ѝ казват, че искат да ѝ бъдат приятели.

— Съжалявам, но не мога да направя нищо друго. Обичам те много, но не...

— Знам, обичаш ме като приятелка.

— Да.

Доди избърса очите си.

— Е, предполагам, че и това е нещо. И преди да съм се разплакала, искам да ми кажеш как според теб ще успея да финансирам изкупуването на кръчмата. Като знам навиците ти, не очаквам да ми я подариш.

Зак надникна в църквата и направи гримаса. Той се зачуди дали не беше възможно да отменят сватбата, след като органът беше започнал да свири. Онази част от църквата, отделена за семейство Рандолф, беше пълна с представители на висшето общество в Сан Франциско. Дейзи и Фърн се бяха постарали много.

Той обаче се притесняваше повече за онази част, която беше отделена за семейството на Лили. Тя беше пълна с почти всички мъже, които някога бяха стъпвали в „Малкото райско кътче“ след пристигането на Лили в града. И момичетата, и персонала. Лили беше поканила всички.

Зак беше уверен, че толкова различни хора не се бяха събирали на едно място, откакто всяко животно, което бе можело да тича, да се катери или да пълзи, се бе качило на Ноевия ковчег.

Църквата беше пълна, с изключение на една пейка, която беше запазена за членовете на семейството на Лили. Лили бе настояла Фърн да настани там други гости, но Фърн също толкова настоятелно бе отвърнала, че ще я запази за всеки случай до последната минута.

— С влаковете човек никога не може да бъде сигурен — бе казала тя. — Те никога не пристигат навреме.

Влаковете бяха пристигнали, но не и семейството на Лили. Тя се преструваше, че това няма значение, но Зак знаеше, че това не е така. Той не изгаряше от желание, но в много скоро време щеше да му се наложи да си каже няколко думи с Айзък Стърлинг. Зак не възнамеряваше да оставя жена си да се чувства нещастна, само защото баща ѝ беше решил да се прави на моралист. Той беше от Вирджиния и имаше възпитание. Трябваше да си припомни добрите обноски.

— Време е да започваме — каза господин Торагуд на Зак. Дватама тръгнаха към местата си пред олтара.

Според Зак църквата беше твърде тъмна и мрачна, но Фърн беше настояла, че това е единствената църква, която беше достатъчно голяма за сватбата на един Рандолф. Сивите камъни поглъщаха по-голямата част от слънчевите лъчи, които успяваха да преминат през изрисуваните стъкла. Тъмните дървени пейки и поставки за молитвениците на хора, както и тъмночервените килими, придаваха мрачен вид на помещението. Фърн се беше опитала да разведри атмосферата, като използва повече свещи и бели лентички, но на Зак все още му се струваше, че се намира на дъното на някаква пещера.

Но когато семейството му започна да се точи по пътеката между пейките, той забрави за всичко останало. Моментът наистина беше магически и дори Зак можеше да усети това. Те идваха по двойки, всеки от братята му хванал жена си под ръка. Това беше нещо необичайно, но Лили беше настояла да го направят. Джордж и Роуз вървяха най-отпред.

Зак никога не се бе смятал за сантиментален мъж, но нямаше как да не се почувства така сега. Невъзможно му беше да не мисли за онова време отпреди деветнадесет години, когато Джордж и Джеф се бяха върнали след края на войната. Шестте му по-възрастни братя вече бяха женени, а осемнадесет от техните двадесет и две деца също скоро щяха да минат под венчило.

Те бяха добри хора, високи и горди от постиженията си, от жените и семействата си. За първи път през живота си Зак се почувства един от тях. Той вече не беше малкото момче, което се опитва да се пребори с по-големите си братя. Вече беше семеен мъж и скоро щеше да бъде приветстван в братството на семейните мъже от хората, които означаваха най-много за него.

Цялото му семейство — дори бебетата — беше дошло на сватбата му.

Той наблюдаваше как Дороти на Джеф и Сюзън на Монти тръгват по пътеката. Те приемаха работата си много сериозно и хвърляха с тържествени лица розови листенца по пътеката между пейките. Зак реши, че ако Елизабет на Роуз не беше с тях, близначките Аурелия и Джулиет, които ги следваха нетърпеливо, сигурно щяха да ги прегаят.

Когато видя Уилям Хенри, Зак се удиви. Момчето беше пораснало и беше високо колкото баща си, на когото сякаш беше одрало кожата. Кога хлапето беше успяло да порасне толкова?

Джорди беше с една година по-малък, но и той беше пораснал много. Зак реши, че беше време да започне да се среща по-често със семейството си. Вече беше пропуснал голяма част от живота им, но се надяваше, че сега те нямаше да се държат, сякаш не го познават, както бе правил той с тях досега. Само преди няколко дни с ужас бе споделил с Лили, че никога не беше виждал трите най-малки деца на Хен.

Доди. Тя изглеждаше нервна като котка в кучкарник, но Зак никога не я беше виждал толкова лъчезарна. От мига, в който Лили я беше поканила на сватбата, тя не беше престанала да настоява, че не можеше да бъде кума. Но Зак беше уверен, че не можеше да я направи по-щастлива по никакъв друг начин.

Когато Доди пристигна, Джули Петерсън тръгна по пътеката с нея. Лили бе настояла да има две куми. Джули изглеждаше прекрасно — нищо чудно, че Йезекия се беше влюбил в нея — но не можеше да се сравнява с Лили. Неговата Лили засенчваше всяка друга жена в църквата.

Включително и Айрис!

Той си помисли за единадесетте си племенници, които чакаха нервно пред вратите, за да носят наметалото на Лили. Искаше му се всичко да мине идеално. Искаше му се това да бъде денят, за който Лили щеше да си спомня до края на живота си. Може би той не можеше да ѝ даде онази любов, която тя търсеше, но пък можеше да ѝ даде всичко останало.

Каквото и да се случеше, Зак възнамеряваше никога вече да не я изпуска от очи. Той изпита тръпка на ужас, когато се сети какво

можеше да се случи на онзи док, ако той не се беше появил навреме.

Зак нямаше да понесе нещо да се случи с Лили. Ако можеше да се съди от начина, по който се беше почувствал, когато тя беше избягала при Бела, нямаше да му остане нищо друго, освен да се застреля. Животът му без нея щеше да бъде твърде ужасен, за да си струва да го живее.

Нямаше да има смисъл да става преди пладне, ако не можеше да види усмивката ѝ, да я чуе как цитира смешния си баща или да види, че тя е намерила още някого, за когото да се погрижи. Зак дори вече не мислеше за себе си като за индивидуална личност. Те двамата се бяха слели в едно цяло, което се състоеше от две неразделни части.

Внезапно той усети, че има толкова много неща, които иска да ѝ каже, неща, които не бе споделял с никого другото, мисли, които бе пазил за себе си, защото му се струваше, че са твърде глупави, за да ги изрече на глас. Внезапно те вече не му се струваха толкова глупави, защото той знаеше, че Лили ще го разбере.

В този момент, докато стоеше и чакаше вратата в задната част на църквата да се отвори, Зак най-сетне разбра за какво му беше говорила Лили. Най-накрая той разбра какво беше успяло да превърне Мадисън и Джеф, двама от най-безчувствените мъже на света, в очарователни, себеотдадени и любящи съпрузи. Любовта, която те изпитваха към жените си, беше толкова важна за тях, толкова определяща за тяхното съществуване, че просто ги беше променила.

Също както неговата любов към Лили го беше променила.

Той не беше обърнал целия си живот с главата надолу само защото бе сметнал, че така трябва, или защото бе решил, че трябва да направи Лили щастлива. Беше го направил, защото беше искал да го направи, защото просто не можеше да си представи, че може да постъпи по друг начин.

И всичко това, защото обичаше Лили.

И той наистина я обичаше, истински. С цялото си сърце, с цялата си душа, с разума си, с цялото си тяло. Той беше толкова изпълнен с любов, че беше уверен, че тя е изписана на лицето му под формата на онова влюбено изражение, което толкова много пъти бе виждал върху лицата на братята си.

Зак обаче не се интересуваше дали всички щяха да забележат това. Беше луд по Лили, толкова луд по нея, че му се искаше да извика

това така, че да бъде чуто от всички, особено от Фърн и Дейзи. Не беше изостанал. И той беше също толкова добър, колкото и всички останали. Никой Рандолф нямаше да се направи на по-голям глупак заради жена си, отколкото Зак.

Зак знаеше, че семейството му вероятно щяха да си помислят, че е полудял, но не му пукаше. Той не беше същият онзи мъж, който беше гледал онази кента от пики до асо преди няколко месеца. Тогава не беше съществувала сила на земята, която би го накарала да се появи на сватба като тази, камо ли пък да бъде главният участник в нея.

Сега изгаряше от нетърпение да се ожени за Лили и не се интересуваше колко души щяха да гледат. Той се гордееше с нея. Искеше да я покаже на братята си, на семейството си, на целия свят.

Зак усети как от раменете му пада огромен товар. Той обичаше Лили. Наистина я обичаше. Знаеше, че това е така, защото го чувстваше. Зак изгаряше от нетърпение да каже това на Лили. Напоследък тя изглеждаше разтревожена и нещастна, и то само защото той беше твърде глупав, за да забележи онова, което го бе гледало в лицето през цялото време. Защо иначе беше продал кръчмата си и беше приел работата при Мадисън?

На Зак му омръзна да чака. Искеше му се сватбата да беше свършила, за да може да каже на Лили. Искеше да види как лицето ѝ се прояснява, как бръчките в ъглите на устата ѝ се превръщат в щастлива усмивка. Искеше да я види щастлива също толкова, колкото и той самият се чувстваше в този момент.

Органът засвири отново и гостите протегнаха вратове, за да видят младоженката за първи път, но вратата остана затворена. Лили не се появи.

Сигурно момчетата бяха направили някоя глупост. Те или бяха оплели булото ѝ, или го бяха скъсали. Всички знаеха, че е смешно да се карат единадесет момчета да направят нещо заедно, особено когато те всички носеха фамилията Рандолф и възрастта им беше между четири и четиринадесет години. Зак се зачуди колко време щеше да бъде необходимо на Лили да се оправи.

Той знаеше, че за всички останали тя вече беше негова съпруга, но досега не се беше чувствал истински женен за Лили. Едва ли щеше да се чувства така дори ако бракът им беше регистриран законно. Просто предния път се беше оженил за нея по принуда.

Днес всичко беше съвсем различно. Зак вече не се интересувахе колко неудобства щеше да бъде принуден да изтърпи. Ако това щеше да накара Лили да се почувства щастлива, значи щеше да си струва. Пък и той очакваше с нетърпение новия си живот. Да бъде съпруг на Лили, беше най-опасната хазартна игра, в която беше участвал.

Зак усещаше, че беше изминало твърде дълго време, откакто Лили трябваше да излезе. Фърн и Дейзи се споглеждаха тревожно. Гостите започваха да се размърдват. Зак не можеше да си представи какво се беше объркало, но нямаше съмнение, че нещо не беше наред.

— Не се притеснявайте — прошепна му господин Торагуд. — Понякога булките стават малко нервни и се страхуват да отворят тази врата. Но след като се решат, всичко тръгва по мед и масло.

Зак обаче чувстваше, че този случай не беше такъв.

Той искаше да отиде и да види какво става, но знаеше, че не може. Нечувано беше младоженецът да влиза в стаята на булката, за да я изведе оттам.

Но времето минаваше, а Лили не се появяваше и вече беше ясно, че някой трябваше да направи нещо. Роуз и Фърн си говореха шепнешком. Фърн подаде на Роуз букета си, но преди да успее да направи и една крачка, вратата на църквата се отвори с трясък. Вместо булката, в църквата влезе един огромен мъж, придружен от още двама също толкова едри младежи.

— Синове и дъщери на дявола — извика мъжът с глас, който сякаш беше упражнявал, говорейки от планинските върхове, — наведете глави и се помолете за спасението на душата си. Но преди да направите това, нещастни изчадия на Сатаната, ми кажете какво сте направили с дъщеря ми!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Вестибюлът изглеждаше по-претъпкан отколкото хранилището. Единадесет младежа Рандолф стояха и чакаха нервно, уверени, че вината за забавянето е тяхна.

— Тя така и не излезе от стаята — каза най-големият син на Мадисън на Зак. — Чакахме я точно както ни каза мама, но тя не излезе.

— Ти ли си онзи Зак Рандолф, който твърди, че е съпруг на дъщеря ми? — попита Айзък Стърлинг.

— Разбира се — отвърна му Зак, докато се отправяше към стаята на булката. — Защо иначе щях да бъда облечен като френски сервитьор?

Той мина по един къс коридор, зави надясно и влезе в една стая, пълна с кашони и опаковъчна хартия. Булото на Лили беше оставено на една маса и чакаше да бъде сложено. Обикновените ѝ дрехи бяха прибрали в един отворен гардероб. На пода се виждаше пръснато тесте карти. Една карта, вале пика, беше оставена на масата.

Лили я нямаше.

Страхът заплашваше да вцепени мозъка на Зак, но той се отърси от него. Трябваше да помисли. Трябваше да разбере какво се беше случило с нея.

Отначало предположи, че беше избягала, защото си беше помислила, че той не я обича, но Лили не беше човек, който щеше да го напусне, без да му каже, най-малкото пък точно в такъв момент. Тя беше импулсивна, но само когато ставаше въпрос да помогне на другите. Не, по някаква неизвестна причина тя беше принудена да си тръгне. Но защо?

Веднага се сети за капитан Боргър. Бяха освободили пленените от него мъже и изгорили кораба му. Но Боргър щеше да потърси отмъщение от Зак, не от Лили.

Айзък Стърлинг нахълта в стаята.

— Къде е Лили? — попита той с гневен поглед. — Какво си направил с нея?

— Малко е късно да се тревожиш за нея — изръмжа в отговор Зак. — Още щом я намеря и тази сватба свърши, смятам да си поговоря с теб. Дотогава се разкарай от пътя ми.

— Знаете ли къде е? — попита някаква жена.

Никой не трябваше да казва на Зак, че това е майката на Лили.

— Не, и няма да мога да разбера, ако всички продължат да ми задават въпроси.

Доди влезе в стаята и хвърли един поглед наоколо. Тя изглеждаше не по-малко изненадана от Зак.

— Няма я — каза Зак. — Изчезнала е.

— Имаш ли представа защо? — попита го Доди.

— Сещам се само за капитана на онзи кораб, но не може да е той. Кой друг може да мрази Лили?

— Или да има нещо против теб — допълни Доди.

Зак изстена.

— Това може да е половината град.

— Какво търсят тези инструменти на Сатаната в стаята на дъщеря ми? — попита Стърлинг и посочи към картите.

— Не можеш ли да престанеш да се тревожиш за греха поне за пет минути? — отвърна вбесен Зак.

— Тя е играела карти, за да се успокои — обясни Доди.

— Не разбирам защо картите са пръснати по пода — измърмори замислено Зак. — Всичко останало, изглежда, си е на мястото.

Очите му срещнаха погледа на Доди.

— Направила го е нарочно! — извика Зак. — Искала е да ни каже нещо.

— Само глупаците прибегват към картите за помощ — каза Стърлинг.

— Млъкни, Айзък. Остави човека да мисли.

Свещеникът млъкна. Зак реши, че това се дължеше на шока, защото за първи път жена му се осмеляваше да му нарежда.

— Какво ли се е опитвала да ни каже с това вале пика? — попита Доди.

— Чет Лий! — възкликна Зак, уверен, че вече знаеше кой беше похитил Лили. — Той не е просто черен рицар, но и има причина да

мрази мен, теб и Лили!

Зак се стрелна покрай преподобния Стърлинг и нахлу в църквата.

— Лили е отвлечена — каза той на братята си. Докато те вървяха към него, той се обърна към гостите: — Останете по местата си, приятели. Ще я върна след малко.

— Кой я е отвлякъл? — попита Аса Уайт, който се намираше наблизо.

— Чет Лий.

Аса тикна един револвер в ръката на Зак.

— Вземи това. Ще имаш нужда от него.

— Какво искаш да правим? — попита Хен брат си.

— Вървете след мен. Мисля, че знам къде може да я е отвел. Имам нужда от вас, за да му попреча да се измъкне.

— Но ние не сме въоръжени — каза Мадисън. Внезапно една дузина гости се озоваха в коридора между пейките и започнаха да подават револвери на братята.

— По дяволите — възкликна Монти със светнали от радост очи, докато поемаше един револвер с къса цев и един дългоцевен колт. — Моята сватба не беше дори наполовина толкова забавна.

С угълчето на окото си Зак забеляза как Мадисън и Роуз поемат бащата на Лили. Това беше една грижа по-малко. Когато Зак се върнеше с булката, Стърлинг щеше да е омекнал като тесто. Той се надяваше, че Тайлър и Джеф щяха да успеят да убедят гостите да изчакат. Не му се искаше след всички тези прекеждия да се върне и да намери църквата празна.

Зак изтича навън преди всички и се отправи към едно от такситата, които чакаха да извозят хората за приема в хотела.

— Карай към дока на улица „Клей“ — извика той на кочияша, докато скачаше в таксито.

— Няма да ти позволим да ни изоставиш — каза Монти, докато двамата с Хен се качваха зад Зак.

— Тогава побързайте — отвърна му Зак.

— Ние може и да сме на тридесет и пет — каза Монти, — но ежедневното яздене ни поддържа в по-добра форма, отколкото седенето в игралната зала.

— Къде отиваме? — поинтересува се Хен.

— Мисля, че той я е отвел към доковете — обясни Зак. — Единственото нещо, което може да направи, е да се опита да я качи на някой кораб. Той знае, че ако я задържи някъде в града, някой ще я познае.

По време на пътуването братята не разговаряха много. Зак се укоряваше мислено, като мислеше, че ако се беше оженил както подобава за Лили още първия път, всичко това никога нямаше да се случи. Той отдавна щеше да е продал заведението, онази катастрофална игра на покер никога нямаше да се случи и сега той сигурно щеше да се опитва да подмами Лили в леглото.

Таксито спря пред една, мрачна дървена постройка, която се намираше до павирания тротоар. Задната част на сградата стигаше до водата.

— Какво има вътре? — поинтересува се Хен, докато слизаше.

— На долния етаж е голямата игрална зала и няколко служебни помещения. Момичетата имат стаи на горния етаж.

— От онези ли? — попита Монти с любопитно пламъче в очите.

— Аз ще претърся стаите — каза Зак. — Вие се заемете със служебните помещения и ме прикривайте.

Те нахлуха през вратата. Почти никой в кръчмата не им обърна внимание. Зак тръгна направо към бармана.

— Чет Лий да е минавал оттук преди малко?

— Не съм го виждал цял ден — отговори барманът и му обърна гръб.

Зак се пресегна през тезгяха, сграбчи мъжа за яката и го вдигна над земята. След това удари главата му в бара.

— Питам още веднъж. Чет Лий да е минавал оттук преди малко с една жена в сватбена рокля?

— Май че мина — отвърна мъжът.

— Накъде тръгна?

— Не забелязах.

Зак отново удари главата му в тезгяха. Този път устната на бармана се сцепи.

— Горе — едва успя да промълви.

— В това място има повече изходи, отколкото в дупка на гризачи — обърна се Зак към Хен. — Погрижете се да покриете колкото можете повече от тях.

Той изтича по стълбите, като ги вземаше по три наведнъж. Когато стигна на втория етаж, Зак започна да отваря вратите подред, оставяйки зад себе си множество пищящи жени и ядосани мъже. Той не забави крачка, докато не стигна до една заключена врата в края на сградата. Не се поколеба нито за миг. Ритна вратата в ключалката. Мекото дърво се разцепи и вратата се отвори, откривайки тясно стълбище.

Зак се втурна надолу по стълбите. Те свършваха пред друга затворена врата. Тя беше отключена и водеше към стая, която приличаше на мазе. Зак дочу приглушени звуци на борба откъм пода. Той откри вратата в пода почти мигновено и я отвори тъкмо навреме, за да види как вратата в другия край на подземното помещение се отваря.

Светлината, която нахлу през вратата, му позволи да забележи Лили, която се опитваше да се освободи от Чет Лий.

— Лили! — извика Зак, докато се мяташе напред по тъмното стълбище. — Обичам те!

Лили се спря за миг и Чет успя да я дръпне далеч от вратата и да я затвори зад себе си. Зак чу как ключът се превърта в ключалката. Той връхлетя върху вратата, но тя беше много по-здрава от вътрешните и издържа.

— Какво каза? — дочу той приглушения глас на Лили.

— Казах, че те обичам — извика в отговор Зак и ритна вратата с всички сили. След това я ритна още два пъти. Уплашен, че може да нарани крака си и да не може да тича след Чет, Зак се хвърли с рамото си срещу вратата. Тя поддаде и Зак се преметна напред и се озова на земята на брега на залива.

Той скочи на крака и видя Чет Лий и Лили да стоят близо до една лодка. Чет беше допрял револвер в главата на Лили.

— Не се приближавай повече — каза Чет.

— По-добре се откажи — посъветва го Зак. — Няма да ходиш никъде! Ако дори един косъм падне от главата ѝ, аз лично ще те убия.

— Имам револвер.

— Аз пък имам два — каза Зак и измъкна оръжията от джобовете си. След това тръгна към Лили. — Пусни я.

— Остани си на мястото.

— Откажи се, Чет — повтори Зак, без да намали крачката си. — Не можеш да спечелиш.

— Остави го на мен — обади се Монти. Той се беше появил от другата страна на сградата.

— Аз съм най-добрият стрелец в семейството — каза Хен, който се приближаваше от противоположната страна. — Мога да го очистя винаги, когато пожелаеш.

Озовал се внезапно срещу трима въоръжени мъже и с отрязана възможност за бягство по суша, Чет се огледа с разширени очи. Той задърпа Лили към лодката, но не можеше едновременно да я държи здраво и да не изпуска оръжието си.

— Хайде, Чет — каза Зак, който вече се намирал само на няколко метра от него. — Възхищавам се на добрия блъф, но ти се опитваш да се противопоставиш на ръка, която не можеш да биеш. Винаги си бил неразумен комарджия, но никога не си бил глупав.

— Влизай в лодката! — изръмжа Чет на Лили. — Влизай или ще застрелям Зак!

Зак тръгна напред.

— Недей — каза един глас някъде отгоре. — Все още мога да пробия карта за игра в средата. Предполагам, че това е достатъчно, за да улуча един страхливец в гърба.

Говореше Джордж, който се намирал на около три метра над главите им.

Чет се извъртя рязко и отпусна Лили. Тя успя да се измъкне от ръката му и се хвърли на земята. Ужасен, че се намирал на мушката на четири оръжия, Чет се завъртя и насочи револвера си към Лили.

Мощен залп разцепи тишината и надупченото от куршумите тяло на Чет Лий се свлече на земята.

— Той влезе в стаята малко след като Доди и Джули излязоха — каза Лили на Зак, докато пътуваха обратно към църквата. — Играех карти, за да се успокоя. Бях раздала само една, когато той се нахвърли върху мен.

— Вале пика.

— Не знаех какво да правя. Органът заглушаваше виковете ми. Хвърлих останалите карти на земята, като се надявах да се досетиш

какво означава това.

— Постъпила си много умно. Това, че се хвърли на земята, също. Но се страхувам, че роклята ти е изцапана.

— Не ме интересува каква е роклята ми, ако ти наистина мислиш онова, което ми каза.

— Имаш предвид, когато ти извиках, че те обичам ли?

Лили се усмихна.

— Да, точно това имах предвид.

— Мислех всяка една думичка — каза Зак. — Трябва да съм бил луд, щом като не съм го осъзнал досега.

— Сигурен ли си? — попита го тя. — Наистина ли си сигурен?

— Може би това ще те убеди.

Когато Зак я пусна от прегръдката си, Лили въздъхна и се облегна в седалката си.

— Ще трябва да отложим сватбата. Развалих си роклята.

Зак бе обзет от паника. След като бяха стигнали толкова далеч, вече нямаше връщане назад.

— Никой няма да забележи.

— Разбира се, че ще забележат — възрази Лили и посочи към едно огромно петно. — Пък и предполагам, че всички вече са си тръгнали.

Зак усети, че беше време да сподели с Лили тайната, която се беше надявал да отнесе със себе си в гроба, и се почувства ужасно. Ако позволеше сватбата да бъде отложена точно сега, никога нямаше да може да уреди нова сватба, без да му се наложи да каже на всички какво беше направил. Дори ако Лили не го убиеше — той се надяваше, че тя няма да направи това — братята му щяха да го направят. Зак предположи, че сега беше времето да разбере дали тя наистина го обичаше.

— Трябва да ти призная нещо — каза той. — Моля те да не казваш нищо, докато не свърша.

— Толкова ли е ужасно?

— Още по-зле. Ние не сме женени.

— Какво?

— Ние не сме женени. Накарах Уинди Дъмбартън да извърши церемонията и да попълни документите, но да не регистрира брака. Не вярвах, че ще искаш да останеш съпруга на един комарджия. Сигурен

бях, че след няколко дни ще промениш решението си. Докато бракът оставаше нерегистриран, всичко, което трябваше да направим в такъв случай, бе да се преструваме, че изобщо не го е имало. — Зак наведе глава. Той се страхуваше, че Лили ще го удари, и не можеше да я гледа в очите. — Знаех почти още от самото начало, че няма да се получи нищо, не исках нещата да се подредят по такъв начин. Опитах се да се държа настрана от теб. Само че ти започна да ми говориш за правене на бебе и аз не успях да се въздържа. Опитах се да намеря Уинди и да го накарам да регистрира брака ни, но не успях да го открия. Дори детективът, когото наех, не успя да се справи. Ходих да го търся на места, които искрено се надявам никога повече да не видя, но онзи проклетник беше изчезнал вдън земя. Не мога да ти кажа колко много съжалявам за постъпката си. Това ме подлудява от седмици. Ще бъдеш съвсем права, ако никога повече не ми проговориш. Но аз те обичам. Ако ме изоставиш сега, ще се наложи да вървя след теб до края на живота си. — Той вдигна очи. Лили го гледаше гневно. — Ще бъда много жалка гледка, докато чакам пред врати, мотая се пред пансиона ти, следвам файтона ти, идвам на мястото, където работиш. На теб ще ти бъде неудобно. На моето семейство също. Вероятно ще започна да пия.

Лили не казваше нищо, но сигурно беше много ядосана, защото цялата трепереше.

— Пък и аз не знам как ще обясня това на баща ти и Йезекия. Мисля, че те сигурно ще ме убият, преди да успея да им кажа всичко.

Лили го удиви, като се разсмя.

Зак беше едновременно объркан, облекчен и леко раздразнен.

— Няма нищо смешно. За малко щях да полудея, докато търсех онзи проклетник Уинди и се тревожех, че никога вече няма да ми проговориш. Блъсках си мозъка цяла седмица, докато измисля оправдание да повторим сватбата.

Лили спря да се смее.

— Наистина ли искаш да се ожениш отново за мен?

— Разбира се. Да не мислиш, че щях да ти кажа всичко това, ако не исках? Този път няма просто да направя онези обещания. Убеден съм в тях.

— Не е необходимо да го правиш, ако не искаш. Ние сме женени.

— Не, не сме. Току-що ти обясних защо.

— Уинди ми даде брачните документи. Каза ми, че смятал да емигрира в Австралия. Регистрирал ги, преди да отпътува. Имам брачното свидетелство, подписано и подпечатано както си му е редът.

Зак се почувства, сякаш някой му беше изкарал въздуха. За малко да откачи. Той беше женен! Лили нямаше да го напусне! Семейството му нямаше да го отблъсне! Щеше да излезе сух от водата.

Доди винаги беше казвала, че Зак има ангел пазител.

— И аз трябва да ти призная нещо — каза му Лили. — Трябваше да ти го кажа по-рано, но не знаех как ще го приемеш.

Зак не обичаше признанията. В такива моменти стомахът му започваше да се държи странно.

— Ще си имаме бебе — обяви Лили.

Зак не беше сигурен, че ще може да издържи на още една такава изненада.

— Искаш да кажеш, че ние... всичките тези пъти... сигурна ли си?

Лили кимна.

Зак внезапно се сети за нещо и стомахът му направи едно от онези странни присвивания.

— Ти да не би да оставаш с мен само заради бебето? Искам да кажа, ако не беше бременна, нямаше да исках развод, нали?

— Никога не съм искала да те напускам по каквато и да било причина. Просто се страхувах, че ако остана с теб, ще ти попреча да намериш някоя, която ще можеш да обичаш истински. Знам, че объркахме всичко, но ти не съжаляваш за това, нали?

— Не. Да обичаш, е чудесно. Адски ужасно е обаче, докато го разбереш.

Гостите все още не си бяха тръгнали, когато младоженците се върнаха в църквата. Всички бяха решили, че не искат да пропуснат края на тази толкова необичайна сватба. Досега нито една младоженка не беше отвлечана по време на сватбата си. Някаква дама бе чула да казва, че се надява това да не се превърне в мода.

Церемонията беше повторена от самото начало, също като първия път, но с някои малки промени. На първата пейка от страната

на младоженката седяха родителите на Лили. Майка ѝ плачеше. Братята ѝ се чувстваха неудобно.

Някой беше успял да намери нови розови листенца и лицата на шаферките грееха от радост.

Младоженката влезе точно навреме. Булото ѝ се носеше от единадесет момчета с фамилията Рандолф. Тя беше предадена на младоженеца от баща си, който по-късно бе чут да казва, докато приемаше втората чаша шампанско на пищния прием в хотел „Палас“, че в Салем обикновено правели сватбите по-скромни.

Облеклото на младоженеца беше безупречно. Роклята на младоженката беше измачкана и кална на места, но никой не забелязваше това. Въпреки неочакваните затруднения, Зак изглеждаше в отлично настроение. От време на време обаче се намръщваше и започваше да мърмори нещо за корабокрушенци на ветровити, пустеещи острови, обитавани от канибали. Един от гостите попита младоженката как можеше да има канибали на пуст остров.

Тя само се усмихна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.